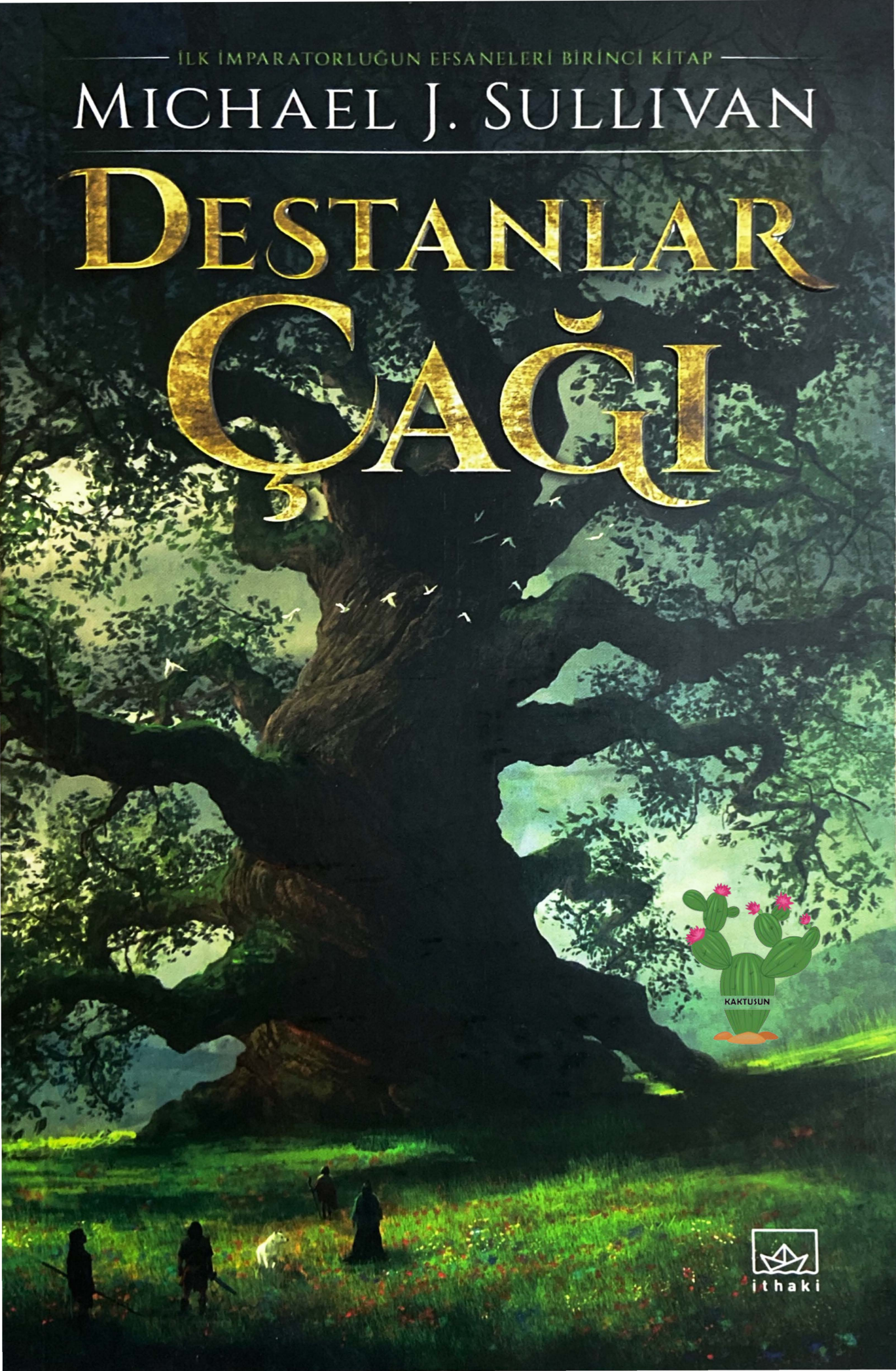
İLK İMPARATORLUĞUN EFSANELERİ BİRİNCİ KİTAP

MICHAEL J. SULLIVAN

DESTANLAR ÇAĞI

ithaki

PEKİ YA TANRILARI ÖLDÜREBİLSEYDİNİZ NE OLURDU?

İnsanlık tarihinin başlangıcından beri İnsanlar, Fhrey denen ilahi yaratıklarla beraber yaşamışlardı. Fhreyler büyü üzerinde hâkimiyet kurmuş, yenilmez, ölümsüz, insanlardan tamamen ayrı bir ırktı. Ancak bir Fhrey bir insanın ellerinde can verdiğinde, insanlar ve kendilerini tanrı olarak görenler arasındaki yüzyıllardır süregelen denge bozulacaktı.

Yaklaşmakta olan savaşta insanlığın kurtuluşuyla yok oluşu arasında duran sadece birkaç kişi vardı: Tanrı Katili olarak kaderini kabullenmekte zorlanan Raithe, yaklaşan felaketin işaretlerinden kaçamayan genç kâhin Suri ve halkının geleceğini tayin edebilmek için kişisel bir trajediyle başa çıkması gereken Persephone.

DESTANLAR ÇAĞI SONA ERDİ.
ŞİMDİ İSYAN ZAMANI.

Çeviren: Cihan Karamancı
www.ithaki.com.tr
ithaki
9 786053 759270
/ithakiyayinlari

telegram kaktusun

Michael J. Sullivan, 1961 yılında Milwaukee, Wisconsin'de doğan Sullivan başta, disleksik kızına okumayı öğretmek için yazmaya başlamıştır. Ardından yazdıklarını herhangi bir yayınevinin desteği olmadan kendi imkânlarıyla yayımlayan yazar, yakaladığı başarıyla Orbit yayınevinin dikkatini çekmiş, kitapları Orbit tarafından tekrar yayımlanarak çok daha büyük bir kitleye ulaşmıştır. Ryria Revelations ve Ryria Chronicles serileriyle tanınan Sullivan şu anda *Destanlar Çağı*'yla başlayan ve Ryria dünyasında ama üç bin yıl öncesinde geçenleri anlatan İlk İmparatorluğun Efsaneleri serisini yayımlamaya devam etmektedir.

Destanlar Çağı
Michael J. Sullivan
Orijinal Adı: Age of Myth

İthaki Yayınları - 1472

Yayım Sorumlusu: *Alican Saygı Ortanca*
Editör: *Emre Aygün*
Yayıma Hazırlayan: *Setenay Karaçay*
Düzelti: *Emre Aygün*
Kapak Uygulama: *Hamdi Akçay*
Kapak İllüstrasyonu: *Marc Simonetti*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
2. Baskı, Eylül 2021, İstanbul

ISBN: 978-605-375-927-0

Sertifika No: 46603

Türkçe çeviri © Cihan Karamancı, 2018
© İthaki, 2019
© Michael J. Sullivan, 2017

Bu eserin tüm hakları Onk Ajans aracılığıyla Taryn Fagerness Literary Agency ile yapılan anlaşma sonucunda satın alınmıştır.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

telegram kakusun

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

Michael J. Sullivan

DESTANLAR ÇAĞI

İlk İmparatorluğun Efsaneleri

1. KİTAP

telegram kaktusun

Çeviren
Cihan Karamancı

ithaki

telegram kakusun

YAZARIN NOTU

Yeni fantazi serim İlk İmparatorluğu Efsaneleri'ne hoş geldiniz. Daha önceki çalışmalarımı okumadıysanız korkmayın. Bu yeni bir seri ve bu öyküden keyif almak için ne *The Riyria Chronicles*'ı ne de *The Riyria Revelations*'ı bilmenize gerek var. Ayrıca bu kitabı okumak ötekilere dair ipuçları vermeyeceğinden o konuda da endişeye lüzum yok. Bu seri Elan dünyasına ayrı bir giriş amacı taşıyor ve daha fazlasını okumak isterseniz... eh, sizi dokuz kitap (toplam altı cilt) daha bekliyor.

Riyria kitaplarını okuyanlar için, bu serinin o romanlardaki olaylardan üç bin yıl öncesinde geçtiğini belirtmeliyim. İlk İmparatorluk'un nasıl kurulduğunu bildiğinizi düşünüyor veya olaylar hakkında bazı genel fikirler taşıyor olabilirsiniz. Fakat kitaplarımı okuduktan sonra, işlerin hep göründüğü gibi gitmediğini fark etmişsinizdir herhalde. Riyria kitapları boyunca yaptığım anlatımlar bütünüyle isabetli değildi. Sonuçta tarih, galip gelenler tarafından yazılır. Bu seride yanlışları düzelteceğim ve mitlerin gerçekleri kadar efsanelerin yalanlarını da öğreneceksiniz.

Çalışma sürecime yabancı olanlar, destanlarımı sıradışı bir yoldan yazdığımı bilmeliler. İlk roman basılmadan önce bütün seriyi bitiririm ve bu kitaplar da o geleneği sürdürüyor. Bu neden önemli? Eh, birkaç sebebi var. Öncelikle bu alışkanlık tüm anlatım boyunca mekik dokumama imkân tanır. İlk başta önemsiz gelen ufak tefek atıflar ikinci okumada genellikle bazı ilginç kavrayışlar sağlayacaktır. Bu da ayrıntıları hikâye örgüsünün tamamına yayabildiğim için mümkündür.

İkincisi, bu şekilde yazmak beni (ve okuyucularımı) kitapların nihai bir sona doğru ilerlediğine ikna eder. Seriler sıklıkla yoldan çıkar ve yazarın nihayetinde her şeyi dizginleyebileceği kesin değildir. Şahsen ben *The Riyria Revelations*'ın sonunun aldı-

telegram kanalı

gı övgülerden onur duymuşumdur. Bu serinin tatmin edici finali, büyük oranda sonraki bir kitabı yazarken aklıma bir fikir geldiğinde öncekilerde değişiklik yapabilme, karakter ekleyebilme veya temel kurabilme imkânım olmasından dolayıdır. Üstelik bu sayede bir otobüsün altında kalır veya başka bir talihsiz sonla karşılaşırsam ortada kalmanız, öykünün nasıl sonlanacağını merak etmeniz gibi bir endişem olmaz.

Üçüncüsü, tüm kitapları önceden yazmak bana basım sözleşmelerinin veya iş endişelerinin kısıtlamalarıyla uğraşmadan öyküyü anlatma fırsatı sunar. Mesela bu seriye başladığımda bir üçlemeye niyetliydim. Fakat konu açığa çıktıkça dört, ardından beş kitaba yayıldı. Sadece bir kitabı tamamlayıp da sözleşme imzalasaydım, tüm anlatımı varılan anlaşmada belirlenmiş bir kutuya sığdırabilmek için bazı zor kararlar vermem gerekebilirdi. Öyle bir kısıtlamayla karşılaşmayınca öyküyü bir bütün olarak en uygun biçimde anlatabildim.

Dördüncüsü, serinin tamamını birden yazmak beni teslim tarihi baskılarından kurtarır. Belirli bir süre dahilinde yaratmaktan hiç hazzetmediğimi itiraf edebilirim. İlham perim taleplere her zaman yanıt vermez ve yanımda geri sayan bir saatli bomba olmaksızın kitap yazabilmeyi çok severim. En iyi eserlerimi kısıtlamalara maruz kalmazsam üretebilirim çünkü bir kitap, süre dolduğunda değil de ben bitti dediğimde biter.

Son ama en az diğerleri kadar önemli bir sebep de bu yolla kitapları vakitlice elde edebileceğinizin garantilenmesidir. Okuyucular bir serinin gelecek kitabının ne zaman ortaya çıkacağını (veya çıkıp çıkmayacağını) sıklıkla merak ederler. Kitapların hepsini önceden yazmak bu sorunu ortadan kaldırır. Evet, belirli bir başlığın ne zaman yayımlanacağına ilişkin bazı basım endişeleri olabilir ama işin bana düşen kısmı bitmiştir ve artık bir sonraki projeye geçmekte serbestimdir.

Yazarlık hayalleri kuranlar için belirtmem gereken bir şey daha var: Kendi yazımınıza bu şekilde yaklaşmanızı öneriyor değilim. Serilerin bu yolla üretilmemesinin pek çok iyi sebebi bulunur. Benimki istisnai bir yöntemdir ve benim için en yüksek kaliteli ürünü ortaya koysa da başkaları tarafından kullanıldığında yılların çabasını boşa çıkarabilir.

telegram kanalı

Eh, bu kadar giriş yeter de artar bile. Beklentilerin belirlenmesine yardım etmek için sürecin altında yatanlara şöyle bir değinmek istedim. Şimdi sayfayı çevirin, ekrana dokunun veya ses seviyesini ayarlayın. Yeni bir macera sizleri bekliyor.

telegram kaktusun

BÖLÜM 1

Tanrılar ve İnsanlar

Savaştan önceki karanlık günlerde insanlara Rhun denirdi. Rhundiyar'da veya nami diğer Rhulyn'de yaşardık. Yiyecek az, korkacak şey çoktu. En çok korktuğumuz da geçmemize izin verilmeyen Bern Nehri'nin karşısındaki tanrılardı. Çoğu kimse Grandford Muharebesi'ni Fhreylerle aramızdaki çekişmenin başlattığına inanırdı ama aslında bahar başlarındaki bir gün iki adam nehri geçtiğinde başlamıştı.

–Brin'in Kitabı

Raithe'in kapıldığı ilk dürtü dua etmekti. Sövmek, haykırmak, çığlık atmak, dua etmek... insanlar ömürlerinin son dakikalarında böyle şeyler yaparlardı. Fakat başındaki dert yirmi adım uzaktaki kızgın tanrıyken dua etmek Raithe'e saçma geldi. Tanrılar hoşgörüleriyle tanınmazlardı ve bu seferki her ikisini de öldürmenin eşiğinde gözüküyordu. Ne Raithe ne de babası tanrının gelişini fark etmişti. Yakında birleşen nehirlerin suları bir ordunun geçişini bile gizleyecek kadar çok gürültü çıkarıyordu. Raithe bir orduyu yeğlerdi.

Işıltılı giysilere bürünmüş olan tanrı at sırtında oturuyor ve iki yaya hizmetkâr ona eşlik ediyordu. Hizmetkârlar insandı ama aynı harikulade giysilere bürünmüşlerdi. Üçü de konuşmadan onları seyrediyordu.

"Hey!" diye babasına seslendi Raithe.

Herkimer bir geyiğin yanına diz çökmüş, bıçağıyla onun karnını yarıyordu. Raithe daha evvelden erkek geyiğin böğrüne bir mızrak saplamıştı ve babasıyla beraber sabahın büyük bölümünü hayvanın peşinden koşarak geçirmişti. Deri yüzmek kanlı bir iş

telegram kalkışın

olduğundan Herkimer hem yün leih moor'unu hem de gömleğini çıkarmıştı.

Raithe başıyla tanrıyı işaret etti ve babasının bakışları üç surete çevrildi. Yaşlı adamın gözleri kocaman açıldı ve beti benzi attı.

Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum, diye aklından geçirdi Raithe.

Babası yasak nehri geçmenin sorunlarını çözeceğine öyle inanmış, öyle emin konuşmuştu ki. Fakat kanısını tekrar tekrar dile getirmesi Raithe'i düşündürmeye yetmişti. Yaşlı adam artık nefes almayı bile unutmuşa benziyordu. Herkimer bıçağını geyiğin böğrüne sildikten sonra kemerine taktı ve doğruldu.

"Ah..." diye başladı Raithe'in babası. Herkimer karnı kısmen yarılmış geyiğe, sonra tekrar tanrıya baktı. "Sorun... yok."

Babasının irfanı, ilahi topraklara izinsiz girerek işledikleri büyük suça karşı tüm savunması işte bu kadardı. Raithe ilahların geyiklerinden birini avlamanın da suç olup olmadığından emin değildi ama durumlarını kolaylaştırmadığı kanaatindeydi. Ayrıca Herkimer *sorun yok* demişse de yüzü bambaşka bir hikâye anlatıyordu. Raithe'in karnı kasıldı. Babasının ne diyeceğini bilmese de bundan fazlasını beklemişti.

Tanrı, tıpkı beklendiği gibi, tatmin olmadı ve üçlü gitgide artan bir asabiyetle dik dik bakmayı sürdürdü.

Bern ve Kuzey Dal nehirlerinin birleştiği geniş çayırlıktaki ufacık bir noktadaydılar. Arkalarındaki yamacın biraz yukarısında gür ve sık ve bir çam ormanı yetişiyordu. Aşağıdaki nehirlerin birleştiği noktada taşlık bir sahil mevcuttu. Kar grisi bir örtüyü andıran göğün altındaki tek ses nehrin kükreyişiydi. Daha birkaç dakika öncesine kadar, bu ufacık alan Raithe için cennetten farksızdı. Tabii o artık geçmişte kalmıştı.

Raithe yavaşça nefes aldı ve ne tanrılarla ne de onların yüz ifadeleriyle ilgili tecrübesi bulunduğunu kendine hatırlattı. Daha önce hiçbir tanrıyı yakından gözlemlememiş; kayın yaprağı biçimli kulaklara, gökyüzü kadar mavi gözlere veya erimiş altın gibi dökülen saçlara rastlamamıştı. Teni pürüzsüz olup dişleri akıl almaz derecede beyazdı. Bu, topraktan değil, havadan ve ışıktan doğmuş bir varlıktı. Esintide dalgalanan ve güneşte parıldayan

Telegram Kanalı

kaftanı uhrevi bir ihtişama sahipti. Sert, yargılayıcı bakışlar tam da Raithe'in ölümsüz bir varlıktan beklediği gibiydi.

At daha da büyük bir sürprizdi. Raithe'in babası ona bu tür hayvanlardan bahsetmişti ama Raithe duyduklarına şimdiye dek inanmamıştı. Yaşlı adamın gerçekleri abartmak gibi bir huyu vardı ve Raithe yirmi yılı aşkın bir zaman aynı öyküleri dinlemişti. Babası birkaç bardak içkinin ardından herkese nasıl tek bir darbeyle beş kişiyi birden öldürdüğünü veya Kuzey Rüzgârı'yla boğuşarak onu durdurduğunu anlatırdı. Herkimer yaşlandıkça öyküleri büyümüş de büyümüştü. Fakat şimdi bu dört toynaklı palavra kocaman donuk gözlerle Raithe'e bakıyordu ve at başını iki yana salladığında delikanlı tanrıların bineklerinin konuşulanları anlayıp anlamadığını merak etti.

"Hayır, cidden, sorun yok," diye tekrarladı Raithe'in babası, belki de dâhice sözlerinin duyulmadığını düşünerek. "Burada bulunmama izin verildi." Yaşlı adam bir adım öne çıktı ve terli göğsüne yapışmış toz toprak ile çam iğnelerinin arasındaki bir kösele şeride takılı madalyayı işaret etti. Yarı çıplak, güneşte kararmış ve dirseklerine kadar kana bulanmış adam kaçık bir barbarın timsali gibiydi. Yerlerinde olsa Raithe de ona inanmazdı.

"Bunu görüyor musunuz?" diye devam etti babası. Kalın, kıpkırmızı parmaklarıyla tuttuğu cilalı metal öğle güneşini yansıtıyordu. "Halkınız adına Yukarı Mızrak Vadisi'nde Gula-Rhunlara karşı savaştım. Bunu bana bir Fhrey komutan verdi. Bir ödülü hak ettiğimi söyledi."

"Dureya Klanı," dedi daha uzun boylu hizmetkâr, tanrıya, hüsran ile tiksinti arası bir ses tonuyla. Boynuna pahalı görünen gümüş bir tork takmıştı, tıpkı diğeri gibi. Takıları mevkilerinin nişanı olmalıydı.

İnce yapılı adam sakalsız olsa da uzun bir burna, sivri yanaklara ve küçük ama zeki gözlere sahipti. Raithe'e bir gelinciği veya tilkiyi hatırlatmaktaydı ve delikanlı ikisinden de hazzetmezdi. Raithe ayrıca adamın duruş şeklinden tiksinmişti: kambur, boynu bükük, eller önde kavuşuk. Eziyet gören köpekler bile kendilerine daha çok saygı duyardı.

Nasıl bir insan bir tanrıyla beraber seyahat eder?

"Doğru. Ben Hiemdal oğlu Herkimer. Bu da oğlum Raithe."

telegram kaktüsüm

"Yasayı çiğnedin," diye belirtti hizmetkâr. Genizden çıkan sesi bile bir gelinciğin konuşmasını hatırlatıyordu.

"Hayır, hayır. Öyle bir şey değil. Hiç de bile."

Babasının yüzündeki kırışıklıklar derinleşti ve dudakları daha bir gerildi. Herkimer ilerlemekten vazgeçip umutlu gözlerle madalyayı bir muska gibi havaya kaldırdı. "Bu, sözlerimi, bir ödülü hak ettiğimi doğruluyor. Bakın, düşündüm ki biz," Raithe'den tarafı işaret etti, "oğlum ve ben bu ufacık noktada yaşayabiliriz." Eliyle çayırı gösterdi. "Fazla bir şeye ihtiyacımız yok. Cidden, neredeyse hiçbir şeye. Nehrin bize ait tarafında, yani Dureya'da toprak beş para etmez. Orada hiçbir halt yetiştiremiyoruz ve avlayacak hayvan da bulunmuyor."

Babasının sesindeki yakarış Raithe'in daha önce hiç duymadığı ve şimdi de hoşlanmadığı bir şeydi.

"Burası size yasak." Bu seferki konuşmacı, saçları dökülen diğer hizmetkârdı. Tıpkı uzun boylu, gelincik suratlı adam gibi, sakal büyütmek öğretilmesi gereken bir şeymişçesine doğru düzgün bir sakaldan yoksundu. Kılsızlığı asık suratını tüm ayrıntılarıyla meydana çıkarıyordu.

"Ama anlamıyorsunuz. Ben halkınız için savaştım. Halkınız için kanımı akıttım. Türünüz için çarpışırken üç oğul kaybettim. Ve karşılığında bana bir ödül sözü verildi." Herkimer madalyayı tekrar gösterse de tanrı ona bakmadı. Gözünü arkalarındaki uzak, alakasız bir noktaya dikmişti.

Herkimer madalyayı indirdi. "Eğer bu yer sorun olacaksa gideriz. Oğlum buranın batısındaki başka bir yeri beğenmişti. Sizden daha uzak oluruz. Böylesi uygun mudur?"

Halen onlara bakmamasına karşın tanrının daha da sinirli bir hâli vardı. Nihayet konuştu. "İtaat edeceksiniz."

Sıradan bir ses. Raithe hayal kırıklığına uğradı. Gök gürültüsü beklemişti.

Tanrı bunun ardından hizmetkârlarına ilahi dilde hitap etti. Herkimer oğluna onların dilini biraz öğretmişti. Raithe'in dili akıcı değilse de tanrının nehrin bu tarafında silah bulundurulmasını istemediğini anlamasına yetti. Uzun boylu hizmetkâr az sonra mesajı Rhunca tekrarladı. "Bern'in batısında sadece Fhreylerin silah bulundurmalarına izin verilir. Silahlarınızı nehre atın."

Telegram Kanalı

Herkimer bir ağaç kütüğünün yakınına yığılı teçhizatlarına baktı ve teslimci bir üslupla Raithe'e hitap etti. "Mızrağını al ve dediklerini yap."

"Sırtındaki kılıcı da," dedi uzun boylu hizmetkâr.

Herkimer âdeta şok geçirdi ve silahın orada olduğunu unutmuşçasına başını çevirip arkasına göz attı. Tekrar tanrıya doğru döndü ve Fhrey dilinde doğrudan onunla konuştu. *"Bu benim aile kılıcım. Onu bırakamam."*

Tanrı alaycı bir sırıtışla dişlerini gösterdi.

"O bir kılıç," diye üsteledi hizmetkâr.

Herkimer sadece bir anlığına tereddüt etti. "Tamam, tamam, peki. Hemen nehrin karşısına geçiyoruz. Gel hadi, Raithe."

Tanrı mutsuz bir ses çıkardı.

"Kılıcı teslim ettikten sonra," dedi hizmetkâr.

Herkimer ona kötü kötü baktı. "Bu bakır nesillerdir ailemde."

"O bir silah. Hemen yere at."

Adam oğlunu göz ucuyla süzdü.

Herkimer iyi bir baba olmayabilirdi – Raithe'e göre değildi de. Buna rağmen tüm oğullarının kafasına kazıdığı bir şey vardı: gurur. Özsaygı, insanın kendini savunma becerisinden gelirdi. Öyle şeyler bir erkeğe haysiyet kazandırırdı. Tüm Dureya'da, klanlarının tamamında kılıç –*metal* bir yalım– kullanan tek adam babasıydı. Dövülmüş bakırdan yapılma kılıcın lekeli, donuk ışıltısı bir yaz gün batımıyla aynı renkti ve efsanelere göre kısa yalımlı aile yadigârı, metalini kendi elleriyle topraktan çıkaran hakiki bir Dherg demircisi tarafından üretilmişti. Bakır silah, tanrının kabzası oymalarla bezeli ve pırlantalarla kaplı kendi kılıcına kıyasla acınasıydı. Yine de silahı Herkimer'in bir parçasıydı, düşman klanlar onu Bakırkılıç olarak tanırdı – korkulan ve saygı duyulan bir unvan. Babası o kılıçtan asla vazgeçmezdi.

Nehrin kükreyişi yukarıda süzülen bir şahinin ötüşüyle kesildi. Kuşlar alametlerin simgesi olarak bilinirdi ve yükseklerdeki o çığlık Raithe'e olumlu bir emare gibi gelmedi. Sesin ürkütücü yankısında babası tanrıya doğru döndü. "Bu kılıcı sana veremem."

Raithe gülümsemeden edemedi. Klan Dureya'dan Hiemdal oğlu Herkimer bir tanrı için bile o kadar ileri gitmezdi.

telegram kanalı

Hizmetkârların daha ufak tefeği dizginleri devralırken tanrı atından indi.

Raithe onu seyretti – seyretmemesi mümkün değildi. Tanrının hareketleri büyüleyici denecek kadar zarif, akıcı ve kendinden emindi. Etkileyici hareket tarzına rağmen tanrının bedenen heybetli olduğu söylenemezdi. Uzun boylu, geniş omuzlu veya kaslı değildi. Raithe ile babası hayatları boyunca mızrak ve kalkan tutmaktan güçlü kuvvetli omuzlara ve kollara kavuşmuşlardı. Öte yandan tanrı yatalak büyümüş ve kaşıkla beslenmişçesine narin gözüküyordu. Fhrey bir insan olsaydı Raithe korkmazdı. Aralarındaki ağırlık ve uzunluk farkından dolayı, kendisine meydan okunsa bile kavgadan kaçınırdı. Böyle adaletsiz bir eşleşme zalimlik olurdu ve Raithe zalim değildi. Ağabeyleri de onun bu karakter özelliğinden paylarını almışlardı.

"Anlamıyorsunuz," diye tekrar açıklamaya çalıştı Herkimer. "Bu kılıç nesillerdir babadan oğla–"

Tanrı ileri fırladı ve yaşlı adamın karnına bir yumruk atarak onu iki büklüm etti. Sonra Fhrey bakır kılıcı çaldı. Silah kınından çıkarken pes bir sürtünme sesi çıktı. Herkimer soluklanırken tanrı silahı tiksintiyle inceledi. Başını iki yana sallayarak Herkimer'e sırtını döndü ve uzun boylu hizmetkârına acınası yalımı gösterdi. Hizmetkâr tıpkı tanrı gibi silahla alay edeceğine büzüştü. Raithe gelincik suratlı adamın yüz ifadesinde geleceği gördü, zira Herkimer'in tepkisini ilk o fark etmişti.

Raithe'in babası deri yüzme bıçağını kemerinden çekip hücuma geçti.

Tanrı bu sefer Raithe'i hayal kırıklığına uğratmadı. Dudak uçuklatıcı bir süratle arkasına döndü ve bakır kılıcı Herkimer'in göğsüne sapladı. Kılıcın derinlere kadar gömülme işini adamın ileri ivmesi halletti. Dövüş daha başladığı anda bitti. Babası bir nida attı ve göğsündeki kılıçla beraber yere yığıldı.

Raithe hiç düşünmedi. Bir an bile duraklasa fikrini değiştirebilirdi ama babasına, inanmak istediğinden daha fazla benziyordu. El altındaki tek silah bakır kılıç olduğu için onu babasının bedeninden çıkardı ve tüm gücüyle tanrının boynuna doğru savurdu. Yalımın eti ve kemiği kesip geçeceğinden emindi fakat ilahi varlığın sakınması sonucu bakır sadece havayı yardı. O ikinci bir

Telegram Kanalı

hamle yaparken tanrı da kendi silahını çekti. Kılıçlar birbiriyle buluştu. Pes bir çınlama yükseldi ve Raithe'in ellerindeki ağırlık, yalımın büyük bölümüyle beraber kayboldu. Hamlesi sonlandığı zaman elinde aile yadigârının bir tek kabzası vardı; silahın diğer parçası uçup giderek genç bir çam koruluğunun içine düştü.

Tanrı onu tiksintiyle büzülmüş bir dudakla süzdü, sonra ilahi dilde konuştu. "*Ölmeye değmez, değil mi?*"

O kılıcını bir kez daha havaya kaldırdı, Raithe geri çekildi.

Çok yavaş! Çok yavaş!

Kaçışı beyhudeydi. Raithe ölmüştü. Yılların dövüş eğitimi ona böyle söylüyordu. Kavrayışın gerçeğe dönüşmesinden hemen önceki anda tüm yaşamından pişman olma fırsatı buldu.

Hiçbir şey yapmadım, diye düşünürken kasları gelecek acı dalgasının beklentisiyle kasıldı.

Beklediği olmadı.

Raithe hizmetkârları unutmuştu – tıpkı tanrı gibi. Her iki dövüşçü de uzun boylu, gelincik suratlı adamın ekmek somunu ebatlarında ve şeklinde bir nehir taşını efendisinin başının arkasına indirdiğini ne bekledi ne de gördü. Raithe olup biteni ancak tanrı yere yığıldıktan ve hizmetkâr ile taşını karşısında bulduktan sonra anladı.

"Kaç," dedi taşı kullanan. "Şanslıysak uyandığında başı bizi kovalayamayacak kadar ağrır."

"Sen ne yaptın!" diye bağırdı diğer hizmetkâr. Kocaman açılmış gözlerle geri çekilirken tanrının atını da beraberinde çekiyordu.

"Sakin ol," dedi taşlı adam diğerine.

Raithe sırtüstü yatan babasına baktı. Herkimer'in gözleri bulutları seyredercesine halen açıktı. Raithe yıllar boyunca babasına pek çok kez sövüp saymıştı. Adam ailesini ihmal etmiş, oğullarını birbiriyle kapıştırmış ve Raithe'in annesi ile kız kardeşi ölürlerken yanlarında bulunmamıştı. Raithe bazı açılardan –pek çok açıdan– babasından nefret ederdi ama o anda gördüğü, oğullarına dövüşmeyi ve pes etmemeyi öğretmiş bir adamdı. Herkimer elinden gelenin en iyisini yapmıştı ve tanrılar kaprisli taleplerde bulundular diye çorak topraklarda kısılı bir hayat yaşamıştı. Hiç çalıp çırpmamış, kimseyi aldatmamış veya bir şey söylenmesi

Telegram kanalı

gerektiğinde dilini tutmamıştı. Sert, şefkatsiz ama hem kendini hem de doğru olanı savunacak cesarete sahip bir adam olagelmişti. Raithe'in ayakları dibinde yatarken gördüğü şey, ölü ailesinin son üyesiydi.

Ellerindeki kırık kılıcı hissetti.

"Hayır!" diye haykırdı atı tutan hizmetkâr, Raithe kırık bakır yalımdan geri kalanı tanrının boğazına saplarken.

• ● •

Her iki hizmetkâr da kaçıp gitmişti – ufak tefeği at sırtında, diğeri yayan. Taşlı adam sonunda tekrar çıkageldi ve kan ter içinde başını iki yana sallayarak tez adımlarla çayıra döndü. "Meryl gitti," dedi. "İyi bir binici değildir ama olmasına da gerek yok. At, Alon Rhist'e kadarki yolu biliyor." Raithe'i fark edince durdu. "Sen ne yapıyorsun?"

Raithe tanrının başında dikiliyordu. Fhrey'in kılıcını eline alıp ucunu tanrının gırtlağına dayamıştı. "Bekliyorum. Genellikle ne kadar sürer?"

"Ne ne kadar sürer?"

"Kalkması."

"O öldü. Ölülerin *kalktıkları* pek görülmez," dedi hizmetkâr.

Gözünü tanrıdan ayırmaya çekinen Raithe iki büklüm vaziyette soluklanma gayretindeki adama kısacık bir bakış attı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Asıl *sen* neden bahsediyorsun?"

"Kalkmasına ne kadar kaldığını bilmek istiyorum. Kafasını uçurursam daha mı uzun sürer?"

Hizmetkâr gözlerini yuvarladı. "Kalkacağı falan yok! Onu öldürdün."

"Hadi oradan! Bu bir tanrı. Tanrılar ölmezler. Onlar ölümsüzdür."

"Aslına bakarsan değiller," diyen hizmetkâr, tanrının bedenine bir tekme atarak Raithe'i şoke etti. Pek bir kıpırtı olmayan cesedi yeniden tekmelemesiyle tanrının başı yana düştü ve yanağına kum taneleri yapıştı. "Gördün mü? Ölü. Kafan basıyor mu? Ölümsüz değil. O bir tanrı değil, sadece bir Fhrey. Fhreyler de

telegram kaktüsün

ölürler. Uzun ömürlü ile ölümsüz aynı şey değildir. Ölümsüz asla ölemeyeceğin anlamına gelir... istesen bile. Aslında Fhreyler biz Rhunlara zannettiğimizden çok daha fazla benzerler."

"Hiç de bile. Ona bir baksana." Raithe yerde yatan Fhrey'i işaret etti.

"Ah, evet," karşılığını verdi hizmetkâr. "Ne kadar da farklı. Sadece bir başı var, iki ayağı üstünde yürüyor ve de iki el ile on parmağa sahip. Haklısın. Bize hiç benzemiyor."

Hizmetkâr cesede bakarak iç geçirdi. "İsmi Shegon'du. Olağanüstü yetenekli bir arp çalgıcısı, hilekâr bir kumarbaz ve bir *brideeth eyn mer*'di – yani..." Duraksadı. "Hayır, başka türlü ifade etmenin bir yolu yok. Sevilmezdi ve artık öldü."

Raithe hizmetkârı kuşkuyla süzdü.

Acaba yalan mı söylüyor? Dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyor?

"Yanılıyorsun," dedi Raithe kesin bir dille. "Hiç ölü bir Fhrey gördün mü? Ben görmedim. Babam da görmedi. Tanıdığım hiç kimse görmedi. Hem onlar yaşlanmazlar."

"Yaşlanırlar yaşlanmasına ama çok yavaşça."

Raithe başını iki yana salladı. "Hayır, yaşlanmazlar. Babam çocukken Neason adlı bir Fhrey'le tanıştığından bahsetmişti. Kırk beş yıl sonra tekrar karşılaşmışlar ama Neason tıpatıp aynı görünüyormuş."

"Elbette öyle görünecek. Çok yavaş yaşlandıklarını daha şimdi söyledim ya. Fhreyler binlerce yıl yaşayabilirler. Bir yabanarısı topu topu birkaç ay yaşar. Sen ona kıyasla ölümsüz sayılırsın."

Raithe tamamen ikna olmuş değildi ama duydukları, akan kanı açıklıyordu. Öyle bir şey görmeyi beklememişti. Şimdi düşünüyordu da Fhrey'e hiç saldırmaması gerekirdi. Babası ona kazanamayacağı bir kavga çıkarmamayı öğretmişti ve ölümsüz bir tanrıyla kavga etmek tam da o kategoriye dahildi. Lakin sonuçta tüm bunları başlatan kişi babasından başkası değildi.

Amma da çok kan var.

Tanrının altında çirkin bir birikinti toplanmış, hem çimler hem de giydiği ışıltılı kaftan kana bulanmıştı. İkinci bir ağzı andıran o çirkin, zikzaklı yarık hâlâ boynundaydı. Raithe yaranın mucizevi bir şekilde iyileşmesini veya öylece kaybolup gitmesini beklemişti. Tanrı ayağa kalktığında avantaj Raithe'e geçecekti.

telegram kanalı

Raithe güçlü kuvvetliydi ve Dureya'daki çoğu erkeği alt edebilirdi, ki bu da çoğu erkeği alt edebileceği anlamına gelirdi. Babası bile oğlunu kızdırmadan önce iki defa düşünürdü.

Delikanlı gözleri açık duran ve yukarı bakan Fhrey'i süzdü. Boğazındaki yarık artık daha da genişti. Bir tanrı –gerçek bir tanrı– bir hizmetkârdan tekme yemeyi asla kabullenmezdi. "Tamam, belki ölümsüz değillerdir." Gevşeyerek bir adım geri çekildi.

"İsmim Malcolm," dedi hizmetkâr. "Seninki Raithe miydi?"

"Hı hı," dedi Raithe. Fhrey'in cesedine son bir kez baktıktan sonra pırlantalı silahı kemerine taktı, sonra babasının ölüsünü kucağına aldı.

"Şimdi ne yapıyorsun?" diye sordu Malcolm.

"Onu buraya gömemem. Nehirler taşınca bu düzlük su altında kalır."

"Onu gömmek mi? Haber Alon Rhist'e ulaştığında Fhreyler..." Hizmetkârın bayılacak gibi bir hâli vardı. "Gitmemiz gerek."

"Git öyleyse."

Raithe babasını çayırdaki küçük bir tepeye taşıyıp nazikçe yere bıraktı. Son istirahat yeri olarak pek matah sayılmazdı ama idare etmesi gerekecekti. Arkasına döndüğünde tanrının eski hizmetkârının hayretle kendisine baktığını gördü. "Ne var?"

Malcolm gülecek gibi oldu, sonra şaşkın şaşkın dikildi. "Anlamıyorsun. Glyn hızlı bir attır ve bir kurt kadar zindedir. Meryl hava kararmadan Alon Rhist'e ulaşır. Kendini kurtarmak için Instaryalılara her şeyi anlatır. Peşimize düşecekler. Buradan gitmemiz lazım."

"Sen git," dedi Raithe, Herkimer'in madalyasını alıp takarak. Sonra babasının gözlerini kapadı. Daha önce yaşlı adamın suratına dokunduğunu hatırlamıyordu.

"Sen de gitmelisin."

"Babamı gömdükten sonra."

"Rhun öldü."

Raithe bu sözcük karşısında yüzünü buruşturdu. "O bir *insandı*."

"Rhun, insan – aynı şey."

"Benim için değil – onun için de." Raithe çeşitli ebatta taşlarla

telegram kanalı

bezeli nehir kenarına indi. Sorun uygun taşları bulmak değil, aralarında seçim yapmaktı.

Ellerini beline koyan Malcolm hayret ile öfke arası bir yüz ifadesiyle ona dik dik baktı. "Bu iş saatler sürer! Boşa vakit harcıyorsun."

Raithe çömelip bir taş aldı. Taşın üstü güneşte ısınmıştı, altıysa nemli ve serin olup ıslak kumlarla kaplıydı. "Babam doğru düzgün bir defini hak ediyor. O da benim için aynı şeyi yapardı." Babasından nadiren şefkat görmüş olan Raithe içine düştüğü durumu ironik buluyordu. Fakat dediği doğruydu, Herkimer oğlunu doğru düzgün gömebilmek uğruna ölümü göze alırdı. "Hem zaten gömülmeyen bir bedendeki ruha neler olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

Adam ağzı bir karış açık bakmakla yetindi.

"Yeterince saygı göstermediğin için meyn olarak geri gelip sana dadanırlar. Ve meynler çok hırçınlaşabilirler." Raithe kum renginde büyük bir taş daha alıp yokuşu tırmandı. "Babam hayattayken kuulun tekiydi. Ömrümün geri kalanı boyunca başıma musallat olmasını istemem."

"Ama–"

"Ama ne?" Raithe taşları babasının omuzlarının yakınına koydu. Yığmaya başlamadan önce dış hattı bitirecekti. "O senin baban değil. Kalmanı beklemiyorum."

"Mesele bu değil."

"Peki neymiş?"

Hizmetkâr tereddüde kapıldı ve fırsattan istifade eden Raithe nehir kenarına dönüp daha başka taşlar bakındı.

"Yardımına ihtiyacım var," dedi adam nihayet.

Raithe büyük bir taş aldı ve onu karnına bastırarak banketten yukarı taşıdı. "Hangi konuda?"

"Sen burada... şey, anlarsın ya... burada yaşamayı biliyorsun." Hizmetkâr bir yığın sineğin başına üşüştüğü geyik leşine baktı. "Avlanabilirsin, yemek pişirebilirsin ve barınak bulabilirsin, değil mi? Hangi böğürtlenlerin yenebileceğini, hangi hayvanların sevilip hangilerinden kaçılacağını bilirsin."

"Hiçbir hayvan sevilmez."

"Gördün mü? İşte bu tür şeylerden ne kadar az anladığımın iyi

telegram kaktusum

bir örneği. Yalnız başıma bir iki gün içinde ölür giderim. Donarım, toprak altında kalırım veya boynuzlu bir hayvan tarafından deşilirim."

Raithe taşı yerine koydu ve ellerindeki kumları çırparak tekrar aşağı indi. "Mantıklı."

"Elbette mantıklı. Ben mantıklı bir adamımdır. Eğer sen de makul biriysen buradan gideriz. Hemen."

Raithe bir başka taşı yerden kaldırdı. "Benimle kalmaya bu kadar kararlıysan ve acelen varsa yardım etmeyi düşünebilirsin."

Adam nehir kenarındaki yuvarlak taşlara bakıp iç geçirdi. "İlla büyük olanları mı kullanmamız gerekiyor?"

"Büyükler alta, küçükler üste gelecek."

"Böyle bir şeyi daha önce de yapmış gibi konuşuyorsun."

"Geldiğim yerde sık sık birileri ölür ve taşımız boldur." Raithe koluyla alnını silerek bir tutam siyah saçı geriye itti. İçliğinin yün yenlerini yukarı kıvırmıştı. Bahar günleri hâlâ soğuktu ama çalışırken terlemişti. Leih moorunu ve köselelerini çıkarmayı düşünmüş ama vazgeçmişti. Babasını gömmenin tatsız bir iş olması ve iyi bir evladın böyle bir zamanda bir şeyler hissetmesi gerekirdi. Eğer *rahatsız* elinden gelenin en iyisiyse Raithe buna razıydı.

Malcolm bir çift taş getirip yere koydu ve onları yerleştirme işini Raithe'e bıraktı. Ellerini ovuşturarak temizlemek için duraksadı.

"Bak, Malcolm," dedi Raithe, "daha büyüklerinden seçmelisin, yoksa ilelebet burada kalırız."

Malcolm kaşlarını çatsa da bankete geri döndü, iki tane irice taş aldı ve birer kavun gibi onları koltukaltlarında taşıdı. Ayağındaki sandaletler nedeniyle yürüyüşü sarsakçaydı. Basit bir kayışa sahip incecik şeyler araziye uygun değildi. Raithe'in hırpani giysileri, deri kısımlarını kendi elleriyle tabakladığı birbirine dikilmiş yün parçalarından ibaretti ama en azından dayanıklıydı.

Raithe arayıp küçük, yassı bir taş buldu.

"İrice taşlar istemiyor muydun?" diye sordu Malcolm.

"Bu yığın için değil." Raithe babasının sağ elini açtı ve deri yüzme bıçağını o taşla değiştirdi. "Layıksa Rel'e veya Alysin'e, değilse Nifrel'e gitmek için ona ihtiyacı olacak."

"Ah, tabii."

Telegram kanalı

Raithe naaşın dış hatlarını belirledikten sonra taşları ayaklardan yukarıya doğru üst üste yığdı. Sonra babasının, geyik leşinin yanında duran leih moorunu aldı ve Herkimer'in yüzüne serdi. Çam koruluğundaki kısa bir arama bakır kılıcın diğer ucunu ortaya çıkardı. Raithe silahı geride bırakmayı düşünse de mezar soyguncularından çekindi. Babası o kırık kılıç uğruna canından olmuştu, silah iyi bakılmayı hak ediyordu.

Raithe bir kez daha Fhrey'e göz attı. "Kalkmayacağından emin misin?"

Malcolm bir taşı kaldırmakta olduğu yerden baktı. "Kesinlikle. Shegon öldü."

Birlikte, giderek büyüyen yığının üstüne bir düzine taş daha koydular, sonra Raithe bir soru sordu. "Neden onunla beraberdin?"

Malcolm her şeyi açıklarmışçasına boynundaki torku işaret etti. Raithe'in şaşkınlığı ancak kolyenin tümüyle yuvarlak olduğunu fark edince geçti. Metal halka aslında tork değildi. Hatta takı bile değildi – bir tasmaydı.

Hizmetkâr değil – köle.

Son taşı da yerine oturtarak höyüğü tamamladıklarında güneş gökyüzünde epey alçalmıştı. Malcolm nehirde elini yüzünü yıkarken Raithe matem şarkısını söyledi. Sonra babasının kırık yalımını omzuna vurdu, kemerindeki Fhrey kılıcını düzeltti ve hem kendi eşyalarını hem de babasınınkileri topladı. Fazla bir şeyleri yoktu: tahta bir kalkan, iyi bir çakmak taşı içeren bir heybe, Raithe'in tabakladıktan sonra bir keseye dönüştürmeyi planladığı bir tavşan postu, peynirlerinin son parçası, paylaştıkları tek bir battaniye, taş bir nacak, babasının bıçağı ve kendi mızrağı.

"Nereye?" diye sordu Malcolm. Yüzü ve saçları ter içindeydi. Hiçbir şeyi, kendini savunacak sivriltilmiş bir değneği bile yoktu.

"Al, şu battaniyeyi omzuna serip sıkıca bağla ve mızrağımı al."

"Mızrak kullanmayı bilmem."

"Karmaşık bir tarafı yok. Doğrult ve batır yeter."

Raithe etrafına bakındı. Eve dönmek anlamsızdı. Orası doğuda olup Alon Rhist'e buradan daha yakındı. Zaten ailesi ölmüştü. Klan ona halen kucak açardı ama Dureya'da bir hayat kurmak

telegram kanalı

imkânsızdı. Bir diğer seçenek batıdaki Avrlyn'in yabani topraklarına gitmekti. Öyle yapmak için batı nehirleri boyunca uzanan bir dizi Fhrey sınır karakolunu geçmeleri gerekirdi. Tıpkı Alon Rhist gibi o kaleler de insanları dışarıda tutmak üzere inşa edilmişti. Herkimer oğlunu Merredydd ve Seon Hall tahkimatları konusunda uyarmıştı ama oraların tam olarak nerede yer aldığını hiç açıklamamıştı. Raithe kendi başına muhtemelen onlardan birine yaklaşmaktan sakınabilirdi ama beyabanda yapayalnızken doğru düzgün bir hayat sürdüremezdi. Malcolm'ı yanında götürmenin de faydası dokunmazdı. Eski kölenin hâline bakılırsa vahşi doğada bir yıl bile sağ kalamazdı.

"Tekrar karşıdaki Rhulyn'e geçeceğiz ama güneye gideceğiz." Parmağıyla nehrin ötesindeki yaprak dökmeyen ağaçlarla kaplı sarp bayırı gösterdi. "Şurası Hilal Orman. Her yönde kilometrelerce uzanır. Çok güvenli bir yer değildir ama bize sığınacak bir yer sağlar – saklanmamıza yardım eder." Göğe kısaca göz attı. "Mevsimin hâlâ başlarındayız ama toplayacak meyveler ve avlayacak hayvanlar mutlaka vardır."

"*Çok güvenli bir yer değil* de ne demek?"

"Eh, oraya hiç ayak basmadım ama kulağıma bazı şeyler çalındı."

"Ne tür şeyler?"

Raithe kemerini ve bakır yalımı sırtında tutan kayışı sıktıktan sonra omuz silkti. "Ne bileyim, taborlar, raovlar, leşhiler falan. O tür şeyler işte."

Malcolm bön bön bakmayı sürdürdü. "Yani vahşi hayvanlar mı?"

"Ah, evet – herhalde onlardan da vardır."

"Onlardan *da* mı?"

"Tabii, bu kadar büyük bir ormanda olmasa şaşarım."

"Ah," dedi Malcolm. Suda sürüklenerek yanlarından geçen bir dalı bakışlarıyla takip ederken kaygılı gözüküyordu. "Karşıya nasıl geçeceğiz?"

"Yüzme biliyorsun, değil mi?"

Malcolm afallayıp kaldı. "İki kıyı arasında en az üç yüz metre olsa gerek."

"Güçlü bir akıntı da cabası. Ne kadar iyi yüzebildiğine bağlı

Telegram kaktüsün

olarak karşı tarafa buranın muhtemelen birkaç kilometre güneyinde ulaşırız. Ama böylesi daha iyi. İzimizin sürülmesi güçleşir."

"Hatta imkânsızlaşır herhalde," dedi yüzünü buruşturan Malcolm, gözünü nehirden ayırmaksızın.

Fhreylerin eski kölesi dehşete düşmüş gibiydi ve Raithe sebebini anlıyordu. Herkimer onu karşıya geçirirken kendisi de aynı hisse kapılmıştı.

"Hazır mısın?" diye sordu Raithe.

Malcolm dudaklarını büzdü; mızrağı tutan elleri bembeyaz kesilmişti. "Bu suların soğuk olduğunu biliyorsundur – Mador Dağı'ndaki eriyen karlardan gelir."

"O kadarla kalsa iyi," diye ekledi Raithe. "Peşimize düşecekleri için sudan çıktığımızda bir ateş bile yakamayacağız."

Sivri bir burna ve dar gözlere sahip ince yapılı adam zoraki bir tebessüm etti. "Aman ne güzel. Hatırlattığın için sağ ol."

"Altından kalkabilecek misin?" diye sordu Raithe, buz gibi suya doğru önden giderken.

"Bunun benim için tipik bir gün olmadığını itiraf etmeliyim." Nehre girdiği sırada Malcolm'ın kelimelerinin sesi birkaç oktav yükseldi.

"Tipik bir günün nasıldı ki?" Sular diz boyuna ulaşırken Raithe dişlerini sıktı. Bacaklarına vuran akıntının itişiyle ayaklarını nehir yatağına gömmek zorunda kaldı.

"Çoğunlukla şarap koyardım."

Raithe gevrek gevrek güldü. "Eh, bu biraz farklı olacak."

Az sonra nehir ikisinin de ayaklarını yerden kesti.

telegram kaktüsüm

BÖLÜM 2

Mistik

Dahl Rhen kütük bir konağın ve çamur ile samandan yapılma birkaç yüz alaçuğun bulunduğu Hilal Orman'a yanaşık çimenli bir tepeydi. Geçmişe baktığımda görüyorum ki orası tavukların ve domuzların gönüllerince gezindiği bayağı, ufacık bir yerdi. Fakat aynı zamanda Rhen Klanı reisi orada yaşayıp hüküm sürerdi. Ayrıca benim evimdi.*

–Brin'in Kitabı

Persephone'nin dahildaki herkesi tanıması yabancıları hemen fark etmesini sağlardı ve girişteki kız çoğu kimseden daha yabancıydı. Ufak tefek, genç ve ince yapılı ziyaretçi kısa ve düzensiz kesilmiş saçlarıyla oğlansıydı. Persephone kızın yüzünün güneşte mi kardığını yoksa sadece kirli mi olduğunu kestiremese de o yüz ayrıntılı dövmelerle kaplıydı: yanaklar boyunca kıvrılan, gözleri ve ağzı aralarına alan narin dikenler. Desenler ona gizemli bir hava katıyor, yüzünü çerçeveleyerek hem temelli muzip hem de son derece ciddi bir ifade sunuyordu. Kızın üstünde kırmızımsı yünden dikilme kirli bir pelerin, kösele ve kürk karışımı bir yelek, tabaklanmış hayvan postundan bir etek ve de tuhaf bir kemer mevcuttu. Persephone emin değildi ama kemer sanki hayvan dişlerinden yapılmıştı. Kızın yanına beyaz bir kurt kıvrılıp yatmıştı. Hayvanın keskin mavi gözleri bir sağa bir sola çevrilerek onlardan tarafa gelen herkesin hareketlerini seyrediyordu. Öyle yapanların sayısı azdı.

Dahl girişinin dışında dikilen ziyaretçiye duvardaki tüneğinden inmiş olan Cobb eşlik ediyor, adam mızrağını elinden geldiğince tehditkâr bir tarzda tutsa da istediği etkiyi azıcık bile ya-

* Alaçuk: Daire şeklinde kulübe. –çn

telegram kütüphanesi

ratamıyordu. Cobb'un alışılmış işi domuzları beslemek ve onları müşterek bahçeden uzak tutmaktı. Daha önce sekiz yaşındaki Thea Wedon'un yürüttüğü bu görevde sıklıkla da başarısız olurdu. Erkeklerin çoğu girişin üzerindeki duvarda sırayla nöbet tutardı. O sabah sıra Cobb'daydı ve adam domuzlarda olduğu gibi bunda da sıkıntı çekiyordu.

"Bir ziyaretçimiz var, hanımım," dedi Cobb ona, mızrağıyla kızı işaret ederek. Çenesiyle boynuna asılı koç boynuzunu gösterdi ve onu öttürmek övgüye değer bir başarıymışçasına sırıttı. Persephone adamın girişi gözlemekte domuzlardakinden daha iyi bir iş çıkardığını reddedemezdi. "Bir mistik olduğunu ve reisle konuşmak istediğini söylüyor."

Kız en fazla on iki yaşındaydı ve ömrünün çoğunu beyabanda geçirmiş gibi gözükse de bir mistik olamayacak kadar gençti.

"Ben Konağın Hanımı Persephone'yim." Kadın herhangi bir idrak belirtisi bekledi. Öyle bir şey görmeyince de sözlerini sürdürdü. "Reis Reglan'ın karısıyım. Kocam ava çıktı ama benimle konuşabilirsin."

Kız başını sallamasına rağmen tek kelime etmedi. Alt dudağını ısırarak ve yere inen her çapada, bağırışta yahut çekiç darbesinde bakışlarını kaydırarak öylece dikilmekle yetindi.

Persephone daha yakından baktığında kızın inceden ziyade yetersiz beslenmiş olduğuna ve *pasaklı* sözünün onu tarif etmekte yetersiz kalacağına karar verdi. Saçları çam iğneleriyle ve yapraklarla bezeli olup bacakları pislik içindeydi. Kollarında morluklar, dizlerindeyse sıyrıklar vardı ve yüzündeki koyuluğun sebebi güneşten çok kirdi.

"Sana yardımcı olabilir miyim?"

"Ne avlıyor?" diye sordu kız.

"Efendim?"

"Reis."

Persephone tereddüt etti. O gün fazla düşünmekten kaçınarak, o korkunç olayı yalnızca kocası geri geldiğinde ziyaret ettiği karanlık bir köşeye atarak iyi bir gün geçiriyordu. Fakat aldığı soru ona parlak bir ışık tuttu ve Persephone soğukkanlılığını korumakta zorlandı.

"Seni ilgilendirmez." Cobb canlanarak hakikaten tehditkâr

Telegram Kanalı

denebilecek bir adımla öne çıktı. Tehdidi, o esnada doğrultmayı unuttuğu mızrağında değil, içten ve kızgın çıkan sesindeydi.

"Bir ayı," dedi Persephone. Derin bir nefes alıp dik durdu. "Boz adında korkunç bir ayı."

Kız kaşlarını çatarak kafa salladı.

"O hayvanı tanıyor musun?" diye sordu Persephone.

"Ah, evet, Boz Grin ormanda meşhurdur, bayan. Ve pek sevilmez."

"Boz *Grin*• mi?"

"Herkese ve her şeye dudak büktüğü için ona öyle deriz. Güneşe bile aynı şekilde baktığını görmüştüm. Güneşi kim sevmez ki?"

"O ayı oğlumu öldürdü," dedi Persephone, kelimeleri beklediğinden daha kolay sarf ederek. Bu kelimeleri ilk kez seslendiriyordu ve nedense dudaklarında geçmeyi reddedeceklerini sanmıştı.

"Minna'nın ailesini de öldürdü," dedi kız, yanındaki kurda bakarak. "Tura'nın beni bulduğu gibi ben de onu Hilal'de buldum ve yanıma aldım. Onunla kardeş olduğumuz apaçık ortada ve insan ailesini geri çeviremez. Tura da öyle düşündü."

"Tura'yı tanıyor musun?"

"Beni o büyüttü."

Diş kemer, yüz işaretleri, hatta yıpranmış dişbudak değnek birdenbire anlam kazandı. Persephone, Tura'nın cılız ellerinin de öyle bir değnek tuttuğunu hatırladı. "Yani seni bize Tura mı gönderdi?"

Kız başını iki yana salladı. "Tura öldü. Onu kendi ellerimle ateşe verdim."

"Ne yaptım dedin?"

"Kendi isteğiydi, hanımım. Solucanlardan hazzetmezdi. Sanırım uçmak istiyordu. Kim istemez ki?"

Persephone kızı bir müddet süzdü. *"Anlıyorum,"* dedi en sonunda, aslında anlamamasına rağmen. Duyduklarının ne anlama geldiğine dair hiçbir fikri yoktu ama bunun bir önem taşımadığını fark etmişti.

"Adın ne?"

• "Grin" sözcüğü İngilizcede "sırıtış, sırıtmak" anlamına gelir. –çn

teleseran kalkusun

"Suri," dedi kız.

"Peki, Suri." Persephone kurda baktı. "Seni içeri davet etmek isterim ama dahlda tavuklarımız ve domuzlarımız var. Bu yüzden... Minna'ydı, değil mi? O içeri giremez."

"Minna onlara zarar vermez," dedi Suri, güvenik ve bir nebze kızgın bir sesle. Gözlerinin çevresindeki dövme filizler daha bir kıvrıldı.

"Kurtlar, tavukları ve domuzları yer."

Kız dudak bükerek kollarını göğsünde sertçe kavuşturdu. "İnsanları da yerler ama bacağını kemirdiği yok, değil mi?"

Persephone bir çoban köpeği kadar masumca kıvrılmış yatan kurda baktı. "Epey ehli gözüküyor. Ne dersin, Cobb?"

Eskinin beceriksiz domuz çobanı, şimdinin vasat kapı nöbetçisi omuz silkti.

"Pekâlâ ama gözünü üstünde tut. Herhangi bir şeye saldırırsa muhtemelen biri ona bir mızrak saplar."

Persephone duvar kapısından geçerek içeri girdi.

O öyle yaparken Suri arkasından fısıldadı. "Pek de samimi bir yer değilmiş ha, Minna? Acaba ormana gelip de *bizim* hayvanlarımızı avladıklarında biz onların böğürlerine bir mızrak saplasak hoşlarına gider mi?"

Bahar ayaklarını sürüyor, arkasında keçemsi çimlerden, yapraksız ağaçlardan ve kurşuni gökten bir dünya bırakıyordu ama Dahl Rhen halkı oturup beklemiyordu. Herkes uzun kıştan bıkıp usanmıştı ve yılın ilk ılık gününde dahl sakinleri dışarıda çalışıyorlardı. Killian ailesinin yaz ortasında bile enerjileri hiç eksilmeyen oğulları evlerinin sarkma yapmış kozalak biçimli damında kışın söküp aldıklarının yerine taze saman demetleri bağlıyorlardı. Biracı Bergin toplanan odunları yarıyor ve topladığı özsularla dolu kazanların altındaki ateşleri besliyordu. Diğerleri yılın bu zamanında geçen güzden kalma otların güneşte ağarmış kemikler gibi sırıttığı sefil bir çamur deryasından fazlası olmayan müşterek bahçeyi hazırlıyordu.

Cobb duvardaki tüneğine geri döndü ve Persephone ziyaretçisini dahlın merkezindeki büyük konağa giden çakıllı yolda yürüttü. Kuşların unutulmaya yüz tutmuş ötüşü tekrar başlamıştı ve Persephone'nin gözüne kuyunun güneş vuran tarafında sarı-

Tolerans Kalkışım

mavi yaban çiçekleri takıldı. Yıldızlara, kuşlara ve çiçeklere göre kış sona ermişti ama gölgeli yerlerde hâlâ kar vardı. Persephone matem şalına daha sıkı sarındı. Bahar bu yıl seçici davranıyordu. Herkes için gelmiş değildi.

Persephone konak basamaklarının önündeki açık alanda duraklayıp tanrıça Mari'nin taş heykelini selamladı. Suri onu meraklı bir ilgiyle seyretti, sonra peşinden gitti. Konağın büyük kapı kanatları açık duruyor, sonbahardan beri dumanlı bir tahta mağaraya benzeyen Reglan Salonu'na gün ışığını buyur ediyordu. Çatıyı ayakta tutan on iki sütun kışın karanlığında ateş ışığıyla aydınlanırken hep altın sarısı gözükse bile amansız gün ışığında eski ve yıpranmış hâlleri meydana çıkıyordu. Parlak ışık, sütunlardan fazlasını ifşa ediyordu: çıkarılıp atılmış pabuçlar, bir geyik başının boynuzlarına asılı bir pelerin ve köşede Oswald'ın aylar önce Sackett'a fırlattığı koç boynuzu kupa. İçin için yanan ateş çukurunun etrafındaki yükseltilmiş ahşap zemin toz ve kül kaplıydı. Ateş ışığından doğan gölgelerin sakladığı gerçekleri göstermekte güneşin üstüne yoktu.

Merkezî çukurdaki ebedî ateş sönmeye yüz tutmuştu ve işi onu körüklemek olan Habet kayıptı. Persephone'nin çukura odun atmasıyla oda biraz daha aydınlandı. Kadın karşı duvara kadar gidip odadaki yegâne iki sandalyeden sağdakine oturdu.

Suri kapıda durmuştu. Sivri çatının, eski reislere ait kalkanların geyik, kurt ve ayı kafalarıyla beraber asılı olduğu kirişlerine dikkatle bakıyordu. Kız yüzünü buruşturdu, ardından gözlerini odanın karşısındaki Persephone'ye çevirdi. Sanki zemin derin bir göldü ve kendisi yüzme bilmiyordu. Sonunda çaba harcayarak kurduyla beraber içeri girdi.

"Kaç yaşındasın, Suri?" diye sordu Persephone, kız odayı katederken.

"Bilmem – on dört falan." Dikkati hâlâ kirişlerde olan kız dalgın bir üslupla konuştu.

"Falan?"

"Öyle tahmin ediyorum. Daha fazla da olabilir, daha az da."

"Kesinkes bilmiyor musun?"

"Krimballarla ne kadar vakit geçirdiğime bağlı. Tura bir malkin olduğumdan emindi."

telegram kalkışın

"Bir – bir ne? Bir *malkin* mi?"

Suri kafa salladı. "Bir krimbal çalıp çırptığında... Krimbal nedir biliyor musun, hanımım?"

Persephone başını iki yana salladı.

Suri bir sır paylaşırlarmış gibi nefesini tutarak yanındaki kurda göz attı, sonra açıklamaya girişti. "Eh, krimbal bir orman yaratığıdır. Aslında orada yaşamazlar; sadece gidip gelirler, anlarsın ya? Hilal'de yaygındırlar. Tüm o ağaçlar yüzünden orada kapı aralıkları boldur. Nog'da, yani koskoca salonların ve şölenlerin olduğu yerin derinliklerindeki bir yerde otururlar. Ancak hayalini kurabileceğin şekillerde dans edip cümbüş yaparlar. Her neyse, bir krimbal gidip bir bebek çaldığında–"

"Bebek mi çalarlar?"

"Ah, Her Şeyin Koca Anası, evet. Devamlı. Sebebini hiç kimse bilmez. Herhalde huyları öyledir. Neyse, bir bebek çaldıklarında onu Nog'a götürürler. Orada ne olduğunu kimse bilmez. Ender durumlarda çocuklardan biri sıvışmayı becerir. İşte onlara malkinler denir. Bir daha akılları başlarına tam gelmez çünkü Nog'da vakit geçirmek insanı ebediyen değiştirir. Malkinler genellikle büyükçedirler – on, on iki yaşlarında falan. Ama ben ne yapıp edip daha ilk yılım dolmadan dışarı çıkmayı becermişim. Tura da beni o zaman bulmuş."

"Yürümeyi öğrenmeden nasıl kaçabildin?"

Odadaki yolculuğunu büyük ölçüde tamamlamış olan Suri, edilebilecek en delice lafı etmiş gibi Persephone'ye baktı. "Ne bileyim, hanımım. O zamanlar bir bebektim."

Persephone kaşlarını kaldırdı ve başını salladı. "Anladım," dese de asıl anladığı, *Kaç yaşındasın?* gibi zararsız bir sorunun bile dişlerden yapılma bir kemere ve evcil bir kurda sahip bir kız için basit bir mesele olmadığıydı. En iyisi fazla ayrıntıya girmemekti. "Pekâlâ, Suri, sana ne lazım?"

"Ne mi lazım, hanımım?" diye sordu kız.

"Neden buradasın?"

"Ah. Reise öleceğimizi söylemek için geldim." Kız bunu akşamleyin güneşin batacağını duyururmuşçasına çabucak ve lakayıt bir kayıtsızlıkla dile getirdi.

Persephone gözlerini kıstı. "Efendim? Ne dedin? Kim ölecek?"

telegram kaktüsün

"Herkes."

"Hangi herkes?"

"Biz." Kızın kafası karışmışa benziyordu ama bu sefer Persephone buna dövmelerin yol açıp açmadığından emin olamadı.

"Sen ve ben mi?"

Suri iç geçirdi. "Evet – sen, ben, girişteki borulu komik adam, herkes."

"Dahl Rhen'deki herkes mi?"

Kız tekrar iç geçirdi. "Sadece Dahl Rhen'deki değil – her yerdeki."

Persephone güldü. "Tüm canlıların öleceğini mi söylüyorsun? Çünkü bu yeni bir haber sayılmaz."

Suri açıklamasına yardım edebilecekmiş gibi yakarır gözlerle Minna'ya baktı. "*Tüm* canlılar değil, sadece *insanlar* – senin ve benim gibi."

"Rhunları mı kastediyorsun? Tüm *Rhunlar* mı ölecek?"

Suri omuz silkti. "Galiba."

"Bence biraz geri gitmelisin. Bunun ne zaman ve nasıl olacağından başla."

"Nasılını bilmiyorum... ama yakında. Herhalde yaz ortasından önce başlar. Kışa kalmayacağı kesin." Kız duraksayıp düşündü, sonra kafa salladı. "Evet, kesinlikle ilk karlar yağmadan önce. Ve gelecek yılın bu zamanlarında işler iyice sarpa saracak. O dönem bıçağın sırtı, fırtınanın doruk noktası olacak."

"Yani bir fırtına yaklaşıyor, öyle mi?"

Kız gözlerini kırpıştırdı, kaşlarını çattı ve başını iki yana salladı. "*Gerçek* bir fırtına değil, sadece kötü bir şey. Yine de..." Omuz silkti. "Sanırım bir fırtına da olabilir."

"Ama buna neyin sebep olacağını veya böyle korkunç bir şeyin neden yaşanacağını bilmiyorsun, ha?"

"Hayır, hiçbir fikrim yok," dedi mistik, o tür şeylerin bir önemi yokmuşçasına.

Persephone sandalyesinde arkasına yaslanıp kızı inceledi. Yalnız ve korku içinde bir yetim olan Suri'nin hâli yürek parçalayıcıydı. "Burada bulunmanın *asıl* sebebi ne, Suri? Aç mısın? Tura öldükten sonra yalnız mı kaldın?"

Suri şaşırmışa benziyordu.

telegram kanalı sun

"Sorun değil. Birinden sana yatacak bir yer bulmasını isterim. Karnını da doyururum. Biraz ekmek ister misin?"

Mistik kısa bir süre düşünüp taşındı. "Ekmek hiç fena olmaz."

"Peki burada, dahlda yaşamak ister misin?"

Suri'nin gözleri kocaman açıldı ve kirişlere yeniden göz atarak korkuyla bir adım geri çekildi. Başını sağa sola salladı. "Hayır, hanımım. Burada *asla* yaşayamam. Sırf Tura bu tür bir şey keşfedersem böyle yapmam gerektiğini söylediği için geldim. '*Ormana bitişik koca çayırdaki tepeye git ve reisle konuşmak iste.*' Bana aynen bunları söyledi. Tabii şimdilik bu konuda yapılabilecek bir şey yok, o ayrı. Ağaçlarla konuşmak gerek. Bize daha fazlasını anlatabilirler ama şu an uyuyorlar."

Persephone iç geçirdi. Kendince eksantriklikleri olan Tura'yla konuşmak bile daha kolaydı.

Bu işi Reglan'a havale edebilirim. Belki o duyduklarından bir anlam çıkarabilir.

"Eh, teşekkürler." Persephone ayağa kalktı ve kıza bir tebessüm etti. "Bahsettiğim ekmeği almanı sağlayacağım. Geri geldiği zaman derdini kocama anlatabilirsin. Burada beklemenin bir sakıncası yok." Kızın bir adım daha geri çekildiğini görünce devam etti. "Veya dışarıdaki basamaklarda."

Suri başıyla onayladı, gerisingeri döndü ve kurdu da peşine takarak oradan ayrıldı.

Ne kadar sıska.

Persephone kehanetin bir aldatmaca olduğundan emindi. Aslında kızın yaptığı akıllıcaydı ama fazla ileri gitmişti. Aşırıya kaçmadan kötü bir hasat, ateşli hastalıklar veya bir kuraklık öngörmesi gerekirdi. Sonuçta henüz gençti ve ne yapacağını enine boyuna düşünmemişti. Tura'nın ölümünün ardından ormanda tek başına sağ kalma umudu yoktu.

"Suri?" Persephone onu durdurdu. "Yerinde olsam bana söylediklerini başkalarına tekrarlamazdım. Ölümleri demek istiyorum."

Kız arkasına dönüp üç kış sütununun en yakınına elini koydu. "Neden?"

"Çünkü anlamazlar. Yalan söylediğini düşünürler."

"Söylemiyorum ki."

telegram kanalı

Persephone iç geçirdi. *Inatçı da.*

Suri kapıya doğru birkaç adım daha attı, sonra duraksayıp bir kez daha arkasına döndü. "Ben Tura değilim ama feci bir şeyin geldiğini biliyorum. Tek ümidimiz ağaçların söyleyebileceklerine kulak vermek. Yaprakları gözle, hanımım. Yaprakları gözle."

Tam o anda Cobb'un borusu tekrar öttü.

• ● •

Persephone daha kapıdan çıkarken korkunç bir şey olduğunu anlamıştı. Kazmalar ve çapalar bahçede bırakılıp gidilmişti. Killian kardeşler damlarından inmişlerdi ve insanlar ya dahlın girişine seğirtiyorlar ya da ağlayarak dizleri üstüne çöküyorlardı. Gözü yaşlılar acılarını etraflarındaki şaşkın komşularına yayıyorlardı. Fısıltılı sözcükleri şok ve iki yana sallanan başlar izliyordu. Sonra onlar da ağlamaya başlıyordu.

Persephone, bir düzlüğün karşısından yağmuru görürcesine, kendini yaklaşan boraya hazırladı. Pek çok fırtına atlatmışlığı vardı. Yirmi yıl boyunca kocasının halklarına yol göstermesine yardım etmişti. Uzun Kış'a ve onu izleyen Büyük Kıtlık'a göğüs germişti. İlk oğlunu doğumda, ikincisini hastalıkta kaybetmişti ve büyüyüp yetişkinliğe erişen tek oğlu kısa zaman önce can vermişti. Mahn, tanrıların akıl almaz bir sebeple korumaktan geri kaldıkları aslan gibi bir delikanlı olagelmişti. Duvar kapısından her ne geçerse geçsin Persephone ona da diğer olaylar gibi katlanacaktı. Buna mecburdu. Kendi hatırına değilse bile halkınınkine.

Dahl kapısının her iki tahta kanadı da itilerek açılmıştı ama patikada toplanan insanlar manzarayı kapatıyorlardı. Bazıları merdivenlere tırmanarak surlara dizilmişti ve parmaklarıyla duvarın ötesini işaret etmekteydi. Persephone konak basamaklarına ulaştığı anda kalabalık nihayet ikiye ayrılarak gizemi gözler önüne serdi.

Av ekibi gelmişti.

Ava sekiz erkek çıkmış, altısı geri dönmüştü. Biri bir kalkanın üstünde yatıyordu.

Reglan'ı her iki tarafında ikişer kişiyle girişten içeri taşıdılar.

Tüccarın Kaybı

Önden yürüyen Konniger'ın gömlek yeni yırtılıp başına sarılmış, kumaşın bir yanı kırmızıya boyanmıştı. Eskiden beri keskin gözlere sahip olan Adler onlardan sadece biriyle geri gelmişti, Hegner'in sağ elinin olması gereken yerde kanlı bir çotuk vardı.

Persephone basamaklardan inmedi. Sağanak ona kadar ulaşmıştı ve daha fazla ilerlemeye gerek yoktu.

Onu en derinden sarsan şey kocasının vefatının şoku değil bunun ne kadar tanıdık bir sahne olduğuydu. Yoksa aklını mı kaçırıyor, oğlunu geri getirdikleri üç gün öncesinin olaylarını sil baştan mı yaşıyordu? Mahn da bir av gezisine çıkmış ve eve taşınarak getirilmişti. Persephone günün aynı zamanında aynı noktada durduğunu hatırlıyordu.

Ama aynı değil.

Mahn getirildiğinde kocasıyla yan yana durmuştu. Reglan onun elini tutmuş, kuvvetiyle onun ayakta kalmasını sağlamıştı. Etrafına öfke saçan adamın parmakları karısının elini biraz fazla sıkmıştı. Ertesi gün de intikam arayışıyla oradan ayrılmıştı.

Taşıyıcılar basamaklara yaklaştılar. Karamsar yüzler yere çevriliydi. İçlerinden sadece biri ona bakmaya cüret etti. Kalabalık, kafilenin arkasına yığıldı.

"Kocanı sana geri getirdik," dedi Konniger. "Mont Hanesi'nden Dahl Rhen'in reisi Reglan bugün dövüşerek can verdi."

Sözleriyle kalabalık suspus oldu. Persephone'nin yukarısında konağın sancakları rüzgârda dalgalanıyordu. Kocası oğulları Mahn'ın ölümünü nasıl kabullendiyse Persephone'nin de bu beyanı öyle tasdik etmesi lazımdı. Reglan karısının elini kendisininkiyle sessizce ezerek bunu ağırbaşlılık ve anlayışla yapmıştı. Persephone'nin ise sıkacak bir eli yoktu ve her türlü anlayıştan yoksundu. Öyle yapmaktansa bir soru sordu. "Peki ya ayı?"

Hazırlıksız yakalanan Konniger hemen yanıt vermedi. Biraz duraksayarak kanlı elini yüzünün yaralı tarafından indirdi. "O bir ayı değil. Avladığımız şey bir iblis. İnsanlar öyle bir yaratığı öldüremezler."

telegram kanalım

BÖLÜM 3

Tanrı Katili

Ona Tanrı Katili denirdi ve adını ilk kez kuzey güzergâhlarında seyahat eden tüccarlardan duyduk. Efsanesi büyüdükçe büyüdü ama ilk başta hiç kimse inanmadı. Ben hariç.

–Brin'in Kitabı

telegram kaktüsüm

Raithe iyi bir kamp ateşinden hoşlanırdı. Işığın dansı, dumanın kokusu ve yüzü ile göğsü sıcakken sırtının soğuk olması ona huzur verirdi. Bu çift yönlülük kadar, titreşen alevlerin esrarında da derin bir anlam sezerdi. Ateş ruhu çevresine kıvılcımlar ve boğucu dumanlar saçarak konuşurdu ama her birinin anlamı gizemini korurdu. Tabiattaki her şey öyleydi. Her şey Raithe'e –herkese– çok az kişinin idrak edebildiği bir dilde seslenirdi. Tüm bunların ne anlama geldiğine bir akıl erdirebilse kim bilir ne sırlar, ne hikmetler, ne dehşetler öğrenirdi.

"İyi geçindiğim birkaç ruhtan biri," dedi Raithe, alevlere bir diğer dal parçası atarak.

"Neymiş o?" diye sordu Malcolm. Eskinin kölesi, şimdinin yoldaş firarisi dumandan sakınmak için tıpkı Raithe gibi rüzgârın estiği tarafta oturuyordu. Adam boynunun etrafındaki battaniyeyi çıkarmakla meşguldü. Battaniyenin kumaşı düğüm yapılabilecek kadar inceydi ve yolculuk ederlerken onu bir kuşak gibi üstünde taşıyordu.

"Ateş," diyen Raithe, biriktirdikleri yığından bir dal daha aldı. Dalı ikiye kırdı ve parçaları alevlere attı.

"Ateşlerin birer ruh olduklarını mı düşünüyorsun?"

Raithe tek kaşını kaldırdı. "Ya ne? Sence bir iblis mi?" Aynı şeyi daha önce de duymuştu, özellikle de yemek ateşini sahipsiz bıra-

kıp işemek için nehre giden bir komşusundan. Adam geri döndü günde tezek evini cayır cayır yanarken bulmuştu. "Olabilir," diye değerlendirdi Raithe. "Başıboş kaldığında sağı solu hiç belli olmaz Ama açıkçası bir iblisin çağrıldığı zaman bu kadar kolayca çıkıp geleceğini sanmıyorum. Özellikle de benim gibiler tarafından."

Malcolm sıklıkla yaptığı gibi ona uzun uzun baktı. Ateş ışığında gözlerine gölge düşüyordu. Raithe çene çalmaktan hazzetmezdi ve o tür yorumlardan sonra Malcolm'dan gelen boş bakışların teşvik edici olduğu söylenemezdi. Ehreylerin kölesi rahat bir yaşam sürmüş olmalıydı. Raithe'den duyduğu her şey onun için bir şaşkınlık kaynağıydı.

"Babam hep ateşlerin ancak canları sıkıldığında tehlikeli olduklarını söylerdi," diye devam etti Raithe. "Yalnız bırakıldıklarında sinirlenirler ve kötülüğe başvururlar. Bir ateşi mutlu etmenin en iyi yolu yiyecekleri yalamasına ve öyküler dinlemesine izin vermektir."

Malcolm bu sefer gözlerini kırpıştırarak onu seyretmeyi sürdürdü. Ağzı kısmen açıktı.

Yorgun, diye karar verdi Raithe. *Üşüyor, kendini perişan hissediyor ve en önemlisi, korkuyor.* Durumları dikkate alındığında bunların hepsi de anlaşılır şeylerdi; Raithe bile olumlu bir bakış açısı yakalamakta güçlük çekiyordu. *Bir ormanın Dureya'daki taşlık düzlüklerden daha kesat olabileceğini asla tahmin edemezdim.*

Bu Hilal Orman'daki sekizinci geceleriydi ve dev ağaçların dünyası hâlâ onlara kucak açmış değildi. Ağaçlar çok az yol sunuyor, ikiliyi dikenli çalılıklardan geçmeye zorluyor ve en kısıtlıları haricinde her türlü besinden mahrum bırakıyordu. O gün başparmak tırnağı iriliğinde altı tane kara böcek, soyulan ağaç kabuklarının altında buldukları yedi larva, geniş yapraklı bir ağaçtan sızan reçine ve yemişlere erişebilmek için ateşte kızartmaları gereken bir miktar kozalak atıştırmışlardı. Raithe berrak bir akıntıda mızrağıyla balık avlamaya çalışırken Malcolm onları elleriyle yakalamayı teşebbüs etmişti fakat sinir bozucu birkaç saatin ardından vazgeçmişlerdi. Yine aç bir gece geçireceklerdi.

Kanopiden* kaynaklanan vakitsiz gecenin karanlığında kahve-

* Ormanda ağaç dallarının ve yaprakların oluşturduğu çatı. –çn

telegram kanalı

rengi çam iğneleriyle kaplı ufacık bir açıklıkta yan yana oturuyorlar, ateşi seyrederek rüzgârı ve gıcırdayan ağaçları dinliyorlardı. Yaprak dökmeyen devler hafif hafif salınıyor, tepeleriyle göğü süpürerek yıldızlara bakmayı engelliyordu. Raithe yıldızları görebilseydi yönünü tayin edebilirdi. Kanopinin altında mahsurken âdeta kördü ve aynı yerde dönüp dolaştıklarına ikna olmuştu.

"Alon Rhist'te akşam yemeği şimdilerde servis ediliyordur," diye hülyalı bir ses tonuyla konuşan Malcolm, battaniyeyi silkip omuzlarına sardı. "Muhtemelen geyik eti pişirilmiştir – yumuşak olsun diye ağır ağır kızartılarak. Peynir ve keklik yahut bıldırcın gibi bir kuş eti de vardır. Taze ekmek, muhallebi ve tabii şarap. Bahse girerim tam şu anda afiyetle karınlarını doyuruyorlardır. Orada akşam yemekleri bir harikadır." Böyle konuşurken kayıp bir aşkını yâd eden bir adama benziyordu. "Bu kavrama aşina mısın? Akşamleyin bir şeyler yersen onlara akşam yemeği denir." Hatırladıkları ona iç geçirtti. "Köleyken o geleneğe ben de iştirak ederdim ama tanrılara şükür ki artık özgürüm."

Uzun uzun bakma sırası artık Raithe'deydi.

"Özür dilerim. Karnım aç, hepsi bu."

Raithe gözünü adamdan ayırmadı.

"Ne oldu?"

"Seni döver miydi?" diye sordu delikanlı.

"Kim? Shegon mu?"

Raithe başıyla onayladı. "Çünkü dövdüyse sebebini anlıyorum."

Malcolm kaşlarını çattı. "Hayır, beni dövmezdi. Fhreyler kölelerine iyi muamele ederler. Senden daha iyi ettikleri kesin."

"Sen benim kölem değilsin."

"Ve bunun için, kutsal olan ne varsa şükranlarımı sunarım." Malcolm elini sallayarak yüzünün önünde uçuşan bir çift ufacık kara böceği kovaladı. Hava henüz pek ısınmamışsa da böcekler ortaya çıkmaya başlamıştı.

"Madem Fhreyler o kadar matahtılar, neden sevgili Shegon'unun kafasını kırdın?" diye sordu Raithe. Aslında bunu daha önce sorması gerekirdi ama babasının ölümü, avlanma endişesi ve devamlı yiyecek arayışları diğer düşünceleri aklından çıkarmıştı.

telegram kanalı

Malcolm milyonlarca çam iğnesinden birini eline aldı. Onu parmakları arasında yuvarlayarak omuz silkti. "İyi muamele gören bir köle bile kendi kaderine hükmedebilmeyi yeğler. Bir çıkar yol gördüm ve onu değerlendirdim. Sen aklını kaçırmasaydın sorun yaşamazdık. Shegon kızmasına kızardı ama peşimize düşecek kadar değil – o kadar hırslı biri sayılmazdı. Ama ölümünün ardından intikam bir haysiyet meselesi hâline geldi." Duraksayıp Raithe'e göz attı. "Ya sen? Neden öyle bir şey yaptın?"

"Onu neden mi öldürdüm?"

Malcolm kaşa salladı.

"Bilmem. Öldürmemem gerekirdi. Babamın canını aldığında düşünemez oldum. Yalnızca harekete geçtim. Aynı Herkimer'in yapacağı gibi. İşin komik tarafı, ona benzemeyi hiç istemedim. Çekip gitmek ve savaşlarda çatışmak gibi bir hevesim olmadı. Şan şöhret peşinde koşmayı arzulamadım. O hırs babama aitti... ona ve ağabeylerime. Bir eş ve birkaç çocukla basit bir yaşam sürdürmek beni mutlu ederdi. Gel gör ki babamın bana dövüşmeyi öğrettiği tüm o yıllar devreye giriverdi. Ne demek istediğimi anlıyor musun?" Malcolm'a baktığında anlamadığını fark etti. Bu sefer gözlerinde o boş bakış yoktu ama herhangi bir idrak belirtisi de bulunmuyordu. Bir Dureyalı anlardı ama Fhreylerin yanında çok fazla zaman geçirmiş olan Malcolm'ın insana benzer bir yanı kalmamıştı.

"Shegon'u babam için öldürdüğümü söylemekten başka bir bahanem yok. Bu oğulların yapmaları gereken bir şeydir, değil mi? Yani babalarının intikamını almak. En azından Dureya'da işler böyle yürür."

"Anladığım kadarıyla şu Dureya pek de hoş bir yer değil."

"Çoğunluğu çıplak kayalardan ve topraktan ibarettir. İnce ve kırılgan otları da boldur. Keçiysen cennet gibidir."

"Ya halkı."

"Acımasızdır."

"Sen acımasız değilsin."

Raithe bir kaşını kaldırdı. "Beni veya halkımı tanımıyorsun. Dureya Klanı çalışmaktan çok içmeyi, konuşmaktan çok kavga etmeyi seven ve dünyadaki tüm kötülüklerin kaynağı olan saldırgan piç kuruları yetiştirmekle ünlüdür."

Telegram kanalım

"İddia ettiğin kadar fena biri olsaydın muhtemelen Meryl ile beni öldürür, atı alır ve babanı gömmekle uğraşmazdın."

Raithe bıkkınlıkla ellerini kaldırdı. "Ben anormalim. Klanım için hayal kırıklığıyım. Bakırkılıç'ın asla savaşa gitmemiş oğluyum. Dureya'da herkes dövüşür. Fhreylere savaşçılar gerektiğinde eller havaya kalkıverir. Karnımızı öyle doyururuz çünkü biz keçi değiliz. Ve eğer keçileri kıskanıyorsan bil ki lüks bir hayat yaşıyorsundur." Kaşlarını çatıp ateşe bir çırpı attı ve iç geçirdi. "Babam sadece doğru düzgün bir toprak parçası istiyordu. Nehri geçmek ömrü boyunca yaptığı, akla yatkın ilk şeydi."

"Baban mantıksız davrandı. Seni girmeniz yasak olan bir yere sürükledi – kendi topraklarınızda kalacağınızı garantileyen antlaşmaları tüm Rhun reisleri imzalamıştı."

"Shegon da mantıksız davrandı. Bize oradan ayrılmamızı söylemesi iyiydi hoştu ama bir erkekten kılıcını bırakıp gitmesini isteyemezsin. Kılıçlar Alon Rhist'te yaygın olabilir ama nehrin bu tarafında enderdir."

"Yaptığı hiç de mantıksızca değildi. Bir antlaşmanın ihlali zaten kötüdür ama bunu silahlarla yapmak savaş sebebidir. Bir Instarya devriyesine rastlasaydınız sen ve baban görüldüğünüz yerde öldürülürdünüz. Fakat Shegon, Asendwayr kabilesindendi ve size bir çıkar yol sunuyordu. Yine de kılıcı sizde bırakmak sorumsuzluk olurdu. Orada oyalansaydınız veya gidip tekrar gelseydiniz ve Instaryalılar sizi bulsalardı silahlı varlığınızı istila kabul ederler, sizi bir keşif ekibi sanabilirlerdi. Instaryalılar çarçabuk Rhulyn'e hareket ederlerdi. Shegon'un yaptığı mantıksızca değildi, iyi niyetli bir davranıştı."

Raithe bunlardan hiçbirini bilemezdi. Şimdi de bilmemeyi yeğlerdi.

"Suç tamamıyla sizde değil," diye daha yumuşak bir tonla ekledi Malcolm. "Shegon durumu daha iyi açıklayabilirdi. Ama Fhreylerin, hayvanlardan sadece azıcık üstün gördüklerine dil dökmek gibi bir huyları yoktur."

"Gene de fark etmezdi. O kılıç babamın gururu, haysiyetiydi. Onun bir parçasıydı. Kılıcını teslim etmek, başını cellat kütüğüne koymakla aynı kapıya çıkardı. Hatta daha beteri – ruhundan vazgeçmiş olurdu."

telegram kalkışın

"Ve şimdi o koca kılıç senin."

"Artık ne işe yarayacaksa." Raithe kırık bakırı kınından çıkardı ve kopuk kenara baktı. "Shegon'un kılıcı onu bir çomak tutuyormuşum gibi biçti ve bu, klanımızdaki en iyi silahtı. Nesillerdir babadan oğula geçmişti. Efsanelerde, hayatını kurtarmasına karşılık olarak bir Dherg tarafından dedemin dedesi için yapıldığı anlatılırdı." Raithe kırık kılıcı tekrar kınına soktu. Sonra dudağını ısırdı ve derin bir nefes aldı. "Sana teşekkür etmedim."

"Dert değil. Nasılsa sana iyilik yapmadım," diye güvence verdi Malcolm.

"Sen olmasaydın ölürdüm."

Malcolm başını kaldırıp Raithe'i merakla süzdü. "Hâlâ da öleceksin. Evvela aç bir karınla ve ağrıyan bacaklarla biraz zaman geçireceksin, o kadar. Ama işin iyi tarafı, daima hatırlanacaksın. Kimse bir tanrıyı öldürüp de gözden kaçamaz."

Tak!

Karanlıkta, ateş ışığı dairesinin ötesinde tahtaya vuran tahtanın yüksek sesi yankılandı. Ses kırılan bir daldan gelmemişti ama o bile huzur kaçırmaya yeterdi. Bilinmeyen ebatlardaki hayvanlar gecenin içinde gezinirken bu tür gürültüleri daha önce de duymuşlardı. Ormandaki sesler uyumayı güçleştiriyordu. Fakat bu öyle bir şey değildi. Bir çatırtıdan ziyade bir şaklama, tok bir takırtıydı ve ikisi de ayağa kalktılar. Birlikte gözlerini alacakaranlığa dikerlerken Raithe ateşe biraz daha odun attı.

"O neydi?" diye fısıldadı Malcolm.

"Bilmem," diye fısıldayarak karşılık verdi Raithe. "Her şey olabilir."

"Birkaç örneğe ne dersin?"

"Herhalde en fenası bir raov olur."

"En fenası mı? Neden en fenasından başladın ki? Neden ölü bir ağacın üstüne devrilen başka bir ağaç olduğunu farz etmedin?"

"Gevşe. Bir raov olduğunu sanmam. Yoksa şimdiye kadar insan kemiklerine rastlardık. Ayrıca çoktan geberir giderdik."

"Eh, bu kadar güven verdiğin için teşekkürler. Peki başka ne olabilir?"

Raithe dönüp ona baktı ve gülümsedi. "Devrilen bir ağaç?"

telegram kanalı

Malcolm alaycı bir sırıtış takındı. "Bak cidden..."

Raithe etraflarındaki yosun kaplı kayalara, sonra da ağaçlara göz gezdirdi. "Leşhi?"

"Leşhi de ne ola ki?"

"Orman ruhu. Herhalde sabah ne tarafa gideceğimizi bilemeyelim diye geçtiğimiz yolu gizliyorlardır. Haylazdırlar ama genellikle yetişkin erkeklere tehlike yaratmazlar."

Ateşin ısısı eklenen odunla artarken Malcolm geri çekildi. İkili kısmen kuşku, kısmen de umutla göz göze geldiler.

Raithe başını salladı. "Onları daha önce bir bahar odun toplamasında görmüştüm. Çimlerin üzerinde süzülen küçük küçük ışıklardı."

"Onlara ateşböceği denir."

"Tabii, bazıları öyledir ama en parlakları leşhilerdir ve başlıca eğlenceleri çocukları evlerinden uzaklaştırmaktır. Bazen boğulsunlar diye onları hızla akan bir nehre veya derin bir göle çekerler."

"Hiç mutlu bir öykün yok mu?" Malcolm yüzünü buruşturdu. "Ateş ruhunun keyfini kaçırıyorsun."

Omuz silken Raithe alevlere bir diğer çırpı attı. "Ben Dureyalı'yım, bizde sadece bunlar bulunur."

Malcolm alevlerin üzerinden ötedeki ormanın karanlığına baktı, sonra başını iki yana salladı. "Sesin leşhilerden çıktığını sanmıyorum."

Raithe olmazsa öleceğine kesin gözüyle bakan biri için, Malcolm rehberinin irfanına fazlasıyla dirençliydi. "Ben o kadar emin değilim. Bence bir süredir bize yönümüzü şaşırtıyorlar," dedi Raithe. "Bariz patikaları gizleyerek bu kahrolası ormanda yolumuzu bulmamızı engelliyorlar."

Malcolm tam konuşmak için ağzını açmışken yine bir ses yükseldi. Bu sefer önce bir gıcırtı, ardından uzun bir gacırtı, son olarak da o takırtı geldi. Dahası Raithe hafif kahkahalar ve uzak bir şarkı işitti.

İki adam hayretle birbirlerine bakakaldılar.

"Burnuma yemek kokuları çalınıyor," dedi Malcolm.

Raithe kafasını sallıyordu. O da iştah açıcı bir koku almıştı. Esinti yön değiştirerek onlardan tarafa dumanla beraber pişmiş

Telegram kaktüsüm

et kokuları yollamıştı. "Bunu leşhilerin yapmadığında haklı olabilirsin. Belki de krimballardır. Koskoca şölenler ve partiler düzenledikleri bilinir."

"Partiler mi?" Malcolm ayağa kalktı. "Belki biz de–"

"Hayır, sakın!" Raithe adamı kolundan tuttu.

"Ama... *yemek*. *Yemek* nedir hatırlıyorsun, değil mi? Yani *gerçek* yemeği?"

"İnsanı öyle cezbederler. Ağaçlardaki kapı aralıkları anavatanlarına, yani Nog adlı sihirli bir yere çıkar. Oraya gittiğinde seni kuştüyü yataklara yatırırlar ve bir yandan müzik çalarken bir yandan da kremayla kaplanıp balla tatlandırılan kızarmış yabandomuzu, geyik, sığır ve koyun etiyle sana ziyafet çekerler – hem de yiyebileceğin kadar."

Malcolm dudaklarını yalıyordu.

"Sonra mideni birayla, şarapla, bal likörüyle ve turtalarla doldururlar."

"Sahi mi? Demek turtalar? Ne tür?"

"Türü fark etmez çünkü bir daha oradan ayrılamazsın. Bir kez gidip yemeklerinden yedin mi ebediyen Nog'da mahsur kalırsın."

Malcolm gözlerini kırpıştırdı. "Eee?"

"Ne demek, *eee*?"

"Yemekler güzel midir?"

"Şahane olduklarını duymuştum."

"Peki yataklar yumuşak ve sıcak mıdır?"

Raithe başını salladı.

"Yani burada," Malcolm etraflarını işaret etti, "kalıp bu berbat ormanda açlıktan ölebileceğimizi, veyahut ömrümüzün geri kalanını bolluk, müzik ve neşe dolu bir harikalar diyarında geçirebileceğimizi söylüyorsun. Aman ne korkunç, yürü gidelim."

Raithe verecek bir karşılık bulmaya çalıştı. Öyle tarif edildiğinde başlarına gelecekleri kötülemek zordu.

"Üstelik," Malcolm bir parmağını kaldırdı, "Fhreylerin bizi sihirli Nog diyarında bulma ihtimalleri nedir?"

Boş boş bakma sırası Raithe'e gelmişti. Sonra kahkahaların ve şarkının geldiği yöndeki ağaçların karanlığına gözünü dikti. "Ateşi söndürmeme yardım et."

Çırpıları dağıttılar ve alevleri ayaklarıyla ezerek parlayan köz-

telegram kaktusum

ler hâline getirdiler. Sonra Raithe ötedeki ağaçlara doğru önden gitti. Her adımda sesler yükseldi. Gece havasına konuşmalar ve kimi zaman bir köpeğin havlamaları karışıyordu. Seyrelen kanopinin arasında yıldızlar belirdikçe dünya yavaş yavaş aydınlandı. Raithe ormanın kenarına kadar geldiklerini anladı. İkisi beraber sıkça kullanılmış bir yolun gökteki yarımay altında kıvrılarak uzandığı düzlüğe adım attılar. Uzaktaki ahşap bir binanın pencerelerinden dışarı ateş ışığı saçılmaktaydı.

"Nog diyarı dediğin *bu* mu?" diye sordu Malcolm.

"Hayır," yanıtını verdi Raithe. "O bir kervansaray. Yolcular için bir durak."

"Biz de yolcuyuz," dedi Malcolm fıkır fıkır, ümit dolu bir sevinçle. "Sence bize yemek verirler mi?"

Raithe omuz silkti. "Öğrenmenin tek bir yolu var."

• ● •

Raithe kendisine dikkatle bakılmasından nefret ederdi; bu sıklıkla kavga çıkacağını haber verirdi. Ayrıca yabancılardan pek hazzetmezdi, öyle kimseler sinirlerini gererdi. Bu nedenle Malcolm'la beraber bir odada oturup yemek yerken onları seyreden bir düzine yabancı suratla çevrili olmaktan hoşnut kalmaması doğaldı. Henüz hiçbir laf edilmemişti – en azından duyulabilecek kadar yüksek bir sesle. Fısıltılar, bir çift kadının kuzu yahnisi servis ederken her bir adamla usulca konuştukları büyük tahta kâsenin yakınında başlamıştı. Ne zaman biri yemeğini alsa dönüp onlara bakıyordu. Bazen Malcolm'a da göz atıyorlardı ama başına şapka niyetine bir domuz takmış gibi, ilgileri genellikle Raithe'in üstündeydi. Yerlerine döndüklerinde de gözlerini ondan ayırmaksızın aralarında fısıldaşıyorlardı.

"Sence ne konuşuyorlar?" diye sordu delikanlı, Malcolm'ın kaburgalarını dürterek.

Eski köle yüzünü kâsesinden kaldırmadı. "Ne kadar yakışıklı bir adam olduğunu ve kız kardeşlerinden hangisini seninle evlendireceklerini." Omuz silkti. "Ne bileyim ben."

"Bence gırtlaklarımızı kesmeyi planlıyorlar."

"Kendi tahminimi yeğlerim." Malcolm beyanını tamamladık-

telegram: kaktüslüm

tan sonra kâsesinin dibini parmağıyla sıyırıp parmağını yaladı. "Benim öykümde ikinci bir porsiyon alma ihtimalimiz var."

"Aç olduğunu düşünmemiştim. Bize verdikleri tadımlık miktarı bile bitirmek bilmedin."

"Belki daha fazla alamayız diye uzun sürsün istedim," diyen Malcolm kâsesini yaladı. "Genel olarak Rhun toplumunda kâse yalamak görgü kurallarına aykırı mıdır?"

"Genel olarak Rhun toplumunda görgü kuralı diye bir şey yoktur ama yerinde olsam kimseye *Rhun* demezdim. Bu bir Fhrey sözcüğüdür ve ondan pek hoşlanmayız – en azından Dureya'da. Burada durum farklı olabilir. Buradakiler kendilerinden isteneni yapmaya daha alışkındırlar. Ve söz verdiğin öyküye gelince – onlara gerçeği anlatmayı düşünmüyorsun, değil mi?"

"Elbette hayır. Aptal değilim, sadece açım ve *o* öykü bizi beslemez. Dinlerken içi geçmeyen birileri kalırsa bizi dışarı atarlar."

"Eh, insanları gocunduracak bir şey söyleme yeter."

"Bana biraz güven."

Malcolm kâsenin kenarını emmeye koyuldu.

Ne tuhaf bir adam, diye aklından geçirdi Raithe. Malcolm'ın kâseye düşkünlüğünden dolayı değil – bu, şimdiye dek yaptığı en normal şeydi. Asıl tuhaflık diğer özelliklerindeydi. Eski kölenin sakalı yoktu ve saçını kısa kesip tarıyordu. Fazla dik oturuyor, her sabah ve her yemekten önce elini yüzünü yıkıyor, giysilerindeki lekelerden şikâyet ediyor, acayip bir zarafetle konuşuyor ve Raithe'in bilmediği bir sürü sözcük kullanıyordu.

"İyi bir öykücü müsündür?"

"Göcceez," diye ağzında kâseyle cevapladı Malcolm.

"Ne?"

Adam emmeye ara verdi. "Göreceğiz."

Duvarlarla çevrili alanın büyük bölümünü han kaplıyordu. Hayvanların konulduğu ağıllar ve malzemelere ayrılmış küçük bir baraka da mevcuttu ama kervansarayın büyük bölümü, içinde oturdukları salona ayrılmıştı. Dureya'da kulübe duvarları kilden yapılır ve üstüne ot demetlerinden koni biçimli bir çatı oturtulurdu. Burası daha güzeldi, kalın tahtalardan inşa edilmişti ve ahşap kiremitlerle kaplı çatısı muhtemelen her sert rüzgârda uçmayacak kadar sağlamdı. İç mekân genişti ve tezek yerine odun-

Telegram Kanalımız

ların yakıldığı üstü açık bir ateş çukurunun etrafında bol bol yer vardı.

"İsimleriniz ne?" diye sordu yemeğini bitirip bacaklarını uzatmış yaşlıca bir adam.

Belki ötekiler tarafından onlarla konuşmaya itilmişti. Daha büyük ihtimalle bir liderdi veya öyle görülmek istiyordu. Onun konuşmasıyla fısıltılar kesildi ve tüm başlar onlara çevrildi.

"Seninki ne?" diye sert bir sesle sordu Raithe.

"Celallenmene gerek yok – sadece merak ettim. Biraz meraktan zarar gelmez, değil mi?" Adam destek bulmak için arkasına göz attı. Hımbıl ve güdük biri olarak güvenceye ihtiyaç duyan bir tipti. "Buradaki diğer herkesi tanırız. Yıllardır birbirimizi yollarda görmüşüzdür. Şuradaki Hale oğlu Kane'dir." Parmağıyla gösterdi. "Güzergâhını beş yıl önce başkasına devretti. Oradan iyi de kazandı. Şu da Menahan Klanı'ndan Hemp. Saygıdeğer bir yün tüccarıdır. Ben Dahl Rhen'den Justen. Beni herkes tanır ama hiçbirimiz ikinizi de daha önce görmüş değiliz. O yüzden, kimsiniz?"

"İsimlerimizi zaten biliyorsunuz," dedi Raithe. "Girişteki adam da sordu ve bizi haber etti. Fısıldaştığınızı görebiliyorum ama hiçbir şey sakladığım yok. Sadece kendi hâlimizde insanlarız. Ormanda yolumuzu kaybettik. Dumanı görüp yemek kokularını alınca biraz misafirperverlik bulmayı umduk, hepsi bu. Buyur. Ne istersen sor. Cevap veririm."

"Bu kadar alıngan olmanın âlemi yok. Biz sadece tüccarlarız." Adam yeniden etrafına bakındı ve salondaki kafaların pek çoğu kâselerinin üzerinde yukarı aşağı sallandı. Birkaç kişiden doğrulayıcı homurtular yükseldi. Hepsi de sihir yapmasını bekler gibi bakışlarını Raithe'e dikmişlerdi. "Gördünüz mü, biz de sizin gibi geçinip gitme derdindeyiz. Öküzlerim Dahl Rhen ile Nadak arasında kütük getirip götürür. Bazen Menahan'a da uğradıkları olur – o taraflarda tahtaya ihtiyaç duyulur. Ben de bela arayan türde biri değilim." Justen ellerini kaldırıp çepeçevre döndü. "Silah taşımadığımı görebilirsiniz. Mızraklarımızı salonun dışında bırakırız – böylesi daha dostane olur, anlarsınız ya. Yazılmamış bir kural gibi. Ama sen burada sırtında bakırla oturuyorsun. Silaha lüzum yok."

"Kırık zaten."

Telegram kanalı

"Öyle mi?" Justen içerideki diğer adamlara göz gezdirdi. Çoğu kâselerini ellerinden bırakarak sandalyelerinde o tarafa dönüyordu. Gözler daha geniş açılıyor, boyunlar uzanıyordu.

"Leih moorunun deseni ve üstünde oturduğun döşek... o Dureya Klanı'nın deseni mi?"

"Evet. Ne olmuş?" Raithe bu soruyu beklemişti. "Hadi, ne söyleyeceksen söyle. Dişlerinin arasına sıkışmış bir şey, suçunu bana yıkacağın bir veba mı var? *Gerçekten* ne bilmek istiyorsan sor."

Adamın yüzü gerildi. "Pekâlâ. Bir tanrının öldürüldüğü söylentileri dolaşıyor."

Raithe onca şey dururken işte *bunu* beklememişti.

"Tanrılar ölümsüzdür," karşılığını verirken bu kadar akıllıca bir cevap düşünebildiği için memnundu. Boş kâsesini eline aldı ve hâlâ yiyormuş gibi yaptı.

"Biz de öyle düşündük."

Raithe tıpkı Malcolm'ın yaptığı gibi parmağını boş kâsenin içinde gezdirdi. "Demek ki boş bir dedikoduymuş. Herifin biri palavra sıkıyormuş."

Salondaki yüzler birbirine baktı.

"Bunu söyleyen bir herif değilmiş. Haberlere göre Fhreyler bizzat Alon Rhist'ten çıkagelmişler. Aralarından birini öldüren bir Rhun'u arıyorlarmış. Onun bakır kılıç kullanan bir Dureyalı olduğunu söylemişler. Buralarda o tür kılıçlara pek rastlanmaz. Sende bir tane bulunması ilginç. Ayrıca silah dövüş sırasında kırılmış. Anlaşılan bu olay bir hafta önce Bern'in karşı yakasında yaşanmış." Tüccar Raithe'i sert bakışlarla süzdü. "*Tam olarak* nereden geliyorsun?"

"Tabii, tabii. Akla yatıyor, değil mi?" Raithe kafa sallıyordu. "Menahan yünüyle ve güzel kızlarıyla tanınır. En iyi şairlerin ve müzisyenlerin Melen'den çıktığını herkes bilir. Nadak en kaliteli kürkleri üretir. Peki ya Dureya nesiyle tanınır? Sorun çıkarmasıyla, değil mi? Aklınızdan geçen bu. Bir somun ekmek ortadan kaybolursa, bir kavga çıkarsa veya bekâr bir kadın hamile kalırsa suç Dureyalılardadır. Ve tanrılar gelip sorun çıkaran birini aradıklarında başka nereye bakılır?"

"O zaman kılıcın nasıl kırıldı? Laf açılmışken bu epey belirgin bir ayrıntı, değil mi? Kolay kolay rastlanacak bir şey değil ama

telegram kalkışın

işte şimdi karşımızdasın. Ne düşünüyorum biliyor musun? Bana kalırsa bir tanrı gerçekten öldürüldü ve bunu sen yaptın," dedi Justen.

Tüccar elinden geldiğince kararlı bir tavır takınarak iyi bir gösteri sergiliyordu ama Raithe onu kolayca yere serebilirdi. Justen'in de bunu bilmesi gerekirdi. Dureya erkeklerinin tanındığı bir diğer şey de dövüşmekti. Kayalardan ve taşlardan geçimini sağlamak insanı daha bir zorlu hâle getirirdi ve Dureyalı oğlanlar daha küçük yaşta silah tutmayı öğrenirlerdi. Bu işin yolu yordamı buydu – en azından onlar için başka yol yoktu.

"Haklısın!" diye bağıran Malcolm ayağa kalktı. Raithe'inkiler de dahil tüm gözler ona çevrildi. "Asendwayrlı Shegon'u o öldürdü."

Raithe'in sıska, gelincik suratlı adamı boğası geldi ama gerçek artık açığa çıkmıştı. Asıl soru şimdi ne olacağıydı. Raithe yalan söylemekten oldu olası hazzetmemişti. Bu başkalarının yaptığı bir şeydi, Dureyalıların değil. "Evet, ben öldürdüm."

"Neden?" diye sordu Justen.

"Babamı öldürdü de ondan. Gözlerimin önünde, babamın kendi kılıcıyla. Bununla." Raithe sırtına bağlı kını sıvazladı.

"Ama bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu daha genç bir adam. Bir kadının şalı gibi kısmen omuzlarını örten bir battaniyeye sarınmış oturuyordu. Hale oğlu Kane o olabilirdi ama Raithe simaları ve isimleri hatırlamakta pek iyi değildi. "Onlar ölemezler ki."

Bunu şimdi mi söylüyorsun? Bir dakika önce dilin neredeydi, Kane? diye aklından geçirdi Raithe fakat sadece, "Anlaşılan ölebiliyorlar," demekle yetindi.

"İyi ama *nasıl* yaptın?" Konuşan yine Justen'di.

"Kılıcı babamın ölüsünden aldım ve elimden geldiği kadar sertçe savurdum. Fhrey'in silahı onu kesip attı. Tek seferde ortadan ikiye ayırdı. İşim bitmişti. Ben de Fhrey de bunun farkındaydık. İşte o zaman–"

"İşte o zaman Dureya kahramanı Herkimer oğlu Raithe mütthiş bir şey yaptı," diye lafa daldı Malcolm. Sıska adam hanın ortasına kadar gitti. Parmaklarını yelpaze gibi açarak hafifçe çömeldi. Salonun dört bir köşesine yayılan ve dikkatleri üstünde toplayan

Ejderhan kahkahan

mana darbe indirmiş bir kahraman. Dureya Klanı'ndan Herkimer oğlu Raithe!"

Salondaki müşteriler kâselerini masalara vurarak beğenilerini gösterirlerken o tekrar yerine oturdu. Justen ötekileri durdurmak için bir elini kaldırdı. "Ağır olun. Ağır olun. Bir tanrıyı öldüren ve kendi silahı kırılan bir adam tanrının kılıcına sahip çıkmaz mıydı?"

Raithe daha hiçbir şey düşünemeden Malcolm battaniyeyi çekip aldı ve Shegon'un altın kabzalı kılıcını meydana çıkardı. Silahın yalımı ve pırlantaları ateş ışığında parıl parıldı. "Çıkar tabii!"

Salon bir kez daha kâse gümbürtüleriyle doldu.

"Sen delirdin mi?" diye fısıldadı Raithe.

"Öyküm hoşlarına gitti."

"Ama doğru değil."

"Sahi mi? Ben *aynen* öyle hatırlıyorum."

"İyi de–"

Kafası kazınmış, kıvırcık siyah sakallı iri kıyım bir adam yerinden kalktı. Raithe'den daha uzun boyluydu ve bu tarife uyan çok fazla kişi yoktu. Adam uzun olmakla kalmayıp bir öküz kadar da sağlam yapılıydı.

"Hadi oradan," dedi, çenesini kaldırıp parmağıyla ikisini birden işaret ederek. "Tamam, güzel bir kılıcın var. E ne olmuş? Bu neyi ispatlar? Seni bir tanrı katiline benzetemedim. Ben Nadaklı Donny'yim ve bana beleş yemek peşinde koşan bir çift yalancı gibi gözüküyorsunuz."

Sözleri odayı susturdu. Gergin sessizlik yalnızca ateşin çıtırtıları ve tıslamalarıyla bölünüyordu.

Raithe dönüp Malcolm'a baktı. "Gördün mü," diye fısıldadı. "Planının sorunu işte bu. Donny gibi biri *hep* olacak."

"Tabii iddianı ispatlayabilirsin," dedi Donny. "Bana kalırsa koskoca bir tanrıyı öldürebilen bir adam benim gibi bir zavallıyı alt edebilmeli. Ne dersin, Dureyalı Raithe? Böyle bir şeyin altından kalkabilir misin?"

"Onu yenebilir misin?" diye fısıldadı Malcolm.

Raithe iri yarı adama bakıp omuz silkti. "Ağabeyim Hegel'e çok benziyor."

"Bunu adamı öldürmeden yapabilir misin?"

telegram kanalı

"Eh, o zaman işim çok daha zorlaşır," yanıtını verdi Raithe.

"Onu öldürmen bize daha çok yemek getirmez."

"Ne yani, Alon Rhist'te her gün karnını mı doyururlardı?"

"Kazandığım pek çok kötü alışkanlıktan biri de oydu."

"Ece, ufaklık?" diye sataştı Donny. "Sana yalancı diyorum."

"Bana ufaklık da diyorsun. Hâlâ en çok hangisinden gocunduğumu çözmeye çalışıyorum."

Donny kuzudan kalanların bulunduğu hanın arka kısmına gitti. Orada eline bir kasap bıçağı aldı.

"Artık bir bıçağı var," dedi Raithe, Malcolm'a.

Eski köle karnını sıvazlayıp gülümsedi.

Raithe kırık kılıcı sırtından alıp Shegon'unkiyle beraber ona teslim etti. "Bunlar sende kalsın, yoksa kendime hakim olamayabilirim."

İri yarı adam kuzunun yanından ayrıldı ve Raithe'in silahsızlandığını görünce bir kahkaha attı. "Bıçağı bırakacağımı sanma."

"Sanmamıştım," dedi Raithe.

"Karnını deşeceğim."

"Olabilir."

Raithe leih moorunu çıkarıp güderileriyle kaldı. Hepsi de dövüşmeyi Fhreylerden öğrenen bir baba tarafından eğitilmiş üç sadist ağabeyle beraber büyümek Raithe'e birkaç şey belletmişti. Bunlardan ilki, dayak yemeye katlanabildiğiydi. İkincisiyse rakiplerin kendilerinden daha ufak tefek bir adamı ne kadar hafife aldıklarıydı – özellikle de silahsızsa. Ağabeyleri bu hataya sıklıkla düşmüşlerdi.

Donny bıçağını havaya kaldırdı ve Raithe belirmesini umduğu tebessümü gördü. En büyük ağabeyi Heim de aynı ifadeyi takınmıştı – sadece bir defa.

Raithe rakibinin bıçağını yüksekte tutarak, belki kendisinden gelebilecek bir hamleyi engellemek için boştaki elini ileri uzatarak ağır ağır yaklaşmasını bekliyordu. Heim öyle dövüşürdü ama Herkimer, oğullarını eğitirken birbirlerine ne kadar zarar verdiklerini hiç umursamazdı. Sırf yaşlı adam dikkat eksikliği konusunda bir ispatta bulunmak istedi diye Didan parmaklarından birini kaybetmişti. İşin aslı hepsi de Dureya usulü dövüşmeyi öğrenmişlerdi – hayatta kalmak için.

telegram kanalı

Donny, Dureyalı değildi.

Koca adam bıçağı başının üstünde sağa sola sallayarak ve haykırarak bir boğa gibi hücum etti. Raithe gözlerine inanmakta zorlandı. Bu tam da eli süpürgeli yaşlı bir kadının tavşanları sebze bahçesinden kaçırmak için yapacağı türden bir hareketti.

Raithe son ana kadar bekledi, sonra bir dizini geride bırakarak yana çekildi. Donny hamle yapmayı denemedi bile. Belki Raithe'i yere yıktıktan sonra bıçağı saplamayı planlamıştı. Maalesef Raithe'in dizini karnının tam ortasına yedi. Ciğerlerindeki bütün hava boşalıveren Donny iki büklüm yere yığıldı. Raithe bıçak tutan ele basarak parmaklardan en az birini kırdı ve Donny'yi silahından vazgeçmeye ikna etti. Suratına da bir tekme atarak iri yarı adamı sızlanır vaziyette bıraktı.

"Bu kadar yeter mi?" diye sordu.

Donny iki elini yüzüne kapatmış, hüngür hüngür ağlıyordu.

"Bu kadar yeter mi dedim?"

Donny ulumasına rağmen kafa sallamayı becerdi.

"Tamam o zaman – dur bakayım." Raithe öküzün üstüne eğildi ve adamın ellerini yüzünden ayırdı.

Donny'nin kanlar akan burnu bir yana eğrilmişti.

"İyisin iyisin. Sadece burnun kırılmış," diye yalan söyledi Raithe. Donny'nin sağ elindeki son iki parmağı anormal bir açıyla kıvrılmıştı ama Raithe o konuya girmeye lüzum görmedi. Donny muhtemelen onları hissetmiyordu... tabii şimdilik. Tüm eli uyuşmuş olmalıydı.

Raithe adamın yanında dizleri üstüne çöktü. "Burnunu düzeltebilirim ama bana güvenmen lazım."

Donny'nin tedirgin bir hâli vardı. "Kavgayı bıraktık, değil mi?"

Raithe kafa salladı. "Zaten onu çıkaran ben değildim, unuttun mu? Şimdi gevşe. Bunun nasıl yapılacağını iyi bilirim. Bir keresinde kendime de yapmıştım – ama sakın aynı yere uzanmadan kalkışma, yoksa iki defa yapman gerekebilir."

Raithe parmaklarını kırık burun köprüsüne nazikçe yerleştirdi. "Yalan söylemeyeceğim. Canın epey–"

Raithe tecrübeli bir burkmayla Donny'nin burnunu yerine oturttu. Babası onlara dikkat dağıtmanın önemini iyi öğretmişti ve bunun en iyi yollarından biri de eğer rakip konuşmaya razıysa

Telegram Kanalı

cümleni bitirmeden harekete geçmekti. Fakat aynı tekniği tıbbi amaçlarla uygulayan kişi, Raithe'in sütdişini çeken kız kardeşi Kaylin olmuştu.

Donny çığlık attı, sonra da toprakta nefes nefese büzülüp kaldı. Sağlam parmaklarını kullanarak gözlerinin göremediğini dikkatle yokladı.

"Bir şeyin kalmadı," diye duyurdu Raithe. "Eh, daha doğrusu kara gözlü rakun safhasından sonra kalmayacak. Ama yakışıklılığın bozulmayacak."

Adamlardan bazıları Justen'in öncülüğünde onlara yaklaştı. "Hingus!" diye hancıya bağırdı Justen. "Bu ikisine yiyebilecekleri kadar yemek getir ve hesabıma yaz. Her gün bir kahramanla sofraya oturacak değilim ya."

"Bal likörü de getir," dedi kırmızı kasketli bir adam. "Sana bir tomar yün daha veririm."

"Raithe ile uşağı ateşe yakın en iyi yeri benimle paylaşacaklarsa bir testi bal daha feda olsun," diye duyurdu omuzlarına battaniye sermiş o genç adam.

Malcolm, Raithe'e koca bir tebessüm etti.

Raithe kafa salladı. "Hakikaten iyi bir öykücüymüşsün."

Telegram Kanalı

BÖLÜM 4

Yeni Reis

Klan dahilindeki güç devri katı yasalarla sağlanır, gelenekler Örf Bekçisi tarafından nesilden nesle aktarılırdı. Hemen hemen hepsi erkeklerin dövüşmelerini gerektirirdi ve bize en güçlümüz hükmederdi.

–Brin'in Kitabı

telegram kaktüsüm

Persephone yüzünü buruşturarak asıldı ama yüzük çıkmaya yanaşmadı. Reglan'ın onu yirmi yıl önce, Persephone on yedisindeyken ve kendisi kırk birindeyken yavuklusunun parmağına geçirdiği düşünülürse bunda bir tuhaflık yoktu. Persephone yüzüğünü o günden beri hiç çıkarmamıştı.

Yirmi sene.

Aradan çok uzun bir zaman geçmiş gibi gelmiyordu; yine de Persephone ezelden beri beraberlermiş gibi hissediyordu. Kocasının taktığı gün yüzük büyük gelmişti. Persephone küçük gümüş halkayı yerine sıkıca oturtmak için parmağının çevresine iplik sarmıştı. Yüzük Gath'ın zamanından beri nesilden nesile miras kalan kutsal bir yadigârdı ve Persephone'nin onu kaybetmekten ödü kopardı. Şimdiye kadar öyle bir şey hiç olmamıştı. İplik ihtiyacı ilk hamileliğinde kaybolmuştu. Eline bakarken yıllar içerisinde ne kadar değiştiğini fark etti.

Onunla birbirimizi değiştirdik.

"Gidip biraz tavuk yağı getireyim." Sarah kapıya yöneldi.

"Bekle," diyerek onu durdurdu Persephone. Parmağını ağzıyla ıslattı, sonra da sağlam bir tutuş ve sıkılı dişlerle metal halkayı parmak ekleminden acıyla geçirmeyi başardı.

"Of," dedi Sarah, empatiyle yüzünü ekşiterek. "Canın epey

yanmış olmalı." Bilge, anaç ses tonu sadece bir parmağın acısına dem vurmuyordu.

Persephone bir nevi zihinsel hıçkırıkla, yüzük takılırken Sarah'nın da orada bulunduğunu anımsadı. Çoğu evlilik gayriresmî yapılır ve zamanla gelişip kök salardı. Ancak bir çift aynı çatı altında yaşamaya başladığı veya bir çocuk doğduğu zaman açıklama yapılırdı. Fakat Persephone bir reisle evlenmişti ve bu durum resmî bir tören gerektirdiğinden en yakın dostu Sarah ona eşlik etmişti. Yüzük ve tork reis yaverinin nişanlarıydı ama Persephone'nin zihninde bu gümüş halka hep Reglan'ın aşkının sembolü olmuştu.

Persephone başını salladı ve ağlamamaya çalıştı. Zaten yeterince gözyaşı dökmüştü ve gözleri ile burnu sürekli ovuşturmaktan zonkluyordu.

Kocası ölen ve babasının makamını devralacak bir oğlu olmayan Persephone'nin yeni reis ile ailesine yer açmak için konaktan ayrılması bekleniyordu. Bir reisin karısı yüz yıldan uzun zamandır ilk defa, en önemli sorumluluğunu yerine getirememişti: Reisliği üstlenecek kadar yaşayan bir çocuk dünyaya getirmek. Konuyla ilgili olarak Örf Bekçisi Maeve'e danışılmış ve kadın bu görevin Reglan'ın Kalkan'ı Konniger'a verileceğine hükmetmişti. Ona meydan okuyan birileri çıkabileceğinden mesele *resmen* karara bağlanmış değildi ama her kim galip gelirse gelsin Persephone'nin kaderi değişmeyecekti, gidecek hiçbir yeri yoktu.

Sarah yirmi yıl önce onun yanında yer almıştı ve şimdi bir kez daha Persephone'ye destek oluyor, ona kalacak bir yer teklif ediyordu. Dışarıdan bakıldığında tüm alaçuklar yapı malzemelerinin ve arazinin imkân tanıdığı ölçüde birbirine benzerdi. İçeridense Sarah'nınki açık ara en konforlusuydu. Hayvan postlarından kilimlere, sepetlere, bir çıkrığa, gelişmiş bir dokuma tezgâhına ve kürklerle kaplı kocaman bir yatağa sahip ev huzur verici bir barınak teşkil ediyordu. Zeminin ortasındaki üstü açık ateş içeriyi sıcak tutuyordu. Bir baca olmadığından koni biçimli saman çatının zirvesinde yoğun bir duman bulutu toplanıyor, yavaşça dışarı kaçan duman kirişlere asılı otları kurutup etleri ve balıkları tütsülüyordu.

Konforun bir kısmı odun, iplik ve yün yığınlarından, yumu-

Telegram Kanalı

şaklık sağlasın diye üst üste katlanmış kumaşlardan geliyordu. Fakat bu alaçuğu özel kılan asıl şey duvarlarıydı – aslında "duvarı" demek daha doğruydu, zira alaçuklarda sadece bir duvar olurdu. İç mekân sıvayla kaplanmış ve üstüne Sarah'nın kızı Brin tarafından birbirinden güzel desenler çizilmişti. Bazıları ufacık ellerin karakalem dış hatları kadar basitken diğerleri sarı ve turuncu boyayla yapılmış halkalar ve helezonlardı. İnsanların ve olayların birkaç karmaşık resmi de cabasıydı. Girişi çevreleyen kütüklere ilaveten kapının kendisi de ilahi burgularla ve yıldızlarla bezeliydi. Sarah'nın evinin yuvarlak duvarı bir sanat şaheseriydi.

"Şimdiye kadar çıkarmayı unuttuğuma inanamıyorum." Persephone yüzünü uzattı. "Zahmet olmazsa bunu konağa götürebilir misin?"

Sarah yüzüğü aldı ve acır gözlerle kafa salladı. Persephone acınmak istemiyordu. Mevkisini daima halkına bir örnek olarak görmüştü ve hüzünlü dul rolünü kendine yakıştıramıyordu.

"Hayır, bekle." Persephone dostunu durdurdu. "Onu Tressa'ya ben vermeliyim. Yoksa tasvip etmediğim zannedilir."

"Belki Tressa olmaz," dedi Sarah. Kapıya kadar gidip dışarıya göz attı. "Holliman, Konniger'a meydan okudu. Şu an dövüşmeye hazırlanıyorlar."

"Holliman mı?" dedi Persephone şaşkınlıkla. "Ciddi misin?"

O da dostunun yanına gitti. Sarah'nın evinin ön cephesi konak basamaklarının önündeki çim kaplı meydana dönüktü. Dahl sakinleri dışarıda toplanacakları zaman o meydanı kullanırlardı. Mari heykelinin önündeki yanan maltızların arasında baltalarla silahlanmış iki adam tahta kalkanlarının kayışlarını kontrol ediyordu.

"*Hiç* şansı yok denemez." Birlikte dışarı bakarlarken Sarah kapıyı açık tuttu.

"Holliman altı üstü bir avcı," dedi Persephone. "Konniger yıllardır Reglan'ın Kalkan'ı olageldi."

"Ama iri yarı."

"Konniger daha iri yarı."

"Çok da fazla değil. Hem kavgada cüsseden başka şeyler de önemlidir. Sürat ve–"

"Tecrübe gibi mi?" Persephone kapıyı kapatan dostuna bak-

Telegram Kanalı

tı. "Sanırım eşleşmenin bu kadar tek taraflı olması iyi bir şey. Konniger'ın onu öldürmesi gerekmez. Holliman çabucak pes eder. O kadar becerikli bir avcıyı kaybetmeyi göze alamayız."

Kapı aniden açıldı ve Sarah'nın kızı içeri daldı. "Geciktiğim için kusura bakmayın."

Brin yaşına göre uzun boyluydu. O uzunluğun çoğu bacaklarındaydı ve pek çok bakımdan annesinin daha sırımsı bir versiyonu gibiydi. Ufacık bir burna ve içten bir tebessüme sahip Sarah'ya bilhassa güzel denemezdi ama hep son derece şirin bir kadın olagelmişti. Anne de kızı da saçlarını örerlerdi – daha doğrusu Sarah ikisininkini de örerdi, ki dahlın en yetenekli dokumacısı olduğu düşünüldüğünde bu normal bir tarz seçimiydi.

Kız kendini yatağa atıp derin bir iç geçirdi.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Sarah.

"Mesele Maeve. Delinin teki ve aptalca davranıyor."

"Brin!" diye azarladı annesi.

"Demek istiyorum ki her şeyi sözcüklerin vurgusuna ve isim listelerinin sırasına kadar öğrenmemi benden nasıl bekliyor bilmiyorum."

"Maeve fevkalade yetenekli ve hünerli bir Bekçi'dir."

"Ama yaşlı," dedi Brin.

"Ben de yaşlıyım. Seph* de öyle ve seni temin ederim ki deli falan değiliz."

"Peki ama siz yaşlıysanız o düpedüz *kadim* ve kesinlikle aklını kaçırıyor." Yerinde duramayan genç kız doğrulup oturdu ve bağdaş kurdu. "Bir insanın o kadar çok ayrıntıyı hatırlayabilmesi akıl alır gibi değil. Glenmoor Muharebesi'nde ölen adamların listesinde Hagen'in Doden'den sonra gelmesi kimin umurunda?"

"Her şeyi akılda tutmanın zor olduğunu biliyorum," dedi Sarah ona. "Ama eksikliklerinin suçunu başkalarına atmamalısın. Öyle yaparak Bekçi olamazsın. Daha çok ilgi göstermen lazım."

"Ama..." Brin kaşlarını çatıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Annen haklı," dedi Persephone. "Bekçi olmak sadece öyküleri hatırlamaktan ibaret değildir, ağır bir sorumluluktur. Âdetleri ve yasaları iyi bilmen çok önemli. Hangi tohumun ne zaman eki-

---

* Persephone isminin kısaltması. –*çn*

Telegram kaktüsüm

leceği gibi ayrıntıların sıkıcı geldiğini tahmin edebiliyorum ama bunlar herkesin hayatta kalıp kalmayacağını belirleyen türde şeylerdir. Bekçilere o yüzden böylesine hürmet beslenir."

"Biliyorum ama..." İncinmiş gözüken Brin başını öteye çevirdi.

Persephone iç geçirdi. "Brin, özür dilerim. Ben sadece... Bak, günün birinde iyi bir Bekçi olacaksın ama hâlâ gençsin. Daha sadece on beş yaşındasın ve öğrenecek bol bol zamanın var. Maeve'i dinlemeli, dediklerini yapmalı ve ona karşı çıkmamalısın. Asabı bozulursa başka birini seçer."

"Fena da olmaz hani," dedi Sarah. "O zaman dokumacılık öğrenmeye devam edebilirsin."

"Anne, lütfen!" Brin gözlerini yuvarladı, sonra ayağa kalkıp boş sukabağına uzandı.

"Eh, ne kadar yaşlı olduğumu belirten sendin. Elden ayaktan kesildiğimde birinin işimi devralması gerekecek."

"Yaşlısın demedim. Maeve yaşlı dedim – sonra da kadim olduğu yönünde düzelttim. Yaşından bahseden sendin."

"Hafızan hiç fena değil," dedi Persephone.

Brin haylazca bir sırıtış takındı.

"Senin bana arka çıkman gerekir, Seph," dedi Sarah ona, ardından kızına doğru döndü. "Ninen Brinhilda bana Rhen kumaşı yapmanın sırlarını öğretti ve–"

"Ve sen bundan nefret ettin," dedi Brin. "Babaannemin seni her gün saatlerce işe koşmasından hiç hazzetmezdin."

"Elbette etmezdim. Senin gibi inatçı bir genç kızdım ama yine de kendimi zorladım. O sayede bir zanaat öğrendim. İyi ki de öğrenmişim. Yoksa sen ve dahlın yarısı çıplak kalırdınız. Hem o zaman babanın kırktığı yünlerle ne yapardık?"

"Bir Bekçi olmak da önemli. Persephone daha şimdi öyle söyledi ve o Reis Yave–" Brin susup elini ağzına kapattı. Yumurtadan yeni çıkan bir civcive kazara basmış gibi bir hâli vardı.

"Sorun değil," dedi Persephone ona. Eskiden yüzüğün takılı olduğu boş yeri ovuşturdu. "Hepimizin alışması gereken değişimler var."

Dövüşün başlamasıyla dışarıda çatışma çınlamaları koptu. Bir küfür, ardından bir homurtu yükseldi. Seyircilerin nidalarını tezahüratlar, yuhalamalar ve kalkana inen balta gümbürtüsü izle-

Telegram Kanalı

di. Brin kapıya doğru koşsa da annesi onu bileğinden yakaladı. "Görmene gerek yok."

"Gidip su getireceğim. Su sana da lazım, değil mi?"

"Brin..." Sarah kızının ismini kalın bir hayal kırıklığı tabakasıyla boyayarak telaffuz etti.

"Ama ben–"

Daha başka homurtular ve yere sürten ayakların hışırtısı duyuldu, sonra bir çatırtıyı bir çığlık izledi. Yine toplu bir nida atıldı ama bu sefer tezahürat edilmedi.

• ● •

Reislik kavgası sona ermiş, başka bir çatışma çıkmıştı. Bu seferki, bir grup kadın tarafından bir adamın hayatını kurtarmak için veriliyordu.

"Çekilin!" diye bağırdı Padera.

Yusyuvarlak kafasıyla, dolgun göğüsleriyle ve geniş kalçalarıyla etekli bir kardan adama benzeyen ufak tefek kadın herkesten önce tepki gösterdi ve iki katı iriliğindeki erkekleri sağa sola iterek koşuşturdu. Persephone doğduğunda bile kadim olan Padera, Rhen Klanı'nın yaşayan en yaşlı mensubuydu. Bir çiftçiye karılık etmiş ve altı çocuğa ek olarak sayısız inek, domuz, tavuk ve keçi yetiştirmişti. Ayrıca en büyük sebzelerin ve en güzel turtaların belirlendiği güz hasat müsabakasını muntazaman kazanmasıyla tanınırdı. Dahlda ondan daha çok saygı gören hiç kimse yoktu.

Seyirci halkası Padera'nın gelişiyle ayrılarak Persephone'ye iki adamın kapışmış olduğu meydanın net bir manzarasını sundu. Gördüğü sahne Persephone'nin nefesini kesti. Holliman'ın bacağının dizden aşağısı kıpkırmızıydı. Terle kaplı Konniger geri çekilirken bilenmiş taş ağzından kan damlayan baltası parmaklarından gevşekçe sarkıyor, rakibine Persephone'nin çıkarmakta zorlandığı bir ifadeyle aval aval bakıyordu. Konniger suçluluk duyara benziyordu.

Holliman çimlerin arasına batırdığı dirsekleri üzerinde doğruldu. Sırtını bükerek ve acıyla feryat ederek vücudunu Persephone'nin bilmediği bir yere sürüklemeye çalıştı. Persephone onun da bildiğini sanmıyordu. Holliman muhtemelen ha-

telegram kanalı

reket ettiğinin veya bacağından fışkıran kanların bahar çimleriyle kaplı geniş bir alanı parlak kırmızıya boyadığının farkında bile değildi.

"Onu sabit tutun!" diye seslendi Padera. "Ve bana bir ip getirin!"

Buyruğuyla birkaç kişi Holliman'ın kollarına yapışarak onu yere mıhlarken diğerleri sırım bulmaya gitti.

Roan seyirci halkasından ayrılarak Padera'nın yanına koştu ve Holliman'ın ham deriden yapılma ince kemerini çıkarıp kadına uzattı.

"Uyluğun etrafına bağla, kızım." Yaşlı kadın kanayan bacağı yerden kaldırdı. "Dizin üstüne sar."

Roan bir elma çuvalının ağzını bağlaması istenmişçesine talimatları yerine getirdi. Padera'nın böyle kanlı bir hadise karşısındaki kayıtsızlığı anlaşılırdı. Yaşlı kadın düzenli olarak kırık kemikleri –hatta deriyi delip dışarı çıkanları– yerine oturturdu. Ayrıca derin yaraları diker, ters doğum yapan kadınların ve besi hayvanlarının yavrularını dünyaya getirirdi. Fakat Roan'ın böyle bir metanetle inisiyatif kullanması şaşırtıcıydı. Kısa süre öncesine kadar Oymacı Iver'in kölesi olan genç kadın normalde bir tarla faresi kadar ürkekti. Nadiren konuşurdu ve oymacının ölümünden sonra kendisine miras kalan evden çıktığı pek görülmezdi. Fakat şimdi burada Holliman'ın çığlıklarından yılmaksızın özenle ve dikkatle hareket ediyor, elbisesinin yerdeki kanları emdiğini ya fark etmiyor ya da umursamıyordu.

İki kadın ham deri kayışı birer ucundan tutup asılarak sıktılar. Kan nehri yavaşlayarak bir dere hâlini aldı.

"Bir çomak getirin!" diye homurdandı Padera.

Roan deriyi bırakmadan Sarah'nın kızına odaklandı. "Brin! Çantamdan çekici getir."

Brin kalabalığı yararak Roan'ın yanına koştu ve heybeyi açtı. İçinden küçük bir çekiç çıkardı.

"Şuraya, çocuk. Sapı kayışların kesiştiği yere daya," diye emretti Padera.

Kanlara bakakalan ve Holliman'ın çığlıklarından ürken Brin tereddüde kapıldı.

"Hadi!" diye bağırdı Padera.

Teleseram Kalkışım

Persephone ileri fırlayıp çekici aldı. Onu gösterilen yere koydu. Padera ile Roan kayışları üst üste getirip sardılar.

"Çevir," diye buyurdu Padera.

Persephone zayıf, titrek ellerle kemeri sıkacak gücü buldu. Kan akıntısı bir sızıntıya, ardından bir damlamaya dönüştü.

"Çekici orada tut," diyen yaşlı kadın, Mari heykelinden tarafı işaret etti. "Bir maltız getirin."

En yakındaki adam gömleğini çıkarıp ellerine sardı. Tepsiyi yerinden aldı ve kadınların yakınına bıraktı. Padera'nın ateşi söndürmesiyle geriye için için yanan tahta parçaları kaldı.

Sıcak közleri karıştırmakta kullanılan gelberi daha bacağına bile bastırılmadan Holliman'ın çırpınışları kesilmeye yüz tutmuştu. Adam şiddetli bir çığlık attı, sonra hareketsiz kaldı. Çıkan koku berbattı ve Persephone bir eliyle Roan'ın çekicini sıkıca tutarken diğeriyle burnunu tıkadı.

Etraflarına üşüşen insanlar birbirlerinin omzu üzerinden onlara bakıyorlardı. Konuşanlar bunu kaygılı fısıltılarla yapıyordu.

Holliman dahlın en iyi avcılarından biriydi. Kışın avladığı geyikler genellikle yaşam ile ölüm arasındaki farkı belirlerdi. Hiç çocuğu yoktu ve karısı üç kış evvel ateşli bir hastalığa yakalanıp can vermişti. Holliman başka bir kadınla evlenmemişti. Kalbinin çok kırıldığı söylenirdi. Persephone'nin reis olarak seçeceği biri değilse de iyi bir adamdı.

Konniger duvara yaslanmış bekliyor ve kanlı baltasını hâlâ elinde tutuyordu. Persephone onu da seçmezdi. Konniger'ı akıllı veya başkalarına ilham veren türde biri olarak görmezdi. O bir savaşçı, bir kalkan, bir baltaydı.

Holliman'ın kararmış dizini sarmakta olan Padera durakladı. Baygın adam bir soru sormuşçasına avcının yüzüne baktı. Yaralı bacağı elinden bırakıp uzandı ve adamın boynunun yan tarafına dokundu. Bunu yaparken pütürlü yüzündeki kırışıklıklar derinleşti. Yaşlı kadının ivediliği Holliman'la beraber öldü. Padera bacağı çözdü ve çekici Roan'a geri verdi. Ardından elini yüzünü yıkamak için kuyuya gitti.

"Tebrikler," dedi Padera, Konniger'a. "Yeni reis sensin."

Teleferik Kütüphane

BÖLÜM 5

Kapı'nın Önünde

Narinliğiyle, nuruyla, güzelliğiyle bizim gözümüzde sapına kadar bir tanrıydı ve bizi ölesiye korkuturdu.

–Brin'in Kitabı

Erivan'daki diğer her Fhrey kutlama yaparken Arion karanlık bir kabirde tek başına dikiliyordu. Kadın bir elini Feyn Fenelyus'un küllerini içeren mermer vazoya koydu. Aşağıya doğru sivrilen üstü geniş kap iki buçuk metre yüksekliğindeydi ve parıldayıncaya kadar cilalanmıştı.

Hemen dışarıda, kalabalıklar Florella Plazası'nı, tüm caddeleri, hatta sarayı tıklım tıklım doldurmuştu. Cayır cayır yanan bin tane şenlik ateşi Feyn Lothian'ın saltanatının başlangıcını kutluyordu.

Bir ay bile geçmeden seni unuttular.

Arion başını vazoya dayadı. Taş öyle soğuktu ki. "Şimdi neler olacağından endişe duyuyorum. Nasihatlerin çok işime yarardı." Kadın duraksadı ve en ufak bir sesi bile duyabilmek için kulak kabarttı.

Fenelyus, Sanat'ı ilk kullanan kişi olmuş ve Miralyit kabilesini kurmuştu. Zamanında koskoca orduları tek başına yenmiş, büyük Avempartha kulesini inşa etmiş ve beşinci feyn olarak tüm Fhreylerin başına geçmişti.

Öteki taraftan benimle konuşabilmesini ummam çok mu mantıksız? Neden olsun ki? Yaşlı hanımın yapmadığı bir şey yoktu.

Fakat Fenelyus konuştuysa bile Arion kutlama yapan kentteki naraların, tezahüratların ve kahkahaların arasında onu işitmedi.

Eski feynin kabri karanlıktı, Arion maltızları yakmakla uğraş-

Telegram kanalı

mamıştı. Öyle yapmaktansa kapıyı açık bırakarak mehtabı içeri almış ve gürültü de ona eşlik etmişti. Yakınlarda bir grup "Bahar Şafağını Uyandır" şarkısını söylüyordu ve yorumları o kadar kötüydü ki kışın geri geleceği kesindi. Şamata Arion'un moralini altüst ediyor, Fenelyus'un vefatının ardından herhangi bir kimsenin mutlu olabileceği fikri tepesini attırıyordu. Ölüm onun alışkın olduğu bir şey değildi. Diğerlerinin de.

Burada neden bir tek ben varım? Neden bir tek ben umursar gibiyim?

Arion bağırışları ve şarkıları duymamaya çalışarak dikkatini vazoya verdi. Bu gece bir mesaj alacağı yoktu ama zaten burada bulunmasının asıl sebebi o değildi. Bir kez daha veda etmek istemişti, hepsi bu. "İstediğin gibi Mawyndulē'yi eğiteceğim. Lothian izin verdi. Ama bu kadarı yetecek mi? Yaptığın onca şeyden, bana verdiklerinden ve öğrettiklerinden sonra ne yetebilir ki? Ben yalnızca–"

Dışarıda kutlama bağırışlarının yerini dehşet çığlıkları aldı.

Arion dışarı fırladığında Florella Plazası'nı su basmış vaziyette buldu. Tüm meydan âdeta bir göle dönmüştü. Fenelyus'un kabrinin basamaklarından türbenin sundurmasına dalsa dibe vurmazdı. Flamalar ve sancaklar, daha önce bir sahnenin parçaları olan kırık kalaslar ve daha başka molozlar su yüzeyinde batıp çıkarak ağır ağır dönüyordu. Halk çırpınarak nefes almaya çalışıyor, yüzebilenler çığlık çığlığa bağırıyor, yüzemeyenlerse yüzemedikleriyle kalıyordu.

Arion kollarını havaya kaldırdı ve sert bir el çırpışla suyu patlattı. Bir su birikintisinde ayağını yere vurmuşçasına göl dört bir yöne saçıldı. Taşların yeniden görülebilmesi için kadının bunu üç kez daha yapması gerekti. Daha evvelden taç giyme töreni için süslenmiş bir çarşı olan mekân artık enkaza dönmüş dükkânlarla ve direklere yahut birbirlerine tutunarak su tüküren dehşet içindeki kimselerle dolu bir afet mahalliydi.

Bir grup ıslak genç gülüşerek yerden kalktı. Arion hışımla üzerlerine yürüdü. "Bunun sorumlusu kim?"

Gözler, yüzünde yılışık bir sırıtış bulunan uzun boylu, açık mavi kaftanlı birine çevrildi.

Aiden isimli delikanlı Estramnadon Sanat Akademisi'nden

Telegram kanalı

mezun olalı on yıl bile geçmemişti. Arion ona ileri düzey akor dersleri vermişti. Parlak zekâlı bir çocuktu. Arion karşısındaki simalara bakarken hepsini de eğitmiş olduğunu anımsadı. Daha genç olan bazıları hâlâ okuyordu.

Aiden savunma maksadıyla ellerini kaldırdı. "Hey, hepimiz de böyle bir gecede suyu Feyn Lothian'ın canlı bir heykelinden daha iyi bir şey için kullanamayacağımızda anlaştık. Haksız mıyım?" Diğer komploculara sırıttı. Birkaçı tebessüm etti ve kıs kıs güldü. "Şarap dururken onu içecek hâlimiz yoktu ya. Haksız mıyım? Haksız mıyım?"

Aiden sendeleyince diğerleri kahkahalara boğuldu.

"Sen sarhoşsun," dedi Arion.

"Ama heykelin bozulmasının sebebi o değil." Aiden parmağıyla Makareta'yı işaret etti. Ürkek ve içine kapanık kız, taş şekillendirmede harikulade yetenekliydi. "Yüz hatlarını düzeltmesi çok uzun sürdü. Bu kadar da mükemmeliyetçi olunmaz ki."

Makareta aynı anda hem kaşlarını çattı hem de kızarıp bozardı. Hepsi de korkütük sarhoştu.

"Bir heykel için Shinara Nehri'ne mi eriştiniz?" diye sordu Arion. "Hem de burada, meydanın orta yerinde?"

"Dahice, haksız mıyım? İnsanlar gelip geçerken gülümsemesini ve göz kırpmasını sağlayacaktık."

Arkalarında yaşlıca bir Fhrey öksürerek ayağa kalktı. Saçlarını yüzünden çekmekte zorlanan kadın plazaya bakakaldı. "Tezgâhım. Yok olmuş."

"Ne yaptığınızı görüyor musunuz?" diye öğrencilere sordu Arion. "Burada olmasaydım, müdahale etmeseydim boğulabilirdi!"

Aiden yaşlı Fhrey'e bakıp omuz silkti. "Kimin umurunda? O Miralyitli değil. Lothian diğer kabilelerin artık ne kadar önemsiz, ne kadar lüzumsuz olduğunu ispatladı. Başlarının çaresine bakamıyorlarsa yaşamayı hak etmiyorlar demektir."

Makareta diğerlerinden daha az içmiş olmalıydı. Veya Arion'un derslerine daha çok ilgi göstermişti çünkü hemen bir adım geri çekildi.

Arion bir tıslama ve sıkılı bir yumrukla ışık çağırarak Aiden'i canlı bir meşaleye çevirdi. Delikanlı feryadı bastı ve alevden diller elebaşının vücudunda yukarı aşağı gezinirken meydan parlak bir

Ejderhan Kahtusun

ateşle aydınlandı. Ötekiler apar topar kaçmaya çalıştılar. Arkalarına baktıklarında suç ortaklarının yanarak öldüğünü görmek onları büzüştürmeye yetti. Nilynddli yaşlı esnaf bile donakalmış, yüzünü korumak için bir elini havada tutan kadının gözleri dehşetle kocaman açılmıştı.

Arion bir mumu söndürürcesine çabuk bir üflemeyle Aiden'i söndürdü. Eski öğrenci sarsılmasına rağmen zarar görmüşe benzemiyordu.

"İllüzyon," diye fısıldadı Makareta.

Arion delikanlıya bir adım yaklaştı. "Artık o kadar sarhoş değilsin, *haksız mıyım*?" Aiden'e dik dik baktı. Ağzını tekrar açtığında sesi soğuktu. "Siz gençlerin sorunu şu: Kendinizi dokunulmaz sanıyorsunuz. Ferrol'ın Yasası sizi öldürmemi engelliyor diye zarar görmez olduğunuzu sanmayın." Biraz daha sokuldu. "Sence üç bin yıl derisiz yaşamak ne kadar acı verir? İşte *bunu yapabilirim*. Ve bir daha böyle konuştuğunu duyarsam *yaparım* da. Aynı şey diğerleriniz için de geçerli! *Hepimiz* Fhrey'iz. Anladınız mı?"

Tüm kafalar yukarı aşağı sallandı ama hiçbiri Aiden'inki kadar şevkle değil.

"Şimdi bu dağınıklığı toparlayın ve düzeltemediklerinizi tazmin edin. Yoksa Ferrol şahidim olsun ki–"

Öğrenciler o daha sözünü bitirmeden harekete geçtiler. Arion diğerlerine katılmasına fırsat bırakmadan Makareta'yı tuttu.

"Senden daha iyisini beklerdim. Böyle davranmayacak kadar akıllısın. Vaktini heykellerine ve tablolarına ayırmalısın. Eserlerin birbirinden güzel ve dünya daima biraz daha güzellikten yararlanabilir. Etrafta bol bol çirkinlik var."

Makareta kadının gözünün içine bakamasa da konuşmayı başardı. "Bence Sanat hoş resimlerden ve oymalardan daha büyük şeyler için var."

Arion kafa salladı. "Olabilir. Ama kesinlikle daha saf ve ulvi bir amaca hizmet edemez." Sonra tekrar Fenelyus'un kabrine bakmayı göze alabildi. "Ve taştan yoğrulan şeylerin güzelliği ve hakikati ebediyen ayakta kalır."

• ● •

telegram kanalı

Ertesi sabah ortalık yatışmıştı. Kutlamacılar uyuyorlardı ve Arion prensin mürebbiyesi olarak ilk gününü iple çekiyordu. Estramnadon Bahçesi'nden geçerken annesini Kapı'nın tam karşısındaki bir bankta otururken gördü. Nyree'yle en az beş yüz yıldır karşılaşmasa da kadın çok az değişmişti. Bulut beyazı uzun saçlarını hâlâ toplamıyordu. Hâlâ dimdik ve edeplice oturuyor, son görüştüklerinde giydiğinin aynısı olabilecek beyaz bir asika giyiyordu. Giysinin kıvrımları Nyree'yi monokrom bir ipek yığınıyla sarmalıyordu. Yaşlı Fhrey öyle kadim bir görünüm sergiliyordu ki renkleri eskitmişe benziyordu.

"Merhaba, Anne."

"Ah, demek sensin," dedi Nyree. Ses tonu kayıtsız çıkmasına rağmen kulağa hüsran gibi geliyordu.

Arion başka bir tepki, kırıcı bir söz bekledi ama annesi ellerini kucağında kavuşturmuş oturarak kızının ötesindeki kutsal Kapı'ya bakmayı sürdürdü.

"Bu kadar mı?" diye sordu Arion. "Beni beş asırdır görmüyorsun. *Ah, demek sensin* dışında bir laf etmeyecek misin?"

Nyree dönüp Arion'a baktı. Başını kaldırdı ve gözlerini kısarak kızını inceledi. "Kafanı böyle kazıtarak absürd görünüyorsun. Ayrıca çok sıska ve solgunsun ama artık meşhur bir sihirbaz olduğuna göre herhalde dışarı çıkmana pek izin vermiyorlardır."

"Bir Sanatçı, Anne. Miralyitliler sihirbaz değil Sanatçıdırlar. Sihirbazlar el çabukluğu kullanarak gözü aldatırlar. Sanatçılarsa dağlar kaldırırlar, hava durumunu kontrol ederler ve nehirlere yön verirler."

"Sihir kullanıyorsun. Bu da seni bir sihirbaz yapar."

Nyree'nin bakışları bir kez daha Arion'dan ayrılıp Kapı'ya çevrildi.

Değişmeyen tek şey asika değil, diye aklından geçirdi Arion.

Annesinin yanına oturunca yaşlı kadın kaşlarını çattı ve aralarında bol miktarda boşluk bulunmasına rağmen yana kaydı. İtiraf etmeye yanaşmayacağı bir sebepten Arion da alışılmadık derecede dik oturdu ve asikasının kıvrımlarına çekidüzen verirken o sabahki mavi şeritlerle bezenmiş parlak sarı kıyafet seçiminden pişmanlık duydu.

İkili bir müddet konuşmadan oturarak ağaçlardaki kuş şakı-

telegram kanalı

malarını, derelerin ve zanaatkârlar tarafından asırlarca uğraşılarak mükemmel hâle getirilmiş minyatür şelalelerin şırıltısını dinledi. Bir iki dakikanın ardından Arion da patikanın karşı tarafındaki kapıya baktı. Tekrar tekrar parlak beyaza boyanmış olan Kapı, kapalı bir kubbeyi ayakta tutan sağlam ve dairesel bir duvardaki alelade bir girişten fazlası değildi. Kubbe ve duvar yüzyıllar evvel sarmaşıklarla ve çiçek açan asmalarla kaplanmıştı ama Kapı'nın yüzeyine hiçbir şey dokunmuyordu. Önüne, ziyaretçilerin oturmaları ve yalın beyaz eşiği düşünüp taşınmaları için bazı taş banklar koyulmuştu.

"İyi görünüyorsun," diye yorum yaptı Arion. "Asikan hoşuma gitti. Yeni mi?"

"Hayır."

Arion bekledi. Nyree sessiz kaldı.

"Era nasıl?"

"Bilmiyorum. Babanla asırlardır konuşmadım."

"Ah, duymamıştım." Arion ufacık bir şeridin bulunduğu kenarı kıvırarak gözden sakladı. "Ben de kısa zaman önce Celeste'den ayrıldım. Yani yine ufacık evimde yalnızım."

"Adamı evindeki kirin kaçırttığından eminim."

"*Kadını*, Anne. *Adamı* değil. Celeste bir – boş ver."

Arion kamburunu çıkardığını fark edince oturuşunu tekrar düzeltti.

Neden bana böyle davranmasına göz yumuyorum? İlk asrını yaşayan bir çocuk değilim. Önemsiz de olmadığım gibi. Ben–

"Prense mürebbiye tayin edildim," dedi.

"Ama herhalde efendimiz Ferrol'ın inancına bağlı kalarak değil," diye gözünü Kapı'dan ayırmaksızın karşılık verdi annesi.

"Elbette hayır, Anne. Ben artık Miralyit'e mensubum. Neredeyse bin yıldan beri."

"Ah, haklısın," dedi yaşlı kadın. Sesinde en ufak bir şaşkınlık yoktu. Onun yerine sözleri renksiz, kokusuz bir zehir kaplıydı.

"Biliyorsun, çoğu anne feynin erkânında bu kadar önemli bir mevkiye yükselen bir kızı olduğu için gurur duyar."

Nyree burnundan bir ses çıkardı. Ses alaycı olmamakla birlikte kesinkes yericiydi. "Eğer feyn tanrıtanımaz bir Miralyitli yerine Umalyn kabilesinin dindar bir üyesi olsaydı ben de duyardım."

Telegram Kanalı

"Biz tanrıtanımaz değiliz, Anne. En azından diğer kabilelerden daha fazla değiliz."

"Öyle mi? Kulağıma dedikodular çalındı. Miralyitliler Sanat'ın onları herkesin üstüne çıkardığını öne sürüyorlarmış. Hatta bazıları kendini tanrı ilan ediyormuş. Diğer kabilelere üye birinin bu tür kâfirane iddialarda bulunduğunu hiç duymadım."

"Rhunlar Instaryalıların tanrı olduğuna inanıyorlar. Neden onlardan da yakınmıyorsun?"

"O farklı. Rhunlar Fhrey değiller. Tavşanlardan sadece bir kademe üstünler. Baktıkları her yerde tanrı görürler. Instaryalılardan başka bir Fhrey'le karşılaşmazlar ve o kabileden birinin kendini tanrı ilan ettiğini hiç duymadım. Aynı şeyi Miralyitliler için söyleyemem. Hem zaten bir Rhun'un neye inandığının önemi yok. Eminim karıncalar da farelere tanrı gözüyle bakıyordur. Böyle inançlar Ferrol'ı eksiltmez."

"Kulaktan dolma söylentilere dayanarak fikir yürütmektense vakit ayırıp birkaç Miralyitli'yle konuşsan ilahlık fikirlerinin azınlıkta olduğunu keşfedebilirsin."

"Peki *sen* o azınlığa dahil misin?" diye sordu Nyree.

"Hayır."

Yaşlı kadın asikasındaki var olmayan kırışıklıkları düzeltti. "Eh, bu kadar *önem*li biri olup çıktığına göre eminim yakında sen de onların saflarına katılırsın."

"Kavga etmek istemiyorum," dedi Arion.

"Kavga etmek mi? Kavga eden kim?" Nyree geriye kaykıldı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve çenesini kaldırdı, böylece Kapı'ya burnunun üzerinden bakar oldu.

"Ben buraya bir müddet huzur içinde düşüncelere dalmak için geldim. Başka bir şey için değil," diye ekledi yaşlı kadın.

Bunda bile üste çıkıyor, diye düşündü Arion.

Yine konuşmadan öylece oturdular ve Arion gitmesi gerekir mi merak etti. Bu sabah annesiyle karşılaşmayı beklememişti ama aslında beklemesi gerekirdi. Tüm Umalyn baş rahip ve rahibeleri yeni feynin taç giymesine tanıklık etmek amacıyla Estramnadon kentindeydiler ve annesi her fırsatta Kapı'ya uğrardı. Nyree'nin şafak vakti meditasyonlarına yatkın bir sabah kuşu olduğu düşünülürse Arion annesinin Bahçe ziyaretini dakikası dakikasına hesap-

Telegram kanalı

layabilirdi ama hesaplamamıştı. Nyree, kızı olarak da bilinen hayal kırıklığını düşünmeye sayısız saatler harcardı ama Arion annesine hiç kafa yormazdı. Bundan dolayı kapıldığı suçluluk duygusu, onu gitmeden evvel son bir girişimde bulunmaya yöneltti.

"Bana söylemek istediğin olumlu hiçbir şey yok mu?" diye sordu.

Nyree bu soru karşısında şaşırmış gözüktü. Arion'a bakmasa bile artık gözünü sadakatle Kapı'ya da dikmiyordu. Düşünüp taşınırken bakışları yerde gezindi. Arion'un kalbinin her geçen saniye biraz daha kırıldığı uzunca bir sürenin ardından kafa salladı, dik durdu ve tebessüm etti. Arion yaşlı kadının kızıyla gurur duyduğu için değil de bir meydan okumaya cevaben gülümsediğinden kuşkulandı.

"Seni Bahçe'de gördüğüme memnun oldum. Buraya uğrayacağını sanmazdım. Kabilene sırt çevirip yeni yönetici sınıfın saflarına katılmana rağmen Kapı'nın gizemlerini tefekkür edecek kadar inanç beslemen güzel."

Arion bu sözümona iltifat karşısında başını sallamakla yetindi. Annesine, saraya giden en kısa güzergâh olduğu için Bahçe'den geçtiğini söylemeye dili varmadı.

Belki Nyree kızıyla barışık ayrılmak veya üste çıkmışken tartışmayı sonlandırmak istiyordu; sebebi her ne olursa olsun ayağa kalktı. "Artık gideyim de aynen öyle yapabilmen için seni rahat bırakayım. Gününü güzelleştirecek bir andan mahrum kalmanı istemem."

"Yarın gene burada olacak mısın?"

Annesi başını iki yana salladı. "Yalnızca yeni feyni takdis etmek için buradayım. Onu da dün yaptık. O saçma sapan törene tanıklık ettik ve yeni feynin *yüce poposunu* Orman Tahtı'na koymasını seyrettik. Sonra tüm kentin kutlamalarda delirdiğini gördük. Senin şu dengesiz Miralyitlilerinden bir grup Florella Plazası'nı suyla doldurdu, haberin var mıydı?"

"Onlar öğrencilerdi ve Shinara Nehri'nin sularından Feyn Lothian'ın bir heykelini yapmaya çalışıyorlardı. Başaramadılar."

"Hayır, başaramadılar çünkü başarıya ancak bedensel çabayla, Ferrol'a inanmakla ve ruhun azmiyle ulaşılabilir. Bir gün bu gerçekleri anlaman için hâlâ dua ediyorum."

telegram kanalı

Kızı başka bir söz söyleyemeden, hatta veda bile edemeden çekip gitti. Arion bankta oyalanarak annesinin uzaklaşmasını seyretti.

Onu bir daha hiç görmeyeceğim. Acaba umurunda mıdır?

Ne Nyree ne de Arion gençtiler. Nyree iki bin beş yüzüne merdiven dayamıştı ve Arion kısa süre önce iki bin yaşına basmıştı. Fhreyler nadiren üç bin yıldan uzun yaşarlardı. Önceki feyn yaklaşık yirmi altı asır hukum sürdüğü ve Nyree ancak taç giyme törenlerinde kente ayak bastığı için, başka bir fırsat doğmadan önce muhtemelen ikisi de ölmüş olacaktı. Arion elbette annesinin ziyaretine gidebilirdi ama günlerce yolculuk edip de böyle bir karşılaşmayı tekrarlamakta lüzum görmüyordu.

Arion iç geçirdi, bankın arkalığına yaslandı ve Kapı'yı süzdü. Elinde değildi, lanet şey gözünün önündeydi. Eserin önünden her gün geçerdi ama bir asırdan uzun zamandır ona gerçekten bakmış değildi. Tıpkı annesi gibi Kapı da değişmemişti.

Çoğu kimse öteki tarafta ne olduğunu merak ederdi ve Arion onlardan biriydi. Bankların sebebi de işte bu bilinemez hakikatti. Fhreyler Bahçe'ye gelip otururlar ve ötedeki aşkın dünyaya kafa yorarlardı.

Belki annesinin yol açtığı suçluluk duygusundan, belki de çok uzun zamandır öyle yapmadığından olacak Arion gözlerini kapadı, zihnini boşalttı ve dua etti.

• ● •

"Yanılıyor."

Arion sesi duyunca meditasyondan çıktı ve gözlerini açtı. Yan bankta oturan rengi solmuş kahverengi kaftanlı bir adam öne eğilip dirseklerini dizlerine dayadı ve başkalarının genellikle yaptığı –tıpkı Arion'un da az önce yaptığı– gibi Kapı'yı süzdü.

"Başarı," diye devam etti, "en çok zalimlik ve dalavereyle sağlanır. Ruhsal azmin muhakkak faydası olur ama Ferrol'a inanç ancak iki boy küçük pabuçlar kadar değerli bir dövizdir."

"Başkalarını gizlice dinlemek kibar bir davranış değildir," karşılığını verdi Arion. "O özel bir sohbetti."

Arion gitmek üzere yerinden kalktı. Zaten çok fazla oyalan-

Tolerans kaktüsün

mıştı ve prensle yapacağı ilk derse geç kalmış olabilirdi. Delikanlı topu topu yirmi beş yaşındaydı ve Sanat konusunda eğitilmeye çok ihtiyacı vardı. Önceki mürebbiyeleri çok hoşgörülü davranarak prensi üzücü bir beceri eksikliğiyle bırakmışlardı. Fenelyus, ölümünden önce Arion'dan torununun eğitimini devralmasını istemişti. *Günün birinde taç giyecek ve bir şeyler yapılmazsa korkarım ki bir lanet olup çıkacak*, demişti Arion'un akıl hocası.

Yeni feyn annesinin isteğinin yerine getirilmesini kabul ederek Arion'u şaşırtmıştı. Arion, Lothian'ın kendisinden hoşlanmadığını ve annesinin akrabaları olmayan birine ilgi göstermesini kıskandığını düşünürdü. *Arion'a daha çok benzemelisin*, derdi Fenelyus, oğluna hakaret ettiğinin farkına varmadan ve Lothian tahta çıktığında Arion'un karşı karşıya kalabileceği potansiyel sorunları umursamadan. Yeni feyn şu âna dek Arion'un beklediği gibi davranmamıştı.

Arion saraya doğru bir adım attı ama adam tekrar konuştu. Karşılarını işaret ederek dedi ki, "O Kapı açılamaz. Hiç denedin mi? Baltayla vurabilir, bir ağacı koçbaşı gibi kullanabilir veya tahtasını ateşe verebilirsin ama hiçbir şey olmaz. Bir Sanat ustası bile onu delemez. Ne kadar küçük ve basit bir kapı ama doğanın tüm gücü bile ona karşı kullanışsız. Bu yüzden asıl soru, onun bunu nasıl başardığı?"

"Kimin neyi nasıl başardığı?"

"Fenelyus'un. İçeri nasıl girdi? Kapı'yı nasıl açtı?"

"Açtığını bilmiyordum." Arion bu yabancıdan hoşlanmamıştı. Gür saçları muhtemelen bir Miralyitli olmadığını gösteriyor, bu da Arion'a *bir Sanat ustası bile onu delemez* yorumunu düşündürüyordu.

Sanat'ın ne olduğunu ve neler yapıp yapamayacağını nereden biliyor? diye düşündü kadın.

"Ah, açtı tabii. Güven bana."

Arion'un ona azıcık bile güvendiği yoktu. Huzursuzluğu sadece adamın bir yabancı olmasından değildi, görünümü de rahatsız ediciydi. Arion kişisel bakıma önem verirdi ve bu adam şimdiye dek gördüğü en bakımsız kişiydi. Kahverengi kaftanı sökülüp yırtılmış ve birçok yeri lekelenmişti.

telegram kanalı

Kızı başka bir söz söyleyemeden, hatta veda bile edemeden çekip gitti. Arion bankta oyalanarak annesinin uzaklaşmasını seyretti.

Onu bir daha hiç görmeyeceğim. Acaba umurunda mıdır?

Ne Nyree ne de Arion gençtiler. Nyree iki bin beş yüzüne merdiven dayamıştı ve Arion kısa süre önce iki bin yaşına basmıştı. Fhreyler nadiren üç bin yıldan uzun yaşarlardı. Önceki feyn yaklaşık yirmi altı asır hüküm sürdüğü ve Nyree ancak taç giyme törenlerinde kente ayak bastığı için, başka bir fırsat doğmadan önce muhtemelen ikisi de ölmüş olacaktı. Arion elbette annesinin ziyaretine gidebilirdi ama günlerce yolculuk edip de böyle bir karşılaşmayı tekrarlamakta lüzum görmüyordu.

Arion iç geçirdi, bankın arkalığına yaslandı ve Kapı'yı süzdü. Elinde değildi, lanet şey gözünün önündeydi. Eserin önünden her gün geçerdi ama bir asırdan uzun zamandır ona gerçekten bakmış değildi. Tıpkı annesi gibi Kapı da değişmemişti.

Çoğu kimse öteki tarafta ne olduğunu merak ederdi ve Arion onlardan biriydi. Bankların sebebi de işte bu bilinemez hakikatti. Fhreyler Bahçe'ye gelip otururlar ve ötedeki aşkın dünyaya kafa yorarlardı.

Belki annesinin yol açtığı suçluluk duygusundan, belki de çok uzun zamandır öyle yapmadığından olacak Arion gözlerini kapadı, zihnini boşalttı ve dua etti.

• ● •

"Yanılıyor."

Arion sesi duyunca meditasyondan çıktı ve gözlerini açtı. Yan bankta oturan rengi solmuş kahverengi kaftanlı bir adam öne eğilip dirseklerini dizlerine dayadı ve başkalarının genellikle yaptığı –tıpkı Arion'un da az önce yaptığı– gibi Kapı'yı süzdü.

"Başarı," diye devam etti, "en çok zalimlik ve dalavereyle sağlanır. Ruhsal azmin muhakkak faydası olur ama Ferrol'a inanç ancak iki boy küçük pabuçlar kadar değerli bir dövizdir."

"Başkalarını gizlice dinlemek kibar bir davranış değildir," karşılığını verdi Arion. "O özel bir sohbetti."

Arion gitmek üzere yerinden kalktı. Zaten çok fazla oyalan-

Telegram kaktüsün

mıştı ve prensle yapacağı ilk derse geç kalmış olabilirdi. Delikanlı topu topu yirmi beş yaşındaydı ve Sanat konusunda eğitilmeye çok ihtiyacı vardı. Önceki murebbiyeleri çok hoşgörulu davranarak prensi uzucu bir beceri eksikliğiyle bırakmışlardı. Fenelyus, ölümünden önce Arion'dan torununun eğitimini devralmasını istemişti. *Günün birinde taç giyecek ve bir şeyler yapılmazsa korkarım ki bir lanet olup çıkacak*, demişti Arion'un akıl hocası.

Yeni feyn annesinin isteğinin yerine getirilmesini kabul ederek Arion'u şaşırtmıştı. Arion, Lothian'ın kendisinden hoşlanmadığını ve annesinin akrabaları olmayan birine ilgi göstermesini kıskandığını düşünürdü. *Arion'a daha çok benzemelisin*, derdi Fenelyus, oğluna hakaret ettiğinin farkına varmadan ve Lothian tahta çıktığında Arion'un karşı karşıya kalabileceği potansiyel sorunları umursamadan. Yeni feyn şu âna dek Arion'un beklediği gibi davranmamıştı.

Arion saraya doğru bir adım attı ama adam tekrar konuştu. Karşılarını işaret ederek dedi ki, "O Kapı açılamaz. Hiç denedin mi? Baltayla vurabilir, bir ağacı koçbaşı gibi kullanabilir veya tahtasını ateşe verebilirsin ama hiçbir şey olmaz. Bir Sanat ustası bile onu delemez. Ne kadar küçük ve basit bir kapı ama doğanın tüm gücü bile ona karşı kullanışsız. Bu yüzden asıl soru, onun bunu nasıl başardığı?"

"Kimin neyi nasıl başardığı?"

"Fenelyus'un. İçeri nasıl girdi? Kapı'yı nasıl açtı?"

"Açtığını bilmiyordum." Arion bu yabancıdan hoşlanmamıştı. Gür saçları muhtemelen bir Miralyitli olmadığını gösteriyor, bu da Arion'a *bir Sanat ustası bile onu delemez* yorumunu düşündürüyordu.

Sanat'ın ne olduğunu ve neler yapıp yapamayacağını nereden biliyor? diye düşündü kadın.

"Ah, açtı tabii. Güven bana."

Arion'un ona azıcık bile güvendiği yoktu. Huzursuzluğu sadece adamın bir yabancı olmasından değildi, görünümü de rahatsız ediciydi. Arion kişisel bakıma önem verirdi ve bu adam şimdiye dek gördüğü en bakımsız kişiydi. Kahverengi kaftanı sökülüp yırtılmış ve birçok yeri lekelenmişti.

Telegram Kanalı

Tırnaklarının altında gerçek toprak var. Arion görüntü karşısında ürperip arkasına döndü.

"Onu girip çıkarken gören olmadı," diye sözlerini sürdürdü adam, Arion'un bariz isteksizliğine rağmen. "Ziyareti çok gizli saklıydı ve Fenelyus kapıyı açtığını ömrünün geri kalanı boyunca reddetti – daha doğrusu o konuya hiç girmedi."

"Öyleyse içeri girmemiş demektir," diye duyurdu Arion. "Fenelyus son derece dürüst biriydi. Onu iyi tanırdım."

"Biliyorum."

Arion işte o zaman adama baktı. "Neyi biliyorsun?"

"O az önce yanından ayrılan kibirli, sofu, önyargılı ahlak bekçisi yerine hep sahip olmak istediğin anneydi. Nyree doğum kabilenden ayrılıp Miralyit'e katılma kararını hâlâ bir dalalet olarak görüyor. Neden rahipliğe sırt çevirip *onlardan* biri hâline geldiğine kafası basmıyor."

Arion'un huzuru iyice kaçtı. Nyree'ye yalnızca *Anne* diye hitap ettiğinden emindi ama bu adam onun ismini biliyordu. Annesi münzevi bir hayat yaşadığı için ikisinin birbirlerini tanıma ihtimalleri düşüktü. Daha da ilginci Arion annesiyle konuşurken bu adamı gördüğünü anımsamıyordu. Hatta sohbet ederlerken etraflarında kimsecikler yoktu.

Yoksa beni gözetliyor muydu? Eğer öyleyse neden?

"Kimsin sen?" diye bilmek istedi.

Adam gülümsedi. "Bu soruyu cevaplayabileceğim kadar vaktin yok, eğitmen gereken bir prens seni bekliyor. Durmanın tek sebebi, saraya gitmek için Bahçe'den geçerken kazara annene rastlamandı."

Huzursuzluğun yerini bir ürperti aldı.

Adam bir şekilde konuşmalarını dinlediyse prense ders vereceğini bilirdi. Nyree'yle aralarındaki ilişkiden haberdar olması bile mümkündü – pek çok durumu biliyordu. Değilse dahi onları dinlerken bu kadarını tahmin edebilirdi. Fakat daha dikkatli düşünen Arion sohbet ederlerken çevrelerinde kimsenin bulunmadığından artık adı gibi emindi.

Hem neden burada olduğumu nasıl bilebilir?

telegram:kaktusum

"Kimsin sen?" diye tekrar sordu.

"Zaman kazanmak için cevabı bir isimle sınırlandıralım. Bana Trilos diyebilirsin."

Adamın ukala tavrı onu daha bir gizemli kılıyordu. Annesi Arion'un başarılarını pek önemsemese de başka hemen hemen herkes önemserdi. Yönetici kabilenin üst rütbeli bir mensubu olmak bizatihi saygı uyandırırdı. Lakin Sanat geçen seferki meydan okumada da görüldüğü üzere Miralyitleri neredeyse dokunulmaz kılardı ve Fhreylerin çoğu Sanat kullanıcılardan mümkün mertebe uzak dururdu. Onlarla konuşacak cesareti bulanlar bunu hürmetle yaparlar, öfke uyandırabilecek konulardan dikkatle kaçınırlardı. Trilos ise onun sinirlerini bozmaya fazlasıyla yetecek kadar laf etmişti. Ferrol'ın Yasası Fhreylerin Fhreyleri öldürmesini engellerdi ama Arion'un Aiden'e hatırlattığı gibi acı vermekten alıkoymazdı. Sihir yaratmak için gereken yaratıcılık dolayısıyla Miralyitlilere Sanatçı denirdi ve o yaratıcılık intikam eylemlerine uygulandığında korkunç sonuçlar doğabilirdi.

Belki Arion adamın kabilesel statüsünü değerlendirirken acele etmişti. Çoğu Miralyitli düğümlenip birbirine dolanan saçların Sanat akışını sekteye uğrattığı inancıyla kafasını kazıtırdı; fakat Fenelyus bile dalgalı ve gür saçlarını beline kadar uzatmıştı. Tabii o Fenelyus'tu. İlk Sanat icracısı olarak, düğümlenen saçların yol açtığı engelleri bilmemesi doğaldı. Öğrendiğinde de öyle şeyleri kafasına takmayacak kadar yaşlanmıştı.

Cehaletime rağmen iyi idare ettim, ne dersin? demişti eski feyn, Arion'a. *Ve kibrimi açık açık kabulleniyorum. Saçlarım olmadan senin kadar güzel görünmezdim.*

Arion, Sanat'ı kullanarak sert bir bakışın mistik dengini uyguladı ve Trilos'u inceledi. Yaptığı eylem çoğunlukla kişinin tutumunun renkli bir temsilini açığa çıkarırdı ama bu pek işe yaramazdı. Duyguları veya mizacı tespit etmek için Sanat'a ihtiyaç yoktu ama eğer denek bir Sanatçı'ysa bu tahkik o kişinin ustalığına dair ipuçları verirdi. Arion bu seferki incelemesinden hiçbir şey keşfedemedi – hem de hiç. Sanat'a göre Trilos diye biri yoktu.

"*Nesin* sen?" diye sordu.

telegram: kalkusun

Adam gülümsedi. "Fenelyus Kapı'yı açmakta senden ve hatta benden daha ehil değildi. O yüzden bunu *nasıl* yaptığı daha ilginç bir soru olacaktır."

Senden ve hatta *benden mi?*

Arion alışılmadık bir korkuya kapıldı. En son korktuğundan bu yana ağaçlar tohumluktan çıkıp upuzun devlere dönmüştü. Korku, Sanat'ı keşfettikten sonra uzak bir anı olup çıkan bir çocukluk canavarıydı – en azından canın tehlikeye girdiğinde kapıldığın türdeki dehşet.

Ama canım tehlikede değil ya?

Eli kılıçlı biri bariz bir tehditti. Gerçekten bilinmeyen, davetsizce çıkagelip annenin ismini kullanan biriyse başlı başına bir dehşet taşırdı. Arion bir Miralyitli'ydi – yani bazı şevkli icracılara göre bir tanrıya en yakın şey. Fakat yanında oturan şey onun idrak kabiliyetinin ötesindeydi.

"Biraz düşündüğün zaman cevap apaçık beliriyor," dedi Trilos ve bir elmayı ısırdı. "Bu kadar dalgın olmasaydın eminim sen de çözerdin. Cevap şu... Fenelyus, Kapı'yı açmadı."

Elma daha önce de var mıydı? Arion anımsamıyordu. *Belki en başından beri elindeydi ama ben – Bekle, baharın bu kadar başında elmayı nereden buldu?*

Adamın elmayı çiğnemesini, meyvenin suyunun alt dudağından taşıp çenesinden aşağı akmasını seyretti. Trilos lokmasını nihayet yuttuğunda dedi ki, "Kapı onun *için* açıldı."

Arion'un bunu umursamasını beklediği veya belki de duyduklarından etkileneceğini yahut meraklanacağını düşünürcesine gülümsedi. Bunun yerine, Arion adamın çenesinden damlayan meyve suyunun imkânsızlığına odaklanmıştı. O hünerli bir Sanatçı, artık Fenelyus öldüğüne göre muhtemelen dünyadaki en güçlü dördüncüsüydü ama yoktan var edemezdi. Bildiği kadarıyla böyle bir şeyi hiç kimse yapamazdı. Yaratılacak şey bir elma kadar basit olsa bile.

"Şimdi kendine şunu sor: Kapı'yı onun için kim ve neden açtı?"

"Benden ne istiyorsun?"

"İçeride ne olduğunu biliyor musun?"

telegram kakuşum

Hiçbir soruyu yanıtlamayacaktı. Arion yürüyüp gitmeyi düşündü ve adamın buna izin verip vermeyeceğini merak etti.

İzin vermek mi? Bu tuhaf, akıldışı bir düşünceydi.

Trilos'un kendisine müdahale edeceğine ya da zarar vereceğine inanmak için bir sebebi yoktu ve Arion çaresiz olmaktan çok uzaktı. Bu nedenle kendini tehlikede hissetmesi garipti. Bankın önünde dikilmeyi sürdürürken merakı kaygısıyla çekişti. Sonunda merak ağır bastı ve cevap vermek için ağzını açtı. "İlk Ağaç."

Trilos lokmasını çiğnerken kafa salladı. "Annen seninle gurur duyardı. Evet, yaşayan en eski varlık, şu anda sadece açılamayan küçük beyaz bir kapıyla içine girilebilecek bir lahitte kapalı duruyor."

"Konuyu vardırmak istediğin bir yer var mı? Gitmem lazım."

"Tarih tekerrür eder. Hem de sıklıkla ama kendi isteğiyle değil." Trilos gözünü Kapı'ya dikti. "Bir kerecikten bir düzen çıkmaz. O nedenle dünya tekrar değişmek, fırıldak gibi dönmek üzere. Bence sen merkezde duracak, tıpkı Fenelyus gibi eğime etki edebileceksin. Yabancılara karşı dikkatli olmalısın. Yabancılara ve kapılara. O zaman ikimiz de cevabı öğreneceğiz."

"Neyin cevabını?"

"Kapı'yı kimin açtığının."

telegram kaktüsün

BÖLÜM 6

Söylentiler

O bahar Konniger adında yeni bir reisimiz oldu. Yeni bir mistiğe de kavuştuk. Adı Suri'ydi. Konniger içmek, palavra atmak ve balta kullanmak konularında yetenekliydi fakat Suri ağaçlarla konuşabiliyordu.

–Brin'in Kitabı

telegram kanalı

Persephone son yirmi yıl boyunca her klan genel toplantısında kocasının yanındaki yaver koltuğunda oturmuştu. O sabahsa konağa bir ziyaretçi olarak girdi. Kısa bir süre öncesine kadar evi dediği yere –bir anılar dünyasına– ziyaretçi olarak girmek tuhaftı. Gözleri hemen değişimleri fark etti. Odun yığını doğu duvarına alınmıştı ve ayı postu üst kattaki yatak odasından aşağı indirilmişti. Konniger'ın baltası bir kış sütununda asılıydı. Tüm değişimler arasında Persephone'nin uzun uzun bakmaktan kendini alamadığı şey, kirişlerde asılı eski reislere ait silahların arasına eklenmiş Reglan'ın kalkanıydı.

Dahl sakinleri merkezî ateşin etrafına kümelenip yere çöküyorlardı. Reis koltuğunda oturan Konniger kalabalığın yatışmasını bekliyordu. Holliman'la tutuştuğu düelloda yaralanmamasına rağmen ayıyla dövüşürken başında açılan kesik henüz kapanmamıştı. Sargılar çıkmıştı çıkmasına ama parlak pembe izlerin silinmesi zaman alacaktı. Persephone adamın kendisiyle göz göze gelmekten kaçınmasına dayanarak görünürdeki yaraların reisini ve dostunu korumadaki başarısızlıktan gelen daha derin acı yanında önemsiz kaldığını tahmin ediyordu.

Yanındaki karısı Tressa, Persephone'nin gümüş torkunu ve yüzüğünü takıyordu. Özenle örülmüş saçları bahar çiçeklerinden

bir taçla süslüydü. Persephone göz önüne çıktığı ilk gün dehşete düşmüştü. Tressa'nın ise azıcık bile korkmuş gibi bir hâli yoktu. Koltuğunun kolçaklarını ovuşturan kadın heyecanlı bir çocuk gibi kıpır kıpırdı. Dolgun yanakları kocaman bir tebessümle yukarı kalkmıştı.

Persephone onun için üzülüyordu. *Neyle karşı karşıya olduğuna dair en ufak bir fikri yok. Kendini büyük bir kutlamada zannediyor ama bu durum uzun sürmeyecek.*

Kalabalıktakilerden birkaçı ona bakıyor ve nasıl davranacaklarını bilemediklerinden mahcup tebessümler ediyordu. Persephone'nin oradaki varlığı toplananların huzurunu kaçırıyordu. Herkes Konniger'ın ilk resmî buluşmasına matem döneminin sonu, Persephone'ye ise bir zamanlar sevilen fakat artık ortadan kalkmış bir saltanatın kalıntısı gözüyle bakıyordu. Persephone yeni reis ile karısına gölge düşürmemek için kasten arkalara oturdu. Planı sessiz kalmak ve göze batmamaktı.

Konak doldukça herkes oturduğu yerde kayarak birbirine sıkış tepiş sokuldu. Dış köylerden gelenler de olmuştu ve salon daha önce hiç bu kadar dolmamıştı. Avda sakat kalan Adler ile Hegner de dahil herkes oradaydı. Adler daha şimdiden Tek Göz lakabını kazanmıştı. Elini kaybeden Hegner'e ise artık Çotuk diyorlardı. Persephone kocasını savunurken yaralanmış bu kişilere saygısından dolayı her iki lakabı da kullanmıyordu. Reglan'ın ölümünün ardından onlar da Persephone gibi toplumdan el etek çekmişlerdi ama bu buluşma için tekrar ortaya çıkmışlardı. Yukarı bayırda çiftçilik yapan ve hem hastalık hem de sağanak yağışlar dolayısıyla tarlasını sürmekte geç kalmış olan Tope bile hep beraber orada bulunabilmeleri için ailesini çalıştırmaya ara vermişti. Aileleriyle gelen ve ateş çukurunun yakınına bağdaş kurmuş oturan çocukların yanaklarında alevlerin ışığı dans ediyordu. Küçükler gülümserken büyükler öyle yapmamaları gerektiğini biliyorlardı. Bu bir öykü gecesi değildi, şölen veya şarkılar olmayacaktı.

Yeni reis bu tam katılımlı toplantıyı dahl sakinlerinin birkaç gündür dillerinden düşürmedikleri söylentileri görüşmek üzere düzenlemişti. Birbirinin peşi sıra iki endişe verici öykü ulaşmıştı. İkisi de kuzeyden gelmişti. İmkânsızlığı açıkça anlaşılan ilkine kimse inanmamıştı – ta ki ikincisini duyana kadar. İkinci söylenti

telegram kanalı

öyle akıl almaz derecede korkutucuydu ki mutlaka doğru olmalıydı.

"Tanrılar bizi öldürmeye mi geliyorlar?" diye, mırıldanmaların arasında bağırdı Tope. Çiftçi de diğer herkes gibi huzursuzlanmakta haklıydı.

Konniger sakalını sıvazladı ve toplantıyı tam da bu konuyu görüşmek için düzenlemiş olmasına rağmen soru karşısında asabice kaşlarını çattı. Belki bir açılış konuşması planlamıştı. Bu reis olarak ilk resmî söyleviydi ve muhtemelen akılda kalıcı olmasını istiyordu.

Konniger gür bir siyah sakala, toplamadan bıraktığı uzun saçlara ve sol omzuna serili Rhen desenli bir leih moora sahip yakışıklı bir adamdı. Parlak bir kumaştan dikilmiş leih mooru yeniye benziyordu. Otururken iki eliyle birden koltuğunun kolçaklarını tutuyor, tabanlarını yere basarak dimdik duruyordu. Gerçek bir reis örneği gibi kuvvetli ve zinde, katı ve sağlam görünümüyle halkının tutunabileceği bir kayayı andırıyordu. Persephone kocasının yüzüğünü Konniger'ın parmağında görünce kendisinin neden hâlâ orada olduğunu merak etmesine yol açan o tanıdık düşme hissine kapıldı. O, kayık battıktan sonra su yüzeyinde kalan kürek, kırılmış bir taş baltanın işlevsiz tahta sapıydı.

"Doğru olamaz," diye mutlak özgüvenin yılmaz sesiyle tepki verdi Maeve. Örf Bekçisi iki koltuğun biraz arkasında ve arasında dikiliyordu. Başında kukuletasıyla, topladığı beyaz saçlarıyla, yıpranmış bir taş kadar katı suratıyla yaşlı kadın –önceki liderlikten geriye kalmış tek şey– çifte meşruluk katıyordu. "Tanrılar bize hep adil davrandılar. Barış içinde yaşamamızı sağlayan kurallar kadim antlaşmalarda belirlendi. Haracımızı vaktinde ve eksiksiz ödediğimiz, batı nehirlerine set çekmediğimiz yahut karşılarına geçmediğimiz ve de Fhrey diyarına zarar vermediğimiz müddetçe gazaplarından korunuruz. Reis Fenelyus bize öyle söz verdi."

"Peki şu kadim ağnaşma, içimizden biri bir tanrıyı öldürdüğünde neler olacağını söylüyo?" diye sordu Gifford, eğri dudaklarıyla *antlaşma* sözcüğünü bozarak. Bu yaptığı farklı bir ortamda tebessümlere ve hatta bir kahkahaya sebep olabilirdi.

Gifford yanlış doğmuştu. Bir direkteki sarmaşık gibi eğri olan

Telegram Kanalımız

sırtı, dahlın bir ucundan diğerine kadar yürümesini övgüye değer bir başarı hâline getirirdi. Hep bir yana doğru eğik duran başı bir dev tarafından sıkılmışa benzer, bir gözünü daima kısılı ve dudaklarını ezik hâlde tutardı. Annesi onu dünyaya getirirken ölmüştü ve pek çok kişi Gifford'u canlı bırakmanın gereğini sorgulamıştı. Babası onun günün birinde büyük bir adam olacağını iddia etmişti. Herkes adamın akla değil de karısının vefatından duyduğu kedere dayanarak öyle konuştuğunu biliyordu ama hiç kimse müdahale etmeye kıyamamıştı. Hem zaten bebeği orman ruhlarının insafına bırakmak büyük ihtimalle gereksizdi, oğlanın bir hafta bile yaşamayacağı tahmin edilmişti. Gifford'un babası yedi yıl önce ölmüştü ve çocuğu kaderine terk etmeyi destekleyenlerden bazıları da yıllar geçtikçe son nefeslerini vermişlerdi. Öte yandan Gifford hâlâ hayattaydı ve henüz yirmi yaşındayken yedi klanın en iyi çömlekçisi olup çıkmıştı.

Mümkün olsa Maeve'in yüz ifadesi daha da sertleşirdi. "Hiçbir şey söylemiyor. Çünkü bir insan bir tanrıyı öldüremez."

"Ayrık Yol'dan tüccar Justen söylentilerin doğru olduğuna yemin etti," dedi Brin, genç sesiyle homurtulu şamatayı delerek. "Raithe'le tanışmış ve kırık bakırı kendi gözleriyle görmüş. *Ve* tanrının kılıcını da–"

"Şışt, kızım," diye ona fısıldadı Sarah.

Brin annesinin sert bakışları karşısında büzülerek tekrar topuklarının üstüne oturdu.

"Evet," dedi Atmore. "Justen'i çok uzun yıllardır tanırım. Kimseye yalan söylemez. Doğru diyorsa öyledir. Yoksa tanrılar neden bize düşman kesilsinler? Böyle bir cezayı daha başka ne çekebilir?"

"Bir insan bir tanrıyı öldüremez," dedi Sackett. Alçak sesinin duyulmasıyla oda suspus oldu. Sackett nadiren konuşurdu, o yüzden reisin yeni Kalkan'ı ağzını açtığında insanlar onu dinlerlerdi. Ona inanırlardı.

"*Sen* ne duydun, Konniger?" diye kapının oradan bağırdı Adler. Yeni göz bandı ona bir gazinin itibarını bahşediyordu.

Konniger bir grup yabancının ayakta durduğu yere baktı. Vakur yüzlü on adam ağırlıklı olarak kahverengi Nadak desenleri taşımaktaydı. "Bir tanrının öldürülemeyeceğinde Sackett'a ka-

Telegram Kanalı

tılsam da türümüze karşı cephe aldıklarına şüphe yok. Tanrılar Dureya'yı yok etmişler."

Bunu şaşkın bir sessizlik izledi.

"*Yok etmişler* de ne demek?" diye sordu Çiftçi Wedon.

"Bu adamlar," Konniger yabancıları işaret etti, "Nadak'tan geliyorlar. Beş gün önce kuzeyde duman görmüşler. Dureya yaylalarına geçmişler ama dahl ortada yokmuş. Erkek, kadın, çocuk demeden hepsi katledilmiş. Konakları ve etrafındaki tüm köyler sadece rüzgârın uluduğu içi boş kabuklardan fazlası değilmiş."

Salondakilerin tamamı hayretle mırıldandı. Açıklamayı sözcükler değil, yalnızca afallamış dudaklarda donakalan nidalar ve küfürler izledi.

"Kaç kişi sağ kalmış?" diye sordu Tope.

"Dureyalılardan mı?" Konniger uzun bir nefes aldı. "Hiç kimse. Besi hayvanları bile öldürülmüş."

"Bunu tanrıların yaptıklarını nereden biliyoruz?" diye sordu Delwin. "Belki asıl sorumlu Gula-Rhunlardır."

Kapının yakınındaki adamlar başlarını iki yana salladılar. Alnına siyah bir deri kayış bağlamış olanı konuştu. "Cesetler öldürülmeden önce hizaya sokulmuşçasına düzenli sıralar hâlindeydi. Ayrıca silahlarına dokunulmamıştı. Hiçbir şey alınmamış, yağmalanmamıştı. Her şey yakılmıştı."

Yine mırıldanmalar oldu.

"Öyleyse belki bunu sahiden tanrılar yapmıştır. Ama Dureya şu Raithe denen Tanrı Katili oralı olduğu için saldırıya uğradı. Biz tanrıları kızdıracak bir şey yapmayız. Biz onları rahat bırakırız, onlar da bizi, değil mi?" dedi Delwin, kulağa beyandan çok dilek gibi gelen bir ses tonuyla. Bir kolunu karısı Sarah'ya sıkıca dolamıştı. "Bunun bizimle hiçbir ilgisi yok."

"Ama ya varsa?" diye sordu Gifford. "Ya tanrılar *Du-e-ya* ile *bizim* aramızda fark göğmüyorlağsa?" Gifford'un alenen bu kadar çok konuşması, gelip geçici bir kaygıdan fazlasını belli ediyordu. "Onlara bu sabah ne gördüğnü söyle, Tope."

Başların çevrildiği yorgun çiftçi genellikle şapka olarak kullandığı buğday çuvalıyla yüzünü sildi. "Kuzeybatıda, vadi yolunun hemen ilerisinde duman gördüm. Nadak'tan yükselir gibiydi."

telegram kaktüsün

Oda meşum bir sessizlikle dondu. Nadaklı adamlar Tope'a bakakaldılar. Sonra sorular birbirini izledi.

"Ne kadar çok duman?"

"Bu ne zamandı?"

"Duman ne renkti?"

Her ses bir öncekinden daha endişeli çıkıyordu.

"Epey duman vardı. Kapkaraydı," dedi Tope. "Boynuz Sırtı'nın zirvesine çıkarsanız hâlâ görebilirsiniz."

Yabancılar bunu duyunca dışarı fırladılar. Diğerleri onların aldatıcı güzellikteki bahar gününe çıkmasını seyrettiler.

"Bu hiçbir şeyi ispatlamaz," dedi Delwin. Yine de Sarah'yı daha yakınına çekti ve bir elini kızının başına koydu.

"Anlaşılan Fhveyler onları da cezalandırmış," dedi Gifford. "Buraya gelirlerse ne yapacağız?"

"*Ne yapacağız* da ne demek?" diye sordu Konniger. "Yapacak ne var ki?"

Salondaki yüzlerden pek çoğu bu cevaba şaşırmışa benziyordu.

Konniger yıllar içerisinde fazla zekâ belirtisi göstermemişti ve Persephone adamın soruyu anlamadığını tahmin etti. Dizleri üstünde doğruldu. "Sanırım Dureya'da ve bir ihtimal Nadak'ta olanların burada da olmaması için nasıl adımlar atmayı planladığını bilmek istiyorlar."

Yorumu ona Tressa'dan sert bir bakış kazandırdı. Reis karısının dudakları sıkıca gerildi.

"Yapacak hiçbir şey yok," karşılığını verdi Konniger. "Burada öyle bir şey olmayacak. *Biz* yanlış bir davranışta bulunmadık."

"Ama eğer bir Fhrey öldürüldüyse–" diye başladı Delwin.

"Onu *biz* öldürmedik," diye adamın sözünü kesti Konniger. "Biz bulaşmak için bir sebepleri yok."

Tressa dudak büktü. "Dureyalılar hep sorun çıkarmışlardır. Hak ettiklerini buldular. Ben buna adalet derim. İlahların gazabını üzerlerine çektiler. Ama bizim korkacak bir şeyimiz yok."

"Peki ya Nadak?" diye sordu Gifford. "Onlar ne yaptılar?"

"Nadak hakkında hiçbir bilgimiz yok," dedi Konniger, sonra karısına kafa salladı ve daha dik oturdu.

telegram kanalı

Bu iyi bir başlangıç olmadı, diye düşündü Persephone. Herkesin gözü önünde karar almanın ne kadar zor olabileceğini ilk elden bilirdi. İnsanlar korku içindeyken ve o korkuyu uzaklaştıracak birini ararken onları tahmin yürütmeye ve endişelenmeye bırakmak bir hataydı.

"Ama yine de yapabileceğimiz bazı şeyler var, değil mi?" diye sordu Persephone.

Sessiz kalmak ve göze batmamak buraya kadarmış. Ne kadar dayanabildim, beş dakika mı? Ama beş dakika önce Dureya ile Nadak yerli yerinde duruyordu.

Tüm gözler yeni reis ile eski reisin dulu arasında gidip geldi.

Evet de yeter. Tabii *de ve başka bir şey düşünemezsen daha sonra yalnız kaldığımızda bana danış. Ama onları başıboş bırakma.*

"İnsanların kontrolü dışında olan şeyler vardır ve tanrıların takdiri de onlardan biridir," diye duyurdu Konniger.

Sen ciddi misin?

"Aynı fikirdeyim. Tanrıların ne yapacaklarını kontrol edemeyiz," dedi Persephone. "Ama çaresiz de değiliz. Alon Rhist'e bir heyet gönderip Dureyalıların davranışlarıyla hiçbir ilgimizin bulunmadığını açıklayabiliriz. Ve tıpkı buraya gelen Nadaklılar gibi diğer dahllara ulaklar yollayabiliriz. Olup bitenleri diğerlerine haber vermeliyiz. Hiç olmazsa Tope'un gördüğü dumanı kontrol etmesi için Nadak'a birini göndermeliyiz. Belki saldırıya uğramamışlardır. Belki yaktıkları bir ateş kontrolden çıkmıştır. Yok eğer Nadak da yok edilmişse durum bir tek Dureya'nın yok edilmesinden çok daha farklı demektir. Gerçeği kesinkes öğrenmeliyiz zira o bilgi kırıntısı yapmamız gerekenleri büyük ölçüde değiştirir."

"Persephone," dedi Tressa, kocasının namına araya girerek. Konuşurken koltuğunda iyice dikleşti. "Hepimiz kaybının yasını tutuyoruz. Ama Reglan öldü ve artık reis Konniger. Bence sesinin dahla sunabileceği en büyük hizmet susmak olur."

Reglan'ın adını anmasaydı Persephone kadının bu sözlü tokadını göz ardı ederdi. En azından daha sonra kendi kendine böyle söyleyecekti. "Dikkat etseydin, Tressa, seninle konuşmadığımı anlardın."

Konniger muhtemelen odadaki gerginliği azaltmak için karısının elini sıvazladı. "Peki ya Nadak'ın da saldırıya uğradığını

telegram kanalı

öğrenirsek? Ve Alon Rhist'teki hiç kimse bizimle konuşmazsa? O zaman ne olacak?"

"Eğer bu doğruysa, tanrılar gerçekten savaş ilan etmişlerse ve barış görüşmeye yanaşmazlarsa toplayabildiğimiz kadar çok şeyi toplayıp buradan gitmemiz gerekir."

"Gitmek mi?" Konniger bu sözcüğü daha önce hiç duymamış gibi telaffuz etti. "Nereye gideceğiz?"

Bir kalabalığın önünde tüm cevapları benden alman güven uyandırmak için iyi bir yol değil.

Persephone doğru istikameti gösterirse Konniger'ın yolunu bulabileceğini ummuştu. Anlaşılan boş bir hayale kapılmıştı. "Bu noktada güney iyi bir istikamet olacaktır. Ben mümkün olduğu kadar çok zaman kazanmak için Dahl Tirre'yi seçerdim."

"Zaman kazanmak ne işe yarar ki?" diye sordu Konniger. "Tirre'de duvarlarımız veya yiyeceğimiz olmadan denize dayanır kalırız. Hem Tirrelilerin bize kucak açacaklarını mı sanıyorsun? Öyle bir istila, klanlar arası savaş çıkarır. Hem ne uğruna? Tanrılar peşimizdeyse fazladan birkaç kilometre ne işe yarar?"

"Tertiplenmemize ve hazırlanmamıza."

"Ne için?"

"Savaşmak için," dedi Persephone.

Toplantı salonundakilerden toplu bir hayret nidası yükseldi. Birkaç dakika hiç kimse konuşmadı.

Sessizliği Tressa bozdu. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Tanrılara savaş açmak mı istiyorsun?" Kafasını kaldırarak topluluğa hitap etti. "Yeterince yağmur yağdırmıyor diye Her Şeyin Koca Anası'na karşı silahlanıyor muyuz? Bu köydeki en iyi savaşçılar bir ayıyı bile alt edemezken Persephone kalkıp Fhreylerle savaşa tutuşmamızı mı bekliyor?"

Konniger karısına onun fark etmediği sert bir bakış attı. "Eğer Fhreyler bizi gözlerine kestirmişlerse yapacak bir şey yok. İnsanlar tanrıları öldüremezler."

"Tanrı Katili öldürdü," diye hatırlattı Persephone.

"O altı üstü bir söylenti," karşılığını verdi Konniger.

"Fhreyler başka ne sebeple Dureya'yı yok etsinler? Onlar Dureyalıları Gula-Rhunlarla savaşmakta kullanırlar. Onları kendi müttefiklerine karşı cephe almalarına yetecek kadar başka ne

Telegram kanalı

kızdırabilir? Eğer bir Fhrey'i öldürmek mümkünse bunun nasıl yapılacağını bilen tek adamı bulmalıyız. Sonra Gulalar da dahil tüm klanları bir araya getirebilirsek–"

Konniger başını iki yana salladı. "Klanları bir araya getirmek imkânsız. Gulalar bizden bizim onlardan ettiğimiz kadar nefret ederler."

"İmkânsız değil," karşılığını verdi Persephone. "Maeve'e sor. O sana anlatır. Nesiller önce Büyük Tufan sırasında Odeonlu Gath klanları bir araya getirdi. Hem de *tüm* klanları, öyle değil mi?"

Maeve kafa sallasa da konuşmadı.

"Halkımız onun önderliğinde tekneler inşa etti," dedi Persephone, Örf Bekçisi'nin yerine. "İçlerini erzakla doldurduk ve sular yükseldiğinde yelken açıp yeni bir hayata başladık. Eh, bu da yeni bir tufan, yeni bir afet. Sağ çıkabilmek için tüm halkımızın gücünü ve aklını kullanmalıyız. Nadaklardan ve Dureyalılardan haber vermek için öteki dahllara ulaklar yolladığımızda diğer reislerden kendi ahalilerini de Tirre'ye getirmelerini isteyebiliriz."

"Tanrılar içlerinden birinin öldürülmesi yüzünden Dureyalıları cezalandırmayı uygun buldular diye yüzlerce yıl emek verdiğimiz her şeyi terk etmemizi mi istiyorsun?" diye sordu Tressa ve güvenik bir ifadeyle başını sağa sola salladı.

Arkasına yaslanan Konniger sakalını sıvazlayarak ve gözlerini oradan oraya çevirerek derin düşüncelere daldı. Birkaç dakikanın ardından dik oturdu. "Hayır, bu kadar ciddi tedbirlere gerek yok. Aşırı tepki gösteriyorsun. Tressa haklı. Burada çoğu dahldan daha iyi yaşıyoruz ve meçhule gitmek uğruna rahat bir yerden ayrılmak aptallıktır. Asla gerçekleşmeyecek bir şey için endişe ediyorsun."

Artık salondakilerden bazıları başlarını sallayıp onaylıyordu. Persephone bunu daha önce de görmüştü. Potansiyel bir zorluk ile boş oturmak arasında bir seçim sunulduğunda insanlar en tanıdık ve konforlu buldukları şeye doğru eğilim gösterirlerdi. Liderliğe de bu yüzden ihtiyaç duyulurdu. Kolaydan ziyade gerekeni yapmak için. Persephone rağbet görmeyen fikirleri savunması ve reislerle tartışmasıyla tanınırdı. Reglan bunun karısının en iyi ve en kötü huyu olduğunu söylerdi. Potansiyel tehlike bu kadar

telegram kanalı

büyük, böyle bir konuda yanılmanın sonuçları bu kadar ağır olmasaydı lafı daha fazla uzatmazdı. Fakat öyle yapmadı. "Peki ya gerçekleşirse? O zaman çok geç kalırız. Eğer–"

Konniger koltuğunun kolçağına vurdu. "Tirreler topraklarında durmamıza tahammül etmezler. Ancak çekirgeler kadar hoş karşılanırız. Gıdalarını bizimle paylaşırlar mı? Paylaşsalar bile yeter mi?" Sesi alçalarak kızgın bir hırıltı olup çıkmıştı.

Maeve nihayet araya girdi. "Persephone," diye başladı, ellerini kavuşturup bir adım öne çıkarak, "Odeonlu Gath tufandan önce bile meşhurdu. Artık aramızda onun gibi kahramanlar yaşamıyor. Odeon her reisin desteğini kazanmayı başarmıştı. Klanları bir araya getirmek, onlara önderlik edecek biri olmadan hiçbir işe yaramaz. Reisler daha azının önünde diz çökmezler."

Konniger kış sütununa saplamış olduğu geniş ağızlı baltaya göz attı. "Bu klanın reisi olabilmek için dövüştüm ve öldürdüm. Menahan'dan, Melen'den, Tirre'den veya Warric'ten hiç kimsenin önünde diz çökemem. Karar bana ait ve ben burada kalacağız diyorum. Tartışma bitmiştir ve bu konuda daha başka bir laf duymak istemiyorum."

Maeve, Persephone'yle göz göze geldi. Yaşlı kadın başını belli belirsiz iki yana salladı. Maeve onu desteklemeyecekti. Persephone hem reise hem de Örf Bekçisi'ne karşı çıkamazdı. Etrafına bakındığı zaman toplantının başına kıyasla daha az kaygıya rastladı. Gitmekten bahsederken yuvalarına saklanmaktan başka bir şey istemeyen korku içindeki tavşanlar görmüştü. İnsanlar toplu bir göçten tanrılardan korktuklarından bile daha çok korkuyorlardı. Persephone kocası burada olsaydı bile sözlerine kulak asıp asmayacağını merak etti. Konniger bir konuda haklıydı. Hiçbir şey yapmamak, meçhule göğüs germekten çok daha kolaydı. Tekrar yerine oturdu.

• ● •

Toplantı Rhen tanrıçası, Her Şeyin Koca Anası Mari'ye edilen her zamanki duayla sonlandı. Diğerleriyle beraber dışarı çıkarken Persephone kendini kalabalığın içinde yapayalnız hissediyordu.

telegram kanalı

Bakışlardan sakınarak konağın kuzey tarafından, çoğu evin uzağından dolaştı ve küçülmüş odun yığınından kalan açık alandan geçti. Orada bir kez daha genç mistiği gördü.

"Bu sefer neredeyse yakalıyordun," dedi Suri kurduna. Hayvan başını kütüklerin arasına sokarak toprağı kazıyor ve daha derinlere ulaşmaya çalışıyordu. "Artık elinden kaçtı. Oraya sığmayacak kadar irisin."

Kız bir buçuk metre yüksekliğindeki çift sıra odun yığınının önünde bulunan çimlere diz çökmüştü. Dahlın kış stokundan geriye ancak bu kadar kalmıştı. Persephone yaklaşırken hem kız hem de kurt başlarını kaldırdılar. Suri kaşlarını çattı. "Sakın kurtların odun yığınlarında fare avlamalarına karşı bir kural olduğunu söyleme. Yok, değil mi?"

"Ne? Hayır," yanıtını verdi Persephone.

"Burada başka her şeyin kuralı var. Ne yiyebilirsin ve yiyemezsin veya nerelerde uyuyabilirsin. Hatta sabahları nereye çömebilirsin. Buradaki herkesin aklından zoru var, orası kesin ama herhalde duvarların arasında yaşayınca insanın böyle olması doğal. Tura hep duvarların fena olduğunu söylerdi. Aynı lafı ayakkabılar için de ederdi." Suri kendi çıplak ayaklarına baktı. "Tura'nın her ikisinden de neden hazzetmediğini daha yeni anlıyorum."

Nasıl cevap vereceğini bilemeyen Persephone, "Ama hâlâ buradasın," demekle yetindi.

"Senin de gözlerin hâlâ çalışıyor," diye sırıtarak laf yetiştirdi kız.

Suri normal biri olsa Persephone alınırdı.

Normal biri. Yeni mistiğe daha şimdiden tuhaf yaftasını yakıştırmıştı. Yeni mistik, yeni reis... Son günlerde dahl yeniliklerden geçilmiyordu.

"Zaten bilinen şeyleri dile getirmek ne garip bir oyun," dedi Suri, başını iki yana sallayarak. Doğrulup odun yığınındaki Minna'ya katıldı. "Gereksiz ama popüler. Oynamayan da yok. *Ekmeğimizi yiyorsun. O senin yatağın değil. Bir kurdun var.* Ama gördüğün gibi ben de onu kapmaya başlıyorum. Tura köylerde, özellikle de dahllarda göze batmamamı söylemişti. Duvarlar arasında yaşayan insanlar deli ve tehlikeli olurlarmış. Hayvanlar da. Sizin gibi onlar da tanrılar tarafından lanetlenirmiş ve kusurlu bir sincabın ısırığı bile insanı o hâle düşürebilirmiş."

telegram kanalı kaktüsün

"Benim asıl söylemeye çalıştığım, şey..." Persephone tereddüt etti. "Hâlâ burada olacağını sanmıyordum."

Suri dahlın arka duvarının üzerinden görülebilen ağaç tepelerini işaret etti. Gri mızraklar orada yeşil bir perde oluşturmuştu. "Yaprakları bekliyordum."

Persephone güldü. "Aradan iki hafta geçti."

Mistik yüzünü buruşturarak kafa yordu. "İnsanların iki kulağı vardır." Gururla gülümsedi. "Bu oyun benim de hoşuma gitmeye başlıyor. Karşındakinin sözlerinin bir bölümünü kullanmak işleri zorlaştırıyor, değil mi? Muhtemelen kışın aylarca kapalı kaldığınızda daha da güçleşiyordur – aynı şeyin iki defa belirtilmesi yasaktır herhalde?"

Persephone gözlerini yuvarladı.

Suri'nin kafası karışmış gibiydi. "Burada herkes gözünden mi rahatsız? Bu hareketi çok gördüm."

Eminim görmüşsündür, diye aklından geçirdi Persephone.

Odun yığınının derinliklerinden gelen bir pıtırtıyla kurt burnunu yeniden aralığa soktu. Eşelenirken patileriyle yığının sınırına dökülmüş ağaç kabuklarını dört bir yana saçtı.

Suri iç geçirdi. "Minna, hâlâ çok irisin."

Tuhaf kelimesi hafif kalıyordu. Persephone konuya girmeye karar verdi. "İlk konuştuğumuzda kötü bir şey olacağından bahsetmiştin. Ne demek istedin?"

"Ne demek, ne demek istedim?"

"Ah..." Persephone bocaladı. Tura'yla konuşurken hiç bu kadar zorlanmamıştı ama onunla fazla bir münasebeti de olmamıştı. Mistikler dahla nadiren uğrarlardı ve uğradıklarında da bunu artık her şeyin güllük gülistanlık olacağını duyurmak için yapmazlardı. Persephone yaşlı kadını en son Büyük Kıtlık'tan önceki mevsimde görmüştü.

"Yani o esnada kehanetine inanmak güçtü. Ama yakınlardaki iki dahl saldırıya uğradı ve artık söyleyeceklerine kulak vermem gerektiğini düşünüyorum."

"Söyleyeceklerimi zaten söyledim, hanımım. Tam olarak bilmiyorum ama belirtiler apaçık ortadaydı." Kız kütüklerden birinin kabuğunu yolup tadına baktı. Sonra tükürdü ve kabuğu bir kenara fırlattı.

Telegram Kanalı

"Neydi o belirtiler?"

"Baharın ilk günü gün batımına yakın kuzeybatıda şimşek gördüm. Gök gürültüsü yine o yöndeki bir karga sürusunu ürkütercek havalandırdı. Rüzgâr batıdan doğuya esiyordu ve fazla geçmeden güneşin önüne kara bulutlar yığıldı."

"Peki bunların anlamı ne?"

Suri iç geçirdi. "Tamam, dinle. Güneş doğudan doğar, o yüzden doğu iyidir. Batı kötüdür. Güneş ölmek için oraya gider. Belirtiler batıda gerçekleştiğinde onlar kötü alametlerdir. Şimşek güçlü ve şiddetli olup tanrıların hükmüdür. Genellikle tanrıların ulak olarak kullandıkları kuşlar son derece önemlidir ve bütün bir sürü gördüğüm için bu çok fazla insanın cefa çekeceğini gösterir. Güneşin kapanmasıysa... eh, sen bile bunun iyi bir gelişme olmadığını anlayabilirsin. Bunlardan *herhangi biri* bile ciddi bir belirtiydi ama üçü birden? Haberler kötü. Hem de çok kötü."

"Ama neler yaşanacağını bana *tamı tamına* söyleyemezsin, öyle mi?"

"Sizin şu sözcük oyununun aksine tanrılar pek bariz değillerdir. Bu da onların oyunlarını çok daha ilginç kılar. Demek istiyorum ki Elan şimdi karşında belirip yarın yürüyüş yaparken porsukların seni paramparça edeceğini söylerse dışarı çıkmazsın, değil mi? O yüzden sana öyle bir şey söylemez. Bazı imalarda bulunabilir ama sen ipuçlarını görmezsen veya onları çözemezsen... Eh, suç onda olmaz. Sonuçta kafan basmadığı için gidip porsuk kaynaklı feci bir sonla can verirsin. Tanrılar oyunlarını böyle oynarlar ve ben de o yüzden ağaçlarla konuşmamız gerektiğini düşünüyorum. Hep beraber porsuklar tarafından parçalanmayalım diye."

Tuhaf ki ne tuhaf.

"O zaman kaderi *değiştirebilir* miyiz?"

Dikkatini bir kez daha kurda ve odun yığınına çeviren kız omuz silkti.

"Peki ağaçlar bize nasıl yardım edecek?"

Suri uzun bir iç geçirdi. "Minna, duyuyor musun? Tura'nın duvarlar arasında yaşayan insanlar hakkında ne demek istediğini anlamaya başlıyorum. Hanımım, bir ağaçla hiç konuştun mu?"

Tuhaf az bile.

Telegram kanalımız

"Konuştuğumu söyleyemem. Sen onlarla konuşur musun?"

"Bazılarıyla," dedi kız, sonra içeri sürünme şansını denercesine başını odunların arasındaki bir boşluğa soktu. Keyifli gözlerle izleme sırası kurttaydı.

"Bazılarıyla mı?"

"Her ağaç konuşmaktan hoşlanmaz," dedi Suri, odun yığınının içinden boğuk çıkan bir sesle. "Kayınlar soğukluklarıyla ünlüdürler. Tek kelime bile etmezler. Olup olabileceği kadar inatçıdırlar. Sana üstünlük taslıdıklarını sezinleyebilirsin." Başını istifin içinden çıkardı ve hâlden anlar bir ifadeyle kurda bakıp umutsuzca omuz silkti. "Ama bir akasya, defne veya çobanpüskülü... Eh, onları istesen de susturamazsın ama hiçbir şey bildikleri yoktur. Sadece vıdı vıdı ederler. Çoğunlukla saçma sapan dedikodular işte. Söğütler bir an bile çenelerini kapatmamalarıyla nam salmışlardır. Ve güven bana. Onlarla konuşmak istemezsin. İnsanı. Canından. Bezdirirler." Son sözcükleri ağır şeylermişçesine tek tek telaffuz etti.

Persephone onu kuşkuyla süzüyordu.

Kız bunu görünce alçak bir sesle ekledi. "Cidden, bir söğüdün altında fazla zaman geçiren insanların kendilerini suda boğdukları olur. Bu da sana onları sık sık suyun yakınına koyan tanrıların niyetini düşündürür."

Suri durup bekledi fakat Persephone sessiz kalınca sözlerini sürdürdü. "Karaağaçlar genellikle mağrur ve mesafelidirler. Akçaağaçlarsa kibirli. *Yapraklarıma bak, yapraklarıma bak!* Sonbaharda asla bir akçaağaçla konuşmaya kalkmamazsın. Onları istediğin kadar uyar. Kışın geldiğini ve bunun ne gibi sonuçlar doğuracağını anlat dur. Sana kulak asmazlar. Akçaağaçlar bir su damlasının hafızasına sahiptir. Bir ağaç için ne garip, değil mi? Ama ladinler ve sedirler gibi yaprak dökmeyenler... İşte onlar yeterince kibardır. Çoğu tatlı dillidir. Batı sırtındaki bir sedir geçen yaz rüzgârın kasketimi nereye savurduğunu eliyle koymuş gibi biliyordu. Arada sırada yaşını başını almış tatlı mı tatlı bir çama denk gelirsin. Wogan aşkına, ayaklarının dibine kıvrılıp yattın mı günlerin nasıl geçtiğini anlamazsın bile. İğneleriyle gurur duyarlar ama çayı cidden berbattır. Yazların daha güzel ve yağmurların daha ıslak olduğu eski güzel günleri anlatıp dururlar."

telegram kanalı

"Peki ya gördüğün kehanetlerin ne anlama geldiğini öğrenmek istersem?" diye sordu Persephone. "Ya tanrıların niyetine dair nasihate ihtiyaç duyarsam? O zaman kime sormalıyım?"

"Ah, o konuda konuşmaya değer tek bir ağaç var – ihtiyar meşe Magda."

"Nerede bu meşe?"

Suri başparmağıyla omzunun gerisini işaret etti. "Dağın parmaklarındaki yukarı ormanın dibinde bir koyak bulunur. Magda orada misafir kabul eder."

"Misafir mi kabul eder?"

"Tabii ya. Magda diğer ağaçlardan büyük hürmet görür. Çalılardan ve bitkilerden de. Hepsi de ona saygılı bir mesafede durur ve önünde eğilirler. Nedenini görmek kolaydır. O... Eh, Magda ormandaki en yaşlı ağaçtır. Ve Hilal yaşlı bir ormandır."

Persephone dahl duvarlarının çok yukarılarına kadar yükselen ağaç kaplı tepelere baktı. Her biri yeşilin farklı bir tonundaki sırtlar katbekat uzanıp gittikçe maviye çalıyordu. Dahl Rhen'i kucaklayan Hilal Orman tahta ve gıda gibi kıymetli hediyeler sunsa da dehşetlerle dolu gizemli bir dünya olma özelliğini koruyordu. Yaşlı ağaçlardan teşkil gür korulukların, mağaraların ve nehirlerin ruhlar dünyasına açılan geçitler olduğu iyi bilinirdi ve Hilal'de hepsinden bol bol vardı. Persephone'nin pek çok yaz gecesi konakta yatarken açık pencereden giren korkutucu sesleri –fâni bir kaynaktan çıkamayacak ötüşleri ve bağırışları, çatırtıları ve kütürtüleri– dinlediği olmuştu. Hilal gizli kapaklı işler çevirdiğini bildiğin gürültücü bir komşuydu. Dahl Rhen'de yaşamak, yapraklı bir uçurumun kenarında oturmaya benzerdi.

Persephone'nin bakışları güneye doğru sarpça yükselen sırt hattını takip etti. "Kocamı ve oğlumu öldüren ayının o dağda yaşadığını söylüyorlar."

Suri kafa salladı ve şen tebessümü kayboldu. Persephone buna üzüldü. Ne denli tuhaf olsa da kızın neşeli coşkusunda ona kendini iyi –ümitli– hissettiren bir şey vardı. Sanki Suri fıkır fıkır fıkırdayan ve yeni olasılıklarla tomurcuklanan baharın ta kendisiydi. Kız şimdi ilk defa ciddi görünüyordu. Gözlerinin ve ağzının etrafındaki dövmeler ona vakur bir otorite katıyordu ve Persephone bir anlığına da olsa azıcık korktu. "Boz Grin ağaç hattının

Telegram Kanalı

zirvesine yakın bir kepezdeki bir mağarada yaşar. Magda o kadar yükseklerde değildir ama Grin gezinmeye meraklıdır ve ihtiyar meşeye saygısı yoktur. Grin'in hiçbir şeye saygısı yoktur."

Persephone bakışlarını yeniden ormana yöneltti. "Şu... ağaçla konuşmam lazım. Beni ona götürebilir misin?"

Suri artık ona bakmıyordu, gözleri uçuşan bir kelebeğe çevrilmişti. Persephone beklerken küçük kız böceğin bir yonca tomurcuğuna konmasını seyretti. Yüzü bir kez daha şen bir tebessümle kaplandı.

"Beni duydun mu?" diye sordu Persephone.

"Neyi duydum mu, hanımım?" karşılığını verdi kız.

"Beni şu ihtiyar meşeye götürebilir misin? Ona bazı sorular sorabilmem için."

"Kelebeği görüyor musun?" Suri hevesle sırıtıyordu.

"Evet, görüyorum ama–"

"Ne kadar nefes kesici ve zarif, harikulade. Hiç kimse bir kelebek görüp de ona bakmadan geçemez. Ben de onlardan biri olmak isterdim. Uyumayı, bir mevsim sonra böyle şahane kanatlarla ve etrafta uçuşma yeteneğiyle uyanmayı. Bundan daha harika bir tür sihir bulunamaz, değil mi? Değişmek, büyümek, uçmak. Lakin..." Duraksadı. "Acaba bedeli ne olur?" Tebessümü yeniden soldu. "İş sihre geldiğinde mutlaka bir bedel vardır. Mütevazı bir tırtıldan görkemli bir kelebeğe dönüşmenin herhalde büyük bir bedeli vardır."

Kesinlikle normal biri değil.

Yine de Persephone kızdan hoşlandığını itiraf etmeliydi. "Beni o ağaca götüre–?"

"Elbette götürebilirim." Suri alaycı bir tebessüm etti. "Neden duvarlarla çevrili bu berbat yerde kalarak akıl sağlığımı tehlikeye attım sanıyorsun? Ah, yoksa bu da mı bir oyun?" Artık oturmasına rağmen gözünü hâlâ odun yığınında tutan kurduna doğru döndü. "O fareyi avlayabilir misin, Minna? Onu yakalaman için odunları kenara çekmemi ister misin?" Persephone'ye bakıp gülümsedi. "Bu nasıldı?"

Telegram kanalı

BÖLÜM 7

Siyah Ağaç

Hilal Orman komşumuzdu. O kadar büyük bir yerdi ki hiç kimse tüm sırlarını bilmezdi. Dahl Rhen onun ağaçlarıyla inşa oldu, onun hayvanlarıyla karnını doyurdu. Ve karanlığından bir kahraman doğdu.

–Brin'in Kitabı

telegram kanalı

Raithe ile Malcolm'in sığındıkları orman bir tepeye kurulmuş ve kütüklerden yapılma dairesel bir duvarla çevrilmiş müstahkem bir yerleşke olan Dahl Rhen'in hemen dışındaydı. Tepe öylesine yüksek, öylesine yeşildi ki bir rüyadan çıkmış gibiydi. Raithe hiç bu kadar bereketli bir toprak görmemişti. Dureya'da her şey beyaza çalar, renkler bir tek gün batımlarında ortaya çıkardı. Raithe'in babası hayattayken sık sık Alysin'den bahsederdi. Cesur savaşçıların ruhlarının ölümden sonra gittiği bir cennet olan Alysin yemyeşil kırlarla, köpük köpük birayla ve güzel kadınlarla dolu bir diyardı. Dahl Rhen'e bakarken babasının aslında *buraya* dair dedikodular mı duymuş olduğunu merak etmemek Raithe'in elinde değildi.

"Demek o tepe bir dahl?" diye sordu Malcolm. Dizlerini göğsüne dayayıp oturmuş eski köle, ince bir dalı iki parmağının arasında çevirmekle meşguldü.

Raithe adamın insanların nasıl yaşadıkları hakkındaki temel bilgi eksikliğine bir kez daha hayret etti. Malcolm'ın nasıl köle olduğunu sormaktan vazgeçmişti. O yöndeki tahkikatları hep muğlak cevaplarla ve konunun çabucak değiştirilmesiyle neticelenmişti. Raithe adamın ya bebekken Fhreyler tarafından kaçırıldığı ya da esaret altında doğduğu sonucuna varmıştı.

"Evet, orası bir dahl."

"Biraz fazla simetrik. Tepeyi onlar mı diktiler?" diye sordu Malcolm.

Raithe başıyla onayladı. "Sayılır. Asırlar boyunca binaları öncekilerin üstüne inşa etmekten gelir." Fundaların arasında diz çöken delikanlı artı şeklindeki bir dalı yontarak tuzağın ağzını çoktan hazırlamıştı ve şu anda ilmiği bağlamakla uğraşıyordu. Parmakları kalın olduğundan bu son kısımda genellikle sıkıntı yaşardı. "Bir yangının veya baskının ardından insanlar evlerini molozların üstüne yeniden kurarlar. Öylesi, yeni bir yere gidip tekrar su kuyusu kazmaktan daha kolaydır. Bunu yeterince tekrarlarsan ortaya bir höyük çıkar."

"Demek Rhen bir klan? Toplamda onlardan kaç tane var?" diye sordu Malcolm.

"Yedi. Gula-Rhun hariç."

"Onları niye dahil etmiyorsun? Yoksa onlar insan değil mi?"

"Rhulyn-Rhunlar ile Gula-Rhunlar iyi geçinemezler." Raithe küçük düğümü nihayet atabildi. "Birbirimizle asırlardır savaşırız."

"Baban Fhreylerle beraber onlarla mı çatışmıştı?"

"Evet. Her yıl bir iki muharebe yaşanır ve her on yılda bir topyekûn savaş çıkar. Babam otuz yıldan uzun süre çatışıp sağ kalmıştı."

"Öyleyse neden hiç ölü Fhrey görmedi?"

"Fhreyler ellerine kan bulaştırmazlar. Muharebeleri planlarlar, savaşçıları seçip eğitirler, sonra da başkalarıyla dövüşmeye gönderirler. Ölenler çoktur ama sadece Rhunların arasında."

Malcolm anlamışçasına kafa salladı ama Raithe anlamadığının farkındaydı. Çok az kimse anlardı. Kendisi bile anlamakta zorlanıyordu. Babasının bunlardan hiçbirini sorguladığını görmemişti. Herkimer, savaşı tıpkı suyun ıslak olması gibi kabullenirdi. Tabii Dureya bambaşka bir yerdi, kesinlikle böyle değildi.

"Genellikle tepe ne kadar yüksekse dahl o kadar eskidir," dedi Raithe, apaydınlık çayırın karşısına bakarak. "Şekli o yüzden böyledir. Dahllar bir bakıma mezar höyükleridir. Görünüşe bakılırsa Dahl Rhen epey eski bir yer."

telegram kakusun

Malcolm arkasına yaslansa da dahlı incelemeyi surdurdu "O kadar da buyuk gozukmuyor."

Raithe tam aksini düşünüyordu. Bol güneş alan dahl tahta bollugu içinde yüzerek uzakta haşmetle yukseliyordu. "Dahl Dureya'dan çok daha büyük ve dogup büyüdügum Clempton köyüne kıyasla dev gibi."

"Unutma, ben Alon Rhist'te yaşardım," dedi eski köle. Başparmagıyla koyü işaret etti. "Orası Fhrey standartlarına göre bir sıgır agılı olarak kullanılmaya bile uygun degil. Sence kaç kişi yaşıyordur?"

Raithe omuz silkti ve tedbir olsun diye ilmige ikinci bir dügum attı. Akşam yemegini elinden kaçırmak istemiyordu. Tetiklenmiş bir tuzagın boş çıkması kadar kötü bir şey yoktu. "Burada mı? Bilmem, belki bin kadar. Benim büyüdügüm yerde kırka yakın aile vardı – aşagı yukarı iki yüz kişi. Ama orası bir dahl degil küçuk bir köydü."

"Aradaki fark ne?"

"Dahllar her bir klanın en eski ve kalabalık köyüdür. Reisin konagı orada bulunur. Konak nedir biliyor musun?"

"Kunduzların yaşadıgı yer mi?"

Raithe ona hayretle bakakaldı.

"Evet, konak nedir biliyorum," dedi Malcolm, alaycı bir tebessümle.

"Eh, daha başka pek bir şey bilir gibi degilsin."

Malcolm omuz silkti. "Akıllı oldugumu iddia etmedim." Dikkatini tekrar tepeye yöneltti. "Yani orada bin kişi mi yaşıyor?"

"Belki. Burası Dahl Dureya'nın iki katı büyüklügünde."

"Kaç Rhun, pardon, *insan* var?"

"Gulalar da dahil mi?"

Malcolm kafa salladı.

Raithe omuz silkti. "Herhalde hiç kimse bilmiyordur."

Delikanlı koskoca yeşil höyügü süzdü. Duvarların arasında sabah ateşleri yanıyordu. Evleri göremese de rüzgârsız gökyüzüne dimdik yukselen düzinelerce duman sütunu saydı. Oturdukları yerden seçilebilen tek yapı, konagın sivri çatısıydı. Yontulmamış kütuklerden yapılma bina kocaman gözüküyordu.

telegram kanalı

"Oraya neden gidemeyeceğimizi anlamıyorum," dedi Malcolm.

"Gitmemize gerek yok. Ben bu tuzağı tamamladıktan sonra diğerlerini kurduğumuz çağlayana döneceğiz. Herhalde ilk tavşanımız bizi bekliyordur. O yüzden akşam yemeğinde bol bol temiz suyumuz ve kızarmış tavşan etimiz olacak. Ekmeğin geri kalanıyla pek iyi gider."

"Ekmek bitti," diye belirtti Malcolm.

"Bitti mi? Hepsi mi?"

"Dün gece."

"Ama azıcık yedik."

"Evvelsi gece de azıcık yedik. Biliyorsun, ekmek sihirli değildi."

Raithe kaşlarını çattı. Tavşan eti ile yağa bandırılmış ekmeği iple çekiyordu. Elinde hiç yokken yiyecekleri düşünmek perişan ediciydi.

Malcolm dahlın karşı tarafında zar zor görülebilen bir koyun sürüsünü işaret etti. Hayvanlar iki adam ile bir çift köpek tarafından çimli bir yamaçtan yukarı güdülmekteydi. "Dahl Rhen'de muhtemelen koyun yahnisi, taze ekmek, hatta belki süt, yumurta ve tereyağı vardır. Bahse girerim şimdi kahvaltı ediyorlardır. Kahvaltıya bayılırım. Bu kavrama aşina mısın?"

"Yine başlama. Düzenli yemek istiyorsan Shegon'a o taşla vurmamalıydın." Raithe eski köleye göz attı. "Sahiden öyle şeyler yaptı mı? Shegon kadınları köpeklere atıp bir çocuğun ellerini kesti mi?"

"Hayır," Malcolm başını iki yana salladı. "Shegon rahatına düşkün, kibirli bir ahmaktı –zaten çoğu öyledir– ama bir canavar değildi. O bir avcıydı. Instaryalılar ise başka hikâyedirler ve peşimizdekiler onlar. Instaryalılar karakolları yöneten savaşçılardır. Kabileleri hudutta düzeni sağlamakla görevlidir."

"Sanıyordum ki Alon Rhist..." Raithe cehaletini açığa vurmadan önce sustu.

Malcolm gülümsedi. Böbürlenici bir sırıtışla veya kibirli bir dudak büküşle değil de hâlden anlar bir bakışla. Raithe onun bir gelinciğe benzediği yönündeki ilk izlenimini değerlendirdi. Mal-

telegram kaktüsüm

colm sahiden de sivri bir burna ve dar gözlere sahipti ama bunun dışında hiç de gelinciğimsi bir tarafı yoktu.

"Hayır, Alon Rhist oradaki dahldan çok daha etkileyici olsa bile Fhrey standartlarına göre küçüktür. Fhreylerin anayurdu Erivan'dır," diye açıkladı eski köle. "Kuzeydoğu yönünde bir haftayı aşkın bir yürüyüşle ulaşılabilecek kadim ormanlarla dolu devasa ve güzel bir memlekettir. Nidwalden adlı büyük bir nehrin karşı yakasındadır. Fhreylerin çok azı Erivan'dan ayrılır. Nüfuslarının önemli bir bölümü başkent Estramnadon'dan hiç çıkmamıştır. Erivan'ı evrenin merkezi, tüm güzelliklerin kaynağı olarak gördüklerinden başka bir yere gitmek onlar için anlamsızdır. Alon Rhist, Dherg Savaşı sırasında inşa edilmiş beş kalenin en büyüğüdür. Buradaki Fhreyler bu topraklarda devriye gezerek bizim gibi kimseler ile onlar arasında güvenli bir tampon bölge bulunmasını sağlarlar. Aslında bu durum toplumlarında sürtüşmeye yol açar. Bir sahra gözüyle baktıkları yerde yaşamaya zorlanan tek kabile olmak Instaryalıların hoşuna gitmez."

Bir esinti çıktı. Etraflarındaki yapraklar hışırdayarak hafif bir sesle aralarında fısıldaştı. Çayırın karşı tarafında duman sütunları şekillerini kaybetmeye başladı ve dağılarak güneye savruldu.

"Instaryalıların neden yakındıklarını bilmiyorum. Aslında buralar oldukça güzel," dedi Malcolm.

Raithe tuzağını da yanına alarak ayağa kalktı. Bir fidanı kesti, dallarını budadı ve onu daracık bir açıklığa yan koydu. Çalıların arasındaki geçiş tam bir tavşana göreydi ve her taraf çakıl taşlarını andıran kakalarla bezeliydi. Raithe ilmiği yere değmeyecek şekilde oradan aşağı sarkıttı. Sonra budadığı dalları ilmiğin önüne dikerek tavşanın üzerlerinden atlamasını ve tuzağa düşmesini sağlama aldı.

"Beni üç tavşanla kutsa, Wogan. Ben de sonuncusunu yakıp sana kurban edeyim."

"Yine tanrılarla pazarlık mı ediyorsun?" diye sordu Malcolm. "İmanını ispatlamak için *ilk* tavşanı adaman daha cazip olmaz mı?"

"Wogan tanrı değil, bir ruhtur. Ormanın bekçisidir."

"Aralarında fark var mı?"

"Uzun bir zaman kölelik yaptığını biliyorum ama seni bir de

Telegram kanalı

yerdeki bir çukurda mı tuttular? Aralarında *fark* var mıymış. Bir inek ile bir keçi, güneş ile ay arasında bir fark var mı? Tetlin'in Cadısı aşkına! Yemin ederim ki–"

"Yapma." Malcolm'ın tepkisi ani ve ciddiydi.

Raithe duraksadı. "Ne zamandan beri yemin etmeye karşısın?"

"Değilim. Üstüne yemin edecek başka bir isim seç yeter."

"Neden? Bir tanrıyı veya ruhu kullanmak çok daha kötu olur."

"İstersen bana batıl inançlı diyebilirsin."

"Sen mi? Meynler ve leşhiler fikrine gülüp geçen Rhistli Malcolm mu? Sen mi Tetlin Cadısı'ndan korkacaksın?"

Malcolm karşılık vermedi. Bacaklarını göğsüne sıkı sıkı bastırarak tepeye ve duvarlı dahl köyüne baktı. "Biliyorsun, tavşan duası etmektense dahla uğrayabiliriz. Handa işler iyi gitmişti."

"Sen ona iyi mi diyorsun? Donny'yi unuttun mu?"

"Ya çenemi kapalı tutacağıma söz verirsem?" diye sordu Malcolm.

"Öyle bir şey mümkün mü ki?"

Eski köle kaşlarını çattı. "Öykü anlatmamayı kastediyorum. Dahlların yabancılara cömert davranması gerekmez mi? Böyle bir şey yok mu? Bize en azından yiyecek birkaç lokma bir şey verirler, değil mi?"

"Belki... tabii geleneklere uyuyorlarsa. Klanlar bugünlerde zor zamanlar geçiriyor. Ya handan biri oradaysa? Bir grup tüccar Tanrı Katili'ni hoş karşılayabilir ama dahllar farklıdır. Oralarda herkesi güvende tutmakla görevli reisler, Fhreylerin kurallarına bağlı yaşamayı ve başkalarını da aynı şeye zorlamayı kabul etmiş adamlar bulunur."

"Fakat bana başka seçeneğimiz varmış gibi gelmiyor. Böyle kaçtıkça kaçamayız, hele ki yiyeceğimiz olmadan."

"Tek umudumuz güneye inmeyi sürdürmek ve Fhreylerle aramızdaki mesafeyi korumak. Bunu yaparsak hayatta kalırız."

"Hiç kimse ölümden koşarak kaçamaz," dedi Malcolm. "Karakterimizi belirleyen asıl şey *nasıl* koştuğumuzdur. Hem biraz fazla kuruntulu–" Malcolm durdu ve gözlerini kısarak dahlla aralarındaki günlük güneşlik çayırı süzdü.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Raithe, onun neye baktığını görmeye çalışarak.

telegram kanalı

"Sanırım onlar kadın." Malcolm dahildan ayrılıp onlardan tarafa gelen bir çift insanı işaret etti.

İkili sahiden de kadındı. Uzun boylu olanı otların arasında ilerlemeyi bir mücadele hâline getiren uzun, siyah bir elbise giymişti. Arkasında uçuşan dalgalı siyah saçları güzel mi güzel bir yüzü açığa çıkarıyordu. Yanında suratına semboller çizilmiş, kısa saçlı ve kızıl kil renginde yırtık pırtık bir pelerine bürünmüş bir kız yürüyordu. Beyaz bir kurt da hoplaya zıplaya peşlerinden geliyordu.

• ● •

Bu sadece bir orman. Onlar sadece birer ağaç, diye kendi kendini temin etti Persephone, çayırın kenarına yaklaşırlarken.

Fakat içinde insanlar öldü.

Oğlu, her ikisi de güçlü kuvvetli adamlar olan en yakın iki dostuyla beraber geyik avlarken can vermişti. Reglan'a ise koskoca bir savaş ekibi eşlik etmişti.

Yanımda birini getirmeliydim. Konniger'dan Sackett'ı refakatçi olarak görevlendirmesini isteyebilirdim ama ne diyecektim? "Ormandan korktuğum için reisin Kalkan'ını ödünç almak istiyorum. Ha bu arada ödümü patlatan ormana gitme sebebim, bir ağaçla konuşmanın önemli olduğunu düşünmem. Elbette dahlın iyiliği için." Tabii ya, sözlerim çok hoş karşılanırdı.

Onlar yaklaşırken kasvetli orman büyüdükçe büyüdü. Persephone ağaçların hatırladığından daha küçük gözükmelerini ummuştu. İnsanların yaşı ilerledikçe çevrelerindeki şeyler genellikle ufalırdı. Çocukken konağın basamakları ona kocaman gelir ve binanın üstünde durduğu kaya temel, koca bir dağı andırırdı. Fakat ağaçlar ufalmamıştı. Tam tersine daha bile iri gözüküyorlardı. Persephone oğlunun ölümünden beri dahildan çıkmış değildi ve Reglan vefat ettikten sonra Sarah ile Delwin'in alaçuklarını nadiren terk etmişti. Fakat orman bambaşka bir hikâyeydi ve ona en son...

Bu sadece bir orman. Onlar sadece birer ağaç.

Persephone yedi yaşındayken o ve diğer çocuklar birbirlerini ormanın derinliklerine kadar girip ağaçlara dokunmaya kış-

fulcrum kaktüsün

kırtırlardı. Herkes beyaz huşa ulaşmayı başarırdı ama golge hattının ötesindeki karaağaca bir tek o ve en yakın arkadaşı Aria dokunabilmişlerdi. Sonra çocuklardan biri –galiba Sarah– siyah ağaca değmeleri için ikisine de meydan okumuştu. Onun ne tür bir ağaç olduğunu bilen yoktu. İkindi güneşinin güvenli sıcağında durdukları yerden onu zar zor görebiliyorlardı. Sarah –tabii gerçekten oysa– teşvikinde ciddi değildi. Herkes bunun farkındaydı. Ağaç çok derinde, otların eğreltiotlarına döndüğü kısmın bile ötesindeydi. Çalıların ve gölgelerin hukûm sürdüğü yerdeydi. Fikir baştan aşağı saçmaydı –hatta deliceydi– ve Persephone gülüp geçmişti. O ağacı seçmek bir tur intikamdı çünkü diğer çocukların hepsi de onun ve Aria'nın cesareti karşısında küçük düşmüştü.

Sarah olamaz, sonucuna vardı Persephone. *Artık birbirimize çok yakınız ve bizi kışkırtan o küçük kızdan nefret ederdim.*

Persephone ondan nefret ederdi çünkü kendisi gülüp geçmişken Aria öyle bir şey yapmamıştı.

Aria'nın iki yaş daha büyük olmasının önemi yoktu, birbirlerinin en yakın arkadaşıydılar ve daima her konuda anlaşırlardı. Fakat bu sefer durum farklıydı. Aria onun elini tutmuş ve, "Bunu birlikte yapabiliriz," demişti. Arkadaşı sözlerinde ciddiydi. Duyduklarına hayret eden ve böyle bir fikir karşısında ürken Persephone elini onunkinden çekip almıştı. Aria'nın gözlerindeki hayal kırıklığı ve o gözlerdeki kendi yansımasının ufaldıkça ufalması daha dün gibi aklındaydı.

"Öyleyse yalnız giderim," demişti Aria hüsranla.

Persephone bunun aptalca ve tehlikeli olduğunu söyleyerek onu durdurmaya çalışmıştı. Aria'yı engelleme çabalarının arkadaşı için duyduğu korkudan kaynaklandığına inanmak istemişti. İşin aslıysa ikinci sıraya düşmek istememesiydi. Cesur davranmak istemiş ama kendini bir ödlek gibi hissetmişti. Utanıp mahcup olmuştu.

Aria ormana yalnız girmişti.

Böyle bir şey yapacağına hiç kimse inanmamıştı. Fakat küçük kız onların gözleri önünde giderek daha derinlerine girmiş, sonra da çalılar tarafından yutulmuşçasına dalların ve yaprakların arasında gözden kaybolmuştu. Onu beklemişler, sonra peşinden

Telegram Kanalı

seslenmişlerdi ama cevap alamamışlardı. Aradan saatler geçmişti ya da onlara öyle gelmişti. Çocukların gözünde zaman –tıpkı nesnelerin ebatları gibi– sabit değildi. Persephone sonunda paniklemiş ve yardım getirmek için dahla koşmuştu.

Keşke diğer tarafa koşsaydım. Arkadaşımı kurtarmak için ormana girmiş olsaydım her şey öyle farklı gelişirdi ki.

Tepeyi kısmen tırmanmışken Aria tekrar ortaya çıkmıştı. Persephone arkasında tezahüratlar duymuştu. Bazıları kıza deli diyordu ama alaylarında huşu da mevcuttu ve Aria onlarla beraber gülüyordu. Persephone tüm bunları uzaktan seyretmişti. Aralarına katılmamıştı. Katılamaz, en yakın arkadaşıyla göz göze gelemez, kendini daha da ufalırken görmeye katlanamazdı. Öyle yapmaktansa eve kadar yalnız yürümüştü. Aria arkasından seslenmişti. Persephone onu duymazdan gelmişti. Aria üzgün olduğunu bağırmıştı ama öyle olmak için hiçbir sebebi yoktu.

Persephone bu olaydan sonra Aria'dan kaçınmıştı. Ne zaman birbirlerini görseler başarısızlığını ve korkaklığını hatırlamıştı. Arkadaşıyla tekrar konuşmadan önce on yıl geçmesi gerekmişti. Vesile Persephone'nin düğünüydü ve o sırada hamile olan Aria yeni gelini tebrik kuyruğunda beklemişti. Diğer herkes gibi o da Persephone'nin elini tutmuştu ve gözleri nihayet buluşmuştu. Persephone onlarda öfke, hatta belki nefret görmeyi beklemişti ama ikisiyle de karşılaşmamıştı. Gördüğü tek şey ilk çocuğunun doğumunu bekleyen ve aynı neşe dolu hayatı çocukluk arkadaşı için de isteyen evli bir kadının dizginlenemez mutluluğu olmuştu. Persephone kendini affetmese bile Aria onu affetmişti.

Persephone bebek doğduktan sonra doğumu bahane edip Aria'yı ziyarete gitmeyi planlamıştı. Ondan kaçınarak geçirdiği tüm o yıllar için özür dileyecek ve bebeğe bir hediye verecekti. Tıpkı eskisi gibi tekrar gülecekler ve geçmişin tüm dertleri silinip gidecekti. O gün asla gelmemişti. Aria oğlu Gifford'u doğururken ölmüştü. Annesinin cesareti belki oğluna miras kalmıştı. Tanrılar tarafından lanetlenen, çarpılarak trajik bir zavallıya dönüşen Gifford hayatta kalarak herkesi haksız çıkarmıştı. Sarsak ellerle imkânsızı tekrar tekrar gerçekleştirmiş, her zanaatkârın gıpta ettiği kil şaheserler yaratmıştı. Gifford kendince bir açıdan her gün siyah ağaca dokunmaktaydı.

Telegram Kanalı

Aria, Persephone ondan özür dileyemeden önce ölmüştü. Persephone onu yıllarca görmezden geldiği, eve yürürken bağırışlarını duymamış gibi yaptığı, onu kurtarma çabasıyla ağaçların arasına koşmadığı için pişmandı ama en çok pişmanlık duyduğu şey arkadaşının elini tutup ormana girmemekti.

Aradan otuz yıl geçmişti ve Persephone nihayet siyah ağaca dokunmaya hazırdı.

"Buralarda yaşıyorsun, değil mi?" diye Suri'ye sordu, kurt koşarak önden giderken. Minna durup bir şeyi kokladıktan sonra tekrar yerinden fırladı.

"Evet, hanımım." Uzun ve rahat adımlarla yürüyen kız Tura'nın ondan biraz daha kısa ve çok daha yaşlı tahta değneğini sallıyordu.

"Nasıl beceriyorsun? Yani yalnız başına yaşamayı. Korkmuyor musun?"

"Sizin yaşadığınız yerde yaşasaydım daha çok korkardım." Suri omzunun üzerinden dahla göz attı.

"Ben yalnız yaşamıyorum ki. Dahlda iki yüzden fazla aile var."

Suri bir kahkaha attı.

"Gülünç bir şey mi söyledim?"

"Ormanda kaç aile yaşar bilir misin, hanımım?"

"Ormanda yaşayan aileler mi var?"

"Ah, evet. Hem de sayılamayacak kadar çok: sincaplar, tilkiler, porsuklar, örümcekler, tavşanlar, kirpiler, yılanlar, ceylanlar, rakunlar, kerkenezler, ağaçkakanlar, geyikler, keklikler, baykuşlar, gelincikler, köstebekler, kokarcalar, güvercinler, kelebekler – kelebekleri unutmak olmaz."

"Ama onlar *insan* değil."

"Kesinlikle," dedi Suri, göz kırparak. "Ne kastettiğimi anlamaya başlıyorsun, değil mi hanımım? Demek istiyorum ki kim bir tavşan, kızılgerdan veya rakun ailesine komşu olmak istemez ki? Hem yaşadığın yere bir bak! Etrafında çürüyüp giden o kadar çok tahta var ki. Cesetlerden doğru dürgün bir ev yapamazsın. Sahip olabileceğin en iyi komşu *canlı* bir ağaçtır. Onlar konuşmaktan çok dinlerler, sıcak günlerde gölge sağlarlar, sana yiyecek ve barınak sunarlar ve karşılığında hiçbir şey istemezler."

"Peki ya tehlikeler? Mesela ayılar?"

telegram kanalı

"Ah," dedi Suri bilgiç bir kafa sallamayla. "Eh, bir çift zambak olsaydık işte o zaman başımız dertte demekti."

"Nasıl yani?"

"Ayılar zambak, dut, karınca ve fare yemeye bayılırlar. Onlardan biri değilsen epey sevimli olabilirler. Şakacıdırlar ama hile yapmalarıyla da tanınırlar."

"Buna Boz da dahil mi?" diye, niyetlendiğinden daha buruk bir sesle sordu Persephone.

"Grin... farklıdır."

Artık bir tepenin dibindeydiler ve halen bol miktarda gün ışığı alabilecek kadar üstü açık bir sert ağaç* koruluğuna girmek üzereydiler. Persephone'nin gençliğindeki parlak huşların boy verip serpildiği yer burasıydı. Ağaçlar kabuğu soyulan tebeşir beyazı gövdeleriyle ve taze, canlı yapraklarıyla hâlâ yerli yerindeydi.

Sollarına bakan Suri azıcık dönerek el salladı. Persephone kimseyi görmedi.

"Kime el sallıyorsun?"

"Ha? Ah, orada gelirken sohbet ettiğim bir çobanpüskülü çalısı var." Sesini alçaltu. "Genellikle çalılardan pek hazzetmem. Çoğu huysuz ve mesafelidir. Dikenlerini batırmaktan çekinmezler. Herhalde kendilerince sebepleri de vardır. Sonuçta herkes onları soyar. Ama o çobanpüskülü nazikti."

Suri bu sözlerin ardından yoluna devam etti.

Huşları geride bırakırlarken çalıların yerini yuvarlak başlı eğreltiotları aldı. Karaağaç yakınlarda bir yerde olmalıydı ama Persephone bunca yılın ardından onu çıkartamadı. Adımları yavaşladıkça yavaşladı ve sonunda farkına bile varmadan yürümeyi bıraktı. Birkaç adım sonra Suri gibi Minna da durdu. İkisi de meraklı yüz ifadeleriyle dönüp Persephone'yi süzdü.

Persephone yumruklarını sıkarak ilerideki karanlık ağaçlara bakıyordu. Bu noktadan itibaren arazi yukarı meyilleniyor, çalılıklar ve kanopi her şeye gölge düşürüyordu. "Buradan ileriye hiç geçmedim."

Suri gülecek gibi oldu ama eliyle ağzını kapattı. "Pardon."

"Hayır, gülmekte haklısın. Aptalca. Kuzeyde Alon Rhist'e ve

* Meşe, kayın, akçaağaç, maun, dişbudak gibi kereste yapımında kullanılabilen sert tahtalı ağaçlar. –*çn*

telegram kanalı

güneyde Mavi Deniz'e kadar gittim. Tüm dahllara yolculuk ettim ve hatta Mador Dağı'nı bile gördüm, tabii uzaktan. Ve her sabah yatak odamın penceresinden ormana baksam da gün ışığı almayan yerlere hiç ayak basmadım. Basmama gerek de olmadı. Ne avlanırım ne de ağaç keserim. İçeride ilginç bir şey de yok."

Suri'nin gözlerinin üzerindeki dövmeler hayretle kalktı. Fakat Persephone kibar davranamayacak kadar korkuyordu.

"Onlar altı üstü birer ağaç, öyle değil mi?" Persephone kendini cesaretlendirmek için böyle konuşsa da korku hâlâ yerli yerindeydi. O eski dehşet içini tırmalıyor, midesini büzüştürerek nefes almasını güçleştiriyordu. "Bir çocuk... yedi yaşındaki bir kız bile bunu bilir."

"İyi." Suri üç adım daha attı ama Persephone yine yerinden kıpırdamadı. "Geliyor musun?"

"Senden bir ricada bulunabilir miyim?" Persephone elini uzattı. "Acaba... acaba elimi tutar mısın?"

Suri gözlerini kıstı ve Minna'ya kuşkulu bir bakış attı, sonra da omuz silkti. "Şey... peki."

Kız eğreltiotlarının arasında geri döndü. O geçerken narin bitkiler titreyip yukarı aşağı oynadı ama Suri hiçbirine basmadı. Persephone mistiğin çekingen dokunuşunu hissetti.

"Önden git, Aria," dedi Persephone.

"Aria da kim?"

"Eskiden tanıdığım biri."

Suri başını kaldırdı. "Çok tuhaf birisin, hanımım. Bunu biliyor muydun?"

telegram kaktüsüm

BÖLÜM 8

Meşeye Danışmak

Magda, ormanın derinliklerindeki bir tepede yer alan bir kayranda yetişmiş kadim bir meşe ağacıydı. Geleceği görebildiği ve yaprakları altında yöneltilen tüm sorulara yanıt verdiği söylenirdi. Çoğu kimse için "meşeye danışmak" sıradan bir şey, bir ikindi gezintisiydi. Persephone içinse yolculuk bir gün bir gece sürdü ve bir candan fazlasına mal oldu.

–Brin'in Kitabı

Telegram Kanalı

Persephone siyah ağacın ötesinde ormanın habis iblislerle, hayaletlerle ve insanları suratlarından başlayarak yiyen zalim raovlarla dolu karanlık bir gedik olduğunu hayal etmişti hep. Bunun suçlusu kış gecelerinde konak ateşinin etrafındaki bir halkada anlatılan öykülerdi. Persephone ayaklarını sönmeyen aleve uzatıp diğerleriyle dip dibe oturur, o kulak kesilmiş dinlerken rüzgâr dışarıda uluyarak bir şey içeri girmeye çalışıyormuşçasına kapıları takırdatırdı. Öyküler çoğunlukla konuşmacının veya eğer öykünün kahramanı öldüyse –ki bu sık rastlanan bir durumdu– yakın bir dostunun başından geçmiş gibi anlatılırdı. Orman öykülerinin çok azı hoş olurdu. Hiç kimse bir servet veya kayıp aşkını bulmazdı. Her biri sefaletle veya ölümle biterdi. Bundan dolayı ormanın saçakları ötesinde bulduklarının Persephone'yi hayrete düşürmesinde şaşılacak bir şey yoktu.

Bir alaçuktan daha geniş gövdeli ağaçlar baş döndürücü yüksekliklere çıkarak yeşil renkli devasa bir çatıyı ayakta tutuyordu. Kanopiyi delen altın sarısı huzmeler iğnelerden teşkil halıda karmaşık ve değişken desenler çiziyordu. Yosun kaplı taşlar ve eski yaprakların oluşturduğu yığınlar mekâna Sarah'nın yün

dolu evindekine benzer bir yumuşaklık katıyordu. Persephone bir noktada bir çift geyik gördü. Narin ve güzel hayvanlar başları dik, kulakları kalkık, öylece duruyordu. Persephone bir anlığına başka tarafa baktı ve tekrar o yöne döndüğünde geyikler bir hayal gibi ortadan kaybolmuştu. Suri haklıydı: Burası bir evdi –tanrıların eviydi– ve daha kim bilir nelerle karşılaşacaktı.

Ağaçların arasına girdiklerinden beri devamlı yokuş çıkıyorlardı ve Persephone eğim iyice artarsa daha ne kadar ilerleyebileceklerini merak ediyordu. Sonra Suri onu yamaçta, suların bir kaya yığınına döküldüğü bir yarığa yönlendirdi. Yukarıdan akan bir dere oradaki toprağı alıp götürmüştü. Etrafa sıçrayan sular taşan birikintilerde toplanarak yüksek, ıslak ve kayalık bir merdiven yaratıyordu. Yerden yükselen rüyamsı bir sis likenleri suluyor ve kayaları parlak siyaha boyuyordu.

"Ne kadar da güzel!" diye bağırdı Persephone, mistiği bir dizi düzensiz ve kaygan taş basamaktan yukarı takip ederken.

Basamakları çıkmak yamaçtaki ölü yaprakların ve dikenli çalıların arasında yol bulmaktan daha kolaydı ama tırmanış dik ve yorucuydu. Persephone'nin dinlenmek için birkaç kez mola vermesi gerekti. Suri öyle anlarda onun yukarısındaki bir kayaya oturdu ve ince bacaklarını aşağı sarkıtıp sabırsızca salladı. Zirveye yaklaştıklarında Persephone bir an geri dönüp geldikleri yöne doğru baktı. Epey yükseğe çıkmışlardı ve buradan bakıldığında çağlayan her nasılsa daha küçük, daha az haşmetli gözüküyordu. Yine de suyun kayalardan akışı pek hoştu. Dibe yakın bir kıpırtı Persephone'nin dikkatini çekti. Üç adam yukarı tırmanmakla meşguldü.

Sackett'ı tanımak kolaydı. Sakalı kısaydı ve saçları omuzlarının epeyce altına kadar dümdüz dökülüyordu. Diğer ikisini de tanımak zor değildi. Biri kayıp gözünü bir göz bandıyla kapatmıştı ve diğerinin bir eli noksandı. Adler'ın göz bandı, ayının oyduğu yerdeki yara izini kısmen açıkta bırakacak kadar küçüktü. Başını devamlı sağa sola çevirerek görüş kaybını telafi ediyordu. Hegner üçlünün içinde en çok zorlanandı. Diğerlerinden daha ağırdı ve ellerinden biri eksik olduğundan kendini yukarı çekemiyordu.

"Burada ne işiniz var?" diye neşeyle seslendi Persephone. Or-

Telegram Kanalı

man beklediği kadar ürkütücü değilse de ilave yol arkadaşlarına itirazı yoktu. Ayı halen buralarda bir yerdeydi.

"Ben de sana aynı şeyi sormak üzereydim," yanıtını verdi Sackett.

"Bu adamları tanıyor musun?" diye sordu Persephone'nin durduğu yere çevikçe inmiş olan Suri.

"Evet. Dahldan geliyorlar. Boz'u avlarken kocama eşlik eden cesur adamlar."

"Minna onlardan hazzetmedi." Suri eğilip kurdu okşadı. "O harika bir insan sarrafıdır."

Persephone kurda göz attı. "Muhtemelen mızraklarından hoşlanmamıştır. Sackett yeni reisimizin Kalkan'ıdır. Onunla beraberken emin ellerdeyiz." Tekrar çağlayandan aşağı bakarak bağırdı. "Ava mı çıktınız?"

"Evet," diye bağırarak cevap verdi Sackett.

"Herhalde sizi bir müddet bizimle gelmeye ikna edemem. Bir refakatçi çok hoşuma giderdi."

"Elbette. Bekle geliyoruz," dedi Sackett.

Persephone adamların dengelerini sağlamak için mızraklarının küt ucunu kullanarak ıslak kayalara güç bela çıkmalarını bekledi. Sırtlarına asılı büyük tahta kalkanlar ilerleyişlerini daha da güçleştirmekteydi.

"Ağaçlar konuşuyorlar," dedi Suri. Kız başını kaldırıp gözünü yukarıdaki yapraklara dikmişti.

"Öyle mi? Ne diyor–"

Suri onu susturmak için bir parmağını kaldırdı, sonra da gözlerini kısarak dinledi. Persephone de kulak kabarttı ama tek duyduğu dalların rüzgârda hışırdaması oldu.

"Cidden, burada ne işiniz var?" diye sordu Sackett. Adam birikintilerden sakınmakla uğraşmayı bırakmıştı. Diz boyundaki sulara bata çıka yürürken sandaletleri sırılsıklam oluyor, bacaklarındaki kıllar ıslanıp yapıştıkça bir kürkü andırıyordu.

Fazla kıllı olmak diye ben buna derim, diye aklından geçirdi Persephone. Sackett yeleye benzer gür siyah saçlarına rağmen yakışıklı biri değildi. Bütün o kıllarına ilaveten, çıkık kaşlarının altındaki derine gömülü gözleri ona ciddi ve süzgün bir görünüm katmaktaydı.

Teleseran Kaktüsün

"Kulağa saçma geldiğini biliyorum ama bir ağaçla konuşmaya gidiyoruz," diye açıkladı Persephone.

Sackett iki kaya aşağıda duraklayarak soluklandı.

"*Bir ağaçla konuşmak* mı dedin?"

"Evet." Persephone kızı işaret etti. "Bu Suri, yanındaki de kurdu Minna. O bizim yeni mistiğimiz. Tura'dan eğitim almış. Şu anda onları dinliyor."

Suri'nin yüzündeki dövmeler ona yine ciddi bir ifade kazandırıyordu. Kız, Sackett'ı süzerken Minna gibi onun da mutlu bir hâli yoktu.

"Eh, bence en iyisi Suri ile kurdunun kendi yollarına gitmeleri," dedi Sackett.

"Endişeye gerek yok," dedi Persephone. "Minna tamamen evcil ve Suri bize kılavuzluk ediyor."

"O dahildan değil. Gitmesi gerek."

"Ağaçlar bu adamları tanıdıklarını söylüyorlar. Güvenilmez katillermiş," dedi Suri, Persephone'ye.

"Suri, hayvanları avlamak cinayet değildir. Onların etinden yararlanırız. Yoksa ölürdük."

"*Hoşt* dedim!" diye bağırdı Sackett. Ses tonu Persephone'yi irkiltecek kadar sertti ama Suri tepki vermedi.

Minna ise verdi. Kurt dişlerini göstererek kürkünü kabartarak hırladı.

Sackett iç geçirdi. "Denemedim değil." Kalkanını sırtından aldı ve aşağıdaki Adler ile Hegner'in katettikleri mesafeye baktı. İkili oraya varmak üzereydi. "Adler, soldan dolaş. Çotuk, sağa git. Bu kurdu öldürmemiz gerekecek."

"Bana Çotuk deme," dedi Hegner, Sackett'a.

"Hiçbir şeyi öldürmeyeceksiniz!" diye çıkıştı Persephone. "Silahlarınız Minna'yı tedirgin ediyor, hepsi bu. Suri, onu sakinleştiremez misin?"

Adamlar yaklaşmayı sürdürdüler. "Adler, sen yukarı çık. Hegner, olduğun yerde kal. Ben önünü tıkarım, Adler da onu gebertir. En iyi açı onda."

"Size durmanızı emrediyorum!" diye bağırdı Persephone.

Sackett ile Adler keyifle birbirlerine bakarak gevrek gevrek güldüler. Persephone kahkahayı hep sıcak, dostane bir ses olarak

telegram kalktı

bilmişti ama bu buz gibiydi – bir raovun insan kemiklerinden bir yatağa uzanırken çıkaracağı türdendi.

"Kurda veya kıza ne yapacağınız umurumda değil. Leşlerini başka bir yere taşıyabiliriz," dedi Sackett. "Ama Persephone'de kesik istemem. Cesedi bulunduğunda kaza gibi görünmeli. Mesela bu kayalardan düşmüş olabilir."

"Ne?" Persephone kulaklarına inanamıyordu. Zihni bu saçmalığa anlam vermek için uğraşıyor ama başaramıyordu.

Adler kurdu kuşatmak maksadıyla açıldı.

Suri nihayet gözünü kanopiden ayırdı ve dosdoğru Adler'a baktı. Parmağını adama doğrultup, "Ağaçlar ilk *senin* öleceğini söylüyorlar," diye duyurdu. "Wogan'ı kızdırmışsın. Ormanında adam öldürmeniz hiç hoşuna gitmemiş."

Bunun ardından Sackett'a doğru döndü. "Ağaçlar bana *senin* ikinci öleceğini söylüyorlar. Daha uzun yaşamayı hak ettiğinden değil, anlayacak kadar zamanın olsun diye. Alysin'e, hatta Rel'e bile gitmeyecekmişsin. Cennet yolları sana kapalıymış. Ruhun Nifrel'in karanlığına karışacakmış."

Sackett'ın gözleri kısıldı. "Geleceği görmek için bir mistik olmama gerek yok. Ölmek üzere olan ben değilim, küçük kız."

"Evet, sensin," dedi Suri. Ses tonu her zamanki gibi büsbütün bağlam dışıydı. Kulağa hoşnut, hatta neredeyse sevinçli geliyordu – cevabı bildiğinden dolayı kendisine söz verilmesine heyecanlanan bir çocuk gibi. "Ve ben her şeyi seyredeceğim."

"Belli ki aklını kaçırmış," dedi Sackett. "Hadi, Adler. Gebert şu kurdu."

"Şimdi, Minna," diye fısıldadı Suri.

Adler ağırlığını arka ayağına vererek mızrağını kaldırırken Minna yerinden fırladı. Elli kiloluk bir diş ve pençe yumağı adamın tepesine bindi. Kaygan bir taşın kenarında duran Adler arkaya devrildi. Kayalara çarpıp takırdayan kalkanı ve mızrağı su tarafından sürüklenip götürüldü. Adam ve kurt bir kat aşağı düştüler, Adler bir kaya parçasına denk geldi. Başının arka kısmı taşa çarparak boğuk bir çatırtı çıkardı. Ölü mü yoksa sadece baygın mı olduğunu kestirmek imkânsızdı ama tek gözlü adamın kalkacağı yoktu.

Sackett kurda fırlatmak üzere mızrağını kaldırdı ama Perse-

Ejderin kalkışı

phone silahı sapından tuttu. Onu iki eliyle birden kavrasa da Sackett sert bir asılışla mızrağı kurtardı ve sırığını kadının karnına çarptı. Nefesi kesilen Persephone kayalara yığılıp kaldı.

"Sackett!" diye bağırdı Hegner. Tek elli adam çotuğunu kullanarak telaşla çağlayanın aşağısını işaret ediyordu.

Hâlâ ciğerlerini havayla doldurmaya çalışan Persephone kayalardan yukarı iki adamın daha tırmandığını gördü. İkisi de yabancıydı. Öndeki adam uzun boylu, ince yapılı ve sakalsız olup ışıltılı bir kaftan giymişti. Boynundaki gümüş tork varlıklı bir reise yakışacak cinstendi. Fakat Persephone yedi Rhulyn klanının da reislerini tanırdı ve daha önce hiç böyle birine rastlamamıştı. Bir kurt bir köpekten ne kadar farklıysa ikinci adam da ilkinden o kadar farklıydı. İri yarı ve kaslı bir bedeni, darmadağın siyah saçları ve kabarık bir sakalı vardı. Giysileri dostununkiler kadar ilginçti. Ağırlıklı olarak köselelere bürünmüştü ve siyah-beyaz damalı leih mooru Dureya Klanı'nın desenini taşıyordu.

Sackett kurdun hareketlerini bakışlarıyla takip etse de Minna saldırmayıp tekrar Suri'nin yanına sıçradı. İki kadın Sackett'ın arkasındaki yabancılara baktı.

"İmdat!" diye bağırdı Persephone. "Bizi öldürecekler!" Yeni kavuştuğu nefesiyle sürünerek Sackett'tan elinden geldiği kadar uzaklaşmaya başladı.

"Bu özel bir mesele!" diye, yaklaşan adamlara seslendi Sackett. "Sizi ilgilendirmez. Yolunuza gidin."

"Bayan daha şimdi bizi davet etti," dedi zayıf adam, Hegner'in yanından kazasız belasız geçerken.

"Burada yabancısınız. Öyle kalmanız daha iyi olur."

"Ben farklı düşünüyorum. O yüzden izin ver, kendimi tanıtayım. Adım Malcolm." Adam konuşurken iki eliyle birden tuttuğu mızrağını sağa sola sallayarak hızla yaklaştı. Arkasındaki daha iri adam ona ayak uydurmakta zorlanıyordu. "Ne hakla veya yetkiyle bu kadınlara zarar vermeyi planlıyorsunuz?"

Yabancılar Hegner'in henüz zahmet etmediği son kayaları da aştılar ve aralarında sığ bir birikinti olsa bile onunla aynı seviyeye ulaştılar. İri yarı adamın bir eli kemerine takılı çıplak bir kılıçtaydı.

Bir kılıç!

telegram kanalı

Persephone daha önce hiç kılıçlı bir adam görmemişti. Onlar tanrıların silahlarıydı ve titizlikle süslenmiş bu silah ışıl ışıl parlıyordu. Persephone adamın sırtında bir diğerinin kabzasını tespit etti.

İki kılıç birden! Her Şeyin Koca Anası aşkına, bu adamlar da kim?

"Eh, *Mal*-colm," dedi Sackett üstüne basa basa. "Galiba kulakların ağır işitiyor, o yüzden tekrar ediyorum. Bu özel bir mesele ve sizi ilgilendirmez."

"Sen, bayım, güçsüzlere musallat olan bir ödleksin. Pek yakışıklı da sayılmazsın. Hatta cidden çirkin olduğunu söyleyecek kadar ileri gidebilirim. Şimdi izin ver annen hakkındaki fikirlerimi açıklayayım. O bir–"

Sackett onları birbirinden ayıran su birikintisine adım atıp silahını dümdüz uzattı. Geri çekilen Malcolm mızrağı kendisininkiyle savuşturdu. Sackett onun üstüne yürüyerek çağlayandan geçti ve suyun akışına direnerek aradaki mesafeyi kapatmaya uğraştı. Fakat Malcolm da aynı hızla geriledi.

Dureya desenli leih moor giyen adam kalkanını kuşanarak ve kılıcını kemerinden çekerek ileri atıldı.

Sackett kalkanını kaldırdı ama beklediği hamle gelmedi. Dureyalı kılıcını savurmadı. Öyle yapmaktansa Malcolm'ın önüne geçti ve ayaklarını yere sıkıca bastı. Başlattığı dövüşü seyretmeyi seçen Malcolm kenara çekildi.

"Kimsin sen?" diye sordu Sackett, metal yalıma tedirgin gözlerle bakarak.

İri yarı adam hiçbir şey demeden dizlerini hafifçe kırarak kalkanı havada, kılıcı geride durup bekledi.

"Bu mesele seni ilgilendirmez," diye bir kez daha yineledi Sackett.

"İlgilendirdiğini söylemedim," karşılığını verdi Dureyalı.

"Öyleyse bas git!"

"Sen bu kadınları rahatça öldürebilesin diye mi?" diye sordu Malcolm. "Hiç sanmıyorum. Belki *basıp gitmesi* gereken sensindir."

"Dikkatli olun," dedi nihayet ayağa kalkabilen Persephone. "Mızrak kullanmada hünerlidir."

Telegram kanalı

Sackett kadına bakıp alayla güldü, sonra da Dureyalı'ya saldırdı.

İri yarı adam saplama hamlesini kalkanıyla engelledi ve kılıcı vücudunun bir tarafından diğerine doğru savurdu. Yalım mızrağın ucuna denk geldi ve tahta sırığı ikiye biçti. Sivriltilmiş taş uç kayalara düşerek takırdadı.

Sackett korkuyla geri sıçradı. "Hegner, arkadan–" demeye başladı ama ötekilerin çoktan fark ettikleri şeyi görünce sustu. Hegner çağlayandan aşağı iniyordu ve daha şimdiden dibe ulaşmak üzereydi. "Tetlin'in Cadısı adına! Seni gidi aşağılık kuul!" diye arkasından seslendi Sackett.

Mızrağının geri kalanını Dureyalı'ya fırlatıp arkasına döndü ve o da kendi kaçışına başladı. Minna arkasından tehditkâr bir hırıltı çıkardı. Belki kurdun üstüne atlayacağını, belki de Malcolm'ın mızrağını fırlatacağını düşünmüş olacak ki Sackett balçık kaplı kayalardan inerken acele etti.

O daha düşmeden Persephone yüzünü ekşitti.

Ayağı kayan Sackett bir buçuk metreyi aşkın bir yükseklikten düşerek sırtını önce bir kenara, sonra bir diğerine çarptı. Bedeni ıslak merdivenden aşağı yuvarlanmayı sürdürerek dört kere daha düştü. Kayaların her sillesinde bir homurtu çıkardı. Sağ ayağı üçüncü kenara takılarak onu kendi ekseninde döndürdü ve baş aşağı düşmesine yol açtı. Kafatası Adler'inki gibi çatlamadı ama boynu dar bir açıda kıvrıldı.

Sackett inleyerek ve başını ızdırapla iki yana sallayarak akıntının köpüklü sularında yatıp kaldı. Gözleri sımsıkı yumuluydu ve acıyla açılmış ağzında dişleri görünüyordu. Ayağa kalkmaya çalışmıyor, başı haricinde hiç kıpırdamıyordu.

"İmdat!" diye haykırdı, suyun kuvvetiyle itilerek bir diğer kenara santim santim yaklaşırken. "Kıpırdayamıyorum! Kıpırdayamıyorum!"

Persephone öne eğildi ve ayakları kadar ellerini de kullanarak bir basamak aşağı indi. Üzerlerinden suyun aktığı kayalar buz kadar kaygandı. Persephone geç kalacağını bilmesine rağmen yavaş yavaş inmeyi sürdürdü. Aklının bir köşesinde, bir ölüm tuzağından farksız olan çağlayanın aşağıdan nasıl o kadar güzel göründüğünü düşünmeden edemedi. Daha üç kat inmişti ki Sac-

Telegram Kanalı

kett çığlık attı. Suyun kesintisiz akışı onu bir kenardan daha aşağı itmişti. Fazla düşmedi ama kendini büyükçe bir su birikintisinin içinde buldu.

Sırtüstü düşen Sackett yüzünü nefes almasını sağlayacak kadar kaldıramıyor, suyu yalnızca alnı ve gözleriyle yarabiliyordu. Persephone kayaların üstünde seğirterek daha hızlı hareket etti. Sonra Sackett gibi o da kaydı. Ayağı yerden kesilerek sırtüstü düştü. Darbenin çogunu dirseğine ve kalçasına almasıyla yan tarafına ağrılar saplandı. Akıntının itişiyle hızlanarak sürüklenirken çığlığı bastı ve kaygan taşlara tutunmak için boş yere çabaladı.

Bir el tarafından yakalandı. Bileğinin sıkıca kavrandığını hissetti. Hemen ardından kendini havada tek kolundan asılı buldu. Kayalardan ayrılarak yukarı çekildi. Ayakları çırpınmayı sürdürerek basacak bir yer aradı ama buna gerek kalmadı. Onu tutan parmaklar açılacak gibi değildi ve yükünü kaldırmakta zorlanmadı. Bileğine bir el daha yapıştı. Sıkıca çekilen Persephone siyah-beyaz damalı yünün yumuşacık öpücüğünü hissetti.

Sackett aşağıda korku dolu bir gölet kurbağası gibi onlara bakıyordu. Başı bir kere, sonra bir kere daha seğirdi ve gözleri yavaşça kapandı. Yüzü suyun altında gözden kayboldu.

• ● •

Yamacın zirvesindeki Persephone dev bir ağacın parmaksı kökleri arasında oturuyordu. Düşüş sırasında ıslanan siyah elbisesi tenine yapışmıştı. İri yarı adam ona damalı leih moorunu teklif etmişti ve Persephone giysiyi alıp omuzlarına örtmüştü. Kaba yün Sarah'nın örduğü yumuşacık kumaşlara hiç benzemese de beklediğinden daha sıcaktı ve Persephone ona sıkıca sarınıyor, bir yandan da aşağıda dökülmeyi sürdüren çağlayanın akışına bakıyordu. Adler'ın kayalara uzanmış cesedini suyun köpürmesine yol açan koyu bir suret şeklinde hâlâ görür gibi oluyordu. Adler muhtemelen başını taşa çarptığı anda ölmüştü. Hegner kaçıp gitmişti.

Az önce neler oldu? Orada öylece otururken bu birden fazla kez yinelenen bir düşünceydi.

telegram kaktüsün

Persephone hâlâ başından geçenleri çözmeye, bu çılgınlıktan bir anlam çıkarmaya uğraşıyordu. Sackett, Tek Göz Adler ve Persephone'nin artık Çotuk diye düşünmekte zorlanmadığı Hegner onu öldürmeye çalışmışlardı. Persephone hiçbirini dost diye nitelendiremezdi ama düşman olmadıkları da kesindi. Onlar komşuları ve klanının üyeleriydi. Bu da aileden biri oldukları anlamına gelirdi. Sadece biri saldırsaydı Persephone bunu deliliğe bağlayabilirdi. Fakat hep birlikte hareket etmişlerdi.

Saldırıdan beri hiç kimse konuşmamıştı. Bunun tek istisnası, onları peşi sıra sırttan yukarı çıkmaya ikna etmiş olan Suri'ydi. Persephone uzun bir telkine ihtiyaç duymamıştı. Gitmek, o ölümcül kayalardan bir an önce uzaklaşmak istemişti. Zirveye ulaştıkları sırada öyle çok titriyordu ki yere oturması gerekmişti.

Neredeyse cinayete kurban gidecektim!

Bu fikrin zihnine kök salması uzun zaman almıştı. Saldığında da idrakı bacaklarındaki tüm kuvveti çalmıştı. Bereli, ıslak, şaşkın ve ürkek bir hâlde kollarını gövdesine dolayıp titredikçe titremişti. Dureyalı üşüdüğünü sanmış olmalıydı çünkü örtüsünü ona o zaman vermişti.

"İyi misin?" diye sordu iri yarı adam.

Persephone kendine sarılarak başını salladı. "Neden öyle bir şey yaptılar bilmiyorum. Durduk yerde saldırdılar. Sence Hegner geri gelir mi?"

"Hayır. Epey korkmuşa benziyordu. Herhalde onu bir daha görmezsin."

Persephone derin bir nefes verdi. "Haklısın. Büyük olasılıkla şu an Warric'e gidiyordur. Yüzünü Rhen'de asla bir daha göstermez. Yoksa Konniger onun kafasını koparır."

"Kocan mı?"

"Hayır," dedi kadın ona. "Konniger, Dahl Rhen'in reisidir."

"Adının Reglan olduğunu sanıyordum."

"Reglan eski reis ve kocamdı. Ama öldü ve yönetim Konniger'a geçti."

İri yarı adam kafa salladı, sonra bir dizi üstüne çöküp Minna'nın kulak arkalarını kaşıdı. O öyle yaparken Persephone boynundan sarkan yuvarlak bronz madalyayı fark etti. Bronz tanrıların metaliydi, Persephone daha önce hiç bronz taşıyan birine rastlama-

Telegram Kanalı

mıştı ve madalyaya iç içe geçmiş sarmaşıkların yahut dalların görüntüsü oyulmuştu. Dureyalı şimdiye kadar ismini söylememişti ama Persephone onun kim olduğunu bildiğinden emindi.

"Teşekkürler. Ben..." Mistiğe baktı. "Size canlarımızı borçluyuz. Ben Persephone'yim. Bu da Suri ve siz...?"

"Mahremiyetlerine önem veren adamlarız," dedi Dureyalı çabucak ve yol arkadaşına sert bir bakış attı. "Güneye giden seyyahlarız, o kadar."

Mutlaka o olmalı.

"Biraz hafif yolculuk etmiyor musunuz?" diye sordu Persephone. İkilinin toplamda tek bir battaniyesi ve pek fazla yiyecek taşıyamayacak küçük bir heybesi vardı. Öte yandan erzak eksikliklerini silahlarla kapatıyorlardı. İri yarı adamın sırtında *ilave* bir kılıç asılıydı – bakır bir kılıç.

Kesinlikle o!

"Yolda bulduklarımızla idare ediyoruz," karşılığını verdi adam, bakışlarını kaçırarak.

"Hâlâ gidecek miyiz?" diye sordu Suri. Yere bağdaş kurup oturmuş olan kız, bir çocuk oyunu oynuyor, parmakları arasında ilmik yaptığı bir sicimle örüntüler yaratıyordu.

Persephone bir kez daha yamacın aşağısındaki çağlayana göz attı. Ne yapacağını bilemiyordu. Ormanın daha da derinlerine dalma düşüncesi–

"Nereye gidiyorsunuz?" diyen Malcolm onu daldığı düşüncelerden çıkardı.

"Şey, şeye *gidiyorduk*... eee, şey... Aslına bakarsan açıklaması güç."

"Uzakta mı?"

Persephone mistiğe baktı. "Öyle mi?"

Başını iki yana sallayan Suri parmaklarına doladığı sicimle örüntüler dokumayı sürdürdü.

"Eh, çok uzak değilse sanırım size eşlik edebiliriz," diye teklif etti Malcolm.

İri yarı adam bu sözleri çatık kaşlarla karşıladı ama yol arkadaşı ona aldırış etmedi.

"Ve eğer edersek nezaketimize biraz yiyecekle karşılık verebilir misiniz?" Malcolm umutlu bir ifadeyle gülümsedi.

telegram kaktüsüm

"Evet, elbette. Dahla döndüğümüzde sıcak bir yemek yemenizi ve rahat bir yerde uyumanızı sağlarım."

"Öyleyse yardımcı olmayı çok isteriz," dedi Malcolm.

Persephone hızını almışken ayağa kalktı. Leih mooru boynundan çekmedi. Üşüdüğü yoktu ama onu bırakmadığı sürece kurtarıcısının çekip gitmeye yanaşmayacağını tahmin ediyordu.

Maeve'in sözleri aklına geldi. *Artık aramızda onun gibi kahramanlar yaşamıyor.*

Suri sicimini ortalıktan kaldırdı, Tura'nın değneğini eline aldı ve tekrar ormanın derinliklerine seğirtti. Önden koşsa da sık sık durup çiçeklere ve kuşlara bakmaktan geri kalmadı. Kurt da onu taklit etti veya belki durum tam tersiydi. Suri mevzubahis olduğunda kestirmesi güçtü.

Malcolm, arkadaşı ve Persephone orman izin verdikçe –ki bu genellikle ağaçların yoğun, çalılarınsa seyrek olduğu yerlerdeydi– yan yana yürüyerek tırmanmayı sürdürdüler. Arazi hep yukarı eğimliydi. Fazla geçmeden Persephone silik bir patikada gittiklerini fark etti. Patika açık alanlarda kaybolsa da Suri hiç tereddüde veya şüpheye düşmedi. Kısa süre sonra eski yaprak yığınlarının her iki yanda aşağıya meylettiği bir sırttaydılar.

"Eee, nereye gidiyoruz?" diye kadına sordu Malcolm.

"Şey, Suri bir mistik ve kâhindir. Beni civardaki yaşlı bir meşeye götürüyor."

"Mistik mi?" dedi iri yarı adam. Sesi şaşkınlığını ve huşusunu ele verdi.

"Evet. Küçük göründüğünün farkındayım ama Tura adlı saygıdeğer bir kâhin tarafından yetiştirildi. Tura kadimdi. Onu son gördüğümde ağarmamış tek bir saç teli bile yoktu. Her şeyi bilirdi – veya cevapları arayıp bulabilirdi. Kısa zaman önce öldü ve Suri yaşlı meşenin bazı sorularımı yanıtlayabileceğini söylüyor."

"Acaba az önceki gibi canını ve sağlığını tehlikeye atmana yol açabilecek ne tür soruların olduğunu öğrenebilir miyim?" diye ağız aradı Malcolm.

Sıska adamın resmî konuşma tarzı Persephone'nin hoşuna gidiyordu. Reisin karısıyken bile hiç kimse ona *acaba öğrenebilir miyim* gibisinden laflar etmemişti. Fakat en şaşırtıcı şey Malcolm'ın bir ağaçla konuşmaya gitmelerini tuhaf bulmamasıy-

Telegram Kanalı

dı. Her nasıl konuşursa konuşsun Persephone adamın açtığı bu kapıya minnettardı. Bir süredir konuya girmenin yolunu arıyordu ve bu mükemmel bir fırsattı.

"Kısa zaman evvel Alon Rhist'teki tanrıların bize saldırmayı planlıyor olabileceklerini öğrendik. Bize derken hepimizi kastediyorum, tüm Rhunları." Duraksayıp bir sonraki kısmı en iyi nasıl sunabileceğini belirlemeye çalıştı. "Bir cevap, yol gösterecek bir şey, halkımı kurtarmanın bir yöntemini arıyorum. Ayrıca o ağacın beni birine yönlendirebilmesini umuyorum. Raithe denen bir adama."

Son sözüyle Dureyalı'nın bakışlarını üstüne çekti. "Ondan ne istiyorsun?"

"Söylentilere göre bir Fhrey öldürmüş. İnsanlar ona Tanrı Katili diyorlarmış."

"Ne olmuş yani? Onu Fhreylere teslim etmek mi istiyorsun? Sence öyle yapman bir katliamı önler mi?"

"Hayır, hayır! Hiç de bile," dedi Persephone, niyetlendiğinden daha yüksek bir sesle. Hem Suri hem de Minna duraklayıp arkalarına göz attılar. "Bazıları Fhreylere tanrı diyorlar ama öyle olsalardı içlerinden biri öldürülemezdi. Onlarla bazı münasebetlerim oldu ve bize saygı duymadıklarını biliyorum. Onlara göre karıncalardan farksızız ve eğer bir karınca tarafından ısırılırsan ne yaparsın? O karıncayı arayıp bulmaya mı çalışırsın, yoksa tekrar ısırılmamayı garantilemek için tüm koloniyi ateşe mi verirsin? Şu Raithe denen adam gerçekten bir Fhrey'i öldürmüş mü ve öldürmüşse bunu nasıl yapmış, onu keşfetmek istiyorum. Eğer bir insan bir Fhrey'i öldürebilirse aynı şeyi diğerleri de öğrenebilir. Tek ümidimiz onlarla savaşmak olabilir."

İkilinin aralarında bakışması Persephone'nin dikkatinden kaçmadı. "Dahl Rhen öyle bir kahramana kucak açar."

"Şu Raithe hakkındaki dedikoduları ben de duydum," dedi iri yarı adam. "Ama doğru olduklarını sanmıyorum."

"Tabii ki doğrular." Malcolm ortağına kaşlarını çattı. "Raithe öyküsünü anlatırken biz de kervansaraydaydık."

"*Raithe* öykü falan anlatmadı. Bunu can sıkıcı bir yol arkadaşı yaptı. Ve anlattıklarından çoğunun yalan olduğundan eminim."

telegram kanalı

"Sahi mi?" diye karşılık verdi Malcolm. "Şahsen bana harika bir öyküymüş gibi geldi. Beni derinden etkiledi."

İri yarı adamın bu seferki bakışı diğerlerinden daha asabiydi.

"Bak, sana doğru olduğunu bildiğim bir şey söyleyeyim," dedi Persephone'ye. "Fhreyler ölümcüldür. Metal giyerler ve bizimkileri biçebilen silahlar taşırlar."

"Senin de Sackett'ın mızrağını biçtiğin gibi mi?"

Dureyalı cevap vermeyip ağaçlara bakarak sırt boyunca yürümeyi sürdürdü. Onunla konuşmak balık avlamak gibiydi. Reglan bunu karısına öğretmeyi denemişti. Amaç oltaya takılmış bir balığı ağa düşürmekti ama çok sert asılırsan balık sana karşı koyar, misinayı kopartır ve elinden kaçardı. Tüm süreç uzlaşma üstüne kuruluydu. Balığı çekip almadan önce ona mücadeleyi kaybettiğini anlayacak kadar zaman tanımalıydın. Persephone konuyu şimdilik kapatmaya ve misinayı biraz daha salmaya karar verdi.

"Eski çağlarda, atalarımızı öldürmekle tehdit eden büyük bir tufan sırasında Gath adlı bir adam tüm klanları birleştirdi. Herkesi ortak bir davada teşkilatlandırdı."

"Karrelden bahsediyorsun," dedi adam. "Hani o taç takan. Reislerin reisi."

"Evet ve öncekine benzer başka bir krizle karşı karşıya olduğumuza inanıyorum. Ama eğer klanlar başka bir karrelin önderliğinde birleşirlerse... eh, Rhulyn'de Fhrey'den çok insan var."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu iri yarı adam.

"Söyledim ya. Reis Reglan'la evliydim. Birlikte tüm dahlları ziyaret ettik. Yıllık toplantılar için Alon Rhist'e de gittim. Alon Rhist..." Tereddüde kapılan Persephone nasıl açıklayacağını düşündü.

"Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar etkileyicidir," diye ona yardım etti Malcolm.

Persephone kafa salladı. "Evet ama çok fazla Fhrey görmedim. Sanırım sadece birkaç yüz kişiler."

"Haklı," dedi Malcolm. "Tahminimce Rhist'teki nüfus üç veya dört yüz civarı."

Persephone ona giderek ısınmaya başlıyordu.

telegram.kalkusun

"Sadece Dahl Rhen'de bine yakın insan var," dedi. "Çevre köylerde de onun iki katı."

"Ama kaç *erkek*?" diye sordu Dureyalı. "Çocukları veya yaşlıları saymazsan."

"Üç yüz elli, bilemedin dört yüz."

"Peki kaçı mızrak ve kalkan kullanımında eğitimli? Hem sadece avlanmaktan bahsetmiyorum. Geyikler avcılara nadiren karşı koyarlar ve ayılar plan kurup tahkimat yapmazlar. Erkeklerinizden kaçı savaşmakta çiftçilikten daha tecrübeli? Elli? Yüz? Hiç? Bir erkeğin Fhreylerle savaşırken faydalı olması için yıllarca eğitim görmesi gerekir. Peki ya silahlarını nereden temin edecekler?" Mızrağı Malcolm'ın elinden aldı. "Bunlar onlara karşı hiçbir işe yaramaz. Bahsettiğin şey imkânsız."

"Belki," dedi Persephone, yüzlerce çatışma görüp geçirmiş bir gazi gibi. Söyleyeceklerinin tamamı teoride mantıklıydı ama karşısındaki adamın teorilerle ilgilenmediğini tahmin ediyordu. "Lakin hiç kimse insanların ayı veya kedigiller gibi büyük hayvanları avlamalarının imkânsız olduğunu iddia edemez. Bir ayı bir insandan çok daha kuvvetli ve süratlidir. Yine de galip geliriz çünkü gruplar hâlinde avlanırız. Ya bir Fhrey'le on adam birden dövüşürse?

"Ve evet, Dahl Rhen'de topu topu birkaç yüz iyi dövüşçü olabilir ama sadece Rhen'de iki yüze yakın köy bulunur. Menahan, Melen, Tirre ve Warric'te kaç tane olduğunu kim bilir? Burada binlerce kişiden bahsediyoruz. Üstelik kadınlarımız da dövüşebilirler. Bir hücum karşısında mızrak tutmayı öğrenebileceğimden eminim. Sonuçta canımız için savaşacağız ve bundan daha iyi bir teşvik zor bulunur, sence de öyle değil mi?"

İri yarı adam kaşlarını çattı. "Kadınlar dövüşemezler."

Persephone omuz silkti. İtiraz etmek istese de bu sonraya bırakılacak bir tartışmaydı. "Peki ama Alon Rhist'te de kadın Fhreyler var. Eğer bizim kadınlarımız dövüşemezlerse onlarınkiler de dövüşemezler. Bin insanın yüz Fhrey'i öldürebileceğini düşünmek imkânsız mı? Peki ya Gulalarda kaç kişi var? Bir araya toplanırsak onlara sayı üstünlüğümüzle baskın gelebiliriz."

"Olacak iş değil." Adam kıllı başını iki yana salladı. "Klanlar asla bir araya gelmez. Ondan önce birbirleriyle savaşa tutuşurlar."

Telegram kanalı

Persephone biraz daha misina saldı. "Ne demek istediğini anlıyorum. Bize Gath gibi bir adam lazım. Herkesin tanıdığı, aralarındaki en cesur ve güçlü savaşçı olduğunu düşündüğü biri. Tüm reislerin saygınlıklarını yitirmeden önünde diz çökebilecekleri biri. Öyle bir şey için bir kahraman gerekir."

Kancayı takma vakti.

"Bir Fhrey öldürerek kendini çoktan ispatlamış biri."

Persephone ile Malcolm yürümeyi sürdürseler de birkaç adım sonra durdular. Dureyalı kalakalmıştı. "Şu Raithe denen adamın karrel mi olmasını istiyorsun?" diye sordu.

Persephone kafa salladı. "Başka bir kurtuluş umudumuz olmayabilir."

"Delilik bu."

"Bana hiç de öyle gelmiyor," dedi Malcolm.

Seni seviyorum, Malcolm! Sıska adam âdeta balığı yakalayacak ağı atıyordu.

"Sen sus," diye çattı Dureyalı.

"Sen Raithe'sin, değil mi?" diye sordu Persephone. "Dureyalı Raithe, Tanrı Katili, bakır kılıcın sahibi."

Raithe omzunun üstünden gözüken kılıç başına göz attı, iç geçirdi ve Malcolm'a dik dik baktı. "Bu senin suçun," deyip yoluna devam etti.

• ● •

Raithe'in kimliğini açığa çıkardıktan sonra kaydettiği gelişmeden memnun kalan Persephone konuyu kapattı. Üçü belli belirsiz bir sessizlikle yürümeyi sürdürdüler. Suri ileride Minna'yla beraber durmuştu. Kız büyülenmişçesine ağaçların arasındaki bir aralığa gözünü dikmiş bakıyordu. Yanına vardıklarında Persephone beklediğinden daha yükseğe tırmanmış olduklarını fark etti. Aşağıda, ağaç kaplı tepelerin kilometrelerce uzandığı manzara nefes kesiciydi. Arazideki gölgeler, vaktin tahmin ettiğinden daha geç olduğunu göstermekteydi.

"Grin'in evi orası," dedi Suri onlara, güneşin büyük bir mağarayı açığa çıkardığı kayalık bir yamacı işaret ederek.

"Oraya gitmiyoruz, değil mi?" diye sordu Persephone.

telegram kaktüsüm

"Hayır, hanımım," yanıtını verdi kız. "Magda az ileride."

"Magda mı?" diye sual etti Malcolm.

"İhtiyar meşe," dedi Persephone. "Suri onun ormandaki en yaşlı ağaç olduğunu söylüyor."

"*Grin* kim veya nedir?" diye sordu Raithe.

"Bir ayı, iblis veya ikisi birden. Oğlumu, kocamı ve Rhen'de yaşayan diğer birkaç adamı öldürdü."

"Öyleyse ondan uzak durmakta fayda var," diye belirtti Malcolm.

Yolculuklarına kaldıkları yerden devam ettiler. Suri onları sırttan sığ bir havzaya indirdi. Persephone'nin görüp gördüğü en dingin yerlerden biri olan vadicik çiçeklerle dolu bir çayırı içeriyor, çayırın ortasında devasa bir ağaç yükseliyordu. Her biri sıradan bir meşenin gövdesi kalınlığındaki alt dallar dirseklerini yere dayayarak çevreye yüzlerce adım boyunca yayılmıştı. Ağacın kısmen yeşil yosunlarla kaplanmış boğumlu ve oluklu gövdesi kocamandı. Bir çift dev yumru, ona kederli gözlerle aşağıya bakan nazik, kırış kırış bir yüz görünümü katıyordu.

Suri'nin Magda'yı neden *misafir kabul eder* diye tarif ettiğini görmek kolaydı. Ağacın yakınında çiçeklerden başka bir şey yetişmiyordu. Burası Magda'nın çayırıydı ve dalları tül bir duvak gibi onu boylu boyunca kaplıyordu.

Suri ağacın yaprakları altında durup diz çöktü. Minna yanına uzandı. Ne yapacaklarını bilemeyen diğerleri tereddüt ettiler. Suri yavaşça başını yapraklara kaldırdı. "En yaşlı ağaç Magda'ya merhaba deyin."

Malcolm transtaymışçasına Magda'nın yanına gitti ve bir elini meşenin gövdesine koydu. "Sahiden de *çok* yaşlı bir ağaç."

"Magda bana bir keresinde üç bin yıldır yaşadığını söylemişti," diye bildirdi Suri.

Malcolm elini ağacın derin yaşlılık çizgileriyle yol yol olmuş kalın kabuğunda gezdirmeyi sürdürdü. "Kim bilir neler görüp geçirmiştir."

"Şimdi ne yapacağım?" diye Suri'ye sordu Persephone.

"Ona bilmek istediğini sor yeter."

Persephone öne çıktı ve birer gözmüşçesine yumrulara bakarak konuştu. "Fhreyler geliyorlar mı? Dahl Rhen'e saldıracaklar mı?"

Telegram Kanalı

Gümbür gümbür bir ses duymayı bekleyerek kulak kabarttı.

Çıt çıkmayınca Suri'ye baktı.

Mistik omuz silkti. "Başka bir şey dene."

Persephone, Raithe'e göz attı. "Halkımı nasıl kurtarabilirim?"

Başlarını kaldırıp yapraklara baktılar. Raithe'in yüzünde tedirgin bir ifade vardı. Sonunda Minna da dahil her biri sırayla Suri'ye doğru döndüler. Kız kaşlarını çattı.

"Ne oldu?" diye sordu Persephone.

Suri başını asabice iki yana salladı. "Magda kayınlık ediyor."

"Ne ediyor ne ediyor?" dedi Raithe.

"Konuşmaya yanaşmıyor."

"Belki düşünüyordur," diye yorum yaptı Malcolm. "Veya cevapları bilmiyordur. Bunlar fazla seyahat etmeyen bir ağaç için epey ağır sorular."

"Diğer ağaçlarla konuşur. Onlar duydukları her şeyi ona anlatırlar," diye izah etti Suri. "O yüzden bu kadar çok şey bilir. Her yerden haber alır."

"İyi ama bir ağaç tanrıların akıllarından geçeni nasıl bilebilir?" diye sordu Raithe. "Veya gelecekte yaşanacakları?"

"Geçmiş hakkında ne kadar çok şey bilirsen geleceği görmek de o kadar kolaylaşır." Suri doğruldu. "Magda!" diye bağırarak Minna'yı ürküttü. "Uyan! Konukların var! Bu kadın önemli bir hanım. Ne yapacağını öğrenmesi lazım. Bilmesi gereken..." Persephone'ye baktı.

"Irkımızı Fhreylerin elinde yok olmaktan nasıl kurtaracağımız," diye tamamladı Persephone.

Suri bir an başını çevirdi, dudaklarını yaladı, sonra dikkatini tekrar ağaca yöneltti. "Evet, o işte."

Yine beklediler. Suri'nin yüzü buruşarak kaşları zarifçe çatıldı. "Anlamıyorum. Normalde–"

Tepedeki yapraklar bir esintiyle hışırdadı ve Suri'nin başı hemen yukarı çevrildi. Gözleri kocaman açıldı ve yüzüne bir tebessüm yayıldı.

"*Tanrılara kucak aç*," dedi resmî bir dille.

"Ne?" diye sordu Persephone. Fakat Suri elini kaldırarak onu susturdu.

"*Yaralıyı iyileştir*," diye devam etti mistik.

telegram kalkışın

"Anlamı–"

Suri sessizliği bir kez daha sağlamak için elini salladı. "*Kurdu takip et.*"

Rüzgâr dindi.

Beklediler.

Suri nihayet mutlu bir bakışla kafa salladı. "İşte buyur. Sorunlarının cevabı."

Persephone şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. "Hepsi bu kadar mı? Tanrılara kucak aç; yaralıyı iyileştir; kurdu takip et. Bunların anlamı ne?"

Suri omuz silkti. "En ufak bir fikrim yok."

telegram kaktusun

BÖLÜM 9

Dar Yerler

Dahlda hayat tehlikeliydi. Her şeyden korkarak yaşardık: ruhlardan, hastalıktan, kıtlıktan, kurtlardan ve ayılardan. O bahar hastalık ve kıtlık azken kurtlar ve ayılar çoktu.

–Brin'in Kitabı

telegram kanalı

Raithe daha ilk karşılaştıkları andan itibaren Minna'yla dostluk kurmuştu fakat zaten kendini bildi bileli hayvanlarla hep insanlardan daha iyi geçinmişti. Dureya'da daha az saldırgan kurtlar yemek atıklarıyla beslenirdi. Onlara müsamaha gösterilirdi, hırıltılarıyla belanın geldiğini haber verirlerdi. Raithe çocukken pek çoğundan hoşlanır olmuştu ama onlardan hiçbiri Minna kadar dostane ve iri değildi. Dureya'da hayvanlar insanların tebessüm etmemeleriyle aynı sebepten dolayı irileşmezdi – yokluk. Raithe kendisine kız kardeşini, yani sevdiği yegâne akrabasını hatırlattığı için Suri'ye de benzer bir gözle bakmaktaydı. Kızın genç yaşına rağmen bir mistik olması hayret vericiydi. Mistikler aşağı yukarı tek boynuzlu atlar kadar yaygındı. Varlığını sürdüren birkaçı da tesirden ve yozlaşmadan kirlenmeksizin insanların dünyasından ayrı yaşardı. Suri'nin en yakın dostu olarak bir kurdu seçmesi tam da Raithe'in takdir ettiği türde bir bilgeliğin belirtisiydi.

Persephone ise başka meseleydi.

Raithe onun hakkında karara varabilmiş değildi. Persephone yaşına göre çekiciydi, Raithe onun kendisinden on yaş kadar büyük olduğunu tahmin ediyordu. Fakat kısa süre öncesine kadar bir reise karılık yaptığı için olup olabilecek en kötü türden bir kadındı ve manipülasyon çabaları Raithe'in hiç hoşuna gitmemişti. İnsanları kullanmak konaklarda uyuyanların hayat tarzıydı.

Gözlerini bile kırpmadan başkalarının yaşamları hakkında karar vermekten çekinmezlerdi. Tabii bir de onu öldürmeye çalışmış o üç adam vardı. Öyle şeyler kazara gerçekleşmezdi. İnsanlar ölmeni istiyorlarsa bunun muhtemelen geçerli bir sebebi olurdu. Ayrıca Persephone çağlayanda aptalca davranmış, kendisini öldürmeye çalışan bir adam uğruna canını tehlikeye sokmuştu. Yine de o olay Raithe'in beklediğinden daha iyi bir ahlakı işaret ediyor, bu da delikanlıyı duraksatıyordu. Tıpkı kendisiyle –bir Dureyalı'yla– saygılı bir dille konuşması gibi. Böyle bir davranış bir çiftçi karısında bile tuhaf dururdu ama Persephone bir reisle evlenmiş ve müreffeh bir dahlda yaşamıştı. Kadının eylemlerinin kandırma amacı taşıdığını farz etmek kolaydı ama tavırlarında bir samimiyet vardı. Raithe hiç de görüp geçirmiş biri değildi ve iş güçlü kadınlara geldiğinde konunun uzmanı olduğu söylenemezdi. Fakat ısıracak kurtlarla ısırmayacakları eskiden beri ayırt edebilirdi.

"Minna?" Kurt Raithe'in yanına kurulup burnunu onun bacağına sürtmeye başladığında Suri kaşlarını kaldırdı. "Böyle davranmak olmaz. Onunla daha yeni tanıştın."

"Cana yakın bir hayvan." Raithe eğilip kurdun kürkünü kaşıdı.

"Hayır değil, ha, Minna?" Suri kurda burun kıvırdı, sonra omuz silkti. "Tamam, buradan itibaren geldiğimiz yönde sırtı takip edin."

Gözünü henüz ihtiyar meşeden ayıramamış olan Persephone hızla döndü. "Bekle. Bizimle gelmiyor musun?"

Mistik başını iki yana salladı. "Hayır, hanımım. Ben diğer tarafta yaşıyorum." Parmağıyla ağaç yığınlarının ötesini işaret etti.

"Ama..." dedi Persephone şaşkın şaşkın. "Dahla orada kalmak için geldiğini sanıyordum."

"Ne dedi duydun mu, Minna? Ne garip biri, değil mi? Size haber vermeye geldik, hepsi bu. Sonra ağaçların uyanmalarını beklememiz gerekti ama o iş de bitti. Artık cevabını aldığına göre eve dönebiliriz."

Suri seke seke birkaç adım atarak Minna'nın yattığı yerden fırlamasına ve peşinden koşmasına sebep oldu. Hayvanın bu dav-

telegram/kalusun

ranışı kızı güldürdü. "Hâlâ en çok beni seviyor!" İki adım daha attı, ardından durup göğe baktı. "Acele etseniz iyi olur, hanımım. Gecenin çok acelesi var gibi."

Sonra kurdunu da peşine takarak bir el bile sallamadan ağaçların arasından koşup gitti.

"Ah, hoşça... kal!" diye arkasından seslendi Persephone. "Ve sağ ol." Yeşillik tarafından yutularak gözden kaybolunceya kadar mistiğe bakmayı sürdürdü.

Sonra bakışlarını tekrar koca meşeye çevirdi. "Hepsi bu kadar mı? Neredeyse canımdan oluyordum ve elime geçen tek şey bilmeceler mi? Üstelik matah bile değiller." Raithe kadının onunla mı, ağaçla mı, yoksa kendi kendine mi konuştuğundan emin değildi. Persephone derin bir nefes alıp iç geçirdi. Raithe'in leih mo-orunu açıp bir kukuleta gibi başına serdi ve ilerlemeye koyuldu. "Sanırım bu taraftan."

Raithe kadını ağaçların arasında takip etti. Yalnız başına biraz daha oyalanan Malcolm onlara katılmakta aceleci davranmadı.

"Elimizi çabuk tutarsak sıcak bir akşam yemeği yiyebiliriz," dedi Persephone, oraya gelirken otlarda açtıkları silik patikadan giderek. "Koyun eti sever misiniz? Sara birkaç gündür Delwin'in kestiği bir maryayı pişiriyor. Kocamın ölümünden beri onlarla yaşıyorum ve sizi de misafir edeceklerinden eminim. Geriye bir tek incik kaldı ve orası hayvanın en leziz parçası sayılmaz ama–"

"Kulağa bir bayram şöleni gibi geliyor," dedi Malcolm, koşup onlara yetişirken.

"Acıkmış gibi bir hâlin var."

"Midem kazınıyor, sevgili leydim, midem kazınıyor. Bir süredir ceviz, mantar ve aramızda paylaştığımız zaman bir iki lokmada biten tek tük sincap yahut tavşanla kıt kanaat idare ediyoruz."

Ölü yaprakları yüksek hışırtılarla ezerek sırt boyunca tek sıra hâlinde ilerlediler. Işık aradaki boşluklardan dar bir açıyla sızıyordu. Ağaç gövdeleri ve bitkiler parlak bir altın sarısına boyanıyor, ağaç diplerinden upuzun gölgeler düşüyordu.

"Kocanın namını duymuştum," dedi Raithe, arkasından gittiği Persephone'ye. "Yaşlı olduğu söylenirdi."

Kadın kafa salladı. "Altmışını geçmişti."

telegram kakusun

"Ama sen o kadar yaşlı değilsin."

"Teşekkürler." Persephone ona meraklı bir bakış attı. "Sanırım."

"Sadece kocanın şanslı bir adam olduğunu söylüyorum. Uzun yaşamakla kalmamış, genç bir kadınla mükâfatlandırılmış da."

Persephone hoş bir kahkaha attı. "Dureya erkeklerinin bu kadar tatlı dilli olduklarını bilmezdim."

"Hah!" diye dalga geçti Malcolm.

Persephone dönüp kafilelerinin en gerisinde yol tepen cılız adamı süzdü. "Neden gülüyorsun?"

"Raithe çoğu kimsenin *tatlı dilli* diyeceği biri değildir."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Raithe.

"Kim bilir ne zamandır gece gündüz seninle beraberim ve *bana* hiç tatlı dilli gelmedin."

"Güzel bir kadın değilsin de ondan," karşılığını verdi Raithe.

"Güzel mi?" dedi Persephone. "Tatlı dilli ol veya olma çok naziksin fakat eğer gerçekten böyle düşünüyorsan Dureya'da feci bir kadın kıtlığı–" Olduğu yerde donakaldı ve elini dehşetle ağzına götürdü. "Çok özür dilerim. Öyle demek istemedim. Ben..." Izdırapla alt dudağını ısırdı.

Üçü beraber öylece dikilip yaprakların rüzgârda hışırdamasını dinlerken Malcolm afallamış bir ifadeyle Raithe'e baktı.

"Ne?" diye sordu Raithe, Persephone başka bir laf etmeyince.

Kadın onu biraz daha süzdü, sonra utancı yavaş yavaş şaşkınlığa döndü. "Haberin yok mu?"

"Neden?"

"Dureya – Fhreyler." Persephone elini dudaklarından indirmeden başını sağa sola salladı. "Dureya'yı yok ettiler. Nadak'ı da yok ettiklerini düşünüyoruz."

Raithe'in kafası karıştı. İnsanlar sık sık anlam taşımayan sözler ederlerdi. Çok konuşanlarda bu huya daha sık rastlanırdı. Sözcükler fazla düşünülmeksizin ağızlarından çıkıverirdi. Persephone o kişilerden biri olabilirdi. Fakat yalan söyleyecek birine benzemiyordu ve böyle bir şey uydurmanın gereği yoktu. "Sen neden bahsediyorsun?"

Persephone yardım istercesine Malcolm'a baktı fakat adam mızrağına yaslanarak sessiz kaldı. "Rhen'e Nadak'tan bir grup

Telegram kanalı

adam geldi. Kendi gözleriyle gördüklerini söylediler. Fhreyler herkesi öldürmüşler." Sonra usulca ekledi. "Dahlla beraber köyleri de yakmışlar."

"Fhreyler mi yapmışlar?" diye sordu Raithe, duyduklarını zihninde canlandırmaya çalışarak. Tanrılar Dureya'ya daha önce hiç saldırmamışlardı ama Raithe ne acıdır ki bunu hayal etmekte hiç zorlanmadığını keşfetti. Dönüp Malcolm'a baktı. "Bu mümkün mü? Öyle bir şey yaparlar mı?"

"Bizim... bizim peşimize düşmelerini bekliyordum, halkının değil. Ama sanırım mümkün."

"Kaç köy? Hangileri?" diye kadına sordu Raithe.

Persephone bu sorular karşısında sindi. "Hepsi. Duyduğum haberlere göre..." Kaşlarını çattı.

"Ne?"

"Sağ kalan birine rastlamamışlar. Hiç. Sen yaşayan son Dureyalı olabilirsin."

Kadın daha başka şeyler de söyledi ama Raithe dinlemekten vazgeçmişti. Malcolm da konuştu ama Raithe başını öteye çevirdi. Diğerlerini peşine takarak sırttan aşağı ağır ağır yürüdüğünün hayal meyal farkındaydı. Düşünmek istiyor, düşünmeye ihtiyaç duyuyor ama düşünemiyordu. Bir keresinde Herkimer'den eğitim alırken tahta bir tokmakla başına darbe almıştı. Yere yığılmasına rağmen bilinci kapanmamış, babasını başında dikilirken görmüştü. Herkimer ona bağırıp çağırmıştı ama Raithe adamı duyamamıştı. Sözcükler belirsiz ve boğuk, Raithe'in düşünceleri ise bir sisin içinde kayıptı. Şimdi de kendini öyle hissediyordu. Dünya âdeta durmuştu ve tekrar başladığında aklından geçen ilk şey Persephone'nin yanılıyor olması gerektiğiydi. Dureya yok edilemezdi. Ne kadar fakir olsalar da halkının sayısı binleri bulurdu. Çatallar'dan Yukarı Mızrak Vadisi'ne kadar yüzlerce yerleşkede yaşarlardı. *Hepsi birlikte* ortadan kalkamazdı.

Birileri Clempton kadar önemsiz bir yeri neden yok etsin?

"Raithe, nereye gittiğini biliyor musun?" diye sordu Malcolm.

Raithe durdu. Halen sırt boyunca yokuş yukarı ilerliyorlardı ama sert ağaçlar yerlerini alaçam ve sedirlere bırakmıştı.

"İyi misin?" diye sordu Persephone.

"İyiyim."

telegram kanalı

Persephone karşıt bir görüş sunacakmışçasına delikanlıyı uzun uzun süzdü.

"Dahil Rhen'e dönüyoruz, değil mi?" diye sordu Malcolm. "Meşeye giderken herhangi bir noktada yokuş indiğimizi hatırlamıyorum."

Persephone duraklayıp arkasına döndü. "Haklısın, inmedik."

Raithe'in de yanlarından geçtiklerini hatırlamadığı sonu gelmez bir ağaç kümesinin ortasındaydılar.

"Sanırım bir noktada sırttan ayrılmamız gerekiyordu," dedi Malcolm.

Kanopinin altındaki dünya kararıyordu. Kozalaklı ağaçlar güneşi sert gövdelilerden daha çok kesiyordu ama artan alacakaranlığa açıklama getirecek kadar değil. Delici gün ışığı huzmeleri kaybolmuştu, gece çöküyordu ve nerede bir ağacın bitip diğerinin başladığını kestirmek şimdiden zorlaşmıştı.

"Galiba tekrar yokuş çıkmaya başladığımız yere dönmeliyiz ama–" Persephone'nin sözleri pek uzaktan gelmeyen bir ulumayla kesildi.

"Sizce bu Minna mıdır?" diye sordu Malcolm, kaygılı ama ümitli bir sesle.

"Ses aksi yönden geldi," diye yanıtladı Persephone. "Oradan." Başıyla ormanın sollarındaki kısmını gösterdi.

İlkinin biraz sağında ikinci bir uluma yankılandı.

"Belki şu tarafa gitsek iyi olur." Persephone tez adımlarla ulumaların zıt istikametinde ilerlemeye başladı. Raithe peşine Malcolm'ı da takarak onu takip etti.

Az sonra kısa zaman önce yağmış bir yağmurdan ötürü hâlâ nemli olan çam iğnelerini ezerek dik bir yamaçtan aşağı seke seke iniyorlardı. Onlar derinlere gittikçe orman daha da kararadı. Dibe yaklaşınca hava fark edilir derecede soğumuştu ve orman zemini eğreltiotlarıyla yemyeşildi. Diz boyundaki otların arasına dalan üçlü en sonunda bir dere keşfettiler.

"Acaba bu, çağlayanı besleyen akıntı mı?" diye sordu Persephone.

"Olabilir," diye cevapladı Malcolm. Sesi gergin çıkıyordu.

Persephone suyun akışını yokuş aşağı takip etti. İlerlemeyi sürdürseler de tanıdık gelen bir şey çıkmadı.

Telegram kanalı

Devam eden ulumalar artık öncekinden daha yakındı. Sırtın aşağısında, ürkütücü sesler ağaç gövdelerinden aksederek yankılanıyordu. Raithe ulumaların kaynağını tespit edemese de bir şeyden emindi – sayıları birden fazlaydı.

Çalıların arasından ve taşların üstünden geçerek yokuş aşağı yollarına devam ederlerken Persephone tempolarını hızlandırdı. Her adımda dünya daha çok kararır ve orman değişir gibiydi. Yaprak dökmeyen ağaçlar siyah perdelere dönüştü, etrafa dağılmış huşlar onlara pürdikkat bakan incecik hayaletler olup çıktı. Gölgelerde gizli taşlar ve kayalar sıçramaya hazır hayvanların sinik şekillerine büründü. Raithe artan karanlıkta kendini kuşatılmış, ağaçların sıklığıyla körleşip kapana kısılmış hissetti.

"Nerede olduğumuzu bildiğimden emin değilim," dedi Persephone onlara, derenin yanında biraz mola verirlerken.

"Sanırım hiçbirimiz değiliz," dedi Malcolm.

Persephone kollarını ovuşturdu. "Eh, artık–" Sustu.

Kıpırtı. Çalılıklardan sinsi suretler çıktı.

Hepsi de siyah renkli üç kurt, keskin beyaz dişlerini göstererek kıvrık dudakları arasından hırıldadı. Hayvanlar onlara ağır ağır yaklaştı.

"Arkama geçin," diye buyurdu Raithe, Fhrey kılıcını çekip gerileyerek.

Malcolm mızrağını önünde sıkıca tuttu. "Sadece doğrult ve batır, değil mi?"

Raithe yanıt veremeden Persephone çığlığı bastı. Hızla o tarafa dönen delikanlı başka bir kurdun arkadan saldırdığını son anda gördü. Persephone'nin çığlığı hayvanı ürküttü. Kurt kayarak durdu. Raithe kılıcını savurdu ama hayvan hemen menzil dışına kaçtı.

"Kalkanımı al." Raithe tahta levhayı sırtından alıp kadına verdi.

Başka kurtlar da geliyordu. Raithe dört bir yanlarındaki eğreltiotlarının titrediğini görebiliyordu. Sayısı bir düzineyi aşkın büyük bir sürüyle karşı karşıyaydılar.

"Sırt sırta verin!" diye bağırdı Raithe. "Yakınımda kalın. Sakın kaçmayın."

Kurtlar hırlayarak ve etraflarında turlayarak, sarkık dillerinden salyalar damlayarak birkaç adımlık mesafeye kadar yaklaştı.

telegram kanalı

İçlerinden en cesuru –kürkünde biraz gri de bulunan iri bir siyah kurt– santim santim sokuldu. Dişlerini şaklattı, Raithe hamle yapınca da geri kaçtı. Diğer kurtlar bu olayı yüksek havlamalarla karşıladı.

"Kahretsin!" diye bağırdı Malcolm, aynı anda üzerine atılan kendi kurdunu ıskalayarak.

İlk sağlam darbeyi indiren Persephone oldu. Kalkanın kenarıyla kurtlardan birinin burnuna sertçe vurdu. Hayvan cıyaklayarak tüydü. Başka bir kurt Raithe'in üstüne saldırdı. Hazırlıklı olan Raithe'in hamlesi kürke, hatta belki biraz daha fazlasına denk geldi. O kurt da cıyakladı.

Sürü hiç durmaksızın bir halka hâlinde etraflarında dönüyordu. Ansızın biri hırlayıp havayı ısırarak yerinden fırlıyor, atılımlar ve şaşırtmacalar küçük üçgenlerinin yer değiştirmesine sebep oluyordu. Eğreltiotlarının gizlediği engebeli toprak Raithe'i birden fazla kez tökezletti. Onun ve diğerlerinden birinin düşmesi hâlinde kurtlar çarçabuk üzerlerine çullanırdı. Tek bir derin ısırışla beraber kan kokusu tüm sürüyü kudurturdu. Kana susamışlık korkuya ağır basardı ve kurtlar toplu hâlde saldırıya geçerdi. Bu da her şeyin sonu olurdu. Raithe iki, belki üç tanesini öldürebileceğinden emindi ama sonuçta kurtlar galip gelirdi.

"*Ah-ruu! Ah-ruu!*" diye ormanda bir uluma yankılandı.

Ağaçların arasından bir çift ışık ok gibi geçip gitti. Parıltılar tekrar belirdi, kayboldu, sonra daha yakında yeniden ortaya çıktı.

"*Ah-ruu! Ah-ruu!*"

Kurtlar tereddüt edip geri çekildi ve sese –hiçbir kurdun çıkaramayacağı o ulumaya– doğru döndü. Işıklar ormanın içinden fırlayıverdi. Suri her iki elinde birer meşaleyle devrik ağaçların üstüne çıkarak ve gövdeleri boyunca koşturarak kurtlara hücum etti. Eğreltiotlarının üzerinden atlayıp uluyarak, havlayarak ve meşaleleri savurarak dosdoğru sürünün en yoğun olduğu noktaya saldırdı. Panik hâlinde dağılan kurtlar ikiye ayrılarak kıza yol açtı.

"Beni izleyin!" diye koşarak yanlarından geçerken bağırdı Suri.

Üçlü duraklamadı bile. Dönüp ağaçların arasında Mistiği takip ettiler. Sürü de liderlerinin öncülüğünde onları kovaladı.

"Sakın durmayın. Dereyi takip edin!" diye bağıran Suri yavaş-

Telegram kanalı

layarak geride kaldı. Persephone ile Malcolm yola devam ederlerken Raithe kızın yanından ayrılmadı.

Gri lekeli iri siyah kurt hücuma geçti. Raithe'e aldırış etmeden dosdoğru Suri'ye saldırdı. Kız yerini korudu ve meşalelerini etkisizce salladı. Ne duran ne yavaşlayan lider tüm ağırlığıyla kızın üstüne atladı.

Karanlıktan beyaz bir parıltı fırladı. Minna sürü liderini havada yakalayıp yere çaldı. İkisi orada yuvarlanarak birbirinden ayrıldı. Lider kurt ayağa kalkamadan Suri onun tepesine binip meşalenin yanan ucunu hayvana batırdı.

Siyah kurt cıyakladı ve alazlanmış kürkünden dumanlar tüterek oradan kaçtı.

"Ha ha!" diye bağıran Suri yine koşmaya başladı.

Raithe çevik kıza ayak uydurmakta zorlanarak peşinden gitti. Minna da küçük derenin sularını etrafa sıçratarak arkalarından depar attı. Persephone ile Malcolm mehtaplı bir alanda durmuş arkalarına bakıyorlardı.

"Önümüz uçurum!" diye onlara bağırdı Persephone, üstünde durdukları kayalığın kenarını işaret ederek. "Her Şeyin Koca Anası aşkına! Bir şelaleye denk geldik!"

"Atlayın!" diye seslendi Suri.

"Ne?"

"Atlayın!"

Raithe uçuruma yaklaşırken yavaşladı. Suri öyle yapmadı. Mistik ile kurdu kenardan birlikte sıçradılar. Kız düşerek görüş alanından çıkarken yüksek bir nara attı.

Kurtlar hâlâ peşlerindeydi. Orman havlamalarla, hırıltılarla ve homurtularla doluydu. Persephone ile Malcolm kocaman açılmış gözlerle Raithe'e baktılar.

"Kurtların yemesinden iyidir," diyen Malcolm onlardan önce atlayarak Raithe'i şaşırttı.

"Koca Ana, beni koru," diye dua eden Persephone de sıçradı.

Raithe uçurumdan aşağı baktı ama artan karanlıkta tek gördüğü aşağının siyahlığından yükselen mehtaplı pus oldu. Kurtlar hırlayarak etrafını kuşattı. Uçurumun farkındaydılar ve hızlarını azalttılar. Altı hayvan dişlerini göstererek, ağızlarından salyalar damlayarak bir yarım daire şeklinde yayıldı.

telegram kaktüsün

"Hay Tetlin'in Cadısı!" diyen Raithe dönüp diğerlerinin peşinden gitti.

• ● •

Düşüş Persephone'yi neredeyse öldürüyordu. Çarptığı tek şey su oldu, altında sivri kayalar veya kısmen batık ağaçlar yoktu. Ayrıca dipten destek alarak kendini yüzeye kolayca itebildi. Fakat atlayışın kendisi, zifiri karanlıkta gerçekleşen o düşüş neredeyse ödünü patlatacaktı.

Yirmi yılını diğer dahllara resmî haberler taşıyarak geçirmişti ve Alon Rhist'e ayak basmış az sayıdaki insandan biriydi. Seyahatlerinin öyküleri herkesi etkilemişti. Fakat o yirmi yılın toplamı, son birkaç saatte atlattıklarıyla kıyaslanamazdı. Persephone orman korkusunu yenmiş, bir cinayet teşebbüsünden sağ kurtulmuş, kadim bir ağaçtan esrarlı bir mesaj almış, sadece bir tahta kalkanla kurtlara karşı koymuş ve kendini bir şelalenin tepesinden körü körüne bırakmıştı. Sadece bir günde hayatı da sanki kendi uçurumundan atlamıştı ve Persephone henüz dibe ulaşmadığından şüpheleniyordu.

Herkes yüzeye çıktıktan sonra Suri bağırarak su perdesinin arkasına yüzmelerini söyledi. Oradaki çıplak kayalarda yer alan koskoca bir oyuk, küçük derenin eskiden çok daha büyük olduğunu gösteriyordu. Kar henüz çok da uzak bir anı değildi ve gölet buz gibi soğuktu. Yine de Persephone bunun hayal meyal farkındaydı. Gümbürdeyen kalbi kendi ısısını yaratıyordu. Raithe suda yüzen kalkanının peşine düştüğü için dışarı en son çıkan kişi oldu.

"Vay be!" diye bağırdı Suri, saçlarındaki suyu silkerek. Kurt da aynını yaptı ama o nara atmadı. "İhtiyar Kavruk'a gününü gösterdik, değil mi?" dedi Minna'ya. "Onda unutamayacağı bir iz bıraktık. Artık ismini *gerçekten* hak ediyor. Hah!" Kız sırıtıyor, içi coşkuyla dolup taşıyordu. Kollarını kurda dolayıp onu övdü. "Sen de harikaydın, Minna. Ona pek güzel çarptın. Bu sefer ona haddini bildirdin. Kahramanımsın be, Minna."

"Onlarla daha önce de mi kapıştınız?" diye sordu Raithe. İri yarı delikanlının saçları ıslanıp alnına yapışmıştı. Sakalından taşlara şıpır şıpır su damlıyordu.

Telegram kanalı

"Devamlı. Kavruk kaba saba bir komşudur. O ve Minna iyi geçinmezler. Minna beni daha çok sevdiği için kıskançlık eder."

Şelale gecenin seslerinden çoğunu bastırsa da Persephone'nin kulağına ulumalar çalındı. "Bize ulaşabilirler mi?"

Suri başıyla onayladı. "Az sonra burada olurlar," diye ekledi, şen bir tebessümle. "Sırtın etrafından dolaşmaları hep biraz zaman alır. Bir gün aşağıya atlamalarını bekliyorum ama henüz öyle bir şeye kalkışmadılar. Kavruk pek akıllı değildir."

Persephone kızın ıslak meşalelerini kaygıyla süzdü. "Şimdi ne yapacağız?"

"Ortadan kaybolacağız," dedi Suri, göz kırparak.

"Ne?"

Kız bir kahkaha attı. Tiz ve çocuksu sesi, aç bir kurt sürüsüyle boğuşurken bir şelalenin arkasında mahsur kalmış kimseler için güven verici sayılmazdı. Persephone delikanlıya baktı ve Raithe'in gözlerinde pek bir teselli bulamadı. Dureyalı savaşçının yüzünde gergin bir ifade vardı.

"Bu taraftan," diyen mistik kayalardaki bir çatlağa girdi. Persephone onun bir çatlaktan fazlası, geniş ama alçak bir yarık olduğunu keşfetti. Oradan geçerken Minna hariç herkesin eğilmesi gerekti. Arkalarındaki ulumalar iyice yükseldi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Persephone, taş duvarların arasında yan yan ilerlerken.

Artık tepelerin ve ağaçların boğuklaştırmadığı kurt havlamaları açıkça duyuluyordu. Sonra bir su şapırtısı duydu. *Buradalar!*

"Bu taraftan," dedi Suri ve kayalarda bir kapının açılmasıyla ürkütücü, yeşil bir parıltı karanlığı deldi. Mistik peşinden gelmeleri için onlara el etti ve bir kez daha diğerlerine örnek olarak o kapıdan geçti.

Şıpırtılar hemen arkalarında duyulurken hiç kimse tereddüt etmedi. Persephone bu sefer ne gibi bir dehşetle karşılaşacağını umursamaksızın taş duvardan yeşil ışıklı yepyeni bir dünyaya adım attı. Suri kapıyı kapattı.

Dördü artı Minna bir alaçuktan pek büyük olmayan bir odadaydılar. Som kayanın yontulmasıyla açılmış olan boşluk, Dahl Rhen'in Koca Salon'undan daha haşmetliydi. Doğal taştan oyulma kalın sütunlar sağlam birer destek sağlamaktaydı. Yalın blok-

telegram kanalı

larla kuvvet, ihtimam ve istikrar ortaya koyan mustahkem bir salon yaratılmıştı. Gerek iç mekânın gerekse kare biçimli kolonlar ile nervurlü kemerlerdeki uca doğru daralan açıların akıllıca kullanımı Persephone'de huşu uyandıran bir zarafete ve güzelliğe sahipti. Tavana çepeçevre kazınmış işaretler duvar kenarlarından aşağıya inip zemindeki bordürler boyunca uzanıyor, kesintisiz bir zincir teşkil eden garip desenler ortaya koyuyordu. Her yüzeye uzun boylu kişilerle savaşan daha kısa insanların stilize resimleri oyulmuştu. Zeminin ortasına, alaçuklarda ateşin olduğu yere gömülmüş yeşil renkli büyük bir taş sabit bir ışıkla parlıyordu. Işık parlak olmamasına rağmen odayı esrarengiz bir aydınlıkla doldurmaya yetiyordu.

"Nasıl bir dünyaya geldik böyle?" diye sordu Raithe. Elini kılıcından ayırmadan başını sağa sola çevirdi.

"Çok eski bir taneye," yanıtını verdi Malcolm.

"Burası evin mi?" diye Suri'ye sordu Persephone.

Kızın yüzü sorunun abesliğini yansıttı. "*Hayıır*," dedi sözcüğü uzatarak. "Taş duvarlar da neredeyse tahtalar kadar kötüdür. Ben Akdiken Koyağı'nda yaşarım. Görüp görebileceğiniz en şirin yerlerden biridir."

"Yoksa bu bahsettiğin o krimbal kapılarından biri mi? Hani Nog'a açılan?"

Mistik başını yine iki yana salladı.

Hırıltılar ve taşa sürten tırnakların hışırtısı Suri ile Minna hariç herkesi irkiltti. Raithe kılıcını çekip kalkanını koluna taktı.

Suri gevrek gevrek güldü. "İçeri giremezler."

Raithe ileri çıktı ve taşta oraya girdikleri yeri belli eden dekoratif bordüre dokundu. Oymanın haricinde, bir kapıdan geriye fark edilebilir hiçbir delil kalmamıştı – bir çizgi bile.

"Girişi nasıl açtın?" diye soran Raithe silahı tekrar kemerine taktı. "Ve nasıl böyle kapanabildi?"

"Kapı ancak tepedeki elmas biçimli sembole bastırırsan açılır. Dışarıda sembol falan yoktur. Sade azıcık çıkıntı yapan bir taş vardır. Onu bulmak için elinle biraz yoklaman gerekir ve sürünün erişemeyeceği kadar yüksektedir."

Etrafa bakınan Persephone başka bir çıkış göremedi. "Öyleyse kapana kısıldık."

Telegram kaktüsün

Suri pelerinini çıkardı ve tam da o amaçla oraya koyulmuş gibi gözüken duvardaki yatay bir direğe serdi. Minna odayı kokladı. İkisinin de endişeli bir hâli yoktu. "Sürü eninde sonunda sıkılıp gider. O zamana kadar biraz vaktimiz var. Kavruk inatçıdır. Geceyi muhakkak burada geçiririz."

Kapıdaki tırmalamalar ve havlamalar devam etti fakat sürünün içeri giremeyeceği artık açıkça belliydi. Persephone gevşedi ve omuzlarının çökmesine izin verdi. Üşüdüğünü ancak o zaman fark etti. Raithe'in leih moorunu çıkardı ve hem onu hem de saçlarını sıkarak kuruttu. Battaniye ebatlarındaki kumaşı silkeleyip tekrar omuzlarına sardı.

"Bizi almaya gelmenin sebebi neydi?" diye sordu Suri'ye. Bir ateş gibi sıcak olmasını umarak ışıldayan taşa yaklaştı. Değildi.

Suri geyik dişi kemerini çıkardı. "Mesajınızı aldım."

Bu açıklama hepsinin ona bakmasına neden oldu.

"Mesaj falan yollamadık," dedi Raithe, saçlarındaki suyu silkerek ve sakalındakini sıkarak.

Suri yeleğini ve eteğini çıkarıp pelerinin yanına asarak çıplak kaldı. Persephone, Malcolm ile Raithe'e göz attı. Adamlar sağduyulu bir şekilde dikkatlerini odadaki işaretlere vermişlerdi. Suri umursamaz gözükse de Persephone onların bu davranışını takdir etti.

Mistiğin dövmeleri yüzündekilerle sınırlı değildi. Tüm vücudunu benzer desenlerle süslüydü. Kıvır kıvır bir çift filiz köprücük kemiği boyunca yayılıyor, bir diğeri de göğsünün tam ortasından geçtikten sonra sırtına uzanıyordu. Ağaç köklerini andıran kalın, boğumlu şeritler dirseklerinden omuzlarına kadar kollarını sarıyordu.

"Eğer bir mesaj yollamadıysanız Wogan'ın cömert bir ânına denk gelmiş olmalısınız," dedi kız. "Daha çamlara bile varmamışken bir sincabın palamudunu düşürdüğünü ve onu almak için ağaçtan aşağı koştuğunu gördüm. Bunun üzerine Minna'yla beraber elimden geldiği kadar hızla geri koştum."

Kız Persephone'nin beklediği kadar cılız değildi. Aslında kalça kemikleri çıkıntı yapıyor ve kaburgaları kolayca sayılabiliyordu ama sahip olduğu ağırlığın tamamı kastı.

"Sizi bulmam biraz zaman aldı," diye sözlerini sürdürdü Suri. "Hem nereye gidiyordunuz ki? Dahla döneceğinizi sanmıştım."

Telegram Kanalı

"Dönüyorduk da," dedi Persephone. "Ama bir sapağı kaçırdık."

"Hem de ne kaçırmak. *Tam* aksi yönde ilerliyordunuz. Dahlda yaşamaktan aklınızı kaçırdığınız için Grin'i avlıyorsunuz sandım. İzinizi takip ettiğimde dosdoğru onun mağarasına gittiğinizi gördüm."

"Öyle bir niyetimiz yoktu. Yolumuzu kaybetmiştik," dedi Persephone.

"Peşinizden biraz tuz atmalıydınız. Öyle yapmak leşileri uzak tutardı."

Raithe aniden dönüp Malcolm'a bir bakış attı. Eski köle omuz silkti.

"Burayı nasıl buldun?" diye sordu Malcolm, odaya yontulmuş işaretlere bakmayı sürdürerek.

"Tura gösterdi." Suri ıslak giysilerini sıkarak kendini meşgul etti. "Ormanda ihtiyar Tura'nın bilmediği pek fazla sır yoktu. Hilal'in altında bu taş odalardan beş tane var. Çoğu bundan daha güzel. Bazılarının içinde birbirinden hoş metal gömlekler duruyor. Birini üstümde denedim. Çok ağır ve küçük geldi. Bir başkasında boynuzlar, pipolar ve çekiştirdiğin zaman harika sesler çıkaran tellere sahip bir kutu buldum."

Giysilerinin durumundan hoşnut kalan Suri sütunlardan birinin arkasına kadar yürüdü ve kolları battaniyelerle dolu olarak geri geldi. Onları dağıttı – Persephone kendisine verilen kalın, yumuşak bir kumaştan yapılmış battaniyeye sıkıca sarındı. Suri birini omuzlarına doladı ve yeşil taşın yanına uzandı. Minna da gidip mistiğe sokuldu.

"Burası bir rul – yani bir Dherg sığınağı." Malcolm battaniyesini kukuletalı bir pelerin gibi başından aşağı geçirdi. "Belgric Savaşı'nın bir kalıntısı."

"Neyin?" diye sordu Raithe.

"Fhreyler ile Dhergler arasındaki bir savaşın. Dhergler geri çekilmek veya taarruzlar tertiplemek için böyle gizli yerleri kullanırlardı. *Dherg* sözcüğü de oradan doğmuştur. Fhreylerin dilinde 'aşağılık köstebek' anlamına gelir."

"Bunları nereden biliyorsun?" diye sordu Persephone.

Malcolm omuz silkti. "Fhreylerle beraber yaşardım."

Telegram Kanalı

"Onlar için savaştın mı?" diye sordu Persephone, dikkatini adamdan çok mızrağına vererek.

"Hayır, ilgisi yok. Köleydim." Malcolm boynunu çevreleyen metal şeride dokundu.

"Ah." Persephone daha başka nasıl bir karşılık vereceğini bilemedi.

"O kadar kötü değildi. Alon Rhist çok güzel bir yerdir. Sanırım bir Rhun köyünde yaşayacağımdan daha rahat bir hayat sürüyordum. Sıcacıktım, güvendeydim, bol bol yiyeceğe ve öğrenecek bir sürü şeye sahiptim."

"Kaçtın mı?"

"Evet." Duraksayan Malcolm'ın gözleri uzaklara dalıp gittiğini ele verdi. "İyi bakılmanın yetmemesi ne tuhaf. İş yüküm hafifti ve görevlerimi yerine getirdiğim sürece kötü muamele görmüyordum. Bazı açılardan bir elim yağda bir elim balda yaşıyordum. Ama..." Battaniyesine daha sıkı sarındı. "Raithe ve ben günlerdir doğru düzgün bir yemek yemedik. Hep ıslağız, açız, kirliyiz ve akıl almaz derecede üşüyoruz. Buna rağmen yeni hayatımı Alon Rhist'te geçirdiğim günlere yeğlerim."

Işıldayan taşın yakınına oturdu. "Doyum başarılı olma çabasından, kendi aklınla ve kuvvetinle hayatta kalmaktan gelir. Öyle şeyler her birimizi şimdi olduğumuz kişi hâline getirir." Battaniyeyi kullanarak saçlarını ovuşturdu. "Esaret altındayken onu, benliğimizi kaybederiz ve bu kayıp, mutlu olma kapasiteni tüketir. Konforun bir lanet, uyarıda bulunmaksızın veya belli etmeksizin umudu aşındıran bir bağımlılık olabileceği kanaatindeyim. Ne demek istediğimi anlatabiliyor muyum?" Herkese tek tek baksa da kimse cevap vermedi. "İçinde yeteri kadar yaşarsan hapishanen duvarlar veya muhafızlar olmaktan çıkar. Onların yerini kendi başına sağ kalamama korkusu, diğerleri kadar becerikli veya değerli olmadığın inancı alır. Bence herkes büyük işler başarma, gündelik yaşantılarının üstüne çıkma kapasitesine sahiptir; sadece arada sırada biraz iteklenmeleri gerekir, hepsi bu."

Minna'nın başı kalktı. Kulakları kapıya doğru döndü.

Tırmalamalar durmuşsa da homurtular yükseldi. Bir cıyaklama yarıda kesildi. Gök gürültüsü gibi bir kükreyiş odadaki herkesi irkiltti.

telegram kanalı

Bir kurt daha feryat etti, sonra bir tane daha.

Suri bağırarak herkesi ürküttü. "İnatçılık etme, Kavruk! Kaç!"

"Neler oluyor?" diye sordu Persephone. Fakat Suri'nin dikkati kapının ötesindeki gürültülerdeydi.

Bir kurt daha cıyakladı ve Suri ayağa kalktı. Minna da. İkisi de yeşil taşın ışığından ayrılmadılar ama korku dolu gözlerle kapalı girişe bakıyorlardı.

Sessizlik. İçeriden veya dışarıdan çıt çıkmıyordu.

Suri'nin dövmeleri yüz ifadesini büyük oranda gizlese de yanaklarından aşağı yaşlar akıyordu. "Kaçman gerekirdi, seni gidi aptal mı aptal salak," diye fısıldadı.

Persephone beklerlerken soluklarının sesini duyabiliyordu. "Suri, az önce ne–"

GÜM!

Güçlü bir şeyin taş kapıya çarpmasıyla hep beraber havaya sıçradılar.

Raithe kılıcını tekrar çekti. Taşın ışığını yansıtan metal yeşil yeşil parladı. Malcolm battaniyenin yere düşmesine izin verip mızrağını tuttu.

GÜM!

Toz ve taş parçacıkları havada uçuştu.

İşte o zaman hepsi ayağa kalktılar.

"Bu da ne?" diye sordu Raithe.

"Grin," yanıtını verdi Suri.

Persephone ilk defa kızın yüzünde apaçık bir korku görüyordu.

"İçeri girebilir mi?"

Suri tereddüt etti ve o daha konuşmadan herkes cevabı anlamıştı. "Şaha kalktığında boyu benimkinin iki katıdır."

"Kapıyı desteklemenin bir yolu var mı?" diye sordu Persephone.

Suri başını iki yana salladı.

GÜM!

"Darbelere dayanır mı?" diye sordu Malcolm, duvardan yine toz ve taş kırıkları saçılırken.

"O *sadece* bir ayı, öyle değil mi?" dedi Persephone. "Neden buraya girmek istesin ki?"

telegram kaktüsün

"Herhalde bizi yemek içindir," diye cevapladı Raithe.

"İyi ama neden? Birden fazla kurt öldürdüğünden epeyce eminim. Zaten bol bol gıdası olmalı. Hem de yiyemeyeceği kadar."

GÜM!

Persephone darbenin gücüyle odanın sarsıldığını hissetti. Daha önce görmediği küçük bir metal kalkan duvardan düştü. Yerde yuvarlanan disk gitgide hızlanarak yalpaladıktan sonra gürültüyle durdu.

GÜM!

"Bir ayı neden bir ziyafeti boş verip kendini bir taş duvara atar ki?" diye sordu Malcolm.

Kendilerini bir sonraki saldırıya hazırladılar. Onun yerine tekrar o kükreyiş geldi.

Beklediler.

Sessizlik.

Suri hâlâ ıslak yanaklarla kapıya kadar yürüdü. Ellerini taşa koydu.

Hep beraber beklediler.

Suri nihayet onlara doğru döndü. "Gitti."

telegram kaktusun

BÖLÜM 10

Galantialar

Eski bir klan atasözü vardır: Bir yabancı kapına geldiğinde daima cömert davran çünkü kılık değiştirmiş bir tanrı olabilir. Tecrübelerime göre tanrılar kılık değiştirmezler. Öyle bir şey yapmayacak kadar kibirlidirler.

–Brin'in Kitabı

Ertesi sabah rulun dışında altı tane ölü kurt buldular. Boz Grin'den iz yoktu, olan tek şey hayvan leşleri ve yarığın taş duvarlarına sıçramış kan lekeleriydi. Suri kürkünde yanık izi olan kurdun yanında birkaç dakika durakladı.

Adamlar battaniyelerini bırakmasalar da Persephone ile Suri diğerlerini yerine koydular. Raithe ayrıca Grin'in saldırısında duvardan düşen metal kalkanı yanına aldı. Şaşırtıcı derecede hafif olan kalkan, rulun duvarlarındakilere benzer süslü püslü halkalar ve desenlerle bezeliydi. Raithe kalkan için çubuk çekmelerini teklif etse de Malcolm reddetti. O mızrağı tercih etti ve onu kullanmak için iki eline birden ihtiyacı vardı.

Ormana sabah sisi çökmüştü. Raithe eski köleyle beraber Hilal'de geçirdiği günlerde bunu pek çok defalar görmüştü ama pus hâlâ cesaret kırıcıydı. Dureya'da hiç orman bulunmazdı ve büyümeyi başaran az sayıdaki ağaç da bodur, kara kuru şeylerden ibaretti. Raithe ot ve liken kaplı geniş, kayalık yaylalarda büyümüştü ve hem ağaçlarla hem de sisle kuşatılmak ona anormal geliyordu. Üstelik pus Raithe'in sıkı korunan sırlarla ve kasvetli gizemlerle dolu tehlikeli bir dünyada yürüdükleri inancını güçlendiriyordu. Ağaçlar –sessiz seyirciler, tanrıların ve ruhların gözcüleri– âdeta kendi istekleriyle siste bir belirip bir kaybolu-

telegram kalkışın

yordu. Yeterince erken bir saatte yakalanan uyanma aşamasındaki orman, daha sıradan bir kılığa bürünecek vakti henüz bulamamıştı. Burası bir efsunlar diyarı, her şeyin mümkün olduğu bir yerdi.

Suri onları tekrar şelaleden geçirip sırttan yukarı çıkarırken nerede hata yaptıklarını açıklamaya da zaman ayırdı. Mistik, sanki biri diğerinden ayırt edilebilirmiş gibi, ağaçları tek tek gösterdi. Sözünü bitirdiğinde üçü birlikte kafa salladılar ama Raithe hiçbir şey anlamamıştı. Çağlayana ulaştıklarında sis topyekûn ricat ediyor ve sadece kuytuda kalan kısımlarda oyalanıyordu.

Savaşçıların cesetleri ortadan kaybolmuştu. Persephone evhamlı gözlerle kayaları taradı. Raithe adamları kimlerin veya nelerin alıp götürmüş olabileceğinin bir listesini çıkardı: ruhlar, daha başka kurtlar, Boz Grin, Wogan, hatta belki dahl sakinleri. Bunlardan sonuncusu delikanlıyı tedirgin etmesine rağmen boş midesi onu daha çok tasalandırıyordu. Persephone'ye yemek sözünü tutmak gibi bir niyeti olup olmadığını sormak istese de kendini tuttu. O sabah fazla konuşmamışlardı. Ormanın sakinliği onlardan sessizlik talep ediyordu.

En sonunda ağaç hattından açık alana çıktıklarında Suri hariç hepsine bir neşe geldi. Emsalsiz bir göğün mavisi bir kez daha üzerlerini kaplıyor, güneşin engelsiz yüzü aşağıdakilere ışıl ışıl parlıyordu. Dahl Rhen'in büyük tahta duvarı, bahar çiçekleriyle kaplı tepeyi taçlandırıyordu. Raithe'in daha şimdiden yemek kokusu alabildiği yokuşu tırmanırlarken nemli otlar bacaklarını ıslattı. Zirveye yaklaştıkları sırada gelişleri bir boruyla duyuruldu.

"Bu bir *tehlike yok* ilanı, değil mi?" diye Persephone'ye sordu delikanlı.

Elbisesinin eteklerini havada tutan ve otların yapıştığı ıslak sandaletlerini açıkta bırakan kadın başını salladı. "İkaz için iki, silaha çağrı içinse üç defa öttürülürdü."

"Dureya'da da öyle," dedi Raithe.

Persephone gülümseyerek yine başını salladı.

"Geri döndüğüm için öyle sevinçliyim ki. Burayı hiç böylesine özlediğimi sanmıyorum. Evimden yalnızca bir gün değil de bir yıl ayrı kalmış gibiyim. Hem de uzun ve aşırı derecede korkutucu bir yıl. Bu gece iyi bir uyku çekeceğim."

telegram kalksın

Suri durdu. "Herhalde buradan itibaren yolunuzu bulursunuz, değil mi hanımım?"

"Evet, Suri." Persephone gözlerini yuvarladı. "Evimin görüş mesafesinde yolumu kaybedeceğimi sanmıyorum. Ama bizimle gelsen olmaz mı? Sana en azından bir yemek yedirmek boynumun borcu. Hayatımı kurtardın. O kadarını yapmama izin vermelisin."

Kız tereddüt etti, sonra Minna'ya göz attı. "Ne dersin? Yemekleri epey güzeldi."

"Gel. Ye. Geceyi geçir," dedi Persephone ona. "Sabahleyin dinç bir hâlde gidebilirsin."

Kız kurda fısıldadı. "Burada bir gece daha geçirmek bize aklımızı kaçırtmaz, Minna. Ama eğer pabuç giydiğimi görürsen beni hemen ısır."

Raithe, Dahl Rhen'in Dahl Dureya'ya hiç benzemediğini keşfetti. Duvarların arasındaki köy kocamandı ve çamurla sıvanan kütüklerden inşa edilmiş lüks alaçuklarla tıklım tıklım doluydu. Sık saman demetleriyle kaplı çatılar yüksek, koni biçimli doruklar teşkil ediyordu. İki yanına meşaleler dizilmiş mıcır patikalar evlerin arasında kıvrılarak uzanıyor, yine mıcır kaplı geniş bir yol köyün ortasından geçerek konağa ve ortak kuyuya kadar gidiyordu. Kara topraklı bahçelerin arasındaki boşluklar ateş çukurlarıyla ve odun yığınlarıyla doldurulmuştu.

Odun yığınları!

Dureya'da odun metalden daha kıymetliydi. Buradaysa ne gece ne de kış olmasına rağmen köylüler onu yakıyorlardı. Köyü çevreleyen dikey kütük dizileri güvenlik için elzemdi ve içeride bile bahçeler tahta çitlerle ayrılmıştı. *Herhalde keçileri ve domuzları dışarıda tutmanın tek yolu budur.* Tavuklara ilaveten diğer hayvanlar da ayak altında serbestçe gezinmekteydi. Raithe dönüp kurdu kontrol etti ama Minna besi hayvanlarına ilgi göstermeyip mistiğin yanında kaldı.

Konak köydeki her şeye hakimdi. Dev bina mıcır yolun karşı ucuna gelecek şekilde dahlın ortasına dikilmişti. Taş temelli büyük ahşap ev Dureya'daki konağın dört katı büyüklüğündeydi. Yontulmuş kirişler çatı uçlarını destekliyor ve kocaman kapı kanatlarını çevreliyordu. Sundurmanın iki yanında altışar tane dev

telegram kanalı

çam ağacı gövdesi birbirine bağlanarak yapılmış sütunlar yükseliyordu.

Konağa çıkan yolun solundaki iki maltızın arasında bir tanrının taş heykeli mevcuttu. Topu topu doksan santim yüksekliğindeki heykel kabaca iri göğüslü ve geniş kalçalı bir insana benziyordu. Dureyalılar kendi tanrılarına, aslında üç ayrı tanrı –savaş tanrıları– olan Mynogan'a taparlardı. Dahl Rhen'in tanrısı daha dostane gözüküyordu.

Civarda Raithe'in hayatı boyunca toplu halde görmediği kadar çok insan vardı. Yüze yakın kişi patikalarda yürüyor, kuyudan su çekiyor veya bahçelerle ilgileniyordu. Bunların çoğu kadın ve çocuktu. Raithe'in gördüğü az sayıdaki erkekten biri bir çömlekçi, fırıl fırıl dönen garip bir masanın başında kamburunu çıkarmış oturarak ıslak kile şekil veren bir sakattı.

Bir sakat ha? Raithe buna kafa yordu. *Bu yer ne kadar varlıklı ki bir sakatı beslemeye gücü yetiyor?*

Cevabı, etrafındakilerin sağlıklı yüzlerinden belliydi. Dureya'da kışı sağ atlatanlar iskelete benzerdi. Bu erkek ve kadınlarsa düpedüz tombuldu. İyi de giyimliydiler. Özenle dikilmiş tuniklerle, kalın yün leih moorlarla ve ikiye katlanabilecek kadar büyük brekon moorlarla allanıp pullanmışlardı. Giysilerin çoğu o veya bu modaya göre boyanmış yahut desenlerle donatılmıştı. Raithe onlara bakarken kendi kaba saba güderilerinden ve incecik damalı kumaşından utandı. Onları karşılayan bakışlar da bu utancı artırdı.

Raithe ilgi çekeceğini tahmin etmişti. O ve Malcolm gittikleri her yerde bakışlara hedef olmuşlardı ama bunlar daha aşikârdı. Dahl Rhen sakinleri suyla dolu kabaklarını ve odun demetlerini ellerinden düşürüyorlardı. İçlerinden biri öylesine bakakaldı ki neredeyse bir çit direğine toslayıp düşecekti. Damlarda çalışanlar aşağı indiler ve bahçelerde çapa sallayanlar işlerine ara verdiler. Raithe'in grubundakilerden her biri üç kafaya ve bir kuyruğa sahipmişçesine herkes hayretler içerisinde kalakalmıştı. Raithe'i asıl şaşırtan, insanların dikkatlerini Malcolm ve onunla kısıtlamıyor olmalarıydı. Persephone konağa doğru mıcırlı yolda başı çekerken insanlar en çok ona bakıyorlardı. Ve fısıltılar hiç eksik olmuyor, kadının ismi tekrar tekrar mırıldanılıyordu.

Teşekkürün kalkışsun

Konağın basamaklarına varmak üzerelerken bir alaçuğun kapı aralığında bir kadın seslendi. "Seph!" Telaşla onlara el etti. "Nerelerdeydin?"

Persephone kadını gösterdi. "Raithe, Malcolm, Suri, bu Sarah. Hani size bahsettiğim. Rhen'in en iyi dokumacılarından biridir. Kocası Delwin–"

Sarah onu bileğinden tutup içeri çekti. Adamlar ve Suri peşlerinden geldiler. Alaçuğun duvarları resimlerle kaplıydı ve oda kaliteli yünle doluydu. Boşluğa bir çıkrık ve büyük bir dokuma tezgâhı hakimdi. İçeride iki kişi daha vardı: Çıkrıkta çalışan genç bir kadın ve yünü hallaçlayan bir kız. Grup içeri girer girmez ikisi de işi gücü bıraktılar.

"Gerçekte neler oldu? Söylenenlerin hiçbirine bir saniye bile olsun inanmadım." Sarah görünmez bir tavuğu boğarcasına ellerini ovuşturuyordu.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Persephone. "Sarah, sorun ne?"

Örülü saçları sevecen fakat dertli bir çehreyi çevreleyen Sarah tedirgin gözlerle Raithe'i ve Malcolm'ı süzdü. Persephone'nin ellerini tuttu. "Hegner seni Sackett ve Adler'ı öldürmekle suçladı."

"*Ne?*" Persephone'nin ses tonu bağırış ile çığlık arasında bir yerdeydi. "Hegner mi? Demek burada! Kaçıp gider sanmıştım."

"Kendisini de öldürmeye çalıştığını söyledi," dedi Sarah. Raithe ile Malcolm'a tekrar göz atıp devam etti. "Ve de başkalarından yardım aldığını."

Persephone konuşamayacak kadar afallamıştı. Hayret dolu gözlerle her birine uzun uzun baktı.

"Her Şeyin Koca Anası aşkına, Çotuk'u da öldürsen olmaz mıydı?" diye sordu çıkrığı döndüren kadın.

Kadının uzun siyah saçları yüksek yanaklara, dolgun dudaklara ve zarif bir burna sahip suratını taçlandırıyor fakat tüm bunlar iri, koyu, derin ve yoğun bakışlı gözlerinin yanında sönük kalıyordu. Onların içine bakmak, dimdik bir uçurumun kenarından aşağı bakmaya benziyordu. Üstündeki elbise sade ve ince olmasına rağmen *onun* kıvrımlarını sararken âdeta canlanıyordu. Dureyalı kadınlara görünümlerinden çok bellerinin kuvvetine göre değer verilirdi ve aralarından en güzeli bile asla böyle görünmez-

Telegram Kanalı

di. Efsanelerde böyle kadınlar ya erkekleri felakete sürüklerler ya da onları şana şöhrete kavuştururlardı. Sözde kahramanın ikilemi, bunlardan hangisinin gerçekleşeceğini belirlemek olurdu.

"Konniger beni o gerzekle evlendiriyor," diye duyurdu genç kadın ve kaşlarını çattı.

"Moya, lütfen!" diye çıkıştı Sarah.

Açık kapının dışında insanlar toplanmıştı. Aralarında usulca konuşarak Sarah'nın alaçuğunun içindeki grubu işaret ediyorlardı.

Persephone nihayet aklını başına aldı. "Ben hiç kimseyi öldürmedim. Hegner ve diğerleri bana saldırdılar!"

"O başka türlü anlatıyor."

"Ben neden öyle bir şey yapa–? Bu meseleye açıklık getirmem lazım." Persephone dönüp dışarı çıktı.

Ormandan olduğu gibi kalabalıklardan da hoşlanmamasına rağmen Raithe diğerlerini takip etti. Çok fazla insan, çok fazla ağaca benzerdi. Dureya'da köyler sadece birkaç aileden oluşurdu. Fakat burada artık neredeyse iki yüz kişi basamakların önünde toplanmıştı ve alaçuklardan başkaları da çıkıyordu.

Hepsi de al yanaklı, besili çehrelere sahipti. Çiçekbozuğundan veya şiddetli rüzgârların yarattığı derin çizgilerden yoksun çehrelere. Savaşta geçen bir hayatın bahşettiği yara izleri, kırık dişler ve kopuk parmaklar da noksandı. Ve silahlı tek bir kişi bile yoktu. Onun yerine sukabakları, keskiler ve tokmaklar taşıyorlardı. Adamın birinin elinde bir sepet yumurta vardı.

Raithe, Persephone'nin yalnızca Sarah'nın evinin önündekilerle yüzleşeceğini sanmıştı. Fakat kadın onları yarıp geçti ve sert adımlarla konak basamaklarına kadar o geniş yolda ilerledi. En üst basamakta durdu, arkasına döndü ve dahl halkını karşısına aldı.

Bir müddet kalabalığın toplanmasını bekledi. Sonra yüksek sesle konuştu. "Dün Sackett, Adler ve Hegner beni ormanda öldürmeye çalıştılar." Muhtemelen beyanının kafalara iyice basması için duraksadı. "Beni bir çağlayandan yukarı kovaladılar ve Sackett ile Adler ayaklarının kayması sonucu düşüp öldüler. Bana neden saldırdıklarını bilmiyorum. Sebebini açık–"

"Hegner öyle anlatmadı." Persephone'nin arkasındaki konak

telegram kanalı

kapısından tıknaz bir adam çıktı. Boynunda gümüş liderlik torku vardı.

Raithe'in aklından geçen ilk düşünce adamın sakalının bir lider için kısa olduğuydu. Ayrıca reisin gözlerinden hoşlanmadı. Soldaki sağdakinden biraz daha yukarıdaydı. Görünürdeki tek yara izini kısa zaman önce almıştı. Hâlâ pembe ve iyileşme aşamasında olan iz hiç de deneyimli bir savaşçının işareti değildi. Dureya reisi Walon'un göğsüne kadar inen bir sakalı, az sayıda dişi ve dövülmüş bakıra benzer bir suratı vardı. İşte bunlar deneyimin, sağ kalmayı iyi bilen birinin işaretleriydi. Öte yandan Rhenlilerin reisi hiçbir Dureyalı'da olmayan bir şeye sahipti: Bir baltaya.

Raithe silahı görünce basamakların dibine kadar ilerledi. Ne bu onun klanı ne de bu adam onun reisiydi. Raithe vadedilmiş o yemeğin haricinde, çıkmak üzere olan uyuşmazlığa en ufak bir ilgi duymuyordu fakat Persephone'den hoşlanır olmuştu. Daha bir gün öncesine kadar kararsızken artık bir kavga hâlinde kadına arka çıkacağını biliyordu.

Persephone reisine doğru döndü. "Öyleyse Hegner yalancının teki, Konniger."

"Öyle mi? Eğer Sackett, Adler ve Hegner seni öldürmeye kalkışılarsa neden ölü değilsin?" Konniger kollarını göğsünde kavuşturup ona kötü kötü baktı. "İki tecrübeli avcının kayıp düştüklerine inanmamızı mı bekliyorsun? Ölümleriyle hiçbir ilginin olmadığını mı söylüyorsun?"

Persephone konuşmak için ağzını açtı.

"Hegner!" diye konağın loş iç kısmına seslendi Konniger. "Sen oradaydın – suçlanan sensin. Şahit olduklarını herkese anlat."

Tek elli adam gölgelerde belirdi ve sundurmaya çıktı. "Ava çıkmıştık. Persephone'yi bu iki adamla beraber çağlayanda bulduk." Sağlam eliyle Raithe ile Malcolm'ı gösterdi.

Gözler onlara çevrildi ve en yakındakiler birkaç santim gerildi. Raithe için hava hoştu.

"Persephone'nin yardıma ihtiyaç duyduğunu sandık. Ne de olsa adamlardan biri Dureyalı'ydı. Persephone'nin başı dertte olabilirdi. Herhalde o bizi görmemişti çünkü iri yarı olanını öpüyordu."

Telegram kanalı

Konaktan örülü saçlarının üstüne çiçeklerden bir taç takmış bir kadın çıktı. Kenarda ve Konniger'ın biraz arkasında durdu. Hegner'in sözlerini duyunca Persephone'ye bakarak başını iki yana sallamaya koyuldu. "Reglan öleli daha bir ay bile geçmedi ve sen şimdiden başka bir erkekle düşüp kalkıyorsun. Yoksa sevgilinle, reisimiz ölmeden *önce* de mi görüşüyordun? Kocan oğlunun intikamını almaya gittiğinde gizli gizli ormana mı kaçıyordun?"

"Seni gidi aşağılık, yalancı kuul!" Moya kalabalıktan dışarı fırlayıp ileri çıktı. Sarah ve diğer birkaçı onu tutmasaydı basamaklara ulaşacaktı.

"Çenene hakim ol," diye onu azarladı Konniger.

"Evlenmeni böyle çıkışlar yüzünden buyurduk," dedi taçlı kadın. Raithe onun reis yaveri, yani Konniger'ın karısı olduğu sonucuna varmıştı. "Sen vahşi bir hayvansın, Moya. Hegner seni döve döve terbiye eder."

Moya debelense de zaptedildi.

"Devam et, Hegner," dedi Konniger.

"Eh, dediğim gibi öpüşüyorlardı ama biz yine de vaziyeti kontrol etmek istedik. Persephone kesinlikle hevesli gözüküyordu ve kollarını adama dolamıştı falan ama kesinkes bilemezsin ki. Adam onu tecavüz ediyor olabilirdi. Çağlayana tırmandık ve Persephone bizi gördüğünde yanındakilere dahla dönmemize izin veremeyeceklerini, insanlar gerçeği öğrenirlerse *her şeyin mahvolacağını* söyledi. Bu ikisi işte o zaman saldırdı. İri yarı olanın bir kılıcı vardı – hatta iki tane. Karşısında hiç şansımız yoktu. Sackett ile Adler'ı öldürdü. Kaçmasaydım beni de öldürecekti."

"Neden böyle şeyler söylüyorsun?" diye Hegner'e sordu Persephone. Öfkeli bir hâli yoktu. Bilakis gücenmişe benziyordu ama en çok da ses tonuyla ve başını iki yana sallayışıyla şaşkınlığını ifade ediyordu. "Bunlardan hiçbirinin doğru olmadığını biliyorsun."

Kalabalık kuyunun ve taş tanrının ötesine kadar yayılmıştı. Klan Rhen'in büyük bölümü konak basamaklarından duvar kapısına kadar uzanan mıcır kaplı yolu tıklım tıklım doldurmuştu. Birkaç çocuk en yakındaki alaçukların önünde ebeveynlerinin başları üzerinden bakabilmek için ateş çukurlarının etrafındaki

telegram kanalı

kütük banklara çıkmıştı. İnsanlar kendi aralarında konuştukça kalabalıktan bir uğultu yükseliyordu.

Konniger ellerini kaldırarak onları susturdu. "Sıra sende, Persephone. Nasıl bir gerekçe ileri sürüyorsun? Çünkü en seçkin adamlarımızdan üçünün bir kışkırtma olmadan sana saldırmaları için bir sebep göremiyorum."

Persephone başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Ben de olaydan beri ona kafa yoruyorum. Ama bu üçü yanımdaydı ve lehime şahitlik edebilirler."

Başını iki yana sallama sırası Konniger'daydı. "Senin tarafını tutacakları kesin. Bize tarafsız biri lazım. Yanınızda başka biri var mıydı?"

Persephone yumruklarını sıktı. "Hayır. Ama aynı şey Hegner için de söylenemez mi? Onun tarafsız şahitleri kimler?"

Reis sakalını sıvazladı. "İyi bir noktaya değindin. Ama iki kişi öldü, bu tartışmasız bir gerçek. İki tecrübeli avcının öylece düşüp öldüklerini kabullenmekte zorlanıyorum." Raithe'e odaklandı. "Hem Dureyalılar kana susamışlıklarıyla tanınırlar."

Raithe önündeki iki kişiyi kenara itti ve basamakları çıkıp Hegner'in önünde durdu. "Bu adam bana bir katil dedi." Sözleri hırıltı şeklinde çıkıyordu. "Dureya'da ithamcılar iddialarını dövüşerek savunurlar. Herhalde bu gelenek tüm dahllarda geçerlidir." Konniger'a göz attı. "Hem bana *hem de* bu kadına attığı yalanları geri almasını talep ediyorum, yoksa gerçeğe tanrıların karar vermelerini sağlarız. Meseleyi hemen şimdi çözebiliriz." Elini kılıcının kabzasına koydu.

"Tek elli birine meydan mı okuyorsun?" dedi reisin karısı. "Ne kadar Dureyaca bir davranış."

"Ne fark eder ki?" Raithe parmağını Hegner'e doğrulttu. "Gerçeği söylüyorsa tanrılar zaferi ona bahşederler – o pis ağzından başka bir şeyi olmasa bile. Yoksa tanrılara inanmıyor musunuz?" Küçümseyici bir edayla başını iki yana sallayarak devam etti. "Ne kadar güneylice bir davranış."

"Sen zorba, saygısız ve hiç şüphe yok ki yalancı bir adamsın," diye duyurdu reis karısı, başını iki yana sallayarak. "Hegner'in iddiasını ispatladığının farkında değil misin? *Gerçekten* neler döndüğünü görmediğimizi mi sanıyorsun?" Kalabalığa dö-

Telegram Kanalı

nüp sesini yükseltti. "Daha başka ne gibi bir kanıta ihtiyaç var? Persephone'ye yardım eden katil bir Dureyalı!"

"Tanrılar işin aslını söylerler!" diye karşılık veren Raithe, Hegner'in üstüne yürüdü.

Konniger onunla tek elli adamın arasına girdi. Kalabalığın kızgın uğultusu iyice yükseldi.

Raithe sıcak bir yemek yemeyi, iyi bir uyku çekmeyi ve belki yolculuk için biraz erzak almayı ummuştu. Fakat şimdi cinayetle suçlanıyor ve şımarık bir köylü kalabalığının önünde –hem de konaklarının basamaklarında– bir dahl reisine kafa tutuyordu. Belki Shegon bir tanrı değildi ama tanrılar tarafından sevildiği belliydi. Fhrey'i öldürmesinin ardından Raithe'in hayatı lanetlenmişti. Tek tesellisi, işlerin daha da kötüye gidemeyeceğiydi.

Tam o anda boru öttü. Bir, iki, üç defa.

Herkes dikkatini yolun öteki ucuna yöneltti. Oradaki adamların kalın bir tahta sürgüyle kapıyı kapamak için koşturdukları görülüyordu.

Duvardan bir bağırış yükseldi. "Tanrılar geldiler!"

• • •

Persephone orada toplananlara bir korku dalgasının yayılmasını seyretti. Tüm gözler reislerine çevrildi ama Konniger'ın güven verdiği söylenemezdi. Gözünü kapıdan ayırmaksızın sertçe yutkundu.

"Kavşaktan sapıyorlar!" diye kapının yanındaki duvar tüneğinden seslendi Cobb. "Kesinlikle bu tarafa geliyorlar."

"Ne yapacağız?" diye sordu Biracı Bergin. Ellerindeki kirli havluyu kıvırıp duruyordu.

Tressa bile beklenti dolu gözlerle kocasına baktı ama Konniger ne kıpırdadı ne de konuştu.

"Kaç kişiler?" diye dahlın karşısına bağırdı Persephone.

"Dokuz," diye bağırarak karşılık verdi Cobb. "Eh, yedisi tanrı ve ikisi de... başka şeyler."

"Ne yapacağız?" diye kocasına fısıldadı Tressa.

Reis bir eliyle ağzını sildi. Derin derin nefes alarak sağına soluna bakındı.

telegram kütüphane

"Konniger, dışarı çıkmalısın," dedi Persephone. "Dahla ulaşmalarından önce onları karşılamalısın. Bir konuş bakalım. Ben de seninle gelip tercümanlık yaparım."

Konniger işte o zaman dönüp ona baktı. Persephone kavurucu bir öfke bekledi, hatta belki Konniger ona bir tane çarpardı. Persephone bir tokadı gördüğü şeye yeğlerdi: Korku dolu, ne yapacağını şaşırmış bir ifade.

Çoktan öldüğümüzü düşünüyor.

"Öyle bir şey yapacak değilim." Konniger başını iki yana salladı. "Bu intihar olur. Duvarlarımız kalın, kapımız sağlam. Buradayken güvende oluruz."

Persephone kalabalığı tarayıp Malcolm'ı buldu. Basamaklardan indi ve adamı kolundan tuttu. "Duvarlar onları durdurur mu?"

Malcolm başını iki yana salladı. "Duvarlarınız tahtadan yapılma. Taş bile onları ancak yavaşlatır."

Persephone karşısındaki çehreleri gözden geçirdi. Çocuklarının ellerini tutan anneler bir dahl kapısına bir Konniger'a bakıyorlardı. Kocalar karılarına sarılıyorlar, ümidini kaybeden çoğu kimsenin gözleri yaşlarla doluyordu. Hepsi de reislerinden bir hayır gelmeyeceğini anlamaya başlıyordu.

İnsanların kontrolü dışında olan şeyler vardır ve tanrıların takdiri de onlardan biridir.

"Otlama hattındalar!" diye titrek bir sesle bağırdı Cobb.

Persephone, Malcolm'a arkasını döndü ve dikkatini Raithe'e verdi. Basamaklarda dikilen genç adamın bir eli hâlâ kılıcındaydı. İri yarı, geniş omuzlu, sert bakışlıydı.

Tanrı Katili.

"Millet!" diye bağırdı Persephone, tekrar basamaklara çıkarak. "Beni dinleyin. Bu Dureyalı Raithe. Tanrı Katili!" Delikanlıya bakarak onun yüz ifadesinden sağ kalma şanslarını saptamaya çalıştı. Raithe kesinlikle kızgın, hatta belki öfkeliydi ama Persephone hiç korku görmedi.

"Cobb dokuz kişi olduklarını söylüyor. Geçen sefer kaçıyla birden dövüşmüştün?" diye Raithe'e sordu Persephone.

Delikanlı yanıt vermedi.

"On üç," dedi Brin. "Hikâyelere göre Shegon ve on iki adamıy-

telegram kanalı

la aynı anda kapışmış. Liderlerini öldürmesinin ardından diğerleri kaçmış."

"Bu sefer daha azlar. Aynı şeyi tekrar yapabilir misin?" diye sordu Persephone.

Raithe haşin gözlerle Malcolm'la bakıştı. "O hikâye ile gerçekte yaşananlar arasında büyük fark var."

"Olabilir. Ama Dureya'da yaptıklarını tekrarlamayı planlıyorlarsa bizimle beraber sen de ölürsün," dedi kadın.

"Kapının onları durdurmayacağından emin misin?" diye Malcolm'a sordu Raithe.

"Bir bahçe çitinden daha fazla değil."

"Öyleyse başka bir seçeneğim yok, değil mi?" Raithe tevekkülle iç geçirdi. "Kapıyı açmalarını söyleyin."

"Hayır!" Konniger bir anda canlandı. "Onları içeri alamazsınız!"

"Kulağın duymuyor mu?" diye soran Gifford topallaya topallaya öne çıktı ve Roan'ın yaptığı koltuk değneğine yaslandı. "Kapıyı kıracaklar." Kısık gözüyle Malcolm'ı süzdü. "Hatta belki tanrı oldukları için ona çekip gitmesini söylerler ve kapı kalkıp gider."

"Tanrı Katili bizimle," dedi Brin. Yüzünde geniş bir tebessüm belirdi. Gülümseyen tek kişi oydu. "Onun burada olduğunu öğrenince muhtemelen kaçarlar."

"Brin, Mari aşkına ne olur sus," diye kızına yalvardı Sarah.

Raithe basamaklardan indi. Kalabalık ikiye ayrılarak ona yol verdi.

"Kapıyı açın!" diye bağırdı Persephone, sonra Malcolm'ın yanına gitti. "Bunu işin altından kalkabilir, değil mi?"

"Hep birlikte göreceğiz."

"Onlar tanrı!" diye bağırdı Konniger. "İnsanlar tanrılarla dövüşemezler!"

Persephone diğer herkesle beraber Tanrı Katili'nin yolda tek başına yürümesini seyretti. "Dua et de yanılıyor olasın."

• ● •

Raithe gözünü kapıda tuttu.

En kötü ihtimalle ölürsün. Bu babasının en sevdiği özdeyişle-

telegram kaktüsüm

rinden biriydi. Raithe onu sayısız kez duymuştu. Aynı sözü Uzun Kış esnasında gitgide daha yaratıcı akşam yemekleri hazırlamak zorunda kalan annesi bile kullanmıştı. *Bir dene. En kötü ihtimalle ölürsün.* Yakıcı kayalarla ve dondurucu karlarla kaplı ovalarda yaşayan bir Dureyalı için ölüm korkulacak bir şey değildi. *Hatta bir gelişme bile olabilir*, derdi babası ayrıca. Nasılsa herkes ölürdü ve Dureya'da çoğu kimse bunu gençken yapardı.

Raithe'in ölümden korktuğu yoktu. Fakat günün birinde evlenmeyi ve babasından daha iyi bir ebeveyn olmayı ummuştu. Hayatını dövüşerek geçirerek ailesini ihmal etmeyecekti.

Dahl Rhen'e bu kadar yaklaşarak aptallık etmişti. Planladığı gibi ormanda kalsa ve yerleşkenin etrafından dolanıp güneye inse şimdi buradan kilometrelerce uzakta olabilirdi. Malcolm'ı yanında tutması ise daha da büyük bir muhakeme eksikliğiydi. Onu kervansarayda terk edebilirdi, hatta etmesi gerekirdi. Peşinde bir çocuk olsa daha hızlı yol alırdı. Fakat en büyük hatası Persephone'ye bulaşmak olmuştu.

Nasıl oldu da onun sorunları benim de sorunum hâline geldi?

Herkimer bu kadar kolayca tuzağa düşmezdi. Duygularının muhakeme yeteneğine gölge düşürmesine göz yummayacak kadar kafası çalışırdı. Raithe sık sık dinlemesine rağmen belli ki o dersi iyi öğrenememişti. Babasının izinden gitmemek için yıllarca uğraştıktan sonra aynı aptalca yoldan ölecek olması ironikti. Fhreylerin katlettikleri bir diğer avanak Dureyalı olup çıkacaktı. Tek fark, onun bunu yaşayacak son kişi olmasıydı.

Konniger'ın emirlerine rağmen Raithe yaklaştığı sırada kapıdaki adamlar sürgü niyetine kullanılan yontulmamış kütüğü kancalarından kaldırıp kenara atmış ama kapıyı iterek açmakla uğraşmamışlardı. Sorumluluklarını yerine getirdikten sonra ikisi de tavşan gibi kaçtılar.

Raithe arkasına baktı. Malcolm'ın yanında duran Persephone adamın kolunu sımsıkı tutuyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Eski kölenin iki yana sallanan başı ve yüz ifadesi Raithe'in zaten bildiği şeyi –en ufak bir şansının olmadığını– doğruluyordu.

İç geçiren Raithe ağır kapıyı iterek açtı ve dahildan çıktı. Dışarıda Fhrey grubu yan yana yürüyen iki sıra hâlinde yaklaşmak-

telegram kanalı

taydı. Delikanlı Shegon'un birebir kopyalarını beklemişti ama bu Fhreyler farklıydı.

Raithe aradaki farklılıklardan hoşlanmadı.

Adamlar ikindi güneşinde altın gibi parlayan sarı zırhlar giyiyorlardı. Çoğunun saçı Shegon'unki gibi sarıydı ve omuzlarına aynı ışıltılı kumaştan dikilmiş mavi pelerinler asılıydı fakat bu Fhreyler güneş yanığı tenlere ve sırım gibi kaslı vücutlara sahipti. Hatta ikisi ne Fhrey ne de insandı.

Biri, kesinlikle Raithe'in şimdiye dek gördüğü en iri varlıktı. En az dört metre uzunluğundaki adam keldi ve yabani yüz hatları vardı. Dev sadece deri bir etek ile kösele kayışlar giyiyor ve kocaman bir kılıç taşıyordu. Diğeri iki bacak üstünde yürüyordu ama insandan veya Fhrey'den çok bir hayvana benziyordu. Soluk sarı gözleri kafasına göre çok büyük gözüküyordu ve kısa bacaklar üstünde sekerek ilerliyordu. Kambur sırtı ve upuzun kolları sebebiyle yürürken pençeleri yere sürtüyordu. Yaratığın derisi koyu ve köselemsi, kulaklarıysa sivri ama Fhreylerinkinden çok daha uzun ve keskindi. En kötüsü de ağzıydı. İğne kadar sivri sıra sıra dişlerle öyle doluydu ki hepsi birden içine sığmıyor, bir kısmı farklı açılarda dışarı taşıyordu. Raithe yaratığın dudaklarını paramparça etmeden nasıl karnını doyurduğunu merak etti.

"Ne kadar da yardımsevermişsin. Bize kapıyı kendiliğinden açıverdin," dedi en yakındaki Fhrey, gülümseyerek. Sarı saçları Shegon'unkinden kısa kesildiği için sivri kulakları hemen göze çarpıyordu. Shegon'un aksine bu Fhrey'in omuzları geniş ve vücudu adaleliydi. Saldırgan bakışlı gök mavisi gözleri Raithe'in her hareketine dikkat ediyordu.

"Kusura bakmayın ama içeri giremezsiniz," dedi Raithe, yolun ortasında dikilerek. Sözleri kendi kulağına bile ahmakça geldi.

Kısa saçlı Fhrey'in tebessümü bir sırıtış hâlini aldı. "Nedenmiş?"

Raithe bu sırıtıştan hoşlanmadı. Fhrey şen ve hevesli bir ifade taşıyor, belli ki bela çıkmasını umuyordu.

"Çünkü ben öyle diyorum." Raithe elini Shegon'un kılıcına koydu.

Fhrey'in bu hareketi takip eden gözleri ilgiyle kısıldı.

Telegram Kanalı

Grubun geri kalanı gelip ilkinin arkasında durdu ve daha neı görebilmek için iki taraſa yayıldı.

"Bu da ne böyle?" dedi başka bir Fhrey. Devin haricinde grubun en uzun boylusu oydu. Saçları omuzlarına kadar iniyordu ama tüm Fhreyler gibi o da sakalsızdı. "Tek kişilik bir karşılama heyeti mi?"

"Tam tersine," diye yanıtladı ilki. "İçeri giremeyeceğimizi söylüyor."

"Giremez miymişiz? Bu ne kabalık. Bir Rhun için bile terbiyesizce."

"Üstelik Shegon'un kılıcını taşıyor."

Bu açıklama herkesin dikkatini çekti. Yüzlerden şaşkın bakışlar geçti ve bunu sevinç ifadeleri izledi.

"Demek hakkında o kadar çok şey duyduğumuz meşhur *Tanrı Katili* bu," dedi uzun boylu olanı. Tüm Fhreyler gibi güzel, zarif yüz hatlarına sahipti: kusursuz bir cilt, inci gibi dişler ve o parlak mavi gözler.

Tüm grup son derece rahattı. Ağırlıklar topuklarda, omuzlar gevşekti. Tek bir elin dahi silaha gittiği yoktu. Raithe bu durumdan memnun mu yoksa endişeli mi olduğundan emin değildi. Belki buraya savaşmak için gelmemişlerdi. Veya belki, Shegon gibi, onun bir tehdit olmadığını biliyorlardı.

"Doğru söyle. Shegon'u sen mi öldürdün?" diye sordu uzun boylusu.

"Evet," dedi Raithe. "Ve bu dahla girmeye kalkan her Fhrey'e aynını yapacağım."

"Vay vay vay. Pek de cesurmuşsun." Uzun boylu Fhrey bir adım yaklaşınca Raithe aynı boyda olduklarını fark etti. Gözlerini kırpmayı reddederek adama dik dik baktı.

"Demek büyük bir savaşçısın, ha? Sence beni öldürebilir misin?"

Raithe cevap vermedi. Fhrey onu ölçüp biçiyordu ve Raithe adama ipucu vermek istemiyordu.

"Yol boyunca senin hakkında öyküler duyduk. Ne yalan söyleyeyim, biraz hayal kınklığına uğradım. Daha uzun olmanı bekliyordum – öykülerde kesinlikle öylesin."

Diğerleri gülüştüler.

Telegram Kanalı

"Peki sen *benim* kim olduğumu biliyor musun?" Uzun boylu, uzun saçlı Fhrey avuçları yukarı bakacak şekilde ellerini iki yana açtı ve yavaş yavaş dönerek kendini Raithe'e her açıdan gösterdi. Zırhı gün ışığında parıl parıl parlıyor, rüzgâr altın sarısı saçlarını uçuşturuyordu. "Ben Instarya kabilesinden Zephyron oğlu Nyphron'um. Babam kabilemizin lideri ve Galantiaların, yani yanımdaki bu nazik beyefendilerin komutanıdır. Adamlarım Instaryalıların en seçkinleridirler ve Fhreylerden daha büyük savaşçılar bulunmadığından bu Galantialar en iyinin en iyisidirler."

"Madem ki liderlerisin, bu durumda en iyinin en iyisinin en iyisi mi oluyorsun?" diye laubali bir ses tonuyla konuştu Raithe. Duyduklarından etkilenmediğini göstermek istiyor, Fhrey'in doğru söylediğinden emin olduğu için bunu yapmakta zorlanıyordu.

Nyphron başını iki yana salladı. "Hayır, aslına bakarsan değilim." Kısa saçlı Fhrey'in omzuna bir şaplak attı. "O Sebek'tir."

Bu sözü kıtanın geri kalanından iniltiler kopardı.

"Eh, peki, her birimizin kendi uzmanlık alanı vardır. *Ama...*" Duraksadı ve bir parmağını kaldırarak diğerlerine göz attı. "Ben yine de genel anlamda en iyi savaşçının Sebek olduğunu söylüyorum. Karşı çıkan var mı?"

Sebek sırıttı.

Kimse tek kelime etmedi.

Nyphron dikkatini tekrar Raithe'e yöneltti. "Bizden birini öldürdüğüne göre kendini özel falan sanıyorsundur herhalde, değil mi? Fazla şımarmadan önce taşıdığın kılıca bir bak. Kabzadaki tüm o allı pullu süsleri görüyor musun? Üstünü kaplayan pırlantaları? Ne kadar güzel, değil mi? Sence bu bir savaşçının silahı mı? Shegon, Asendwayr kabilesinden bir avcıydı. Onlar türümüze gıda temin ederler. Becerikli izciler olmalarına, ormanlarda ve çayırlarda büyük başarı göstermelerine rağmen *gerçek* dövüşten pek anlamazlar. O kılıç sadece bir süs. Hoş bir oyuncak. Shegon'a onu bir hayranı hediye etti. Kılıcı Estramnadon'da savaştan zerre kadar anlamayan bir angut yaptı."

Nyphron kendi kılıcını çekti. Tehditkâr davranmadığını göstermek için bunu yavaşça yaptı. Yine de Raithe bir adım geri çekildi ve silahının kabzasını daha sıkı kavradı.

"Bu," silahı gösterdi, "*Pontifex*. Bizzat tasarladığım özel yapım,

telegram kanalı

kıvrık bir kleve – basit, kısa ve hızlı. İsmi dilimizde rüzgâr anlamına gelen sözcüklerden biridir. Sebek'in daha geleneksel ikiz kılıçları kadar yalın olduğu söylenemez ama gördüğün gibi kesinlikle bir oyuncak da değildir. O yüzden söyle bana, Rhun, beni öldürebileceğine inanıyor musun?"

"Ben Rhun değilim. Bir insanım."

Nyphron gülümsedi. Keyifli, gelişigüzel bakışı Raithe'i şimdiye kadar olan her şeyden daha çok huzursuz etti. O bakışın ne anlama geldiğini bilmiyordu.

"Gel, senin *ne* olduğunu tam anlamıyla öğrenelim. Hadi bakalım, çek o güzel kılıcı."

Nyphron delikanlının yalımı kınından çıkarmasını bekledi. "Kalkanını da tak. Bu işi doğru düzgün halletmemiz gerek."

Raithe bunun bir hile olup olmadığından emin değildi. Fhrey onun temkinini gördü ve bir adım geri çekilerek güvenle silahlanması için yer açtı.

"Ne garip bir kalkan," dedi Sebek ve Nyphron'a göz attı. "Shegon dekoratif bir Dherg kalkanı da taşır mıydı?"

Nyphron omuz silkti. "Kim bilir."

Galantiaların liderinin de bir kalkanı vardı o kalkan gözün takip edemediği bir hızla sırtından koluna geçti. Yapılan hareket etkileyicinin de ötesindeydi – sihir gibiydi. Raithe kendini ürkmekten alamadı – amacın tam da bu olduğunu bilmesine rağmen.

Diğer Fhreyler geri çekildiler ve her iki taraf da hazır olduğunda Nyphron kılıcının topuzunu alnına değdirerek reverans yaptı. Raithe bir baş selamıyla yetindi.

Delikanlı öncekiyle aynı ölümcül sürati bekliyordu ve hüsrana da uğramadı. Nyphron, Shegon'dan daha hızlıydı ama çok da fazla değil. Raithe daha evvelden bir Fhrey'le kapışmamış –şimşek gibi gelen hamleleri görmemiş– olsaydı anında öldürdü. Fakat Raithe bu sefer hazırdı. Kendini içgüdülerine teslim etti ve hamleyi yeni kalkanıyla karşıladı. Ne bekleyeceğine dair hiçbir fikri yoktu ve metal disk darbenin şiddetiyle çınlayarak elinden kayınca şok geçirdi. Destek kayışı olmayan kalkan çimlere düştü.

"Korunma amaçlı değil," diye mırıldandı Sebek. "Sadece bir süs eşyası."

Müteakip bir hamle kaçınılmazdı. Raithe tepkiden çok bek-

Telegram Kanalı

lentiyle hareket etti. Nyphron onun kellesini uçurmayı amaçlayarak vurdu. Raithe azıcık daha yavaş olsaydı başını kaybederdi. Kılıcı Nyphron'unkiyle çakıştı ve onun da babasının bakırı gibi kırılacağından korktu. Fakat metaller öpüşürken Shegon'un silahı –oyuncak olsun veya olmasın– dayandı.

Nyphron'un duraklamaya niyeti yoktu. Bir kere hızını almıştı ve baskıyı sürdürerek tekrar saldırdı – önce aşağıdan, sonra yukarıdan. Raithe hamleleri bacağı ve kolu kopmadan hemen önce durdurabildi. Fhrey yakaladığı üstünlükten yararlanırken karşı hamle yapmaya vakit bulamadı.

Çok hızlı. Hem de çok.

Raithe'in ağabeyleri bu kadar hızlı değillerdi. Onlar iri ve ağır hödüklerdi. Raithe içlerinden en eli çabuğuydu ve bundan sonuna kadar yararlanırdı. Onu yakaladıkları anda yenilirdi, o yüzden sakınma becerisini mükemmelleştirmişti. Sürat geçmişte büyük fark yaratmıştı – sürat ve denge. Fakat Nyphron ikisinde de üstündü.

Sınırlarına kadar zorlanan Raithe hayata parmak uçlarıyla tutunarak ve kılıcını Nyphron'un çekiç gibi inen darbelerinin önüne son anda koyarak geri çekildi. Yalımların bir çınlaması bitmeden bir diğeri başlıyordu.

Yenilgi kaçınılmazdı. Raithe'in tek bir hata yapması yeterliydi ve hata yapması uzun sürmedi.

Fhrey'in kılıcı dudak uçuklatıcı bir hızla yanlamasına savruldu ve Raithe vurarak savuşturdu. Fakat bunu gereğinden fazla bir kuvvetle yaptı ve dengesini geri kazanırken zaman kaybetti. Bir sonraki hamleye yetişemeyecekti.

Arkasında bir yerde bir korku nidası yükseldi. Neler olacağını anlayan bir tek o değildi. Delikanlı ölüm vuruşunun beklentisiyle dişlerini sıktı.

Mucizevi bir biçimde Nyphron yavaşladı. Dahl kapısının yakınındaki, Raithe'in arkasındaki bir şey ilgisini çekince o tarafa baktı. Dikkat dağılması kısa sürdü ama yeterliydi. Nyphron'un hamlelerini daha fazla karşılayamayacağını anlayan Raithe boşuna uğraşmadı. Onun yerine tehlikeli bir kumar oynadı. İlk defa saldırıya geçti. Kılıcını yanlamasına değil de yukarıdan aşağıya savurdu. Karşılıklı olarak kana kan vuruşacaklardı.

Telegram kanalı

Taktiği işe yarayabilirdi ama Fhrey bir diğer ilki gerçekleştirerek kalkanını kaldırdı.

Hamlesi daha sona ermeden Raithe bir sonrakine geçti. Artık üstünlük ondaydı ve onu elinde tutmaya kararlıydı. Raithe kendi ekseninde dönerek kılıcını aşağıdan yukarıya savurdu. Nyphron sakınmak zorunda kaldı. Fhrey'in toparlanmasına izin veremeyeceğini, yoksa gidişatın yine tersine çevrileceğini bilen Raithe tekrar tekrar saldırdı. Nyphron'un kolundaki kuvveti zayıflatmak için can havliyle rakibine darbeler yağdırdı.

Fhrey'in alnında ter birikti ve gözleri artık eskisi kadar parlamıyordu. Ağabeylerinin taktiklerini hatırlayan Raithe rakibinin saldırılardan kaçınma kabiliyetini etkisizleştirmek için ona iyice sokuldu. Şans yakalayınca da Fhrey'in ayağına sertçe bastı. Nyphron'un yüzünde şaşkın bir ifade belirdi ve Raithe fırsattan yararlanarak Shegon'un kılıcının kabzasıyla çenesine bir tane patlattı.

Sersemleyen ve dengesini kaybeden Galantia geri geri sendeledi. Çenesinden kan damlıyordu ve kalkanı inikti.

Başka bir galibiyet fırsatı yakalayamayacağını bilen Raithe kılıcını savurdu ve–

Çın!

Saldırısı bertaraf edildi. Shegon'un kılıcının kabzasına inen ikinci bir darbe onu Raithe'in elinden ayırıp yere düşürdü.

Sebek her elinde birer kleveyle ve gözlerinde hiddetle önünde duruyordu. Cesur, kendinden emin, güçlüydü. Malcolm'ın teminatlarına rağmen Raithe karşısındakinin bir tanrı olduğuna inandı. Bekledi ama Sebek üstüne yürümedi. Bir ayağı Shegon'un kılıcının üstünde öylece dikilmekle yetindi.

İki büklüm hâldeki Nyphron kesik kesik soluyor, yüzündeki kanı ve teri siliyordu. Tıpkı onun gibi nefes nefese kalmış olan Raithe bir adım geri çekildi ve babasının avcı bıçağını çekti. Pek matah bir silah değildi ama Herkimer'ın kırık kılıcından biraz daha iyi sayılırdı.

Tabii ya, elimde aynı bıçakla ölecek olmam ne kadar münasip. Meğer tanrılar ne şairane varlıklarmış.

Nyphron bir elini ikisine doğru boşlarcasına salladı. "Bu kadar yeter."

Telegram kanalım

"Bu kadar yeter" de ne demek? Beni şimdi mi öldürecekler?

Raithe verdikleri molayı dert etmiyordu, biraz dinlenmesi lazımdı. Kafasını toplama ve muhtaç kaldığı havayı doya doya soluma fırsatından hoşnuttu. Şimdi neler olacağını beklerken Nyphron'un dikkatini dağıtan şeye bakmak için arkasına göz attı. Açık kapının orada yan yana duran Persephone ile Malcolm yaşananları kocaman gözlerle seyrediyorlardı. Persephone ellerini ağzına kapatmıştı. Malcolm da onun kadar kaygılı gözükmesine rağmen Raithe'e takdirle gülümsedi.

"Böyle dövüşmeyi kimden öğrendin?" diye sordu Nyphron.

"Babamdan."

"*Kendi* babandan ha?" Savaşçı Sebek'e göz attı. "Sen de gördün mü?"

Sebek kafa salladı. "Görmemesi zor."

"Babam Yukarı Mızrak seferlerinde savaşmıştı," diye açıkladı Raithe. "Halkınızdan eğitim aldı."

"*Halkımdan* eğitim almadı," dedi Nyphron. "*Babamdan* aldı. Bunlar onun teknikleri."

Raithe ne diyeceğini bilemedi. En uygun tercihin *hiçbir şey* olduğuna karar verdi ve soluklanmaya yoğunlaştı. Şimdi her ne olursa olsun havaya ihtiyaç duyacaktı.

"Neden öyle bir şey yaptın?" diye sordu Nyphron ve biraz kan tükürdü. "Shegon'u neden öldürdün? Zevk olsun diye mi? Yapıp yapamayacağını görmek, yeteneğini sınamak için mi?"

Raithe başını iki yana salladı. "Öyküleri duydun sanıyordum. Babamı öldürdü."

"O doğru muydu?" Nyphron şaşırmış gibiydi.

"Hem de gözlerimin önünde."

Nyphron delikanlıyı sert bakışlarla süzdü ve uzunca bir süre ne kıpırdayan ne de konuşan biri oldu. Sonra Fhrey bir şeyi anlamışçasına kafa salladı. "Mesele şu ki Shegon bir *brideeth eyn mer* idi."

"Duymuştum," dedi Raithe.

"Yasak olmasaydı onu asırlar önce ben öldürürdüm." Nyphron dalgın bir edayla elini uzun saçlarında gezdirdi ve Sebek'in çizmesinin altındaki kılıca baktı. "Ona geri ver. Hak etti."

"Kaldığımız yerden devam mı ediyoruz?" diye sordu Raithe.

telegram kanalı

"Hayır." Nyphron kılıcını kınına sokarken boştaki elini kaldırdı. "Öğrenmek istediğimi öğrendim."

"Neymiş o?"

"Mümkün olduğu."

"Neyin?"

"Bir Rhun'un bir Fhrey'i öldürmesinin."

"Yardım edebildiğime sevindim."

"Artık içeri girebilir miyiz?" diye sordu Nyphron.

"Kusura bakma." Raithe başını iki yana salladı.

"Hiç de nazik değilsin."

"Binlerce kişiyi katledip Dureya'yı ve Nadak'ı yakmak da değil."

Nyphron kafa salladı. "Doğru söylüyorsun. Ama *bizim*," grubunu işaret etti, "o olaylarla bir ilgimizin olmadığını söylemem bir fark yaratır mı? Aslına bakarsan o alçakça eyleme katılmadığımız için kanun kaçakları... asiler hâline geldik. Hükümdarımızın buyruklarına karşı çıktık ve savunmasız Rhunları katletmeyi reddettik. Senin gibi biz de kaçağız ve aynı takipçilerden kaçıyoruz. Sana sığınacak bir yer sunulduysa bize de sunulamaz mı?"

Raithe'in nutku tutulmuştu. Konuşmanın daha farklı gelişeceğini tahmin etmişti. "Ben... şey, o karar bana düşmez." Dönüp yeniden Persephone'ye baktı. Kadın gözlerini kırpıştırdı, ardından başıyla onayladı.

"Hanım uygun bulmuşa benziyor," dedi Raithe. "Dahl Rhen'e hoş geldiniz."

"Harika." Nyphron gülümsedi. "Maccus nerede?"

"Maccus mu?"

"Buranın lideri o, değil mi?"

Bu sefer konuşan açık kapının oradaki Persephone oldu. "Reis Maccus... şey, o öldü. Eee, yaklaşık... yetmiş yıl önce. Sanırım. Kocamın dedesinin dedesiydi."

"Ah," dedi Nyphron. "Eh, hâlâ o harikulade şaraptan üretiyor musunuz? Hani hafif bir ceviz tadı taşıyan soluk kırmızı olanı. Yol boyunca öve öve bitiremedim."

"Bir zamanlar Boynuz Sırtı'nda bir üzüm bağı *vardı*," dedi Persephone. "Ama onlarca yıl önce kuraklıkta kaybettik."

Nyphron kaşlarını çattı. "Burada hiçbir şey uzun süre dayanmaz mı?"

telegram kaktüsün

"Cefa," diye yanıtladı Persephone. "Ondan hep bol bol bulunur."

Tanrı dosdoğru ona baktı. Göz göze geldiklerinde de gülümsedi. Karşılık vermeden önce başını salladı. "Eh... en azından ona sahipsiniz."

telegram kaktusun

BÖLÜM 11

Mürebbiye

Yedisi Rhulyn'de, üçü Gula'da olmak üzere on tane Rhun klanı vardı. Her klanın bir reisi bulunurdu. Birleşmek gerektiğinde tek bir lider belirlenirdi ve ona karrel denirdi. Bu sözcük zamanla kral hâline geldi. Fhreyler ise klanlar yerine kabilelere sahipti ve hiç reisleri yoktu. Onun yerine feyn adı verilen tek bir hükümdar tarafından yönetilirlerdi.

–Brin'in Kitabı

Üç taş mermer zemine takır tukur düştü. Biri Arion'a doğru yuvarlandı. Kadın onu aldı ve yumurta iriliğindeki pürüzsüz cismi Mawyndulë'ye geri verdi. Feynin oğlu küçük taş bir ton ağırlığındaymış gibi davrandı – her hareketi aşırı çaba gösterircesine abartılıydı. Sanki soluk almakta bile zorlanıyor, verdiği her nefes uzun bir iç çekişi andırıyordu. Kaşları çatık, başı öne eğik ve asikasının yenleri aşağıya kayarak ellerini örtecek şekilde kamburu çıkık olarak mürebbiyenin önünde durup bekledi.

"Yapamıyorum," dedi kadına.

"Tekrar dene," diye üsteledi Arion.

"İstemiyorum."

İkisi, Arion'un yüksek tavanı nedeniyle seçtiği, sarayın giriş holündeydi. Arion mahremiyet sağlamak için hizmetkârları kovalamıştı ve işte orada –koca merdivenin önünde ve müsrifçe kullanılan fresklerin, goblenlerin, cilalı taşların ve çiçek açan bitkilerle dolu vazoların arasında– bir irade savaşına tutuşmuşlardı.

"Umurumda değil. Yine de yap." Arion çekişmeyi sonlandırması gereken bir hareketle kollarını kavuşturdu ama bu tipik bir Sanat öğrencisi değildi. Mawyndulë bir prens, Feyn Lothian'ın

telegram kalkışın

yirmi beş yaşındaki oğluydu ve tüm hayatı Talwara Sarayı'nda dışa kapalı geçmişti. Hizmetkârlarla ve yalakalık heveslileriyle çevrili olan prens kendini bir şey sanmaya başlamıştı.

Arion'u küstah bakışlarla süzerken öfkesi apaçık ortadaydı.

Çoğu kişi tanrı Ferrol'ın hemcinslerinden birini öldürme veya öldürülmesini emretme gücünü bahşettiği tek Fhrey'in oğlunu kızdırma riskine girmezdi. Fakat haddinden fazla hoşgörülü davranmak ne Mawyndulë'ye ne de halklarının geleceğine yarar sağlardı. Arion oğlanla biraz vakit geçirdikten sonra bir şeyden emin olmuştu: Feyn Fenelyus torununun Sanat'tan başka alanlarda da eğitilmesini istiyordu. Ve Arion aynen öyle yapacaktı.

Sen prens olabilirsin, diye düşündü, *ama ben iki bin yıldan fazla yaşadım. Sence hangi kuyu daha derine iniyordur?*

Arion oğlana bir şey öğretecekse evvela saygıyı tesis etmeliydi. Bildiği kadarıyla Mawyndulë'nin saygı duyduğu tek kişi, babası dışında, Başbakan Gryndal'dı. Gryndal bir efsane olduğu ve neredeyse her Miralyitli tarafından huşuyla bakıldığı için bu hiç de şaşırtıcı değildi.

Arion yılmadı. Kollarını göğsünden indirmeksizin oğlanın bakışlarına aynen karşılık verdi. Birkaç dakikanın ardından prensin asabiyeti şaşkınlığa dönüştü. Doğumundan beri ona eşlik eden hizmetkârlar bile muhtemelen onunla böyle uzun uzun göz teması kurmazlardı. Bu daha üçüncü buluşmaları, oğlanın ikinci dersiydi ve prens, mürebbiyesinin sınırlarını test ediyordu. Asırların meditasyonunun ve eğitiminin hatırı sayılır bir üstünlük sağladığı Arion gözünü bile kırpmadı. Prens onun kararlılığını taklit etmeye çalıştı. Mawyndulë hiçbir şey değilse bile inatçıydı. Bu da iyi bir şeydi çünkü karakterinin gücünü gösterirdi. Arion bundan yararlanabilirdi.

Arion sessiz savaşlarının durgunluğunda açık bir pencereden hoş bir bahar esintisiyle beraber giren yaprak hışırtılarını ve kuş şakımalarını duyabiliyordu. Sarayın daha derinlerindense, feyn karşısında gerçekleşecek gösterileri için alıştırma yapan Estrammadon Korosu'nun boğuk müziği geliyordu. Arion kendini uzun bir çatışmaya hazırladı ve solumasına yoğunlaşarak alıp verdiği her nefesin düzenli bir tempoda gerçekleşmesini sağladı. O tam rahat ederken Mawyndulë gözlerini kaçırdı.

telegram kanalı

Prens ofladı ve kaşlarını çatarak taşlarını tekrar aldı – ikisini bir eline, üçüncüsünü diğerine. İlkini fırlattı ama bunu gereğinden fazla güçle yaptı. Arion giriş holünün yüksek tavanı altında idman yapmalarında ısrar ettiği için minnettardı. Mawyndulë ikinci taşı çok çabuk fırlattı. Hem yükseklik hem de zamanlama yanlıştı.

Gerçekten bu kadar beceriksiz mi, yoksa başkaldırı olsun diye aciz ayağına mı yatıyor?

Taşlar birer ok gibi düştü ve Mawyndulë yakalamaktansa sakınmayı seçti. Arion onun isteksizliğini eleştirmedi. Taşlar o yükseklikten epey can yakardı.

Taşlar yüksek takırtılarla zemine çarptı.

"Gördün mü!" diye bağırdı Mawyndulë, ellerini beline koyarak. Dudaklarını öyle bir büzüştürdü ki bembeyaz kesildiler.

"Evet, evet, gördüm. Beni haksız çıkardın. Harikaydı. Şimdi taşlarla bir de hokkabazlık yapabilirsen daha bile beğenirim."

"Bu çok aptalca. Hem Sanat'la ne ilgisi var anlamıyorum." Oğlan bir ezgi mırıldandı ve parmaklarının gergin bir kıpırtısıyla taşlar havaya yükselip bir çarkın dönmesi gibi havada daireler çizerek birbirini kovaladı. "Bunu zaten Sanat'la yapabiliyorken ellerimi niye kullanayım ki? Verdiğin derslerin hiçbir anlamı yok."

"Evet, çok akıllısın ama bugünkü ders o değil," dedi Arion.

Yakındaki masadan bir şarap kadehi aldı. Prensi beklerken hafif, leziz içkinin tadını çıkarmıştı. Kadeh, dibinde kurumuş kırmızı halka haricinde boştu.

"Yakala," diyen Arion kadehi Mawyndulë'ye fırlattı.

"*Ne?*" Prensin yüzünde panik belirdi. Kontrol elini uzattı ve kristal kadeh parmaklarına çarpıp sekti. Diğeriyle onu kapmaya çalıştı, başarmasına ramak kaldı ama taşlarla beraber cam da elinden kaydı. Her şey mermer zemine düştü. Taşlar takırdadı, cam kırıldı.

"Hımm," diye sesli düşündü Arion. "Sanki bir şey ters gitti, öyle değil mi?"

"Evet, bana bir kadeh fırlattın!"

"Onun bir bıçak, bir kargı, hatta bir *ateş topu* olduğunu hayal et. Ve elindekilerin birer taş değil birer hayat olduğunu." Kadın ayaklarının dibindeki döküntülere baktı. "Belki aynı anda birden fazla şeye yoğunlaşmayı öğrenseydin şimdi hepsi ölü olmazdı."

telegram Kanalı

"Arion," dedi oğlan, yere bakarak. "Onlar birileri değil, taş."

"Şanlısın ki öyleler. Yoksa onlar şanslı mı demeliyim? Şimdi o zavallı cesetleri alıp tekrar dene."

"Peki ya kadeh? O–"

Arion öksürdü ve sekiz büyük parça, on yedi kırık ve iki bin üç yüz yetmiş dört adet cam tozu yerden havalandığı gibi masada duran kusursuz bir kadeh şeklinde birleşti. Dibindeki şarap lekesi bile eksiksizdi.

"Vay canına." Mawyndulë kadehe bakakaldı. "Bunu nasıl yaptın?"

"Öğretmenlerim bana ders verirlerken ilgi göstererek ve yöntemlerini sorgulamayarak."

Prens buna kafa yordu. Bakışları kadeh ile taşlar arasında gidip gelirken kafasındaki kısacık kılları ovuşturdu. Tüm Miralyitliler gibi o da kafasını kazıtırdı ama tıraş olalı birkaç gün geçmişti ve kafa derisinde bir karaltı belirmeye başlamıştı. Arion oğlanın buna nasıl katlanabildiğini anlamıyordu. Kendisi tıraş olmadan iki gün bile geçiremezdi. O zaman kendini temiz hissedemezdi.

Mawyndulë taşları almak için eğildiği sırada Koca Giriş'in kapı kanatları savrularak açıldı ve duvarlara güm diye çarptı. Gelenin kim olduğunu bilmek için Arion'un bakmasına gerek yoktu. Gryndal kapılara dokunmaktan saplantı derecesinde çekinirdi. Hatta çoğu şeye dokunmaktan kaçınır, tırnaklarını içe kıvrılacak kadar uzatmayı yeğlerdi. Bir yere girip çıkarken Sanat'ı kullanarak kapılara vurur ve her seferinde ölçüyü kaçırırdı. Arion aşırı gücün beceri veya kontrol eksikliğinden kaynaklanmadığını, sadece Gryndal'ın pek çok tuhaflığından biri olduğunu bilirdi. Kapılarla arasındaki sorun, bunların en hafifleri arasındaydı.

Gryndal onlardan tarafa bir kere dahi bakmadan holü sert adımlarla katetti. Kulaklarındaki, yanaklarındaki ve burnundaki hızmaların arasına asılı incecik zincirler her adımında şıngırdıyor, altın sarısı uzun pelerini peşi sıra dalgalanıyordu. Arion gözlerini yuvarladı. Gryndal pelerinini uçuşturacak bir esinti yaratmak için Sanat'ı kullanıyordu. İkinci bir dokumayla da hiçbir kumaş boyasının sağlayamayacağı kadar parlak olan rengini güçlendiriyordu. Mawyndulë'nin tepkisi onunkinden farklıydı. Oğlan başbakanı huşu dolu bir hevesle seyrediyordu.

Telegram Kanalı

"Sen. Beni izle," dedi Gryndal haşın bir sesle, yavaşlamaksızın yanlarından geçerken.

"Seni mi kastediyor yoksa beni mi?" diye heyecanını bastıramadan Arion'a sordu Mawyndulë.

"Sanırım az sonra öğreneceğiz. Git. Nasılsa artık dikkatini veremezsin."

Oğlan başbakanın peşinden taht odasına doğru koştu. Arion eğildi, taşları aldı ve heybesine koydu. Sıradan cisimler olmalarına rağmen kendisi de onlarla eğitilmişti. Arion pek fazla yadigâr saklamazdı fakat bu üçü en çok değer verdikleriydi. Tıpkı kendisi gibi prenste de aynı ustalaşma hevesini uyandırarak dersleri bir nebze kolaylaştırmalarını ummuştu. İşler şimdiye dek umduğu kadar iyi gitmemişti.

Başını kaldırdığında Mawyndulë çoktan gözden kaybolmuştu. Arion iç geçirdi. Gryndal rekabet edilmesi zor bir tipti. Hatırlanabildiği kadar eskiden beri her yıl Grantheum Sanat Turnuvası'nın galibi olarak tüm Miralyitlilerin idolüydü. Arion azınlıktaydı, ondan pek hazzettiği söylenemezdi. Fenelyus bu konuya hiç değinmemesine karşın Arion, hayattayken eski feynin de aynı görüşü paylaştığından kuşkulanırdı.

Acaba Trilos hakkında ne düşünürdü?

Adamın kim veya ne olduğu hâlâ bir muammaydı. Arion yegâne karşılaşmalarından bu yana onu hiç görmemişti ve gittiği her yerde ağız arasa da o isimde birini tanıyan çıkmamıştı. Yabancının maskesini düşürme çabalarındaki başarısızlığı bu gizemi öyle bir derinleştiriyordu ki öyle bir olay yaşadığından ciddi ciddi kuşkulanmaya başlamıştı.

• ● •

Arion ikiliye taht odasının önünde yetişti. Gryndal bile o kapıyı patlatırcasına açmaya cüret edemezdi ama adamın kendisini beklediğini görmek Arion'u şaşırttı.

"Kusursuz Majesteleri, haberlerim var," dedi Gryndal kapalı kapıya. Bir an sonra kapı kanatları açıldı. Gryndal pelerinini yakalanacağından endişelenen bir kedinin kuyruğu gibi savurarak içeri girdi. Arion ve Mawyndulë de onu takip ettiler.

Telegram kanalı

Taht odası tam da öyleydi – taht için bir oda. Salonun devasa olması lazımdı çünkü Orman Tahtı altı adet son derece yaşlı ve birbirine dolanık ağaçtan oluşmaktaydı. Bu ağaçlardan her biri Fhreylerin ilk altı kabilesini temsil ederdi. Salonun zemini köklerden bir halıyla, tavanı ise aşılamaz bir dal ve yaprak örtüsüyle kaplıydı. Feynin "koltuğu," Kapı hariç her şeyden eskiydi. Orman Tahtı, Erivan'daki ve belki de dünyadaki en yaşlı ikinci şeydi. Salon ve sarayın geri kalanı daha sonra gelmişti.

"Majesteleri, Alon Rhist'ten Nyphron ile onun Galantiaları meselesini doğrulayan bir kuş geldi," dedi Gryndal. O ve Mawyndulē tahtın önünde ayakta dururlarken Feyn Lothian oturmuş onları dinliyordu. "Gerçekten de fermanınıza itaat etmeyi reddetmişler ve Petragar'ı tartaklamalarının ardından Rhulyn beyabanına kaçmışlar."

"Petragar nasıl? Onu öldürmüşler mi?" diye sordu feyn.

Fhreylerin hükümdarı –ve tanrı Ferrol'ın ilahi olarak seçilmiş sesi– bir bacağını harikulade tahtın filiz kolçağına atmış olup dalgın bir edayla yedi telli bir velloru tıngırdatmaktaydı. Koca Salon müziğe göre tasarlanmamıştı ve yumuşak notalar o geniş boşlukta kaybolarak zayıf, efkârlı sesler çıkarıyordu. Feyn Lothian yeşil bir kaftan giymiş ve o tanıdık altın kaplama yapraklı tacı –Arion'un hayatı boyunca Fenelyus'un başını süslemiş olanı– takmıştı. Tacı adamın kel kafasında görünce Arion saçların kendince bir güzelliği olduğunu iddia eden Fenelyus'a hak verdi.

"Hayır," diye bildirdi Gryndal. "Petragar hayatta ama ağır yaralı."

"Peki şimdi neredeler?"

"Bilinmiyor. Alon Rhist'e döneceklerini sanmam. En azından kendi rızalarıyla. Adalete teslim edilmeleri gerekecek."

Lothian iç geçirdi. "Böyle olsun istemezdim."

"Kusuruma bakmayın, feynim, ama anlamakta güçlük çekiyorum," dedi Arion. "Tam olarak neden bahsediyoruz?"

"Zephyron'un oğlu Nyphron Alon Rhist hudut karakolunun komutanıydı."

"Zephyron'un oğlu mu? Taht için size meydan okuyan o Instaryalı'nın mı?"

Lothian başını salladı. "Oğlunun bana sarsılmaz bir sadakat

telegram kanalı

beslcyeceginden kuşkuluydum, o yüzden yerine Petragar'ı getirdim. Nyphron bu değişikliği beklediğimden daha kötu karşıladı."

"Hem de ne karşılamak. Yeni komutanı kanlar içinde bıraktıktan sonra firar etti," diye ekledi Gryndal.

"Ne korkunç," dedi Arion. "Oradaki şartların bu kadar kötüye gittiğinden haberim yoktu."

"Çok az kişinin var," dedi Gryndal ona. "Ve bunun böyle kalmasını sağlamalıyız. Asırlarca sınır topraklarında görev yapmak, yıllar boyu vahşilerin arasında yaşamak Instaryalıların arasına ayrılık tohumları ekti. Yabanileşip itaatsizleştiler. Galantialar bunun en kötü örneği. Artık Fhrey'den çok Rhunlar."

Prensin ellerini arkasında kavuşturup Gryndal'la aynı duruşu takındığını fark eden Arion kaşlarını çattı.

"Medeniyetsiz barbarlar." Gryndal'ın alışıldık ses tonu *Günaydın* lafının bile kulaga idam hükmü gibi gelmesine yol açardı fakat şimdi üslubu daha da acımasızdı.

Arion adamın kendini bir kültür simgesi olarak gördüğü kanaatindeydi. Koyu göz makyajı, yarım düzine hızma ve sadece altın sarısı kıyafetler giyme takıntısı hep arılığını ispatlama çabalarıydı. Görünümü konusunda ne denli müşkülpesent olsa da asıl bağımlılığı Sanat'tı. Fenelyus aşırıya kaçmanın cazibesine dair uyarılarda bulunmuştu. *Güç sana duymak istediklerini söyleyerek seni baştan çıkarmayı iyi bilir. Unutma, kuşkulandıklarını doğrulayan olmadık bir yalana inanmak, onları reddeden en bariz gerçeğe inanmaktan daha kolaydır*, derdi eski feyn.

"Bu tür bir itaatsizliğe ses çıkarmamak tehlikeli olur, feynim. Idam öneriyorum," dedi Gryndal.

Lothian düşünüp taşındı, sonra başını iki yana salladı. "Aynı fikirde değilim. Petragar'ı sadece dövmüşler. Onu öldürmemişler. Eğer o çizgiyi aşsalardı–"

"Aşmadılar... şimdilik. Böyle bir riske girmeye razı mısınız?"

"Feyn bile olsam bir gerekçeye ihtiyacım var. Ferrol'ın Yasası bana öyle bir güç bahşediyor ama kullanımında sağduyulu davranmalıyım."

Gryndal'ın asabi bir hâli vardı, her zamankinden daha fazla Tüm o hızmaların ve zincirlerin altında bir yüz ifadesi görmek zordu. Arion adamın küpeleri ve zincirleri dallara takılmasın diye

Telegram Kanalı

Bahçe'deki çalılıkların arasından dikkatle geçtiğini tahmin ediyordu.

Belki maksadı da budur. O tür alelade sıkıntılardan muaf olduğunu böyle gösteriyordur.

Tırnaklarının uzunluğu dikkate alındığında Gryndal'ın heybedeki taşlarla hokkabazlık yapamayacağı –Arion bunu düşünürken gülümsedi– veya kapıları açamayacağı kesindi.

"Ferrol'ın Yasası sıradan Fhreyler için yaratıldı, Miralyitliler için *değil*," dedi Gryndal. "Sanat bizi yüceltti. Bizler de tanrı olmuşken başka bir tanrının yasalarıyla kısıtlanamayız."

Arion prensin huşu ve hayranlık dolu bir bakışla başını onaylarcasına salladığını gördü. Mawyndulē bir sonraki feyn olacaktı ve iyi bir hükümdar hâline gelmesi Arion'un sorumluluğundaydı.

Kadın öne çıktı. "Ne güzel! İlahlığa terfi ettiğimizin farkında değildim. Bu olay *tam olarak* ne zaman gerçekleşti?"

Sesi herkesi hazırlıksız yakaladı.

"Ve madem artık öyleyiz," diye devam etti, "lütfen kardeşimiz Ferrol'la ne zaman oturup çay içeceğimizi söyler misiniz? Annem onun sebze çorbasının tarifini almayı çok ister. Ben de kendi ırkımı yaratmak konusunda biraz tavsiyeye hayır demem zira o beceriyi henüz yakalayabilmiş değilim."

Gryndal zincirlerini şıkırdatarak döndü ve ona kötü kötü baktı. Bakışları öylesine düşmancaydı ki Arion bir kalkan dokumaya hazırlandı. Gryndal güçlerini kötüye kullanmaktan çekinmezdi. Onu turnuvalar sırasında aşırı şiddet uygulamakla suçlayanlar vardı ve romantik birlikteliklerde Sanat'ı kullandığına dair öyküler anlatılırdı. Eski sevgililerinden birinin buluşmalarının ölümüyle ve tekrar dirilmesiyle sonuçlandığını iddia etmesi, tüm dedikoduların doğru olmadığının kanıtıydı. Yine de Arion bir defasında onun başka bir Fhrey'e, sıradan bir Gwydry çiftçisine işkence ettiğini görmüştü. Anladığı kadarıyla Gryndal bunu zevk olsun diye, adamı öldürmeden ne kadar ileri gidebileceğini keşfetmek için yapmıştı. Tıpkı birinin kendi elini neredeyse yanıncaya kadar ateşe yaklaştırması gibi.

"Gryndal öyle demek istemedi," dedi Lothian. Elini umursamazca sallaması, sadece bir metre uzağında çıktı çıkacak fırtınadan ne denli habersiz olduğunu ortaya koydu. "Ama haksız

Telegram kanalı

da sayılmaz. Miralyitliler diğer herkesten üstündür. Başka türlü düşünmek aptallık ve eski kafalılıktır. Tanrı olmasak bile diğer kabilelere kıyasla öyle sayılabiliriz."

"O zaman müşfik tanrılar olmaya çalışmalıyız, değil mi?" dedi Arion. "Ferrol'ın bize nasıl muamele etmesini istiyorsak diğer kabilelere de öyle muamele etmeliyiz."

"Aynen," dedi Lothian. "Halkımıza karşı bir sorumluluğumuz var ve Instaryalılar kendi ellerimizle yarattığımız birer canavar. Aramıza dönmek istiyorlar. Haberin var mıydı?"

"Buna izin veremezsiniz," dedi Gryndal, bakışlarını Arion'dan gönülsüzce ayırarak. "Fhrey toplumuna bir Rhun'dan daha fazla karışamazlar. Feci bir kargaşa yaratırlar."

Başbakanın *Fhrey* sözünü artık kendisi için geçerli değilmiş gibi kullanması Arion'un dikkatinden kaçmadı.

"Hadi ama, Gryndal. Durum o kadar da iç karartıcı değil," dedi Feyn. "Rhunlar toprak ve yaş barınaklarda yaşayan aşağılık, pis varlıklardır. Kendi dışkılarında debelenirler."

"Onları hiç gördünüz mü?" diye heyecanla sordu Mawyndulë. "Nidwalden Nehri'ni geçtiniz mi?"

"Evet, bir kere. Asırlar önce."

"Yani Erivan'dan çıkmış mıydınız?" diye sordu Arion. "Neden öyle bir şey yapasınız ki?"

"Annem istedi. Dherg Savaşı sırasındaydı, kendi gözlerimle görmem için beni yanında götürdü."

"Ve bir Rhun gördünüz, öyle mi?"

Feyn gevrek gevrek güldü. "Bir değil, pek çok Rhun gördüm. Absürd bir hızla çoğalırlar. Tek bir dişi koca bir sürü doğurabilir. Bazı annelerin on iki veya on dört yavrusu vardır."

"On dort mü?" diye hayretle sordu Arion.

"Evet... şey, tek seferde değil. En azından bildiğim kadarıyla," diye açıkladı Lothian. "Ama bir defada iki, üç, hatta daha fazla çocuk doğurdukları da olur."

"Binlerce insan olmalı," dedi Arion.

"On binlerce," diye düzeltti Lothian. "Sayılarını tam olarak bilmiyoruz."

"Tehlikeli midirler?" diye sordu Mawyndulë.

"Diğer hayvanlardan fazla değil," dedi Lothian. "Aslına bakar-

Telegram kanalı

san bir ayı veya buyuk bir kedigil çok daha beterdir. Rhunların bizden ödleri kopar. Yanlarına yaklaşırsak çıl yavrusu gibi kaçışırlar."

"Haklısınız, feynim," dedi Gryndal. "Instaryalıları Rhunlarla hemen aynı kefeye koymamalıydım. Ama bu, barbarların arasında geçen asırların onları Fhrey toplumuna uyumsuz hâle getirdiği gerçeğini değiştirmez. Aynı şekilde Alon Rhist'teki Instaryalıların Nyphron ve onun Galantialarıyla başa çıkabileceklerini sanmıyorum."

"Yani Petragar'a güvenmiyor musun?" diye sordu feyn.

Gryndal adamı bayat bir espri yapmışçasına süzdü. "Nyphron tehlikelidir, feynim, ve en iyi savaşçılarımızdan biridir. Bence bir Miralyitli göndermeniz akıllıca olur. Instaryalılar Nyphron ile Galantialarına büyük saygı beslerler. Firariler adaletten ne kadar uzun süre kaçarlarsa Zephyron'un da yaptığı gibi bir isyan başlatma ihtimalleri o kadar artar."

"Ama o bir isyan değildi," dedi Arion. "Zephyron kanuna uydu ve Aquila'dan izin alıp Gylindora'nın Borusu'nu öttürdü ve taht için meydan okudu."

"Yaptığı *yasaldı*," dedi Lothian ona. "Ama bir zihniyeti, Miralyitlilerin egemenliğine karşı takdir etmediğim muhalif bir eğilimi açığa çıkardı."

"Ben giderim!" diye duyurdu Mawyndulē, bir babasına bir Gryndal'a bakarak. "Şu Nyphron denen adamı bir tasmanın ucunda getiririm."

"Hudut çocuklara göre bir yer değil," diye beyan etti Lothian.

"Ben çocuk değilim."

Bu söz o hariç herkesi bir tebessümde buluşturdu.

"Aslına bakarsan seni bu görüşmeye o sebepten çağırdım, Arion. Bence şu Sanatsız asiyi tevkif etmeye sen gitmelisin," dedi Gryndal.

Afallayan Arion bu öneriden hiç hoşlanmamıştı. "Burada sorumluluklarım var. Mawyndulē'nin derslerine devam etmem gerek. Ne yazık ki çok geri kalmış."

"Ben senin yerine bakabilirim," dedi Gryndal.

Mawyndulē'nin yüzündeki sevinç gün gibi ortadaydı.

"Hem zaten bir sonraki feynin mürebbiyesi olarak Nidwalden'i

telegram kanalı

geçmenin ve dünyanın geri kalanını görmenin prensi eğitme kabiliyetini geliştireceğini düşünmüyor musun?"

İyi bir argüman. Hem de çok iyi.

Arion'un verecek bir cevabı yoktu.

"Nasılsa o iş uzun sürmez," diye güvence verdi Gryndal, muhtemelen herhangi bir itirazın önünü kesmek için. "Bilhassa senin gibi biri için."

"Neden bu göreve diğer Miralyitlilerden daha uygun olduğumu anlamıyorum," dedi kadın.

"Çok mütevazısın. Yüce Fenelyus seni Mawyndulē'nin mürebbiyesi olarak bizzat seçmedi mi? Ve sana Cenzlyor gibi bir saygı unvanını bahşetmedi mi? Yeteneklerin onu muhakkak etkilemiş olmalı. Başka neden benim yerime seni seçsin ki? İşte sana o becerileri kullanma fırsatı doğdu."

Beni yolundan çekiyor.

Arion'un bilmediği, Gryndal'ın bu hamleyi ne kadar zamandır planladığıydı. Fenelyus'un kendisi yerine onu seçmesi hakkındaki yorumu kaygı vericiydi. Gryndal prensi eğitmeye ilgi göstermemişti ama bu dargın olmadığı anlamına gelmezdi. İçinden bir ses Arion'a davete direnmesini söylese de Lothian ondan tarafa tebessüm ederek kafasını sallıyordu. Karar çoktan verilmişti ve Arion'un görüşlerinin artık hiçbir önemi yoktu.

Telegram Kanalı

BÖLÜM 12

Tanrılar Aramızda

Gençlik günlerimi hâlâ sıcak ve güneşli hatırlamama rağmen artık anlıyorum ki tanrılar hayatımıza girmeden önce dahldaki yaşantı tekdüze bir angaryadan ibaretti. Sonrasında hiçbir şey aynı olmadı.

–Brin'in Kitabı

telegram kanalı

"Şimdi ne yapıyorlar?" diye alaçuğun açık kapısından dışarı bakan Brin'e sordu Moya. "Neredeler?"

"Yerlerinden kıpırdamadılar. Hâlâ konak basamaklarının önündeler. Küçük bir kamp kurup geceyi geçirmek için döşek seriyorlar. Ama sadece sekiz tane sayıyorum. Biri kayıp."

Hepsi de Roan'ın evindeydiler. Sarah'nınkinden küçük değilse bile geyik boynuzları, sicim, dallar, taşlar, kutular, domuz dişleri, kemikler, çomaklar, saz demetleri, bitkiler ve boş bir arı kovanı da dahil her türlü şeyle tıklım tıklım dolu olan alaçuk dar gözüküyordu. Persephone geri geldiğinden beri Sarah'ya yük olmak istemiyordu. Dostunun kocası Delwin konukları birken beşe çıkması fikrine pek sıcak bakmamıştı. O konuklardan birinin Dureyalı, diğerinin bir kurt, üçüncüsünün bir mistik, dördüncüsününse Alon Rhist'ten gelen eski bir köle olmasının ve Persephone'nin cinayetle suçlanmasının da işleri kolaylaştırdığı söylenemezdi. Öte yandan Roan ile Moya onları barındırmaktan pek memnunlardı. Hatta Roan koşup gitmiş ve yemeği hazırlamak için Padera'dan yardım istemişti. Roan daha önce hiç misafir ağırlamamıştı ve ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Kadın her şeyin kusursuz olmasını istiyordu.

"Kayıp olan herhalde surlara çıkmıştır," dedi Malcolm. "Instaryalılar askerî bir gruptur ve daima bir nöbetçi dikerler."

"Tanrılar yatak mı hazırlıyorlar?" diye sordu Moya.

"Evet," dedi herkesin gözü ve kulağı vazifesini üstlenen Bnn. "Biri ateş yakıyor. İkisi silahlarını biliyor."

"Yani tanrılar da uyuyorlar, öyle mi?" dedi Moya, belirli birine hitap etmeden.

"Onlar tanrı değiller," dedi Malcolm. "Aslında bizden pek farklı sayılmazlar. Bazıları Fhreylerin, Dherglerin ve Rhunlann akraba olduklarını düşünür."

"Aynı klandan gelmek gibi mi?" diye sordu Persephone.

"Başlangıçta evet."

Malcolm, Suri, Minna ve bir keçi kafatasıyla beraber yerde oturan Raithe buruk bir sesle gevrek gevrek güldü. "Birbirimizle yakından uzaktan ilgimiz yok."

Malcolm dudak büktü. "Düşündüğümden daha görmüş geçirmişsin. Muhtemelen her ırktan çok sayıda kişiyle tanışmışsındır, değil mi?"

Raithe ona kaşlarını çatarak karşılık verdi ve birkaç santim daha yer açmak için keçi kafatasını kenara çekti.

"Ben tanıştım," dedi Persephone. "Ve aynı klandan gelmek biraz abartılı olsa da ne kastettiğini anlıyorum. Arada pek çok benzerlik var."

Kadın alaçuğun ana destek kirişine asılı file salıncaklardan birinde oturuyordu. Roan onlara *asma sandalyeler* demişti. Roan'ın olağandışı şeyler yapmak gibi bir huyu vardı ve evi aşırı dolu bir sincap yuvasını andırmasının yanı sıra bir tuhaflıklar vitriniydi.

Evi inşa eden Oymacı Iver yarı zamanlı olarak işportacılıkla uğraştığından içerisi daima türlü türlü ıvır zıvırla dolup taşmıştı. Doğumundan itibaren Iver'e kölelik yapmış olan Roan da o ıvır zıvırlardan biri gibi büyümüştü. Iver geçen kış ölmüştü ve Roan hâlâ özgür bir kadın olarak hayatını çizmeye çalışıyordu. Moya, Iver'in ölümünden birkaç hafta sonra onun yanına taşınmıştı. Girişken tabiatından dolayı herkes onun utangaç eski köleyi olumlu etkilemesini beklemişti ve Roan sahiden de biraz daha iyi gibiydi. Fakat gelişmeler evle sınırlı kalmamıştı. Ne Roan'a ne de Moya'ya tertipli denilebileceği kısa sürede anlaşılmıştı. Evde eksikliği çekilen tek şey boş alandı.

"Neymiş o benzerlikler?" diye sordu Raithe.

telegram kanalı

Persephone omuz silkti. "Eh, hepimiz de uyuyoruz. Bir tanrının öyle bir şeye ihtiyaç duyacağını sanmam."

"E tavşanlar da uyur."

"Evet ama tavşanlar giyinmez, konuşmak veya el aleti kullanmaz."

Moya kafa sallayarak bu sözlere katıldı. O da bir asma sandalyede oturuyor ve iki elini birden kullanarak, Gifford'un maharetle ürettiği seramik fincanlarının birinden çay yudumluyordu. Çömlekçinin eserleri herkesin özenle kullandığı zarif, mükemmel sanat eserleriydi. "Konniger ne âlemde, Brin? Konakta bir kıpırtı var mı?"

"Kapının her iki kanadı da hâlâ kapalı," diye profesyonelce bir özetle yanıtladı kız.

"Ben oraya gideceğim," diye duyurdu Persephone.

"Neden?" diye aynı anda sordular Moya ile Raithe. İkisinin de ses tonu şaşkındı.

"Neler olup bittiğini Konniger'a anlatmalıyım. O reisimiz ve bunları bilmesi lazım. Kapısının önünde dokuz Fhrey varken aklından neler geçtiğini hayal dahi edemiyorum."

"Yedi," diye düzeltti Brin. "Yedi Fhrey, bir dev ve... diğerinin ne olduğunu bilmiyorum."

"Cidden yahu, o dokuzuncusu *ne*?" diye Malcolm'a sordu Raithe. "Sen biliyor musun?"

"Goblin," dedi Padera. İhtiyar çiftçi karısı ateş çukurunda yanan kömür yatağını ustaca karıştırıyordu. Bir yandan ateşin üstünde asılı bir tulumda su kaynatırken bir yandan da Roan'a ıslatılmış yapraklarla sarılı ekmek pişirmeyi gösteriyordu.

"Goblin mi?" Moya öne eğilerek salıncağından tehlikeli bir biçimde sarktı ve Brin'in açık tuttuğu kapıdan dışarıyı görmeye çalıştı. "O yaşlı, yorgun gözlerinle nasıl bu kadar iyi görebiliyorsun?"

Aynı şeyi Persephone de merak etmişti. İhtiyar kadının kısılı gözleri ezik bir kavunu andıran suratındaki deri kıvrımlarının, buruşuklukların ve kırışıklıkların arasında kaybolmuş gibiydi. Padera konuşurken nişan alırcasına onlardan birini –sadece birini– delici bir bakışla açarken diğerini sımsıkı yumardı.

İhtiyar kadının bakışları o anda Moya'daydı. "Bu yaşlı gözler

Teleran Kaktüsün

hâlâ sen neden orada oturup da memelerini iki erkeğin önünde sallandırdığını açıklayamadan bir iğneden iplik geçirebilir."

Moya kaşlarını çatıp salıncağında arkasına yaslandı.

"Bana kalırsa konağın yanına yaklaşmamalısın," dedi Raithe, Persephone'ye. "Fhreyler çıkagelmeden önce reisin sana karşı cephe alıyordu. Geldiklerinden sonra da pek mutlu bir hâli yoktu."

"Sorun Konniger'da değil," dedi Persephone. "Yalan söyleyen Hegner."

"Olabilir," dedi Moya. "Ama Konniger neler döndüğünü öğrenmek isterse dışarı çıkıp Fhreylerle kendisi konuşabilir."

"Burada mevzu ne Konniger ne de yapması gerekenler veya yapmadıkları," karşılığını verdi Persephone. "Dahlın iyiliği için reisin yaşananlardan haberdar olması lazım."

Roan bir diğer Gifford fincanıyla Persephone'ye çay ikram etti.

"Sağ ol, Roan."

Roan cevap vermedi. Başını sallamakla yetindi ve eşya yığınlarının arasından geçerek Padera'nın uğraşmakta olduğu ateş çukurunun yanına döndü.

"Keşke Fhreyler davetini kabul edip konakta kalsalardı," dedi Moya, çayının üzerinden hınzırca sırıtarak. "Hayal edebiliyor musunuz? Konniger'ın aile evine geri dönmek zorunda kaldığını? Biliyorsunuz, onlardan nefret ediyor. Tressa o *aşırı kalabalık cehennem çukurundan* kurtulmanın ne kadar harika olduğu hakkında dahlın dört bir yanında böbürlenip duruyor. Sağ salim konağa taşınmalarının ardından Autumn ile kocasına domuz deyip orada nasıl yaşayabildiklerine akıl erdiremediğini söylemiş."

"Konniger'a *cidden* gıcık oluyorsun, değil mi?" diye sordu Persephone.

"*Konniger beni zorla Çotuk'la evlendiriyor* lafının neresini anlamadın?"

"Biriyle evlenip buradan Mavi Deniz'e kadarki her erkeği azdırmaktan vazgeçmenin zamanı gelmişti," dedi Padera, dişsiz dişetleriyle sözcükleri geveleyerek. "Senin gibi kadınlar yüzünden savaşlar çıktı."

Moya dudak büktü. "Amma da palavracısın, ihtiyar."

"Brin?" diye seslendi Padera.

Kız gözlerini kapı aralığından ayırdı. "Reis Eisol'un kızı Me-

Telegram Kanalım

lenli Augusta, Warricli Theo'yla evlenmeyi reddederek Kızıl Nehir Muharebesi'ni başlattı. Theo'nun babası o çatışmada ölünce Theo intikam yemini etti ve tüm Warric Klanı'nı sancağı altına çağırdı. Bu olay da bin adamın canını alan ve iki yıllık bir kıtlığa yol açan On Yıl Savaşı'nı doğurdu."

"Gördün mü?" dedi Padera. Yanında getirdiği ölü tavuğu Roan'a verdi. "Şunun tüylerini yol."

"Kusura bakma." Persephone dik oturarak salıncağını sallandırdı. "Ama bu sefer Moya'nın tarafındayım. Konniger onun, beni öldürmeye çalışmış bir adamla evlenmesini istiyor."

"Peki neden öyle bir şey yapıyor?" diye sordu Padera, onu bir kez daha tek gözüyle süzerek.

"Keşke bilseydim," dedi Persephone. "*Samimi* olduğumuzu söyleyemem ama aramızda bir husumet varsa bile farkında değilim. Düne kadar onlarla hiçbir sorun yaşamamıştım."

Padera'nın yanında duran Roan ayaklarından tuttuğu tavuğun tüylerini yolmakta zorlanıyordu. Yaşlı kadın iç geçirdi. Ölü kuşu aldı ve tulumdaki, artık kaynayan suya batırdı. Hayvanı bir yukarı bir aşağı şiddetle sarstı, birkaç saniye bekledi, dışarı çıkardı ve tekrar suya soktu. Bunu birkaç defa yaptı, sonra bir kuyruk tüyünü yolup gülümsedi. "İşte," diyerek tavuğu geri verdi. "Bir de şimdi dene."

Roan'ın asıldığı ilk tüy zahmetsizce çıktı. "Sen bir dâhisin."

Padera sırıttı, daha doğrusu hiç kapanmayan dişsiz ağzı daha geniş açıldı. "Asıl *sen* bir dâhisin. Ben sadece yaşlıyım. Altı çocuk, bir koca, düzinelerce inek, domuz, koyun ve kim bilir kaç tane tavuk yetiştirince birkaç şey öğreniyorsun. Unutma, daha iyi bir yol hep vardır."

Roan şevkle kafa salladı. Padera'dan çok mühim bir görev almışçasına bakışları ciddi ve dikkatliydi. "Daha iyi bir yol hep vardır. Daha iyi bir yol hep vardır..."

"Eh, illa gideceksen ben de seninle geleyim," dedi Raithe, Persephone'ye.

İri yarı adam bacaklarını uzatınca odanın üçte birini kapladı.

"Teşekkürler ama bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Seni konağa götürürsem kavga çıkabilir." Persephone çayından bir yudum içti.

telegram kaktüsüm

"Oraya yalnız gidemezsin."

"Öyle bir planım da yok. Delwin'i ve belki güvendiğim bir başkasını yanıma alacağım, mesela çiftçilerden birini."

"Konniger suçlu olduğuna karar verip seni oracıkta idam etmek isterse ellerinden ne gelir? Sana dövüşmesini bilen biri lazım."

"Belki işler Dureya'da öyle yürüyordur. Ama burada bir süreç geçerlidir. Örf Bekçimiz bu konuda ısrarcıdır."

"Bekçiniz epey iri kıyım bir adam herhalde?"

"Aslına bakarsan eli ayağı tutmayan yaşlı bir kadın. Ama reisimiz geleneklerimize saygı gösterir ve onun sözünü mutlaka dinleyecektir. Hiç kimse halk önünde yargılanmadan idam edilmez."

"Hı hı, tabii canım. Ben yine de her ihtimale karşı dışarıda bekleyeceğim. Sorun çıkarsa seslen."

Raithe'in kaygısıyla gururu okşanan Persephone utangaç tebessümünü gizlemek için çabucak çayından içti

"Eee, Brin," Moya havada asılı filesinin kenarından sarktı, "ona ne oldu? Yani savaşı başlatan kadına?"

Brin kısa bir süre düşünürken gözleri daldı. "Warricli Theo, Dahl Melen'i başarıyla kuşattı. Orayı yakıp Augusta'nın tanıdığı herkesi ve besi hayvanlarının büyük bir kısmını öldürdü. Augusta daha sonra intihar etti."

"Ah," dedi Moya, aniden suratını asarak.

"Raithe, Malcolm," diye seslendi Padera. "Bize biraz su getirin. Kapının yanındaki o boş sukabaklarını alın."

İki adam tek kelime etmeden ayağa kalktılar. Raithe belini büktü. Tavan çoğu kimsenin değmeyeceği kadar yüksekti fakat Raithe uzun boyluydu ve tavan kirişlerinde başını çarpabileceği bol miktarda bitki, sukabağı ve balık asılıydı. Adamlar kapları alıp dışarı çıktılar.

"*Raithe'i* su getirmeye mi yolladın?" diye aynı anda sordular Persephone ile Brin, ikili evden ayrılır ayrılmaz.

"Orada boş boş oturuyordu," karşılığını verdi Padera.

"Ama... ama... o bizi kurtardı... ve bir tanrıyı öldürdü!" diye beyan etti Brin, ateşe doğru emekleyip dizleri üstünde itirazla doğrularak.

"Öyleyse biraz su taşımanın da altından kalkabilir, değil

telegram kaktüsüm

mi ya?" Yaşlı kadın tek gözlü bakışını ve yanıltıcı kaş çatışını Persephone'nin tebessum olduğunu bildiği o ifadeye soktu.

"Onunla ormanda karşılaştığın için ne şanslısın," dedi Moya, Persephone'ye. Genç kadın çay fincanını göğsüne bastırdı ve dudaklarında hınzırca bir tebessüm belirdi. "Çok yakışıklı."

"Sen artık sözlüsün," diye ona hatırlattı Brin.

"Kapa çeneni." Moya surat astı, ofladı ve başını arkaya atarak filenin tınlamasına sebep oldu. "Çotuk gidip kendini assın. Fazladan ipin var mı, Roan?"

Roan tavuk yolmaya ara verdi. "Elbette var. Hep yedek–"

Moya iç geçirdi. "Roan, ciddi değildim."

"Ah... pardon."

"Özür dilemene gerek yok, Roan."

"Pardon."

Moya tekrar iç geçirdi. "Boş ver."

Persephone genç kadının içten, dürüst, dolambaçsız açıksözlülüğüne bayılırdı. Ondan daha cesur veya yardımsever birini tanımıyordu. Fakat gizliden gizliye Konniger'ın, Tressa'nın ve Padera'nın onun evlenmesi konusunda haklı olabileceklerini düşüyordu. Elbette Çotuk'la evlenmeye zorlanmamalıydı fakat Moya gerek görünümünden gerekse her teklifi reddetmesinden ötürü talipleri arasında kavgalar çıkarmıştı. Tanrılar, tıpkı insanoğluna ateşi verdikleri gibi, Moya'ya fanilik sınırlarının ötesinde bir güzellik bahşetmişlerdi. Her iki armağanın da önüne çıkanı yakıp yıkma kabiliyeti vardı ama hiç kimse her ağaca bir meşale sallayacak kadar aptal değildi. Öte yandan Moya dizginlenemez bir cilveciydi ve yol açtığı yıkımdan habersizdi.

Kapıdaki nöbetine kaldığı yerden devam eden Brin'in gözleri bir şeye takıldı. "Raithe ile Malcolm kuyudalar."

"Fhreyler bir şey yapıyorlar mı?" Moya dik durdu.

"İçlerinden ikisi o tarafa baktı ama hâlâ öylece oturuyorlar."

"Gözünü üzerlerinde tut," dedi Moya ona, ardından Persephone'ye doğru döndü. Parmaklarıyla fincanında ritim tutarak ona bir soru sordu. "Ormanda ne arıyordun? O konudan hiç bahsetmedin."

Persephone utanmış gibi gözükü yordu.

"Gerçekten gizli gizli Raithe'yle buluşmuyordun, değil mi?"

telegram kanalı

Moya'nın kaşları kalktı. "Yoksa... Çotuk'un dediğini mi yapıyordun?"

"Hayır!"

Moya kaşlarını çattı ve hüsranla arkasına yaslandı. "Öyleyse ne?"

Persephone iç geçirdi. "Bir ağaçla konuşmaya gidiyordum."

Moya, Roan, Brin ve Padera aralarında bakıştılar.

"Ne dedin?" diye sordu Moya.

Persephone başını yerde, bir yassı taş yığınının ve tozlu kozalaklarla dolu yırpanmış bir sepetin arasında bağdaş kurup oturan mistiğe doğru salladı. Minna başını kızın kucağına koymuştu ve Suri etrafındaki hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi gözüküyor, yine pürdikkat sicimiyle oynayarak parmakları arasında örümcek ağını andıran örüntüler yaratıyordu.

"Suri bir süre önce bana gelip korkunç bir facianın, kıtlıklardan bile daha beter bir şeyin alametlerini gördüğünü söyledi. O sırada onu pek ciddiye almadım."

"Ama sonra Fhreyler gelip Dureya ile Nadak'ı yaktılar," dedi Moya.

Persephone başıyla onayladı. "Suri bana bir ağacın yardımının dokunabileceğini söyledi. Her soruya cevap verebilirmiş ve ormandaki en yaşlı ağaç oymuş. Sahiden öyle; kocaman ve kadim."

"Bahsi geçmişken Magda nasıl?" diye sordu Padera. İhtiyar kadın su tulumunun altındaki alevleri yelliyordu.

"Meşeden haberin var mıydı?" diye sordu Persephone.

Padera kafasını salladı. "Melvin ve ben ilk defa... şey. Onun yaprakları altında *evlendik*. Çok güzel bir bahar günüydü. Magda'nın dallarını dolduran ötücü kuşlar bize şarkı söylüyordu. İyi bir alametti."

"Herhalde ağaç o zamanlar bir fidandı, ha, Padera?" deyip sırıttı Moya.

"Bilmem," karşılığını verdi yaşlı kadın. "Güneş henüz doğmamıştı."

İşine ara verip yaşlı kadını yeni bir ilgiyle süzen Roan hariç herkes gülüştü.

Raithe ve Malcolm bir sırığa asılı çeşit çeşit sukabağı testisiyle geri geldiler.

"Şuradaki büyük tuluma boşaltın." Padera parmağıyla gösterdi.

telegram kalıpsun

"O ağaçla gerçekten konuştun mu?" diye sordu Moya.

"Sorular sordum," diye düzeltti Persephone. "Suri meşenin dediklerini bana aktardı."

Ayakları dibinde ıslak bir tüy yığını biriken Roan tüy yolmaktan vazgeçti ve Suri'ye şaşkın şaşkın baktı. "Ağaçların dilinden anlar mısın?"

Suri parmakları arasındaki ağdan bakışlarını ayırmadan kafasını salladı. Sicimi düşünceli bir edayla çekiştirirken dilini dışarı çıkarmıştı.

"Peki ağaç sana ne *dedi*?" diye sordu Moya.

"İpe sapa gelmeyen bir sürü zırva," diye yanıtladı Persephone.

"Zırva falan değil." Suri ilk defa konuştu. "Magda'dan cevaplar istedin, o da sana verdi. Sorun çözüldü."

"Ama sözlerinin hiçbir anlamı yoktu," diye belirtti Persephone.

Suri omuz silkti. "Kafanın basmaması Magda'nın suçu değil. O sana zorluk çıkarmamak için cevabı basit tuttu. Üstelik haklı çıktı. Ama zaten hep çıkar."

"Haklı mı çıktı?" diye sordu kafası karışan Persephone.

Suri başıyla onayladı.

"*Tam olarak* ne dedi?" diye sordu Padera.

Persephone omuz silkti. "Dedi ki..." Mistiğe baktı. "Suri, sen hatırlıyor musun?"

"*Tanrılara kucak aç. Yaralıyı iyileştir. Kurdu takip et*," diye kafasını kaldırmaksızın ezberden okudu Suri. "Bundan daha basit olamaz."

Persephone çayının birazını döktü. "Doğru! Mari aşkına! *Tanrılara kucak aç!*"

Tüm gözler açık kapıya çevrildi. Akşamüstü güneşinin girişe düşürdüğü ışık şeridi Persephone'ye az öncekinden biraz daha parlak, biraz daha sihirli gözüktü.

"Ay tüylerim diken diken oldu," dedi Moya.

Padera ona baktı. "Daha fazla giyinmenin faydası olabilir. Ah, bekle. Kiminle konuştuğumu unuttum. Dur başka türlü anlatayım. Daha az çene çalmak ve daha çok iş yapmak seni ısıtır. Artık o salıncaktan inip bir kâse patates doğra ve tuluma atıp kaynat." Yaşlı kadın Suri'ye doğru döndü. "Yemeğe kalacak mısın?"

telegram kaktüsüm

"Ben onu önceden davet etmiştim," dedi Persephone.

"Sorun değil ama hazırlamamız biraz zaman alacak," diye açıkladı Padera. "Sen o sırada Sackett, Adler ve Hegner'in dün neden Persephone'yi öldürmeye çalıştıklarını keşfedebilir misin?"

Persephone dönüp kıza baktı. "Yapabilir misin?"

"O iş için kemik lazım," dedi mistik.

"Al sana ölü bir tavuk." Padera, Roan'ın elindeki kuşu işaret etti. "Yoksa hayvanı bir tür ayinle mi öldürmen lazım?"

"Kuş bugün mü öldü?"

"Daha bir saat önce boğazladım."

"İşimi görür." Mistik sicimi iki parmağıyla ilmik yaptı ve kendi kendine sırıttı.

Su boşaltmayı bitiren Raithe sukabaklarını kapının yakınına bıraktı, sonra döndü ve içeriyi gözden geçirerek oturacak bir yer aradı. "Bu gece burada kalmamızın sakıncası olmadığından emin misiniz?" diye sordu Raithe. "Biraz sıkışmamız gerekebilir."

"Nasılsa bir yer buluruz," dedi Persephone, sonra elini alnına koydu. "Ah, kusura bakma, Roan."

Tavuğun henüz ancak yarısı yolmuş olan Roan duraksadı. "Niye ki?"

"Kabalık ettiğim için. Burası senin evin, benim değil. Senin adına konuşmamalıydım."

Roan başını yana eğdi, sonra Moya'ya baktı.

"Boş ver, Seph," dedi Moya, anlayışlı bir ifadeyle başını iki yana sallayarak. "Onu hâlâ yatakta yatmasının sakıncası olmadığına ikna etmeye çalışıyorum. Her gece kilimin üstüne kıvrılıyor."

"Kilimin mi?" Persephone vakit gündüz olduğu için dürülüp bir kenara koyulmuş ince saz tabakasına göz attı. "Neden?"

Moya bakışlarını Roan'a çevirdi.

Roan omuzlarını yuvarladı. "O Iver'in yatağı da ondan."

"Iver öldü," dedi Persephone. "Bunu anlıyorsun, değil mi? O artık senin yatağın."

Roan sıkıntılı bir edayla surat ekşitti.

"Gördün mü?" Moya teslimiyetle iç geçirdi.

Roan yarısı yolunmuş tavuğun sarkmasına izin verdiğinden kuşun boynu yere değiyordu. "Oldum olası yerde yattım."

telegram kaktüsüm

"Ama burası artık sana ait... yatak da dahil her şey senin," dedi Persephone. "En azından şu asma sandalyelerinden birinde uyuyabilirsin. Bu arada gerçekten pek rahatlar."

Ona gergin gözlerle aval aval bakan Roan hızla nefes alıp veriyor, tavuğun butlarını ovuşturup duruyordu.

"Gevşe," dedi Padera eski köleye. "Sakinleş ve o kuşu mahvetmeden önce bana ver." Padera tavuğu Roan'dan geri aldı. Yaşlı kadın iki dakika içinde kuşun diğer yarısını da yoldu. Bu iş bitince her iki ayağı da kesip kursağı ve taşlığı kopuk boyundan çekip çıkardı.

"Roan," dedi yaşlı kadın. "Evime git ve şu tüyleri toplamak için bir çuval getir. Onları saklayıp güzel bir yastık yapabilirsin. Arka tarafta, sevgili Melvin'in giysi sandığının yanında bir çift olacaktı."

Roan hararetli bir azimle tekrar başını salladı ve içinde biriken paniği bu yeni görevin ışığında unuttu. Kapıya kadar gitti ama dışarı çıkmadan hemen önce ansızın durdu. "Hey!"

Dönüp baktıklarında kadının Fhreylerle beraber gelen devle çarpışmaktan son anda sakındığını gördüler. Yaratık alaçuğun önünde dikiliyor, eğilerek içeri bakarken girişi tıkıyordu.

Persephone ayağa fırladı. Raithe de onun yanına gitti. Dev tek kelime etmedi. İçeridekilerin geri kalanına bile bakmadı. Gözleri tavuğun içini boşaltmakta olan Padera'daydı.

Yaşlı kadın eciş bücüş dudaklarını aşağıya kıvırarak devi sol gözüyle süzdü. "Işığımı kesiyorsun."

Dev başını eğip gölgesine baktı ve bir adım yana çekildi.

"Senin için ne kolay." Persephone'yi şaşırttı. Kadın gümbür gümbür bir kükreme duymayı beklemişti ama sözcükler yumuşaktı. "Ellerin küçük. Benim o şekilde temizleyebileceğim kadar büyük bir kuş yok."

Yeniden başını kaldıran Padera bu sefer devin ellerine odaklandı. "Sana bir kanca lazım." Roan'a göz attı. "Melvin'imin elleri de hassas işler için çok iriydi. Roan senin pençelerinin bile başa çıkabileceği bir tane yapabilir. Öyle değil mi, Roan?"

Diğerleri gibi devi merakla süzmekte olan Roan'ın gözleri kısıldı ve kaşları çatıldı. Saçlarından bir tutamı parmağına doladı ve telleri ağzına sokup çiğnedi. Ardından yanında cüce gibi kaldığı

telegram kanalı

upuzun yaratığa yaklaşarak ve onun sağ elini tutarak herkesi hayrete düşürdü. Eli havaya kaldırıp kapıdan giren gün ışığında inceledi ve kendi elini onun avucuna dayadı. Aradaki fark çarpıcıydı, Roan'ın eli bir oyuncak bebeğinki gibiydi. Dev hiç konuşmadı. Roan kendi kendine mırıldandı, kafa salladı, sonra da evinin arka tarafına, Iver'in çalışma tezgâhının bir zamazingo yığını altında gömülü olduğu yere doğru seğirtti.

Dev onu bir süre izledi, sonra dikkatini yeniden Padera ile tavuğa yöneltti. "İçini mi dolduruyorsun?" diye sordu, net görmekte zorlanarak.

Padera başıyla onayladı ve tavuğu havaya kaldırdı. "Ekmek ve kekikle."

"Sarımsak?"

"Elbette."

"Tereyağı?"

Padera kaşlarını çattı.

"Peki, aptalca bir soruydu. Elimin altında hep bulunmaz, ondan merak ettim. Ya biber?"

Padera iki dudağını birden emerek yine o tek gözlü sert bakışı takındı. "Sana bir Dherg kraliçesi gibi mi görünüyorum? Drome'un bana büyük servetler bahşettiğini mi sanıyorsun? Ve sen sormadan önce söyleyeyim: safran, altın veya zümrüt de koymayacağım."

Dev gömleğini kaldırdı. Altında uzun bir ipe dizili keseler vardı. Birini açtı, içinden bir tutam aldı ve elini uzattı.

Padera paytak paytak onun yanına kadar yürüdü ve dev parmakları arasındaki tozu yaşlı kadının avucuna boşalttı. Padera'nın kaşlarından biri havaya kalktı.

Dev sırıttı.

"Adın ne?" diye sordu Padera.

"Grygor."

"Grygor, akşam yemeğine kalmak ister misin?" diye sordu Padera, sonra arkasına göz attı. "Sanırım daha çok tavuğa ihtiyacımız olacak."

• ● •

telegram kanalı

Dahl Rhen'in yedi metre kalınlığındaki duvarı tahtadan döşenmiş ve içi toprakla doldurulmuştu. Tepede çim yetişirdi ama duvarda devriye gezen adamların devamlı trafiği, dahlı çepeçevre saran bir patika yaratmıştı. Raithe akşam yemeğinden sonra kapının bir tarafından diğerine kadar turlayarak gün batımını seyretmişti. Yükseklik ona çevre arazinin hoş bir manzarasını sunuyordu. Uçsuz bucaksız orman, tırtıklı kenarlara sahip bir karaltı olarak batıya yayılıyordu. Dahlın güneyinde inişli çıkışlı yeşil tepeler mevcuttu. Raithe kaybolan ışıkta bile çayırları kesip geçen kuzey-güney yolunu görebiliyordu.

Genç adam leih mooru bir omzuna bağlı olarak yürüyordu. Akşam havası soğuk değildi. İlkbahar kışın elini bırakmıştı ve artık yaza doğru uzanıyordu. Bu geçiş kendini en çok cırcırböceklerinin ötüşlerinde ve ağaç kurbağalarının orman tarafında daha da gürültülü olan kesik vıraklamalarında belli ediyordu.

Artık yolculuk etmek daha kolay olacak.

Merdivenin gıcırdadığını duyan Raithe arkasına döndü ve Persephone'nin yukarı tırmandığını görüp şaşırdı. Hemen oraya gitti ve yardım etmek için elini uzattı. Davranışı içgüdüseldi fakat kadının parmaklarını hissedince o ânın yakınlığı dikkatini çekti. Eller bazen çok şey anlatabilirdi, kadınınkiler son derece sıcaktı.

"Malcolm burada olduğunu söyledi. Konniger'la konuşmaya gittiğimi bilmen gerektiğini düşündü," dedi Persephone, tepeye ulaşırken. "Ama doğrusu herhangi bir sorun çıkacağını sanmıyorum."

Persephone delikanlının karşısına geçip ellerini önünde kavuşturdu. Siyah matem elbisesi hâlâ üzerindeydi. Başı önüne eğikken gözleri yukarı çevriliydi, o eğiklik Raithe'in karar vermesini kolaylaştırdı.

"Böyle bir gecede burası güzeldir," dedi kadın. "Bu halkada yüzlerce kez yürüdüm."

"Uzağı görebileceğin fazla bir yer yok."

"Alon Rhist'teki kulenin tepesine hiç çıkmadın, değil mi?"

Raithe başını iki yana salladı.

"Ama onu gördün, değil mi? Kuleyi?"

Delikanlının başı bu sefer yukarı aşağı sallandı. "Dahl Dureya,

telegram kaktüsün

Grandford'un yakınındadır. Kuleyi gözden kaçırmak zordur ama Fhreylerin ziyaretçilere etrafı gezdirdikleri de yoktur."

Persephone koca kuleyi görmeye çalışırcasına kuzeye baktı. "Dureya'da ailen var mıydı?"

"Hayır," dedi Raithe. "Artık yok. Eskiden üç ağabeyim ve bir kız kardeşim vardı. Heim ile Hegel, Yukarı Mızrak Vadisi'nde Gula-Rhunlarla savaşırlarken beraber can verdiler. Bir toplu mezarda gömülüler."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Üzülme. Ağabeylerimi sevmezdim. İçlerinden en iyisi ve yaşça bana en yakını olan Didan'ı bile. O da piçin tekiydi. Bir keresinde yeni hançeriyle oynuyorum diye beni elimden bıçaklamıştı. Beni yere yatırdı ve, 'Demek bıçaklanmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorsun?' deyip hançerin ucunu avucuma batırdı."

Persephone olay daha az önce yaşanmışçasına yüzünü ekşitti. "Kaç yaşındaydın?"

"Altı," dedi Raithe ona. "Sonuçta beş para etmez ağabeylerim vardı ama kız kardeşim ve annem harika insanlardı. Şansımıza babam ve ağabeylerim evde pek kalmazlardı. Gittiklerinde geç saatlere kadar uyumaz, şarkılar söyleyip hikâyeler anlatırdık. Kız kardeşim Kaylin'in olağanüstü bir hayal gücü vardı. Neredeyse her öyküde bir hayalet, ejderha veya güzel bir kızı kurtaran bir kahraman olurdu. Kış fırtınaları duvarları sallarken evde ateşin etrafına oturur ve onu dinlerdik. Kaylin tezgâhımızın ne kadar azaldığını ve gecenin ne kadar soğuk olduğunu unutmamızı sağlardı. Öyküleriyle o tür şeyler yapabilir, seni başka bir yere, sıcak ve harikulade diyarlara götürebilirdi. En güzel günlerimizi diğer herkes savaşa gitmişken ve geriye bir tek üçümüz kalmışken geçirirdik."

Boğazının düğümlendiğini hisseden Raithe susup dişlerini sıktı. Didan'ın bıçakladığı sol elini yumruk yaptı.

"Burada biz de öyküler anlatırız ama çoğu o kadar hoş değildir. Kahramanlar genellikle ormanda yollarını kaybederler, sonra da ya canavarlar tarafından yenilirler ya da ruhların dünyasında ebediyen mahsur kalırlar. Bu öyküleri çocuklar ormandan uzak dursunlar diye anlatırız ama kış gecelerini kasvetli hâle getirirler. Sanırım kız kardeşinin öyküleri daha çok hoşuma giderdi."

telegram kanalı

Persephone saçlarını arkaya attı ve kaybolmaya yüz tutmuş güneşe baktı. "Malcolm sabahleyin gideceğinizi söylüyor."

"Evet," karşılığını verdi Raithe. "En azından *ben* gideceğim. Malcolm adına konuşamam."

"Neden gidiyorsun?"

Raithe tekrar kuzeye baktı. "Tanrı Katili'nin burada... eh, aslına bakarken herhangi bir köyde kalmasının güvenli olduğunu sanmıyorum. Kıyıda köşede kendime ait bir yer bulsam daha iyi."

"Ama umuyordum ki–"

"Evet, ne umduğunu hatırlıyorum ama benden karrel olmaz."

"Yaman bir savaşçısın ve olağanüstü bir cesarete sahipsin."

"Hayır. Sadece inatçı bir Dureyalı'yım, ki bu aptalın teki olmakla aynı kapıya çıkar. Aptal bir karrel istemezsin."

"Aptal olduğunu hiç sanmıyorum. Yiğitsin, iyi kalplisin ve edeplisin."

"Beni tanımıyorsun."

"Hem çağlayanda hem de kurtların saldırısında beni korumak için dövüştüğünü biliyorum. Üstelik Konniger'a kafa tuttun ve başka hiç kimse cüret edemezken tanrıların karşısına çıktın."

"Dediklerimi ispatladığının farkında mısın?" Raithe gülümsedi.

Persephone de aynı şekilde ona karşılık verdi. Tebessümü onu daha güzel, daha genç gösterdi.

"Dinle," dedi delikanlı, "kendi kendime bir nevi söz verdim. Ben bir savaşçılar ailesinden geliyorum. Babamın ve ağabeylerimin işleri güçleri bir çatışmadan diğerine koşmaktı. Başka şey bilmezlerdi, o yüzden hep bunu yaptılar – öldürdüler ve yaktılar. Bu işte, yani önlerine çıkanı yok etmekte iyiydiler ama dövüşürken can verdiler. Hiçbiri hayatta bir şey başarmadı... eh, en azından olumlu veya kalıcı bir şey. Asla bir şey inşa etmediler veya bir fark yaratmadılar. Ben hayatımın yıllar yılı kan dökmekten daha fazla anlam taşımasını istiyorum."

"Ama karrel olmak–"

"Daha fazla ölüm getirecek. Görmüyor musun? Aynı babam gibi olmamı istiyorsun. İnsanları savaşa sürüklememi, öldürüp yok etmemi istiyorsun. Bense başka şeyler istiyorum."

"*Başka şeyler* ne demek?"

telegram kanalı

"Daha iyi şeyler."

"Daha iyi mi?" Persephone gevrek gevrek güldü. "Tüm ırkımıza önderlik etmekten daha iyi ne olabilir?"

"Güvenli bir yerde yaşamak ve bir aile kurmak. Oğullarıma da aynını yapmayı öğretmek. İşte o iyi ve kalıcı bir şey olur." Raithe kadının gözünün içine baktı. Erkeklerle konuşurken hep öyle yapardı; daha azı saygısızca, hatta korkakça olurdu. Fakat bir kadınla beraberken aynı davranış nedense arsızca gelirdi. Belki sebep bundan zevk almasıydı. Hem göz temasını koruyup hem de aklındakini söylemeyi beceremedi;,o yüzden bakışlarını tekrar tepelere çevirdi.

"Düşünüyor... Umuyordum ki belki benimle gelirsin."

"Seninle mi?"

Raithe gözünü manzaradan ayırmadı. "Burada nasıl kalabilirsin bilmiyorum. Reisin Hegner'in tarafını tutuyor ve adaleti yerine getirmesi gerekecek. Kalırsan cezalandırılırsın. Burada katillere ne ceza verirler?" Cevap beklemedi. Söyleyeceği ne varsa söylemeliydi. "Ceza her ne olursa olsun onu sen yokken vermeleri zor olur. Hem zaten sen de benim gibisin: Artık bir ailen yok. Kendine ait bir evin bile yok." Gözlerinin sürgünden dönmelerine müsaade etti ve tekrar kadınınkilere baktı. "Seninle vakit geçirmekten keyif aldım. Epey seyahat etmişe ve yol yordam bilire benziyorsun. Benimle gelmen hoşuma gider. Yeni bir hayat kurabileceğimiz bir yer bulabileceğimizi düşünüyorum."

Daha konuşmadan Persephone'nin kaşları kalktı ve ağzı bir karış açıldı. "Benden seninle beraber kaçıp gitmemi mi istiyorsun?"

Ses tonu kahkahanın eşiğinde gibiydi.

Kalbi kırılan Raithe dişleri arasından nefes aldı. "Bunu *hayır* kabul ediyorum."

Persephone'nin gözleri artık o kadar parlak değildi ve Raithe dikkatini ayakları altındaki çimlere yöneltti. Yer yarılsa seve seve içine düşerdi. Yüzünü sıcak bastı ve teninin güderilerle kaplı kısımlarında sıcak bir karıncalanma hissetti. Bir iki adım uzaklaştı.

"Bekle." Persephone onu kolundan tutarak durdurdu. "Üzgünüm. Gururum okşandı. Cidden. Ama... sana göre biraz yaşlı olduğumu düşünmüyor musun?"

Telegram Kanalı

"Belli ki düşünmüyorum, yoksa böyle bir şey teklif etmezdim." Kendi ses tonu Raithe'in hoşuna gitmedi. Biraz buruk gibiydi. Konuyu böyle kapatmak istediği yoktu ama–

İşleri daha beter edecek bir şey söylemeden önce buradan gitmeliyim.

Öyle yapmaktansa hiç düşünmeden konuştu. "Nyphron yüzünden mi?"

Persephone kafası karışmış gibi gözüküyordu. "Nyphron mu? O da nereden çıktı?"

"Sana ilgi duyuyor, değil mi?"

"İlgi duymak mı? Bir Rhun'a mı?" Delikanlıya hayretle bakakaldı.

"Seni kapıda görünce dikkati dağıldı. Neredeyse canından olacaktı. Onu nasıl etkilemiş olabileceğini herhalde–"

Persephone gözlerini yuvarladı. "Yok daha neler."

"Tanrıların fani kadınlara tutuldukları bir sürü öykü anlatılır."

Persephone omzundan geriye bakarak alaycı bir tebessüm etti. "Onlar tanrı değil, unuttun mu? Hem zaten böyle bir sorunumuz olacağını sanmam. Gözlerine takılacak biri varsa o kişi Moya'dır." Bir elini endişeyle alnına götürüp iç geçirdi. "Şimdi düşünüyorum da onunla Fhreylerden uzak durması hakkında konuşsam iyi olur."

Raithe tekrar geri çekildi.

"Raithe." Persephone dertli bir yüzle öne çıktı. "Kocam öldürüleli bir ay bile geçmedi. Yirmi yıl evli kaldık. Onu severdim. *Hâlâ* seviyorum. Bunu anlayabiliyor musun?"

Raithe içinden, böyle konuşmasının işleri zorlaştırdığını söyledi. Kadına, sadakat ve bağlılık gibi erdemlere nadiren rastladığını ve Reglan kadar şanslı olmak istediğini açıkladı. Ayrıca yasını ihlal ettiği ve kendisi gibi birinin onun gibi biriyle beraberlik şansı olabileceğini varsaydığı için özür diledi. Raithe ne de olsa bir Dureyalı'ydı. Tüm bu şeyleri ona söylediğini hayal etti ama ağzını nihayet açtığında oradan çıkan tek şey, "Peki," oldu.

Kelime tüm ağırlığı ve kederiyle havada asılı kaldı. Persephone belki de birbirlerine ettikleri son sözün bu olmasını istemediğinden tekrar konuştu. "Bir ailem olmadığı konusunda yanılıyorsun. Padera benim için anne gibidir. Çocukları öldüğünden beri her-

telegram kaktüsün

kes için öyledir. Brin'e kızım gözüyle bakarım – veya en azından yeğenim, çünkü Sarah'yı kız kardeşim sayarım. Moya usandırıcı ama dayanılmaz bir kuzen gibidir ve Gifford..." Elini kaldırıp gözlerini sildi. "Anlıyor musun? Benim bir ailem var ve başlan dertte. Hem de büyük dertte. Çekip gidemem. Konniger'ı masumiyetime ikna edeceğim. Onu yıllardır tanırım."

Yüzünü daha adamakıllı sildi, sonra yaklaşıp delikanlıya sıkıca sarıldı. "Bana ve buradaki herkese yaptıkların için teşekkür ederim. Hayatımı birden fazla kez kurtardın. Keşke kalsaydın. İstemiyorsan karrel olmak zorunda değilsin. Yine de yardım edebilirsin. Sırf burada bulunmakla bile öyle çok yardım ettin ki. Hem belki... belki Dahl Rhen'de de mutlu bir yuva kurabilirsin. Ne dersin?"

Raithe'i bırakıp geri çekildi ve ellerini önünde kavuşturdu.

Raithe artık kendini *o kadar da* aptal hissetmiyordu. Mutlu olmaktan çok uzaktı ama sarılması iyi gelmişti. Hayatı boyunca hiç çok fazla şey arzulamamıştı. Dureyalılar başkaları gibi hayal kurmazlardı. Karınlarını doyurmaktan ve ısınmaktan başka bir dertleri olmazdı ve o âna kadar Raithe'in planı beyabanda yalnız yaşamaktı. Fakat artık öyle bir yaşamın ne denli yalnız, ne denli boş olacağını görüyordu. Kendini başını sallayıp onaylarken buldu.

"Fhreylere gelince..." Persephone kuyunun yakınında kurulu kampa baktı. "Burada ne kadar kalacaklarını kim bilir. Doğrusunu söylemek gerekirse beni korkutuyorlar. Hatta herkesi korkutuyorlar... sen hariç."

Persephone yanılıyordu. Fhreyler Raithe'i fazlasıyla korkutuyorlardı. Delikanlı kendisini neden öldürmediklerinden emin değildi. Galantialar bir Rhun'un boyun eğmeyi reddetmesinden, kalıp savaşmasından etkilenmişe benziyorlardı. Duyguları değişmeden önce çekip gitmek akıllıca olurdu ama Persephonesiz gitme düşüncesi Raithe'in içini sıkıyordu.

Belki zaman içinde onu benimle gelmeye ikna edebilirim.

Persephone iç geçirerek konağa baktı. "Eh, sanırım daha fazla ertelemenin anlamı yok. En iyisi bu işi bir an önce halletmek."

"Orada dikkatli ol," dedi Raithe ona. "Ciddiyim, Persephone. Sorun çıkarsa bağır. Avazın çıktığı kadar bağır ve yoldan çekil. Ben geri kalanını hallederim."

Telegram Kanalı

"Sağ ol ama reise saldırmak muhtemelen doğru bir yaklaşım olmaz. Hem öyle bir şeyin beni haklı çıkaracağından şüpheliyim."

"Dureya'da çıkarırdı." Delikanlı gülümsedi.

Persephone tam merdivenden inecekken durakladı. "Göreceksin, her şey yolunda gidecek. Konniger'ı yıllardır tanırım. Ne de olsa kocamın Kalkan'ıydı. Olayı kendi açımdan anlatmam gerekecek, hepsi bu. Ah, ayrıca bana Seph diyebilirsin. Bunu hak ettin."

• ● •

"Galantialar bize yardım edeceklerini söylediler," diye bildirdi konağın Koca Salon'unun ortasındaki koltukların önünde duran Persephone. Delwin ile Tope Highland de onunla gelmişlerdi. Adamlar onun yanında ve biraz arkasında bekliyorlardı. Bayırdaki toprağı sürerek geçen bir günün ardından Tope'un çizmeleri çamur içinde kalmıştı. Bir dövüşçü olarak tanınmazdı ama tarlalarda çalışarak geçirdiği yıllar onu güçlü kuvvetli kılmıştı. Delwin bir elinde çoban değneğini, diğerindeyse Sarah'nın onun için ördüğü büyük ve gevşek kasketi tutuyordu. O da savaşçı değildi ama Persephone'ye kardeşi kadar yakındı. Her iki adam da uzun bir günün ardından evlerine dönmek için sabırsızlansalar da Persephone'ye refakat etmeye razı olmuşlardı.

"Bize nasıl yardım edeceklermiş?" Konniger'ın sesi epeyce kuşkuluysa bile alaycı değildi ve gönülsüzce bir müsamahanın homurtusuna sahipti.

Konniger ile Tressa duvar gibi suratlarla reis ve reis yaveri koltuklarında oturuyorlardı. Maeve ile Krier reisin Kalkan'ına ve Örf Bekçisi'ne yakışır şekilde her iki tarafta dikiliyorlardı. Bu resmiyet rencide ediciydi. Persephone bir yabancı gibi ağırlanıyordu. Daha da kötüsü, pişmiş et ve ekmek kokuları alıyordu ama yemekler o içeri girmeden önce kaldırılmıştı. Bir yabancı bile sofraya oturmaya davet edilirdi.

Persephone geride duran Hegner'e bakmayı reddediyordu. Ayrıca Maeve ve Tressa'yla göz göze gelmekten kaçınarak dikkatini Konniger'ın üstünde tutuyordu. "Daha başka Fhreyler dahlı yok etmeye gelirlerse bizim lehimize konuşacaklar. Dureya'daki ve

Telegram Kanalım

Nadak'taki olayların burada tekrarlanmasının önlenebileceğine inanıyorlar."

Salonda bereketli güney tarlalarında çiftçilik yapan Riggles ve Sackett'ın yakın dostu olan avcı Devon da dahil başkaları da vardı. Hepsi de ortak bir özelliğe sahipti – Persephone onları iyi tanımazdı ve Krier ile Çotuk gibi bazılarından hoşlanmazdı. Üstelik başka insanlar, reis koltuğunun arkasındaki gölgelerde toplanmış yeni çehreler de mevcuttu.

Hiçbiri bu haberi tebessümle karşılamadı.

"Neden öyle bir şey yapsınlar ki?" diye sordu Konniger.

"Çünkü bu Fhreyler diğer Fhreylerin eylemlerine karşı çıkıyorlar. Liderlerine itaatsizlik etmişler. Nadak'ı ve Dureya'yı yakmayı reddetmişler ve–"

"Nadak *yine de* yandı," dedi koltukların arkasında duran yabancılardan biri. Adam kırçıl bir surata ve suçlayıcı bir bakışa sahipti. Persephone tüm bu husumetin nereden geldiğini çözemedi, ta ki adamın omzundaki çekiç broşunu fark edene dek. Adam Nadaklı'ydı.

"Doğru ama *onlar* yakmamışlar," diye açıkladı. "Saldırıyı durdurmaya çalışmışlar. Bu dokuzu asi. Bize zarar vermek istemiyorlar. Alon Rhist'e geri dönemezler, o yüzden barınacak bir yer arıyorlar. Ama diğer Fhreyler buraya gelirlerse bunlar bizim adımıza konuşup hemcinslerini bizi bağışlamaya ikna edecekler. Bunun ne kadar–"

"Galantialar kanun kaçaklarıysa ötekiler onlara neden kulak assınlar?" diye sordu Konniger. "Hem madem ki bunlar suçlu, buradaki varlıkları bizi daha büyük bir tehlikeye sokmaz mı? Kaçaklara yataklık etmek, Alon Rhist'e ne kadar fitneci olduğumuzu ispatlar. Bu asilerin dahlda kalmalarına izin verirsek durum daha kötüye gider."

Persephone ellerini hüsranla kalçalarına vurdu. "Eğer Fhreyler Dahl Rhen'i yakıp her erkeği, kadını ve çocuğu öldürmeye niyetlilerse durum nasıl daha kötüye gidebilir ki? Bu Galantialar müttefikimizken sağ kalma şansımız artmaz mı?"

"Söylediğin en önemli sözcük *eğer*. Ya Fhreyler zaten alacakları kadar intikam aldılarsa? *Eğer* bize saldırmak gibi bir planları

telegram kanalı

yoksa onlara fikirlerini değiştirmeleri için bir sebep vermiş oluruz," dedi Konniger, yüzünde sert bir bakışla.

"Elimizdeki en iyi seçenek onların gönlünü almak," dedi Tressa. "Mesela dışarıdaki kanun kaçaklarını onlara teslim ederek. Bunu yapabilir miyiz? Alon Rhist'e haber salıp onlara kaçakların burada olduklarını söyleyebilir miyiz? Böyle bir şey Dureyalılara benzemediğimizi ispatlamaz mı?" Gözleri heyecanla kocaman açıldı. "Tanrı Katili'ni de teslim edebiliriz! Eminim çok hoşlarına gider. Bizim sorun yaratmadığımızı görürler. Hatta belki bizi ödüllendirirler."

"Galantiaların lideri Nyphron'a göre Alon Rhist'teki Fhreylere tüm Rhunları ortadan kaldırmaları emredilmiş. Bu iş tek bir Fhrey'in öcünü almanın çok ötesinde. Hepimizi birden öldürmeye kararlılar."

"Nyphron mu?" Konniger onu durdurdu. "Yani o Fhrey'le senli benli misiniz?"

"Evet, bize adını söyledi."

"Asıl *sana* söyledi demek istiyorsun," dedi Tressa. "Şu Nyphron neden kendini Konniger'a tanıtmadı? Neden reisin önüne çıkmadı?"

"Bilmiyorum. Belki konaktan birinin dışarı çıkıp kendileriyle konuşmasını bekliyorlardır."

"Ben asıl bu kanun kaçaklarının bize yardım etmeye neden bu kadar hevesli olduklarını merak ediyorum. Niçin kendi türleriyle ters düşsünler ki?" diye sordu Tressa. "Bundan çıkarları ne?"

"Emin değilim. Zaten o yüzden *gidip onlarla konuşmalısınız*." Persephone sinirlenmeye başlıyordu. "Bu tür şeyleri öğrenmek isteyeceğinizi sanıyordum."

"Ben de her işe burnunu sokmaktan kendini alamadığını sanıyorum. Yaverlik koltuğunda oturanın sen değil de ben olduğumu bir türlü kabullenemiyorsun. Artık Dahl Rhen'i kimin yönettiğini unutuyorsun." Tressa'nın yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

"Tressa," dedi Persephone alçak sesle. "Liderlerin başkalarına kimin lider olduğunu hatırlatmaları gerekmez. Sizden tek istediğim görevinizi yerine getirmeniz."

"Demek bir de isteklerde bulunuyorsun! Ne cüretle karşımıza geçip—"

telegram kanalı

Konniger göründüğü kadarıyla karısını sakinleştirmeye çalışarak onun elini sıvazladı. "Bence göz ardı ettiğimiz daha önemli bir husus var." Persephone'yi sert bakışlarla süzdü. "Daha birkaç gün öncesine kadar her şey yolundaydı. Şimdi dahlın en beceriklı avcılarından ıkisi öldü ve sadece meşhur *Tanrı Katili*'nin değil, emirlerime karşı gelerek dahla davet ettiğin bir grup Fhrey savaşçısının ıstilasına uğradık. Tüm bunlar bana pek de tesadüfmüş gibi gelmiyor."

Konaktaki diğerleri kafa sallıyorlar ve bilgiç gözlerle bakışıyorlardı. Persephone içeri girdiğinden beri bir şeyler dönüyordu. O konuşurken adamlar kaşlarını çatıyorlardı. Persephone oraya gelirken huzur veya takdir bulmayı beklemişse de endişeyi, tasayı veya korkuyu da anlayışla karşılardı. Fakat Koca Salon'da toplananların yüzlerinde gördüğü tek şey mutabakattı.

Hegner benim hakkımda neler anlattı ki?

"Ne yaptığını görmüyor muyum sanıyorsun?" diye suçladı Konniger. "Hükmetmek istiyorsan Holliman gibi doğru düzgün meydan okumalıydın. Ama yapamadın, değil mi? Burada sana şampiyonluk edebilecek kadar güçlü birini bulamadın. O yüzden entrikalar çevirdin ve yabancıların kapımıza dayanmalarını bekledin. Şimdi kendine ait bir Fhrey ordun var."

"Konniger, beni çocukluğundan beri bilirsin. Beni ve ailemi on yıl boyunca korudun. Beni *tanıyorsun*. Adler ile Sackett'ı öldüreceğime veya başkalarına öldürteceğime inanıyor olamazsın. Alelacele sonuç çıkarıyorsun. Zor duruma düştüğünün ve Hegner'in bana karşı iddialarda bulunduğunun farkındayım. Ama o iddiaların kaynağına bir bak. Ben bu klanın Büyük Kıtlık'ı ve Uzun Kış'ı atlatmasına yardım etmiş saygıdeğer bir reisin duluyum. Öte yandan Hegner şöhretini Wedon'un en değerli buzağısını çalmaya borçlu. Güvenini kim hak ediyor?"

"Ben buzağı falan çalmadım!" diye bağırdı Hegner.

"Bergin'in birasından bir testi aşırmadığını da söyledin ama onunla beraber yakalandın."

"Şey, evet. Birayı aldım. Ama buzağı falan çalmadım."

"İşte," dedi Persephone. "Kulak astığın kişi bu mu? Gerçekten ormanda gizli buluşmalar yaptığımı mı düşünüyorsun? Beni ve ailemi koruduğun onca yıl boyunca ormana adım atmadığımı

Telegram Kanalı

adın gibi biliyorsun. Hem Reglan'ın ölümünden beri, o bir sefer haricinde Sarah'nın evinden hiç çıkmadım. Sadece bir günlüğüne gittim... tek bir gün. Fhreylere gelince, onlar benim hiçbir şeyim değiller. Ama eğer olsalardı buraya gelip seni onlarla görüşmeye ikna etmeye çalışır mıydım? Nyphron'la konuşmamın tek sebebi, başka hiç kimsenin konuşmamasıydı."

"Peki şu Nyphron'a *ne* söyledin?" diye sordu Konniger, kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Ona daha başka Fhreyler çıkagelirse Dahl Rhen adına konuşma izni olduğunu söyledim."

Bu açıklama Tressa'nın yüzüne geniş bir tebessüm oturttu ve Konniger'a diğerleriyle beraber kafa sallattı. Tekrar gölgelere sinmiş Hegner hariç hepsinin de hoşnut bir hâli vardı.

"İttifaklar kurmadan önce reisine danışmayı düşünmedin, öyle mi?" diye sordu Krier. O zamana dek bir kış sütununa yaslanıyordu ama o anda Persephone'ye doğru bir adım attı.

Krier ilk olarak Gifford'u dövmesiyle Persephone'nin dikkatini çekmiş çirkin bir adamdı. Zorba adam sık sık çömlekçiyle alay eder ve ona çürük sebzeler fırlatırdı. Konu Reglan'ın bilgisine sunulmuştu ve Krier sakatın koltuk değneğiyle ona saldırdığını söyleyerek kendini savunmuştu. Fakat tanıklar Gifford'un ayağı takılıp Krier'in üstüne düştüğünü anlatmışlardı. *Gifford tanrılar tarafından lanetlenmiş. Onu yakınlarda bulundurmak kötü şansa davetiye çıkarır*, derdi Krier sıklıkla. Hiç kimse suçlanmasa da biri Gifford'un evini ateşe vermeye çalışmıştı ve en çok kimden şüphelenildiği sır değildi.

Krier'den hazzetmeyen Tope sırtını dikleştirdi ve ondan tarafa tükürdü.

"Bir derdin mi var, Tope?" diye sordu Krier.

"Evet," yanıtını verdi Tope. "Çok uzaktasın."

Persephone bir elini çiftçinin yenine koyarak onu sakinleştirmeye çalıştı. Sonra Konniger'a doğru döndü. "Sen olsan farklı mı konuşurdun? Yardımlarını reddeder ve onları Dahl Rhen'in dışında tutmaya mı çalışırdın?"

"Mesele o değil," diye neredeyse bağırdı Tressa ve elini koltuğunun kolçağına vurdu. "Hakkın yoktu! Reglan öldü, öldü ve gömüldü. Yetki artık sende değil!"

Telegram kanalı

"Yeter!" Konniger ellerini kaldırdı. "Ben bu klanın reisiyim ve düşünüp taşınmak için zamana ihtiyacım var. Ama bir şeyi iyi biliyorum: Galantialar bir tehdit teşkil ediyorlar. Belki Persephone'yle işbirliği içindeler veya belki onlara yataklık ettiğimiz için türdeşleri bize saldıracak. Her halükârda burada durmaları bizi tehlikeye atıyor. O yüzden işte hükmüm..." Persephone'nin gözünün içine baktı. "Persephone, oraya gidip Fhreylere Rhen Klanı adına konuşma yetkileri olmadığını söyleyeceksin. Sonra yardımlarını istemediğimizi bildirip gitmelerini söyleyeceksin. Seninle Hegner arasındaki meseleyi ise daha müsait bir zamanda değerlendireceğim."

Persephone dönüp Delwin ile Tope'a baktı. İkili gergin bekliyor, gözleri tedirginçe oynuyordu.

"Kararımla bir derdin mi var?" diye sordu Konniger.

Persephone kafa salladı. "Evet, evet var. Bu dahlı kurtarmak için en uygun bulduğum yolu izledim. Niyetim otoritene karşı gelmek değil, onu gerektiği gibi kullanman için seni cesaretlendirmekti. Sen büyük reissin – o yüzden öyle davran. Fhreylerin gitmelerini istiyorsan dışarı çıkar ve onlarla kendin konuşursun. Ben de dostlarımın iyi niyetine sığınarak yaşamımı sürdürürüm. Belki bir şal örmeye başlarım. Sanırım kışın öyle bir şeye ihtiyacım olacak... tabii o zamana kadar senin yüzünden geberip gitmezsek."

Persephone o kadar ani bir şekilde dönüp gitti ki Delwin ile Tope bir anlığına geride kaldılar.

Persephone dışarı çıkarken Tressa'nın konuştuğunu işitti. "Bak, sana söylemedim mi?"

Teleran Kalkışım

BÖLÜM 13

Kemikler

Suri'nin Minna adında bir kurdu vardı. İkisi yakın dosttu ve ormanda beraber gezerlerdi. Suri'nin dövmeleri vardı, daima pislik içindeydi, hiçbir şeyden korkmazdı ve sihir yapabilirdi. Onunla tanıştığım andan itibaren onun gibi olmak istedim... ve hâlâ da istiyorum.

–Brin'in Kitabı

telegram kanalı

Kemikler harikaydı... en azından bir tavuk için.

Suri bir kargayı veya daha iyisi, bir kuzgunu yeğlerdi. Tanrılar çoğunlukla ulak olarak onları seçerlerdi ve ruhlar sıklıkla vücutlarına yerleşirdi. Tabii Suri kemiklerini elde etmek için onlardan birini öldürecek değildi. İlahlar sadık hizmetkârlarından birinin katledilmesini nadiren hoş görürlerdi. Üstelik kuş biçimine bürünmüş bir ruhun boynunu kırma riski daima mevcuttu ve öyle bir şey, olaya müdahil herkese kötü bir gün geçirtirdi. Perdenin öteki tarafıyla kurulacak bağlantı bulanık ve kesik kesik olsa bile tavuk kemikleri iş görürdü. En azından Suri'nin kimseyi gücendirmekten korkması gerekmezdi. Hiçbir tanrı, tanrıça veya ruh bir tavuğa yerleşmez veya onu kullanmazdı.

Suri, Mari'ye seslenmeyi planlıyordu. Tam olarak ne aradığını bilmiyordu ama bilgelik tanrıçası Mari, Persephone'nin evinin hamisiydi ve Suri bundan dolayı en iyi seçeneğin o olduğu fikrindeydi. Kız şu anda dahlın batı tarafındaki duvarın dışında, bulabildiği en yüksek noktadaydı. Onunla beraber tepeye çıkmış olan Minna birkaç adım ileride sessizce yatarak mistiği rahat bırakmıştı. Kurt böyle konularda pek anlayışlıydı. Suri küçük ateşini yaktı ve güneşin alçalmasını bekledi. Fal bakmaya alacakaranlıkta, dünyalar arasındaki kapıların en geniş açıldığı zamanda

başlamak en iyisiydi. O kapılar çok uzun süre açık kalmayacaktı. Kız beklerken kemikleri gruplara ayırdı. Tavuğun sağ yanından alınmış kemikler "biz," yani adına fal baktığı kişiler için kullanılırdı. Sol kemiklerse "ötekileri," yani karşı tarafı temsil ederdi.

Güneş uzaktaki ağaçların arkasına girdiğinde Suri iki kemik setini alevlere attı. Siyah orman hattının dev turuncu topu yutmasını bekledi. Ne sayı saydı ne de fiziki bir ölçü kullandı. Suri içgüdüsel bir kâhindi. Ayinlerini hislerine dayanarak gerçekleştirirdi. Tura ona bildiği her şeyi öğretmişti ama yorum yapmayı hiç kimsenin öğretemeyeceğini de itiraf etmişti. Ya o beceriyle doğardın ya da doğmazdın.

Suri o beceriyle doğmuştu.

Tura bunu ilk bakışta anlamıştı. Yaşlı mistik Suri'ye henüz bir bebekken ötücü kuşlara nasıl seslendiğini anlatmıştı. Tura, çocuğu papatyaların, menekşelerin ve çançiçeklerinin bulunduğu bir kayrana koyduktan sonra yakındaki ağaçların altına saklanırdı. Fazla geçmeden Suri'nin etrafı bir kuş sürüsüyle çevrilirdi. Bu çok renkli topluluğun arasında sakalar, kızıl kanatlı karatavuklar, mavi alakargalar, saksağanlar, sarı ve siyah kursaklı bülbüller, çalıkuşları, kızılgerdanlar, alaycıkuşlar ve bülbüller gibi birbiriyle alakasız pek çok kuş çeşidi yer alırdı. Suri aralarında öylece oturur, senfonilerinden mest olurdu. Tek marifeti kuşları başına toplamak değildi; ayrıca ateş ruhlarıyla konuşur, ne zaman yağmur yağacağını bilir ve ilk donun gelişini öngörebilirdi. Suri tanrı vergisi bir yeteneğe sahipti ama onu kullanmasını sağlayacak araçları ona Tura vermişti.

Göğün rengi turuncudan mora dönüşürken Suri uygun ânın gelip çattığını hissetti ve ateşi söndürdü. Ateş tanrısı Outha'nın diğer tüm çocukları gibi, ateş ruhları sudan nefret ederlerdi. Bu da diğerlerinden farklı değildi ve kıza tıslad.

"Kusura bakma," dedi Suri yaratığa. Ruhun adını bilmeyi isterdi. Her ruhun bir adı olduğundan bile emin değildi. En önemlilerin olurdu. Mesela Hilal Orman'ın ruhu Wogan ve Yukarı Derc'nin adını söylemeye bayıldığı ruhu Hoppidi-poppi gibi. Küçük ateş ruhlarıysa tıpkı taş ve yel ruhları gibi sayılamayacak kadar çoktu. Suri, Elan'ın hepsine tek tek isim koymakla uğraşıp uğraşmadığını merak ediyordu.

telegram kanalı

Topladığı kemikleri hasır bir mindere koyup ateşin yol açtığı çatlaklar ve ufak delikler aramaya başladı. Tura'nın açıkladığı kadarıyla kemiklerde hakikat aramak, bir insanın niyetini ses tonundan tahmin etmeye çok benzerdi. Bu durumda ses Mari'ye aitti ve kullanılan lisan ilahlarınkiydi. Dolayısıyla pek çok şey yoruma kalacaktı. Yine de Suri'nin fal bakma becerisi kemikleri okumaktan ibaret değildi.

Tura onun ormanda yolunu bulma yeteneğine hayret etmişti. Yaşlı mistik bu mahareti ilk başta kusursuz bir hafızaya bağlamıştı. Fakat Suri aynı yeteneği daha önce ayak basmadığı yerleri bulmakta da kullanınca o fikirden caymıştı. Hilal'de geçirdiği elli yılı aşkın sürede Tura o yeraltı odalarından –Malcolm'ın Dherg rulları dediği yerlerden– sadece ikisini keşfedebilmişti. Suri'nin kalan üçünü bulması bir hafta sürmüştü.

Fakat küçük kızın en başarılı olduğu şey ateş ruhlarıyla iletişim kurmaktı. Sekiz yaşındayken ateşle konuşma ve alevleri dans ettirip renklerini değiştirme merakı daha da üst düzeye ulaşmıştı. Tura'nın yay kullanarak döndürdüğü bir çubukla çalı çırpıyı yakmakta zorlanmasını seyrederken kendi tahta yığınını birkaç sözcükle tutuşturmuştu.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sormuştu Tura.

Suri omuz silkmişti. "Bir ateş ruhundan gelmesini istedim, o da geldi. Öyle değil mi?"

Tura kafa sallamıştı ama Suri yaşı kadının yüzünde şaşkınlığa ek olarak kaygı, hatta belki biraz da korku görmüştü. Tura bu olaydan sonra malkinlerden bahsetmeye başlamış ve Suri'nin krimbalların âleminden gelmiş olabileceğine değinmişti.

Suri gözlerini kemiklere dikti ve kaybolan ışıkta, kemikleri elinden geldiğince okudu. Gün batımı falları hep zor olurdu. Böyle şeyleri yorumlamak için gün ışığı gerekirdi ve o ışık çarçabuk sönerdi. Güneş batarken ve gece dünyayı pençesine alırken Suri kemiklerde pek çok şey okudu. Onlardan hiçbiri aradığı şey değildi, adamlar ve neden saldırdıkları hakkında hiçbir bilgi alamadı. Fakat gördükleri çok daha önemliydi.

Suri sağ but kemiğindeki desenleri incelemeyi tamamladı. Deliklerin birbirine yakın ve uca doğru olması, öngörünün uzak bir gelecekten ziyade yakında gerçekleşeceğinin işaretiydi. Çat-

Ejderin kaftusun

laklara baktığında gördüğü iki çizgi ise ona iki farklı öyküyü belli etti.

En önemlisi, tavuk tıpkı Suri'nin dahla gelip Persephone'yle konuşmadan önce rastladıkları gibi kötü alametlerle tıklım tıklım doluydu. O açıdan fazla bir değişiklik yoktu. Ayrıntı arayışıyla daha derine baktığında gördü ki tüm kemikler dolunayın bir dönüm noktası –en kritik an– olacağında hemfikirdi. Kemikler bu konuya açıklık getirmiyorlardı çünkü cevabı bilmiyorlardı – muhtemelen fala tavukla baktığı için. Yalnızca neticeye bağlı olarak dünyayı değiştirecek bir güç çatışmasını gösteriyorlardı, hepsi bu. Kemiklerden üçü hem "bize" hem de "ötekilere" yönelik feci bir tehlikeyi haber veriyordu. Bir kemik Suri'yi kara kara düşündürüyordu zira büyük bir sırrın ormanda saklı olduğunu ve bir ayı tarafından korunduğunu ima ediyordu. Aynı kemik, bahsi geçen sırrın yaklaşan çatışmada önemli bir rol oynayacağını da söylüyordu. Fakat kızı hepsinden çok son kemik hayrete düşürdü. En büyük ve temiz kemiğin sade ucu ateşte kararmıştı. Bu kemik bir canavarın Dahl Rhen'e gelip herkesi öldüreceğini ilan ediyordu.

Suri kaybolan ışığa söverek çatlaklara ve karaltılara daha yakından baktı. *Canavar'ın* Fhreyler anlamına geldiğini sanmıştı ama hayır. İzler bir düşman topluluğunu değil, tek bir yaratığı gösteriyordu. Ve işaretler o kadar netti ki Suri canavarın adını çıkartabiliyordu. Daha başka alametler de mevcuttu ama onlar kömürleşip kaybolmuştu. Önemi yoktu, Suri ihtiyaç duyduğu tüm ipuçlarını bulmuştu.

"Grin," dedi yüksek sesle.

Hemen sonra uzaklarda kükreyen bir ayı, koyu bir kuş sürüsünü havalandırdı. Kuşlar batan güneşe, batıya doğru uçtu.

Minna başını kaldırıp ormanı dikkatle süzdü.

"İşte bu hiç iyi değil," diye kurda fısıldadı Suri.

telegram kanalı

BÖLÜM 14

Batıya Yolculuk

Sözcüklerimizin pek çoğu aslen ya Dherglerden ya da Fhreylerden gelir. "Ilkel" anlamındaki Rhun kelimesini zamanla insanlar için kullanmaya başlamışlardır. Rhulyn "Rhunlar Diyarı" anlamındadır. Avrlyn "Yeşil Diyar" demektir. "Dahl" da "duvar" anlamına gelen Fhrey sözcüğüdür. Fhreyce'deki –ydd eki "yeni" olarak çevrilir. Haritada bu bölgeyi Rhenydd diye adlandırmamın sebebi işte budur.

–Brin'in Kitabı

telegram kanalı

Arion, isminden ötürü Avrlyn hudut bölgesinin yeşil olmasını beklemişti. Fakat son birkaç gündür gördüğü tek renk kahverengiydi. Kahverengi kayalar, kahverengi otlar, kahverengi çamur; ağaçlar bile kara kuruydu. Arion ayrıca çayırların eksikliğinden dolayı hüsrana uğramıştı. Daha önce sınırsız göklerin ve harikulade gün batımlarının resmedildiği geniş vadilerin –uçsuz bucaksız düz toprakların yahut inişli çıkışlı epelerin– tablolarını görmüştü. Lakin Nidwalden'i aştığından beri sonu gelmez orman tünellerinden geçmişti ve Harwood olarak bilinen ormanlık bölge Erivan'daki kadim korulara hiç benzemiyordu. Bunlar ziyaretçileri alacalı gölgelerde gezinmeye davet etmiyordu. Gür çalılıklar öyle yapmaktansa ışığı dışlıyor ve dikenli dallarıyla geçit vermiyordu. Buradaki ormanlar vahşi, hasmane şeylerdi ve Arion yosuna, yaprağa ve dikene sarılı sırlar hayal ediyordu.

Krem rengi bir ata binen Thym'in peşinden gidiyordu. Gryndal ona bir rehber vermeyi teklif etmişti ama Arion reddetmişti. Bunu zarar görmekten veya gözetlenmekten çekindiği için değil, Gryndal'ın dalkavuklarından biriyle günlerce yalnız kalmak is-

temediği için yapmıştı. Yine de bir rehbere ihtiyacı olduğunun farkına varmıştı.

Arion Feyn dışındaki hiçbir Miralyitli'nin Erivan'dan dışarı adım atmadığını şaşırarak öğrenmiş, rehberini diğer kabilelerin birinden seçmesi gerekmişti. Bu durum seçenekleri genişletmişti ama çok da değil. Instaryalıların dışında çok az Fhrey'in Nidwalden Nehri'ni geçmişliği vardı ve onlardan hiçbiri Estramnadon'da yaşamıyordu. Sonunda Arion seçeneklerini altıya indirmişti. Bunların arasında, bir keresinde en kuzeydeki Fhrey kalesi Ervanon bir devler çetesinin saldırısına uğradıktan sonra bazı onarım işleri yapması için Instaryalılar tarafından tutulan Eilywinli bir mimar da mevcuttu. Arion'un doğru duyduğundan emin olmak için devlerin saldırısını üç defa sorması gerekmişti. Eilywinli'nin onarımları yapmaları için yanında götürdüğü bir Nilyndd üçlüsü de listedeydi. Bir diğer olasılık, her dört Ayrlyn hudut karakolunda da yüzlerce yıl hizmet etmiş Asendwayrlı bir avcıydı fakat Arion ziyaretine gittiğinde adamın hasta olduğunu öğrenmişti. Son seçenekse Thym, yani Ferrol'ın sadık kabilesi tarafından sıcak ayları uzak köşelerde dini yayarak geçirmekle görevlendirilmiş bir Umalynli'ydi.

Arion'un Thym'de karar kılmasının sebebi, o kabilede büyüdüğü için Ferrol'ın müritlerinden biriyle beraberken kendini rahat hissetmesiydi. Arion iki bin yılın ardından Estramnadon'da yaşayan hemen hemen herkesi tanırdı ve Thym de istisna değildi. Yine de adam şimdiye dek yalnızca bir çehreden ve isimden ibaret olagelmişti. Ve Arion muhtemelen onunla daha önce tanışmasına karşın aralarında geçmiş herhangi bir diyalogu hatırlamıyordu. Adama Feyn tarafından Alon Rhist'e gönderildiğini açıklarken Thym de batıya yapacağı yıllık seyahate hazırlanıyordu ve Arion ona hududa kadar kendisine refakat edebilir mi diye sormuştu. Thym zoraki bir tebessüm ve saygılı bir kafa sallamayla cevap vermiş, ardından ona bineceği atı göstermişti.

Aklı başında çoğu Fhrey gibi Arion da daha önce hiç at binmemişti. Bu ürkek hayvanlar fırlayıp gitmeleriyle veya binicilerini sırtlarından atmalarıyla tanınırdı. Ferrol Fhreylere üç bin yıllık bir ömür bağışlamıştı ve düşüşler sıklıkla kalıcı sakatlıklarla yahut ölümle sonuçlandığından en uysal hayvana bile binmek bir endişe kaynağıydı.

Telegram Kanalı

"Yürüsek olmaz mı?" diye sormuştu Arion, atla tanışırken.

"Alon Rhist'le aramızda aşağı yukarı yüz elli kilometrelik engebeli bir arazi var," cevabını vermişti Thym. "Ve kusuruma bakmayın, Ekselansları, ama pek de yürüyüş meraklısı birine benzemiyorsunuz."

Arion tavsiyelerine kulak asmazsa bir Vahşi Doğa Rehberi'nin hizmetlerinden yararlanmanın anlamsız olduğu mantığını kabullenerek pes etmişti. İşte bu nedenle, o ve kılavuzu Harwood'un sınırına ulaştıklarında Arion, Naraspur adlı son derece yüksek bir beyaz atın sırtında hayatını tehlikeye atıyordu. Upuzun ağaç tüneli sona erdi ve Arion harikulade bir görüntüyle karşılaştı. Ormandan çıktıklarında çok yüksekte, nefes kesici bir manzara sunan bir sırtta olduklarını keşfetti. Tüm yaşamını Erivan'ın kanopisi altında geçirdikten sonra hayrete düşmemek elinde değildi.

Demek gökyüzü buymuş!

Bütünüyle o kadar geniş ve derindi ki sonsuz gözüküyordu. Üzerlerinde süzülen akıl sır ermez beyaz tutamlar ve göz kamaştırıcı bir ışık mevcuttu. Arion o âna kadar güneşi sadece yaprak ve iğne katmanlarının arasından süzülmüş hâliyle tecrübe etmişti. Dümdüz ileri baktığında ilk kez ufukla karşılaştı. Görebildiği mesafenin sınırı yoktu. Tepeler mavi sırtlar şeklinde yükselip alçalıyordu. Daha da etkileyici olanı, onlara tepeden bakan canavarımsı dağdı. Koni biçimli kütle parlak beyaz zirvesiyle göğün engin maviliğine meydan okur gibiydi. Oradan akan nehir gümüşi bir renkle parıldayarak altlarında kıvrılarak ilerliyordu. Fakat dağ bile göğün huşu uyandırıcı görünümüyle aşık atamıyordu.

Atı kuyruğunu sağa sola sallarken Thym sabırla bekledi. Umalynliler sabırlı bir toplumdu ama adam ayrıca yoldaki o sapağın yolculardaki yarattığı etkiyi biliyor olmalıydı. Arion gelip geçen herkesin tam o noktada durakladığını tahmin etti.

"Ne kadar güzel," dedi.

"Buradan itibaren güneşten korunmak için kukuletanızı takmanız gerekecek. Sabahın erken veya öğleden sonranın geç saatleri haricinde cildinizi örtün. Yoksa yanarsınız."

"Yanmak mı?"

Thym kafa salladı. "Güneşe maruz kaldığınız süreyi kısıtlarsanız cildiniz yavaş yavaş kararır. Ondan sonra endişelenmenize

Telegram Kanalı

gerek kalmaz. Çok fazla güneş sizi çok çabuk yakar." Adam avucuyla başının tepesine dokundu. Rahibin başını kaplayan kıvırcık kahverengi saçları o kadar gür ve kabarıktı ki kürk bir şapka takmış gibiydi. "Saçlarım beni korur ama sizin öyle bir lüksünüz yok. O yüzden dediğimi yapın ve kukuletanızı çıkarmayın." Thym atını yürüttü.

Arion söyleneni yapmasına rağmen giysisinin kenarından göğe doğru kaçamak bakışlar atmayı ihmal etmedi. Acaba Thym onunla dalga mı geçiyordu? Bu kadar geniş bir manzaranın getirdiği şahane özgürlük hissi kukuletanın altında kaybolsa da rahibin tavsiyesine uydu. Rehberi şimdiye dek fazla konuşmamıştı ve Arion ortada gerçek bir tehlike olmasaydı sessizliğini bozmayacağı kanaatindeydi.

"Daha ne kadar gideceğiz?"

"Hâlâ birkaç günlük yolumuz var ama bir sonraki sırtın doruğuna vardığımızda görebileceksiniz."

"Sahi mi?" dedi Arion kuşkuyla. "Atla bir günlük mesafeden daha uzağı görebileceğim, öyle mi?"

Bir kahkaha atan Thym elini hemen ağzına kapattı. "Beni affedin, Ekselansları. Saygısızlık ettim."

"Bana Arion demeni söylemiştim."

"Elbette, Ekselansları, ama tüm Miralyitlilerin sizin kadar lakayıt olmadığını anlamalısınız. Laubaliliği alışkanlık edinirsem o alışkanlıktan kurtulmakta zorlanabilirim. Bir başkasının, kabilenizin saygınlığını göz ardı etmeye daha az yatkın birinin yanında dilim sürçerse... eh, o zaman neler olabileceğini düşünmek bile istemiyorum."

Arion iç geçirdi. "Peki. Ama merak ettim, az önce neden güldün?"

Thym utançla boynunu büktü. "Lütfe beni bağışlayın. Yaptığım kabalıktı."

"İyi ama neden yaptın?"

Thym başını kaldırdı ve tebessümünün birazı geri geldi. Tepe sıralarını işaret etti. "Zaten atla bir günlük mesafeden fazlasını görüyorsunuz. O uzak zirveler Fendal ve Adendal Durat, yani Avrlyn'in batı tarafından geçen sıradağlardır ve rahatlıkla iki yüz, belki iki yüz elli kilometre uzaktadır." Onlara tepeden bakan dağı

Teleran kalkışın

işaret etti. "Sadece Mador Dağı'nın zirvesine çıkmak bile günler alır."

Arion hayretler için bakakaldı. "Ama o kadar yakın gözüküyor ki."

"Mesafeler yanıltıcıdır, özellikle de tırmanmak gerektiğinde."

İkili bulundukları sırttan U dönüşü yapan sıkışık bir patikayı izleyerek sığ bir vadiye indiler.

"Ve buralar hep boş, öyle mi?" diye sordu kadın.

"Elbette hayır." Thym patikanın daralmasıyla öne geçmişti ve Arion artık onun yüzünü göremiyordu. "Bu tepeler her türlü yaratıkla doludur."

"Rhunlar gibi mi?"

"Hayır." Thym başını iki yana salladı. "Aşağısı, şu nehrin ilerisi Yukarı Mızrak Vadisi'dir. Rhunların oradan kuzeye geçmelerine izin vermeyiz. Çoğu Rhulyn'de, ötedeki şu büyük bölgede yaşar. Şurası," daha kuzeydeki dağları gösterdi, "Grenmoriaların yaşadıkları yerdir. Tabii çeşit çeşit goblin de cabası. Onlara her yerde rastlanır: tepelerde, bataklıklarda, ormanlarda, hatta denizde. Başka şeyler de vardır. Bu topraklar çok geniştir ve hiç kimse tamamını keşfetmemiştir."

"Ya Dhergler?"

Thym gür saçlı kafasını iki yana salladı. "Dhergler çok daha güneyde, yeraltında yaşarlar. Çok nadir görülürler."

Arion belirtilen Rhulyn'in bulunduğu güneybatıya baktı. "Kaç Rhun bulunur?"

"Hiç kimse bilmez. Göçebe yaşadıklarında sayıları azdı. Ebeveynlerin yanlarında taşıyabilecekleri çocukların bir sınırı vardı, yani. Rhulyn'e girdiklerindeyse onları önlerine katan goblinleri nihayet atlatmış olacaklar ki yerleşik hayata geçtiler. Köyler kurarak yayıldılar ve işte o zaman nüfusları patladı. Biz de daha batıyı işgal etmesinler diye Bern Nehri'nin karşısındaki toprakları onlara yasakladık."

"Tek bir annenin on dört çocuk doğurabildiğini duymuştum. Bu doğru mu?"

"Herhalde daha bile fazladır ama Rhunlar konusunda uzman değilim. Tüm bildiklerim Instaryalıların öykülerinden geliyor. Öyle harika hikâyeler anlatırlar ki. Burada hayat Estramnadon'da-

Teleseran kalkusun

kine benzemez." Adam aşağıdaki vadiye baktı. "Burası ehli bir dünya değil. Instaryalılar orada devriye gezerler, yolları gözlerler ve tehditleri bulup çıkarırlar. Macera dolu bir hayat yaşarlar ve onları dinlerken büyülenmemek mümkün değildir."

"Veya belki masal uydurmakta beceriklidirler, o kadar."

Thym arkasına göz attı. "Elbette. Ama size bir başka geliyor öyle değil mi? Yani tüm bunlar." Eliyle etraflarını işaret etti. "Hiç bir endişeniz yok sanırım."

"Olmalı mı ki?"

"Benim hep vardır."

"Sen Umalynlilerin bir üyesi, bir Ferrol Rahibi'sin. Tanrımıza güvenin yok mu?"

"Ferrol'a güvenim tam," dedi Thym. "O'nun canı istediği gibi davranacağına güveniyorum. Hayatımı halkımıza sefalet yağdırması ihtimalini azaltmak için çalışıp çabalayarak geçirdim. Bundan daha fazlasını isteyemem. Ferrol'ın beni kuduruk bir devden, tehlikeli bir fırtınadan veya bir goblin sürüsünden korumak bir yana, farkıma varmasını bile beklemiyorum."

"Çok da korkmuşa benzemiyorsun."

Thym tekrar arkasına baktı. "Eh, bu yolculukta korkmuyorum tabii. Yanımda siz varsınız."

"Yanında olmam ne fark eder ki?"

"Siz Miralyitli'siniz," dedi Thym ve kadına sırtını döndü. Sesini duyurmak istese de istemese de bıyık altından ettiği sözcükler Arion'un kulağına çalındı. "Buralardaki en korkutucu şey sizsiniz."

Vadinin dibine ulaştıklarında yarık tepelerin arasındaki bir koyaktan akan küçük bir dereye denk geldiler. Civarda fazla ağaç yoktu ve taşlık toprak bir çimen halısıyla kaplıydı. *Yeşil çayırlar*. Sanki devasa bir kâsenin ortasındaydılar. Dört bir yanlarında tepeler yükseliyor, güneyde koskoca bir diş –Mador Dağı– o harikulade göğü deliyordu. Fenelyus eski zamanlardan pek bahsetmemişse de Arion onun Dherglerle yapılan savaş esnasında dağı nasıl yarattığı hakkındaki öyküyü biliyordu. Eski feyn savaşı anmaktan kaçınmış, ona ancak tek tük değinmişti. Diğer herkes Büyük Savaş'ı onun en başarılı dönemi kabul ederdi ama Fenelyus o günlere hep utanılacak bir şey gözüyle bakmıştı. "Gençlik

telegram kaktüsün

hatalarım," derdi sık sık. Mador Dağı'nın hataya benzer bir tarafı yoktu. Kule gibi yükselen dev, dudak uçuklatıcıydı. Fenelyus'un toprağa bu kadar yükselmesini buyurabilmiş olması etkileyicinin de ötesindeydi.

Ben böyle bir şeyi asla yapamazdım.

Bir dağ kaldırmak için gereken katıksız güç ve irade Arion'un hayal edebileceğinden de fazlaydı. Sadece dağı görmekle, ondan ilham almakla bile kendini ayrıcalıklı hissediyordu. Gryndal haklıydı: Bu yolculuk iyi gelecekti.

Bir akıntıya varınca Arion'un kısrağını Thym'in peşinden karşıya geçmeye zorlaması gerekti. Yolculuk şimdiye kadar nispeten açık bir patikada devam etmişti. Akarsuya girmek tehlikeli gözüküyordu ve bu fikir ne Arion'un ne de Naraspur'un hoşuna gidiyordu. At bir o yana bir bu yana çekilerek apaçık bir vücut diliyle kaygısını dile getirdi. Sonunda ilerlemeye başladığında Arion öne eğilerek iki kolunu birden atın boynuna doladı. Beklediklerinden daha sığ ve yavaş çıkan akarsuyun karşısına sağ salim vardılar. Arion dik oturdu ve bu kadar tasalandığı için kendi kendini payladı. Çoğu Fhrey –özellikle de Estramnadon'da yaşayanlar– gibi o da dışa kapalı, serüvenden yoksun bir hayat yaşamıştı. Artık bundan pişmanlık duymaya başlıyordu.

"Instaryalılar nasıldır?" diye sordu, patika Thym'le yan yana gidebileceği kadar genişlerken.

Adam şaşırmış gözüktü. "Savaşçılar kabilesinden hiç kimseyle tanışmadınız mı?"

"Elbette hayır. Tapınakta büyüdüm, sonra da Miralyit'in kulelerinde inzivaya çekildim. Ha bu arada, gökteki şu büyük ışık neydi?"

Rehber gözlerini yuvarladı.

"Espri yaptım," dedi Arion ona, cesaretlendirici bir tebessümle.

Gözlerini kısan Thym'in yüzünde kuşkulu bir ifade belirdi.

"Espri nedir biliyorsun, değil mi?"

Thym kafa salladı. "Tabii. Ama bir Miralyitli'nin espri yaptığını daha önce hiç duymamıştım."

"Az öncekinin nasıl sonuçlandığı düşünülürse buna şaşırmadım."

Telegram Kanalı

Adam onu biraz daha süzdü, sonra kendi kendine omuz silkti "Instaryalılar..." Duraksayarak ufku taradı. "Dherg Savaşı'ndan beri burada yaşadıklarını, hududu korumaya bırakıldıklarını anlamalısınız. Lothian hizmet ettikleri dördüncü feyn olacak. Çatışma bittikten sonra eve dönmelerine izin verilmedi. Bazıları Nidwalden'in bize ait tarafına hiç ayak basmadan nesiller doğup öldü. Onlar da asırlar geçtikçe buraya uyum sağladılar."

"Uyum sağlamak mı?"

"Hayat burada farklıdır. Lüksler azdır, hava berbattır, bahsetmeye değer bir kültür yoktur ve her şey potansiyel bir tehlike içerir. Bazı bitkiler bile zehirlidir. Instaryalılar daha gürbüz bir bakış açısı, size başta ilkel gelebilecek değerler geliştirdiler. Onuru ve cesareti kutsal kabul etmeleri bakımından atalarımıza daha çok benzerler. Instaryalılar için bunlar sadece bir fikir, alelade bir kavram veya benzetme değildir. Onlar mağrur bir halktır ve..."

"Ve?"

Thym huzursuzlanır gibi oldu. Beyaz asikasına sarılmış tombul rahip Arion'a bakmayı reddederek gözünü patikada tuttu. "Ve, şey... Miralyitlilerden hazzetmezler."

Estramnadon'daki tüm Fhreyler gibi Arion da o gün düelloya tanıklık etmek için Carfreign Arenası'ndaydı. Fenelyus'un ölümü üzerine Instaryalıların lideri Erivan'a dönmüş ve Gylindora'nın Borusu'nu öttürerek taht için Lothian'a meydan okuma hakkı kazanmıştı.

Çarpışma korkunç derecede tek taraflı cereyan etmişti. Zephyron kılıç ve kalkanla silahlanmıştı; Lothian ise Sanat'ı kullanmıştı. Bir Miralyitli ile başka bir kabilenin üyesi arasında ilk defa bir düello düzenleniyordu. Lothian bunun ibretlik olmasını istemiş ve Instaryalıların liderini alt etmekle kalmayıp müsabakayı bir gösteriye dönüştürmüştü.

Lothian evvela kendini bir hava kalkanıyla sararak Zephyron'un silahlarını ve dövüş becerilerini etkisiz kılmıştı. Bunu aşağılama izlemişti. Lothian Sanat'ı kullanarak rakibini bir kuklaya çevirmişti. Zephyron kalabalığın önünde soyunmuş, dans etmiş ve kendini küçük düşürmüştü. Lothian Instaryalıların liderini bir hayvan gibi emeklemeye, havlamaya, ulumaya, çamurda yuvarlanmaya ve ot yemeye zorlamıştı. Sonra gösteri karanlık bir seyre

Telegram kanalı

girmiş ve Lothian rakibine kendi kendini sakatlatarak ikinci perdeyi başlatmıştı. İlk ceza ona her bir parmağını ısırarak koparttırmak ve yutturmak olmuştu.

Arion o noktada tepki görmeyi göze alarak oradan ayrılmıştı. Kusmadan önce arenanın arka kısmına kadar ancak gidebilmişti. Daha sonra "dövüşün" iki saat daha sürdüğünü ve sonunda içi kalkan tek kişinin kendisi olmadığını öğrenmişti. Lothian nihayet Instaryalı'ya ölümü bahşettiğinde Zephyron'un Fhrey'e benzer bir hâli kalmamıştı. Instaryalıların Miralyitlileri müşfik liderler olarak bağırlarına basmamalarına şaşmamak lazımdı.

Arion bir dönemeçten çıkarken ilkine çok benzeyen başka bir akarsu gördü. Bu ikinci dal daha da tembel akıyordu ve Naraspur karşıya geçerken Arion yeni kavuştuğu bir güvenle dik oturdu. Su fazla derin olmamasına rağmen akıntı daha güçlüydü ve at karşı yakaya çıkarken toynaklarından biri kaydı. Arion ağırlık merkezinin kaydığını hissetti. Bunu izleyen sarsak adım onu sertçe hoplatıp yan yatırdı. Elini atın yelesine uzatırken Arion'un aklından bir düzine uyarı ve trajedi öyküsü geçti. Muhtemelen nehrin akıntısından bıkmış olan Naraspur tam o anda banketle arasındaki mesafeyi sıçrayarak katetmeye karar verdi. Arion onunla gidemedi.

Prensin mürebbiyesi dehşet dolu bir çığlıkla atın sırtından düştü. Taşlara ve nehre çarparken hayatının sona erdiğinden emindi. Aklından geçen son düşünce bu şekilde ölmenin ne kadar utanç verici olduğuydu ama acı dolu bir andan sonra, ölmediğini anladı. Elleri, kalçası, sol dizi ve dirseği ağrıyordu. Ayrıca sırılsıklam olmuştu. Fakat bunların dışında bir şeyi yoktu.

Thym atını döndürüp geri geldi ve ona şaşkınlıkla bakakaldı.

Çektiği acı kötü, utanç daha beterdi lakin Arion'u asıl kızdıran şey nehrin yol açtığı korkuydu. Kadın Mador Dağı'nın gölgesindeki sularda bir dokumaya başladı. Sihrin belirtilerini tanıyan Thym, Naraspur'u da yanına alarak geri çekildi.

Bir hortum çıktı ve toprak ansızın uyandırılan kayaların yaptığı gibi homurdandı, çatırdadı ve haykırdı. Nehir ona gülmeye devam etti. Dereler ve akarsular içlerine kimse düşmediğinde bile taşların üstünde kıkır kıkır gülmeye meyilli olan fazlasıyla havai şeylerdi. Bu seferki bir Miralyit'e gülme hatasını yapmıştı.

Telegram Kanalı

Hortum kayboldu, toprak duruldu ve çok daha doğuya yönlendirilen akarsu ortadan kayboldu. Ondan geriye iki yanında alçak kaya duvarların yükseldiği düz, mavimsi parkelerle kaplı bir patika kaldı. Girintilerdeki saksılar daha önce nehrin kenarlarını bezeyen birbirinden güzel sarı çiçeklerle dolup taşıyordu Bir cumbada zarif bir kaftana bürünmüş bir kadın heykeli elindeki ibrikten sarmıca su boşaltıyor, suyun seviyesi sabit kalıyordu Giysileri bir kez daha kuru olan Arion bir merdiveni kullanarak Thym'in ağzı bir karış açık beklediği yere çıktı. Adama ulaştığında durmadı ve tek kelime etmeksizin yürümeyi sürdürdü.

"Atınız, Ekselansları," diye arkasından seslendi rehber.

"Hayır, sağ ol. Bundan böyle yürüyeceğim."

Arion yayan, Thym ise Naraspur'u bir iple peşi sıra çekerek atının üstünde bir sonraki sırtın doruğuna vardılar. Arion'a o yüksek noktadan tüm dünyayı görebiliyormuş gibi geldi. Uzak dağların sırtına yaslanan güneş dev bir vadiyi göz kamaştırıcı bir ışıkla yıkıyordu. Güneşin öptüğü yerlerde tepeler parlak turuncuyken diğer her şey koyu mora bürünüyordu. Gece ile gündüz ebediyette karşılıklı el sıkışıyorlardı ve orada, geniş bir nehre yukarıdan bakan, bölgeye hakim bir tepenin üstünde tek bir kule yükseliyordu. Hem kule hem de yanındaki kubbe kocaman bir duvarla çevriliydi. Kalenin yanı sıra, dağlık burunda kendiliğinden filizlenmişe benzeyen küçük bir kent de aşağıdaki devasa düzlüğün başında nöbet tutuyordu.

"İşte," dedi Thym. "Alon Rhist, Bern Nehri ve Rhulyn."

• ● •

Alon Rhist'e yaklaşırlarken bir yağmur çiselemeye başladı ve Arion, Estramnadon'daki evinin ön kapısını sürgülemeyi unuttuğu gibi huzur kaçırıcı bir hisse kapıldı. Kapının açıldığını ve yağmurun içeri girdiğini hayal etti. Kilimler ve perdeler hiç şüphesiz ıslanacaktı ama masasındaki saksıda duran zavallı çiçek muhtemelen susuzluktan ölecekti. Tüm gücüne rağmen Sanat bunlardan hiçbirine yardım edemezdi. Arion zarar görecek fazla bir şey olmadığı bilgisiyle kendini teselli etti. Evi pek büyük değildi – onun mevkisindeki birinden beklenecek kadar ahım şahım

telegram kalkışın

olmadığı kesindi. Ama zaten fazla bir şeye ihtiyacı yoktu. Arion eve nadiren uğrardı ve annesinin görüşlerinin aksine, Celeste'in çekip gitmesinin asıl sebebi buydu.

Miralyit kabilesine katıldığından beri herkesin hayatından çıkması da aynı sebeptendi. Anton bile ihmal edildiğinden yakınmıştı ve o bir Miralyitli'ydi. Sorun Arion'un Sanat'a diğer her şeyden daha çok önem vermesiydi. Yalnız yaşamak onun için dert değildi. En azından Celeste'in gidişinden beri kendi kendine böyle söylüyordu.

Yine de Celeste'le beraber geçen yirmi yıl tümüyle boşa geçmemişti. Arion bu süre boyunca inşaat hakkında bir şeyler öğrenmişti. Celeste, Estramnadon Tasarım Konseyi'ne girme hayalleriyle Atro Elendra Mimarlık Okulu'na yazılmıştı ama Arion onun bir yönetici koltuğuna kavuşma ihtimalinin ancak kendisinin feyn olabilmesi kadar olduğunu düşünüyordu. Yine de Celeste'e çalışmalarında yardım ederken Eilywin kabilesinin yapı felsefesi hakkında çok şey öğrenmişti.

Fhrey mimarisinin bir numaralı prensibi tüm yapıların çevreden ilham almasını gerektirirdi. Bu doktrine bağlılık neredeyse dini inanç seviyesindeydi. Araziye başkaldıran, yaradılışın akımını hiçe sayan bir bina inşa etmek ilahi ne varsa reddetmeye eşdeğerdi. Öyle bir zıpçıktılık, o binada oturanları lanetli bir hayata mahkûm ederdi. Erivan'da evler kalıcı olmaları için ve bir Erivan ağacına zarar vermek yasaklandığından taştan inşa edilirdi. Bu yapı maddesine rağmen her ev ormanın doğal bir parçasıymış gibi görünecek şekilde tasarlanırdı. Yüksek konseyin buluştuğu Airenthenon, kayalık bir tepenin uzantısı gibi inşa edilmişti. Talwara Sarayı da onun karşısındaki Orman Tahtı'nı yutmuş ve çevrelemiş bir kayalık çıkıntıda, hemen hemen aynı yöntemle kurulmuştu. Tabii bir de Arion'un kısa süre önce Nidwalden Nehri'ni geçerken keşfettiği Avempartha kulesi vardı. Parthaloren Şelalesi'nin üzerinde yükselen yapı, suyun yukarı doğru bir uzantısına benzetilmişti. Fenelyus'un bir diğer yaratısı olan o kuleyi gördüğünde Arion o kadar uzun bir süre huşuyla bakakalmıştı ki bıkıp usanan Thym yola devam etmeleri için yalvarmıştı. Alon Rhist'in kulesi Avempartha kadar göz alıcı değildi ama yine de etkileyiciydi.

telegram kalıtsın

Bir nehrin yardığı bir kanyonun yanında, zaten etkileyici olan bir kayalığın doruğuna inşa edilmiş olan Rhist taşın yukarı uzanışını sürdürüyor, onu gök delici bir kuleyle katmerliyordu. Zirvenin tırtıklı sorgucu, dev kubbe ile kuleli hisar arasındaki boyunduruğu destekleyen dik kemerlerde tekrarlanıyordu. Arion uzaktan mekânı hoş bulmuştu. Yakından bakıldığındaysa feynin egemenlik alanının sınırını ve medeniyet ile dış dünya arasındaki başlıca engeli teşkil eden kale düpedüz etkileyiciydi. Kulenin yüksekliğini idrak etmek güçtü çünkü müstahkem girişe kurulu barbikan* bile yedi katlıydı. Buna rağmen arkasındaki upuzun hisarın yanında bir tabure gibi kalıyordu.

Rhist'in içi daha az dikkat çekiciydi. Çıplak taş duvarlar çok sayıda silah haricinde her türlü süslemeden yoksundu. Instaryalıların dekorasyon anlayışı kalkanların üstüne kılıç çaprazlamaktan ibaretti. Mobilyalar da aynı askerî saplantıyı sergiler nitelikteydi. Tahta sandalyeler minderden veya dolgudan yoksundu. Her şey düzgün fakat steril, muntazam fakat cansız, soğuk, sert ve amansızdı. Arion'un dikkatini en çok çeken şey yeşillik eksikliğiydi. Rhist'in mimarları Eilywin felsefesini en uç noktaya taşımışlar ve kayalık bir diyara uygun bir taş mağara inşa etmişlerdi.

Binaların meymenetsizliğinin aksine Rhist kumandanının denkleştirebildiği kadar büyük bir samimiyet ve törenle karşılanan Arion önünde ve arkasında sekiz çift şeref muhafızıyla beraber tepeden tırnağa cilalı zırhlara bürünmüş Fhrey sıralarının arasında yürüdü. O önlerinden geçerken askerler dalga dalga selam duruyorlar, bir yandan da bir çift davul çalınıyor ve iki uzun boru öttürülüyordu. Onun şerefine her pencerede Miralyit'in mor ve altın sarısı sancakları dalgalanıyordu. Arion tüm bu velvele karşısında biraz mahcup oldu. O feyn değil, yalnızca prensin mürebbiyesiydi.

Kumandan onu uyumsuz minderlere sahip sert bir sandalyede oturduğu kubbenin altında kabul etti. Arion içeri girerken Petragar ayağa kalktı. Asendwayr renklerini taşımakla beraber düğümlerden ve çapraz askılardan yoksun Miralyit tarzı resmî bir asika giymişti. Arion onun hakkında ismi hariç çok az şey biliyordu.

---

* Kale kapılarında güvenliği sağlayan nöbetçi kulesi. —*çn*

Tehlikeli Kalıtım

Yüzü sargılarla sarılı olduğundan daha fazlasını öğrenmesi de pek mümkün gözükmüyordu. Petragar yanında duran bir asistanın kulağına fısıldayarak onun ağzından konuştu. "Alon Rhist'e hoş geldiniz. Ben Makam Elçisi Vertumus'um. Size Asendwayr kabilesinin çok saygıdeğer patriği, eski kıdemli Aquila mensubu, Feynin Avrlyn'e ve Rhulyn'e bizzat atadığı kumandanı, ulu ve değerli lord hazretleri Rhistli Petragar'ı takdim etmeme izin verin."

İkili eğilerek Arion'u selamladı.

Arion selama aynı şekilde karşılık verdi. "Ben Arion," dedi.

Azar işitmişçesine afallayan Vertumus tereddüde kapıldı. Kumandanın asistanı alnı açılan ve ikinci bin yılının sonlarına yaklaştığını gösterecek kadar kırçıl saçlı ufak tefek bir Fhrey'di. Uzun pelerinli yeşil-sarı tuniğiyle resmî Asendwayr kıyafetine bürünmüştü.

"Kumandan sizin gibi saygın bir şahsiyetin Alon Rhist'i ziyaret etmesinden büyük onur duyuyor," diye sözlerini sürdürdü Vertumus, bir kez daha ritmini yakalayarak. "Kendisi son zamanlarda yaşanan olaylardan ötürü arzuladığı kadar net konuşamadığı için çok üzgün ve benden bu konuda yardımcı olmamı istedi." Arion'u tekrar selamladılar.

Arion bu sefer selama karşılık vermedi. Formalitelerle uğraşamayacak kadar yorgun ve kirliydi. Tek istediği bir banyo ve yataktı. Yemek bile bekleyebilirdi.

"Nyphron şimdi nerede?"

Petragar'ın dönüp baktığı Vertumus soruyu onun adına yanıtladı. "Güneye gidip Rhunların arasına saklandığını düşünüyoruz."

Petragar bir kez daha fısıldadı ve Vertumus konuştu. "Bu tatsız meseleler muhakkak başka bir güne kalabilir. Vakit geç oldu ve uzun bir yol teptiniz. Yorgun düşmüş olmalısınız."

"Bir banyo çok hoşuma gider." Yolculuğun tozu kiri korkunçtu. Arion yıkanabilmek için iki kez Thym'e berrak dağ göletlerinde durmasını buyurmuştu. Sanat'ı kullanarak her birini lüks bir kaplıcaya çevirmişti ama sonuncusunun üstünden iki gün geçmişti.

"Elbette. Hemen bir tane hazırlatırım. Sonrasında şerefinize bir ziyafet veririz." Vertumus kadının arkasına göz attı ve par-

telegram kanalı

maklarını şıklatmasıyla bir asker koşup gitti. "Kumandan Petragar burada bulunduğunuz sürece onun ikametgâhında kalmanızda ısrar ediyor. Ben valizlerinizi taşıtır ve çarşafları değiştirtirim."

"Bir ziyafete gerek olduğunu sanmıyorum ve yalnızca bir valizim var," dedi Arion.

İkili hafifçe gevşeyerek biraz rahatlar gibi oldular.

Miralyitlilerden hazzetmiyorlar.

"Her neyse, valizimi kendim taşıyabilirim. Gerçi..." Batı pencerelerinden dışarı baktı. "Odam o kulenin tepesinde değildir herhalde?"

"Tabii ki hayır," dedi Vertumus. "Elysan, kumandanın konutuna kadar Ekselansları'na eşlik et."

Arion tam kapıdan çıkmak üzereyken Vertumus arkasından seslendi. "Uzun süre kalacak mısınız?"

Arion duraksayıp başını iki yana salladı. "Sabahleyin Nyphron'un peşinden gitmeyi planlıyorum."

"Sabahleyin mi?" Vertumus'un kaşları kalktı. "Bu kadar çabuk mu? İyi ama Nyphron ile Galantialarının nerede olduklarına dair hiçbir fikrimiz yok."

Arion gülümsedi. Miralyitlilerden başkalarıyla nadiren haşır neşir olurdu ve bu kişiler onların becerilerini iyi bilirlerdi. Huduttakilerin tüm bildikleri ise dedikodularla sınırlıydı ve Arion, Zephyron'un ölümünün ardından ne gibi öyküler anlatıldığını hayal bile edemiyordu. "Arkasında kişisel bir eşyasını bıraktı mı?"

Vertumus komutanına göz attı. "Şey, evet. Eşyalarının çoğu halen odasında."

"Peki saçları var mı?"

"Nyphron'un mu? Saçları? Ah, evet, uzun ve sarı saçları var. Ama bunun ne gibi–"

"Tamam öyleyse." Arion *problem çözülmüştür* der gibi ellerini çırptı. "Bir tarakta veya yastıkta saç teli bıraktıysa onu bulmakta zorlanmam."

"Ah," dedi Vertumus. "Öyleyse saç teli bulunması için Nyphron'un konutunu fellik fellik aratırım. Ama biz, şey... bundan daha uzun kalacağınızı sanıyor–"

"Ağırdan almanın lüzumu yok. Thym bana Rhun köylerine

telegram kanalı

hiç aşina olmadığını söyledi, bu yüzden yola onsuz devam edeceğim," diye sözlerini sürdürdü Arion, yorgunluktan dolayı lafı uzatmayarak. "O burada kalacak. Herhalde sakıncası yoktur."

Başlarıyla onayladılar. "Zaten yazları genellikle burada veya diğer karakolların birinde kalır," diye belirtti Vertumus.

"Güzel. Ayrıca yanımda getirdiğim atın bakımını üstlenmeniz gerekecek."

"Onu yanınıza almıyor musunuz?"

"Hayır."

İkili şaşkın gözlerle bakıştı. "Ama yolculuğunuz günler sürebilir. Erzağa ve–"

"Buraya gelirken tatsız bir hiddetle hayvancağızı yok etmeme ramak kaldı. Sonunda bir nehrin akışını değiştirdim. Kısacası hayır. Hayvanın iyiliği, kendi güvenliğim ve doğanın korunması yararına bir daha atlarla muhatap olmayacağım."

Arion'un sesi yükselince Petragar bir adım geri çekildi. Vertumus ona bakarak olduğu yerde donakaldı, nefes bile almıyor gibiydi.

Petragar hizmetkârını dirsekledi.

"Nasıl... nasıl isterseniz, Ekselansları," diye geveleyebildi Vertumus.

Kumandan bir kez daha asistanının kulağına fısıldadı, Vertumus kafa salladı ve, "Elbette tüm ihtiyaçlarınızı karşılayacağız ama..." dedi. Dudağını ısırdı. "Sabaha tam olarak kaç asker hazırlamalıyız?"

"Asker mi?"

"Evet. Nyphron ile Galantialarını zaptetmek için size kaç kişi gerekir? Elli yeter mi? Daha fazla ister misiniz?"

Şaşırma sırası Arion'daydı. "Ferrol aşkına, askerlerle ne yapacağım ki?"

telegram kaktüsün

BÖLÜM 15

Kayıp

Ben doğduğumda Moya isminin Rhun, Dherg veya Fhrey dillerinde hiçbir anlamı veya önemi yoktu. Artık var. Ve üçünde de aynı anlama geliyor – cesur ve güzel.

–Brin'in Kitabı

Dahl Rhen halkı su çekmeden dayanabildiği kadar dayanmıştı. Fhreyler kuyunun yanına bir kez yerleştikten sonra Raithe hanç hiç kimse oraya yaklaşmaya yanaşmamıştı ve Persephone delikanlıyı köyün su taşıyıcısı hâline gelmekten men etmişti. Sonunda kadınlar birlikten kuvvet doğacağını ve bir grup kadının bir alay erkekten daha az tepki göreceğini umarak hep beraber gitmeye karar vermişlerdi. Eşler ve anneler taşıyabildikleri her kabı toplarlarken gergin kocaları ve oğulları onları kapı eşiklerinden seyrediyorlardı.

Fikir ondan çıktığı için sefere Persephone öncülük ediyordu. Toplamda her biri sırıklarla ve sukabaklarıyla yüklü yirmiden fazla kadın mevcuttu. Konaktan hiç kimse çıkmamıştı ve Persephone orada ne içtiklerini merak ediyordu.

Eski reisin karısı herkesi dış duvar boyunca dizili duran Biracı Bergin'in yıllandırma testilerinin önünde sıraya soktu. Yüreklendirici sözler sarf ederek onlara sakin ve sessiz olmalarını tembihledi. Kaplarını dolduracaklar, sonra da geldikleri yoldan geri döneceklerdi. Delwin, Tope, Gelston ve Gifford biracıyla beraber bir kenarda onları seyrediyorlardı. Her biri ancak kabuksuz bir kaplumbağa kadar rahat gözüküyordu.

"Aman dikkat et," dedi Delwin, Sarah'ya. "Sorun çıkarsa sırığını bırak ve koşabildiğin kadar çabuk yanıma koş. Anladın mı?"

telegram kaktüsün

Persephone gerçekten bir sorun çıkması hâlinde Delwin'in veya diğer erkeklerin ne yapılabileceğini düşündüklerini merak etti. Fhreylere kafa tutabilecek tek kişi Raithe'ydi ve onun bile bu kadar çok düşman karşısında en ufak bir şansı yoktu. Tabii aslında kuyunun orada dokuz kişi birden bekliyor değildi. Her gün Fhreylerden birkaçı dahldan ayrılıp ormana doğru uzaklaşıyorlardı. Nereye veya neden gittiklerini kimse bilmiyordu ama Persephone "kuyu akınını" planlarken onların bu günlük yolculuklarından istifade etmiş, zamanlamayı kuyuda en az Fhrey'in bulunacağı şekilde ayarlamıştı.

Su taşımaya ilk gönüllü olanlardan biri de Brin'di ama ebeveynleri kıza yasak koymuşlardı.

"Dahlın iyiliği için olmasa *benim* gideceğimi mi sanıyorsun?" diye ona sormuştu Sarah. "Bu tehlikeli bir iş. Ne yapabileceklerini bilmiyoruz." Delwin bunları söylerken tir tir titreyen karısına uzun uzun, sıkı sıkı sarılmıştı.

Persephone, Moya ve Sarah kıtayı konağın arka tarafındaki yan yoldan yürüttüler. Killian ailesine ait bahçenin daha şimdiden yeşil fasulye filizleri veren yeni sürülmüş toprağını geride bıraktılar, sonra da Viv ile Bruce Baker'ın oğullarının yığdıkları yaş odunların yanından geçtiler. Konağa ve kuyuya yaklaşırlarken Persephone'nin gözüne Raithe ile Malcolm takıldı. İkili, Sarah'nın alaçuğunun yakınında durmuş, kafileyi seyretmekteydi.

Kafileyi seyreden bir diğer grup da Fhreylerdi.

Kuyunun yakınındaki kamplarında sadece üç kişi vardı ve ne Nyphron'un ne de Grygor'un aralarında olması Persephone'yi hüsrana uğrattı. Daha önce o ikisiyle konuşmuştu ve diğerlerinin Rhunca bilip bilmediklerinden emin değildi. Persephone Fhreyce konuşabiliyordu ama yeteneğine güvenmiyordu. Dillerini bilmek tüm reisler için bir zorunluluktu çünkü Fhreyler antlaşmaları değerlendirmek ve şikâyetleri görüşmek üzere toplantılar düzenlerlerdi. Reglan dili babasından öğrenmişti ve oğullarına öğrettiği sırada Persephone de en azından konuşabilecek kadarını kapmıştı. Konniger henüz farkında değildi ama Fhrey dilini Persephone'den öğrenmesi gerekecekti.

Neyse ki goblin ortalarda yoktu. Hilal Orman'a giden Galantialar her gün değişiyordu ama o her ekipte yer alıyordu.

telegram kanalı

Fhreyler dışarıya düzenledikleri gündelik geziler haricinde çoğu zaman kamplarında kalarak giysi dikiyorlar, silah biliyorlar, zırh cilalıyorlar ve kendi aralarında usulca konuşuyorlardı. O sabah mızrak –ucuna korkutucu bir yalım takılı koca bir sırık– taşıyan uzun boylusu bir bezle silahını siliyordu. Yanında oturan, saçlarını ören ve urganlarla yahut giysilerinin sökülmüş ipliklerıyle düğüm atmak takıntısı olan sessiz biriydi. Sonuncusuysa Tekchin adındakiydi.

Persephone adamın ismini diğerlerinden, genellikle de ona susmasını söylerlerken duymuştu. Tekchin kısa kesilmiş saçlara, keskin gözlere, yüzünün yan tarafında boydan boya uzanan bir yara izine ve en az onun kadar kalıcıymış gibi duran alaycı bir tebessüme sahip, ürkütücü görünümlü bir Fhrey'di. Yara izini görmek kolaydı zira Fhreylerden hiçbirinin sakalı yoktu. Persephone daha önce Fhreylerin o açıdan kadınlara benzediklerini sanırdı ama gelişlerinden bu yana bıçaklarla yüzlerini kazıdıklarına tanıklık etmişti.

Kadın hattı kuyuya yaklaşırken Tekchin ayağa kalktı ve izledikleri yolun kenarına yanaştı. Sarah ilerleyişinde bocalayınca Persephone yürümeyi sürdürmesi için dostunun elini sıkıca tuttu. Fhrey kollarını göğsünde kavuşturdu ve yaklaşan gruba dik dik baktı. Bakışları öylesine acımasızdı ki tüm hat yavaşladı. Sarah geride kalmaya başladı ve Persephone bile adım atmakta sıkıntı yaşadı.

Moya arkadan bağırdı. "Öyle aval aval neye bakıyorsun *sen*?"

Moya!

Persephone o anda kalbinin duracağını sandı. Bir kafilede yer almasaydı ve aynı anda ilerleyen yirmi kişiyi durdurmak zor olmasaydı ayakları muhakkak öyle yapardı.

"*Sana* bakıyorum," diye Rhunca homurdandı Fhrey ve genç kadının üstüne yürüdü.

Grup işte o zaman itiş kakış durdu. Bu sefer dostunun elini sımsıkı tutma sırası Sarah'daydı ve bunu can yakacak kadar büyük bir kuvvetle yaptı. Persephone kadınların kaçışmamalarını kıpırdayamayacak kadar korkmalarına bağladı.

telegram kaktüsüm

Sonra Moya akıl almaz bir eylemde bulundu. Hattan ayrıldı ve pıs pıs sırıtan Galantia'yla arasındaki mesafeyi kapattı. Öyle bir hışımla yürüdü ki omuzlarında taşıdığı sırığa bağlı sukabakları takır tukur çarpıştı.

"Bunu bir gösteri mi zannettin?" dedi Moya, geçen Kışdöndü'de Heath Coswall onu dansa davet ettiği zaman kullandığı aynı küstahça küçümsemeyle. "Suya ihtiyacımız var. O yüzden bir zahmet gözlerini kafana geri sok da bize yardım et."

İkisi karşılıklı dikilirken bir müddet hiç kimse nefes almadı; sonra Fhreylerin üçü de kahkahalarla gülmeye başladı. Tekchin kafa sallayıp elini uzattı. Moya'nın kafası karışmış gibiydi. Belli ki Fhrey'in yollarından çekilerek yardım etmesini kastetmişti ama adam onun çağrısını gerçek anlamında algılamıştı. Moya tepki vermeyince elini uzatıp sırığı genç kadının omuzlarından aldı. Moya etrafında bir arı uçuşuyormuşçasına hareketsiz bekledi. Tekchin sukabaklarını kuyuya götürüp su çekmeye koyuldu.

Kadınlar öylece bakakaldılar.

"*Buraya gelin de bir el atın*," diye Fhreyce konuşarak ötekilerden talepte bulundu Tekchin.

Mızraklı adam silahını yere bıraktı ve ipi bir sukabağına bağlayıp kuyuya indirdi. Saçları örgülü Fhrey, Persephone'ye yaklaştı ve hem onun hem de Sarah'nın sukabaklarını aldı. Onları kuyuya götürdü ve Tekchin her birini doldurdu.

"Adın ne?" diye Moya'ya sordu Tekchin.

"Bilmek isteyen kim?"

Şansını zorlama! Kutsal olan her şeyin aşkına şansını zorlama! diye aklından geçirdi Persephone. Moya'yı öldüresi geliyor ama aynı zamanda onu öpmek istiyordu.

"Ben Tekchin," dedi adam, boş bir sukabağını dolusuyla değiştirerek. "Galantialaların en yakışıklısı ve hünerlisiyim."

Bu beyan diğer Fhreylerden hemen bir inilti kopardı.

"Yara izin her iki iddianı da yalanlıyor," karşılığını verdi Moya.

Bu seferki kahkahalar daha yüksekti.

"*Hem güzel hem de akıllı*," dedi Tekchin diğerlerine, Fhreyce konuşarak.

telegram kakuşun

Persephone, Moya'nın Fhrey dilini anlamamasına sevindi Böyle bir yorum, çalı çırpıya meşale tutmakla aynı kapıya çıkardı

"Bu mu?" Tekchin tekrar Rhunca'ya geçti ve yanağına dokundu. "Bak, bu özel bir dostumun verdiği bir güzellik lekesi. Kendisi elbette çoktan öldü ama hünerli bir rakipti ve gırtlağımı hedefliyordu. Bunun yeteneklerimi ispatladığına seni temin ederim Eec, bana adını söyleyecek misin, yoksa sana *Ceylan Gözlü* mu demeliyim?"

"Ceylan Gözlü mü? Cidden mi?" Moya yine gözlerini yuvarladı. "Bir tanrıdan bu kadar cıvık bir laf beklemezdim. İsmim Moya. Bana başka bir şey dersen ikinci bir güzellik lekesine kavuşursun."

Tekchin tüm çabasına karşın gülümsemesini bastıramadı. Arkasındaki diğer Fhreyler tekrar kahkahayı bastılar.

"Tanrı, ha?" dedi Tekchin.

"Çok heyecanlanma. Belli ki boş bir dedikoduymuş."

"Senden hoşlandım, Moya."

"Çoğu kimse hoşlanır," karşılığını verdi genç kadın. Su kaplarının dolduğunu görünce sırığını kaldırıp omuzlarına vurdu ve yürüyüp gitti.

• ● •

Kuyu akını büyük bir başarıyla sonuçlanmıştı ve maceranın asıl kahramanı Moya olsa da Persephone bu fikri ortaya attığı için övgü aldı. Su stoklarının tazelenmesiyle yemekler yapıldı, hayvanlar sulandı ve şarkılar söylendi. Herkes hoşnut değildi. Söylentilere göre Konniger ile Tressa küplere binmişlerdi. Yeni reis o öğleden sonra Persephone'yi konağa çağırdı. Persephone talebe aldırış etmedi. Maeve neden gelmediğini sormak için yanına gönderildiğinde Moya onun adına cevap verdi. "Konniger'a banyoda olduğunu söyle."

Bu söz Roan'ın alaçuğunda kontrolsüz kahkahalara yol açtı. Maeve gücenik bir hıhlamanın ardından orayı terk etti. Hiç kimse Örf Bekçisi'nin mesajı gerçekten iletip iletmediğini öğrenemedi çünkü birkaç dakika sonra dahlın borusu üç uzun uğultuyla öttü. Şarkılar ve kahkahalar kesildi.

Telegram kaktüsün

"Fhreyler!" diye tekrar bağırdı Cobb.

Kapı çoğu gün şafaktan gün batımına kadar olduğu gibi açık duruyordu ve Cobb yol göstermesi için Persephone'den medet umdu. Persephone diğer Galantialarla beraber orman gezisinden dönmüş olan Nyphron'a baktı.

Hiç kimse Konniger'ı aramadı.

Galantialar tek kelime etmediler. Yalnızca silahlarını topladılar, kalkanlarını astılar ve dahldan dışarı çıktılar. Hepsi birden gitmedi. Goblin geride kaldı.

Persephone merdiveni tırmanıp duvarın tepesine çıktı. Kütüklerin üstünden sarkarak aşağıda buluşan iki gruba baktı. Bu yeni kıta Galantialara çok benziyordu. Parlak sarı göğüs zırhları, çivili etekler, sorguçlu miğferler ve uzun mavi pelerinler kuşanmışlardı. Benzerliğe rağmen Nyphron hemen dikkat çekiyordu. Diğerlerinden daha uzun boyluydu, başında miğfer yoktu ve altın sarısı saçları rüzgârda uçuşuyordu. Fakat dahası da vardı. Yürüyüşündeki çalım, kollarını göğsünde kavuşturma ve diğer grubun ayağına gelmesini bekleme şekli onu tanrıların arasındaki bir tanrı gibi ötekilerin üstüne çıkarıyordu.

"Neler olacak?" diye Persephone'ye sordu Cobb. "Kavgaya mı tutuşacaklar?"

"Bilmiyorum."

"Sayıları hemen hemen aynı. Ya tutuşurlarsa? Yardım edecek miyiz?"

"Bilmiyorum."

"Ya yenilirlerse?"

"Bilmiyorum, Cobb! Artık susar mısın?"

Merdiven gıcırdadı ve az sonra Raithe ile Malcolm da yanlarına çıktılar. Hepsi de kütük surların sivriltilmiş uçlarına yaslanarak aşağıya baktı ve çarpışmanın başlamasını bekledi.

Persephone'nin aklından korkunç bir düşünce geçti. *Ya Nyphron katliama başlamadan önce takviye gelmesini beklediyse?*

İki grup karşılıklı el hareketleri yaptı. Ortada tehditkârca bir şey yoktu, belki de selamlaşıyorlardı. Sonra bir araya topladılar ve Fhreyce konuşmaya başladılar. Persephone diyaloğu anlamak için elinden geleni yaptı.

"*Burada ne işiniz var?*" diye sordu diğer grubun lideri.

telegram kaktüsün

"*Ben de size aynını soracaktım,*" karşılığını verdi Nyphron

"*Shegon'u öldüren Rhun'u arıyoruz.*"

"*Burada değil.*"

"*Emin misin?*" diye sordu diğer Fhrey.

"*Günlerdir buradayız. Olsaydı mutlaka fark ederdik.*"

Diğer lider düşünceli bir edayla kafasını salladı ve uzun bir duraksama yaşandı.

"*Neden öyle bir şey yaptın?*"

Kafa sallama sırası Nyphron'daydı. "*Shegon'un katilini aramıyorsunuz, değil mi?*"

"*Arıyoruz ama Petragar ayrıca seni bulmamızı istedi.*"

"*Peki ona ne diyeceksiniz?*"

"*Bilmiyorum.*" Fhrey iç geçirdi. "*Kaçmak durumu daha beter etti.*"

"*Kaçmak mı?*" Nyphron güldü. "*Sikar, doğru söyle, beni hiç kaçarken gördün mü?*"

Oraya belirli bir düzen içinde yaklaşmış olsalar dahi her iki grup da hatlarını bozmuştu. Birbirlerine karıştıkları söylenemezdi ama dövüşmeye hazırlanmadıkları da belliydi. Sikar da Nyphron gibi grubunun önündeydi. Daha kısa boylu, daha zayıf, daha kısa saçlı ve daha zayıf bir duruşa sahip Fhrey hiç de Galantiaların liderine kafa tutabilecekmiş gibi gözükmüyordu.

"*Ya ne denir? Petragar emirlere karşı geldiğini, çenesini kırdığını ve kaçıp gittiğini söyledi.*"

"*Öncelikle,*" Tekchin geğirmek için duraksadı, "*Petragar olacak o götoş olay anında baygındı. Dolayısıyla hiçbir halt bildiği yok.*"

Sikar gözünü Nyphron'dan ayırmadı. "*Yani emirlere karşı gelmediğinizi mi söylüyorsun?*"

"*Hem de öyle bir geldik ki,*" dedi Nyphron ve buruk bir tebessümle Galantialara göz attı. "*O kısmı doğru. Ayrıca Rhist'e geri dönmek gibi bir niyetimiz yok.*"

"*Bir daha düşünsen iyi edersin,*" dedi Sikar. "*Petragar, Estramnadon'a haber saldı.*"

"*Amma brideet herif,*" dedi Nyphron. "*Bu tam da onun gibi birinden bekleyeceğim tepki. Lothian, Rhist'in kontrolünü bir*

telegram kalksun

Instaryalı'dan başkasına vermemeliydi."

"*Nyphron, Şeynden gelen açık bir emre itaatsizlik ettin ve kumandanın çenesini kırdın. Başka ne olmasını bekliyordun ki?*"

Nyphron omuz silkti.

Sikar ona hayretle bakakaldı, sonra arkasındaki askerlerine göz gezdirdi. Başını iki yana sallayıp ellerini iki yanına vurdu. "*Nyphron, Şeyn idamını emredebilir. Bunu neden yaptın?*"

"*Petragar'la tanıştın sanıyordum*," diyen Nyphron gülümsedi.

Sikar iç geçirdi. "*Bu hiç komik değil. Geri döndüğümde seni bulduğumu bildirmem gerekecek.*"

"*Buna mecbur hissediyorsan durduğun kabahat.*"

"*Peki ya sonra? Seni tutup getirmesi... veya daha beterini yapması emredilen kişi olmak istemiyorum.*"

Nyphron gülümsedi. Tüm bunları eğlenceli bulur gibi bir hâli vardı ama bu açıdan yalnızdı. "*Sence o emri yerine getirebilir misin?*"

Sikar asık bir yüzle onu süzdü. "*Başka bir seçeneğim kalmaz. Nyphron, baban öldü. Lothian galip geldi. Yeni Şeyn o ve üç bin yıl daha hiç kimse ona meydan okuyamaz. Bu gerçekle yaşamayı öğrenmen lazım. Uli Vermar'dan önce ölse dahi yerine oğlu geçecek. Ya o zaman ne yapacaksın? Ona mı meydan okuyacaksın? Babanın hatasını tekrarlayacak mısın? Kılıçlar Sanat'ı mağlup edemez. Sen de oradaydın. O arenada neler olduğunu gördün.*"

Artık eskisi kadar şen şakrak gözükmeyen Nyphron, Sikar'ın etrafında yürümeye başladı.

"*Shegon'u bir Rhun öldürdü*," dedi. "*Bu da Rhunların savaşabildiklerini ispatlar.*"

"*Meryl'e göre Shegon öldürüldüğünde baygınmış.*"

"*Bunu duymamıştım ama sonuçta Rhunlar artık neyin mümkün olduğunu biliyorlar. Fhrey Fhrey'i öldüremez ama Rhunlar öldürebilirler. Kışkırtılırlarsa karşı koyacaklardır.*"

Sikar başını iki yana salladı. "*Umarım ne yaptığının farkındasındır.*"

"*Babamın hatalarını tekrarlamaya niyetimin olmadığını bil yeter.*" Nyphron durup Sikar'ın omuzlarını kavradı ve ellerini orada

telegram kanalı

bırakarak adamın gözünün içine baktı. "*Ne dersin? Bize katılmak ister misin?*"

"*Ciddi olamazsın. Bu akla hayale sığmaz bir teklif. Feyni sorgulamak bize düşmez. Efendimiz Ferrol onu görevlendirdiğinde–*"

Nyphron adamı geriye itti. "*Bana masal anlatma! Lothian'ın Ferrol seçmedi. O Fenelyus'un oğluydu, Orman Tahtı'na o sayede çıktı. Sanat'tan önce düellolar adildi. Fakat artık Aquila'nın kimi seçtiğinin hiçbir önemi yok. Artık Miralyitliler tarafından yönetilmeye mahkûmuz ve tesadüfen sırada Lothian vardı, hepsi bu. O, diğer kabilelerin daha aşağı bir ırk olduğuna inanan imtiyazlı, bencil bir elitist. Onun gözünde köleden başka bir şey değiliz. Babam bunu söylemeyi ve sözlerine kılıcıyla arka çıkmayı göze alan tek kişiydi.*"

"*Ve öyle yaptığı için öldü,*" dedi Sikar, kaybettiği mesafeyi tekrar kazanmak için bir adım öne çıkarak.

"*Sanırım köle olmaktansa ölmeyi yeğlerim,*" diye laf yetiştirdi Nyphron.

Sikar seyircilerin dizili olduğu surlara baktı. İç geçirdi. "*Bu düşünceyi sandığından daha çabuk sınaman gerekebilir.*"

"*Ne demek istiyorsun?*"

"*Seni almaya gönderilecek kişi ben olmayabilirim demek istiyorum. Rhist'te Estramnadon'dan bir konuk bekleniyor.*"

"*Konuk mu?*"

"*Adı Arion.*"

Galantialar aralarında bakıştılar. Hiç kimse bu ismi daha önce duymuşa benzemiyordu.

"*Söylentilere bakılırsa presin mürebbiyesiymiş,*" dedi Sikar.

"*Yani bir Miralyitli,*" dedi Nyphron vahametle.

"*Hem de prens mürebbiyesi,*" diye ekledi Tekchin. "*İşte bu hiç iyi değil.*"

Sikar başını salladı. "*Karşılama hazırlıkları sırasında Petragar'ın eli ayağına dolanıyordu. Şeref kıtası eğitimden geçiriliyor, bayraklar asılıyor, duvarlar siliniyordu. Nyphron, kadının lakabı Cenzlyror'muş.*"

"*Yani Aklı Tez, öyle mi?*"

Sikar kafa salladı. "*Bu ismi ona Fenelyus vermiş – Fenelyus!*"

"*Sence peşimize düşer mi?*"

"*Saray seviyesinden bir Miralyit başka neden Rhist'e gelir ki?*"

telegram kaktusum

Sikar'ın yüzünde şefkatli bir ifade belirdi. "*Ancak Gryndal veya şeynin ta kendisi geliyor olsaydı başın bundan daha büyük bir belaya girebilirdi.*" İç geçirdi. "*Dinle, meydan okuma esnasında Estramnadon'da değildim. Düelloyu görmedim ama neler olduğunu, Lothian'ın babana ne yaptığını duydum. Kaçmalısın. Ortadan kaybol.*"

Nyphron başını iki yana salladı. "*İşe yaramaz. Hiç kimse bir Miralyitli'den saklanamaz.*"

Sikar başını onaylarcasına sallayıp elini uzattı. "*Bu yolculuğun tümden boşa çıkmaması için Shegon'un katilini nerede bulabileceğimizi biliyor musun? Belki elimiz boş dönmezsek Petragar biraz yumuşar.*"

Nyphron dönüp Raithe'e baktı. "*Güneydoğuda olduğundan emin sayılırım.*"

"*Ne? Menahan'da mı?*"

"*Mümkündür.*"

"*Harika. Koyun kokusuna bayılırım. Tamam.*" Sikar iç geçirdi. "*Sana iyi şanslar.*"

Nyphron adamın bileğini kavradı ve karşılık omuz tokuşturdular.

"*Umarım bir daha hiçbirinizi görmeyiz,*" dedi Sikar, ardından Tekchin'e doğru döndü. "*Özellikle de seni.*"

"*Sikar, reddedilmiş bir sevgili gibi konuşuyorsun.*" Tekchin bir kahkaha attı.

Sikar da onunla beraber güldü ve gitmek üzere arkasına dönerken seslendi. "*Kaçımızın sana kumar borcu olduğunu unutuyorsun, Tekchin. Elveda!*"

Tekchin uzaklaşmalarını seyrederken gülmeyi kesti.

• ● •

Tüm bunlar yaşanırken sabahı uyuyarak geçiren Suri kuyu akınını ve kapıdaki karşılaşmayı kaçırdı. Bazı şeyler ancak mehtapta yapılabilirdi ve son zamanlarda Suri'ye yapacak bir sürü iş çıkmıştı. Sonunda çığlıklardan dolayı daha fazla uyuyamadı ve ikindinin sonlarında gözlerini açtı.

O sürüne sürüne Roan'ın evinden çıkana kadar ses kesilmiş-

telegram kanalı

ti. Konağın önündeki çimlerde yatan adam kandan sırılsıklam olmuş eğri büğrü bir paçavra yığınından ibaret olup artık nefes almıyordu. Bazı kısımları yoktu. Hatta çoğu kısmı yoktu. Suri benzer görüntülerle –karnı doyan veya yemekleri yarıda kesilen avcıların parçalayıp geride bıraktıkları geyik, kurt, tilki ve keseli sıçan leşleriyle– ormanda düzinelerce kez karşılaşmıştı. Dahilda yaşayanların çoğu neler olduğunu anlamak için sokağa dökülmüştü. Fhreyler bile olup bitenleri ilgiyle seyrediyorlardı.

Konaktan çıkan Konniger yüksek sundurmada dikilmiş, bir duyuru yapıyordu. "Bu, Reglan, Mahn ve Oswald'ı öldüren ayının işi. Krier ormanın kenarında odun kesiyormuş." Yukarılardaki ağaç kaplı dağı işaret etti. "Bir kütüğü kırmakla meşgulmüş Yanındakiler kızağı almaya gitmişler. Birkaç dakikadan fazla oyalanmamışlar. Geri geldiklerinde Krier ortada yokmuş. Kan izlerini takip etmişler ve onu sürüklendiği yerde bulmuşlar."

Krier'in karısı feryat etti, başkalarının desteğiyle ayakta durabiliyordu.

Suri elini bohçasına soktu, tavugun kararmış but kemiğini çıkardı ve başparmağıyla ovuşturarak düşündü. "Ne dersin?" diye sordu yanında uslu uslu oturan Minna'ya. Havyan bilip bilmeden tahminlerde bulunmayı reddetti. "Sen çok akıllı bir kurtsun."

Kemikteki iz bir canavarın geldiğini söylemiş ve Suri'ye bir isim vermişti. Tavuklar nadiren bu kadar çok ayrıntıya girerlerdi ama Suri doğru anladığından emindi. Boz Grin hakkında hiç şüphe yoktu ama kemik onun sıradan bir ayı olmadığını meydana çıkarmıştı. Grin bir iblis olmalıydı.

Habis ruhların insanları ve hayvanları ele geçirmeleri nadir değildi. Tura, kemik yatağında denk geldikleri bir raovla kapışmıştı. Yaşlı mistik raovun bir zamanlar ormanda yolunu kaybetmiş talihsiz bir kadın olduğundan emindi. Açlığın pençesindeki kadının içine bir iblis girmişti ve zaten çoğu raov bu yolla ortaya çıkardı. Grin raov falan değildi. Suri iblis seçenekleri üçe indirgemişti: yakkus, morvin veya bendigo. Morvin olma ihtimali yüksekti zira onlar insan eti yiyen bir hayvanda ortaya çıkardı ve Grin insanların tadından hoşlanıra benziyordu. Yine de Suri emin

telegram kanalı

olmalıydı. Bir mistik olarak bölgenin iyiliği için bu iblisi avlayıp öldürmek onun sorumluluğuydu ve yanlış bir teşhis felaketle sonuçlanabilirdi.

Konniger konağa geri döndü.

Suri kütük binadan hoşlanmıyordu. Oraya adım atmak eski dostların çürüyen bedenlerine girmek gibi geliyordu ama ne tür bir iblisle karşı karşıya olduğuna dair daha fazla bilgi toplamalıydı ve bundan daha iyi bir zaman zor bulunurdu. Küçük mistik taş basamakları çıkıp tahta mağaraya daldı.

Koca Salon'un çukurundaki ateş halen yanıyordu. Suri reise bakındı ama adam çoktan yukarı çıkmış olacak ki tepeden gıcırtılar ve hışırtılar geliyordu. Kız ateş çukurunun yanından sessizce geçerek basamaklara santim santim yaklaştı. Tavan üçerden dört sıra hâlinde on iki sütunla ayakta tutuluyordu.

Soylu varlıkların ölü bedenlerini evlerine diziyorlar.

İçerisi leş gibi duman ve yanmış yağ kokuyordu. Duvarlara farklı renklerde boyanmış kare şeklinde kalkanlar ve de boyunlarına kurdeleler ve tüyler bağlanmış uzun mızraklar asılmıştı. Yere hayvan postları serilmişti: geyik, vaşak ve biri siyah diğeri boz olmak üzere iki ayı. Suri yüzünü buruşturarak onların etrafından dolaştı. Girişe baktığında parlak gün ışığının kapı aralığında boğulduğunu gördü. Burası yırtıcıların, katillerin ve hırsızların iniydi.

İblisim bir ayı şeklini alması hiç de şaşırtıcı değil.

Ateşe kütük atan bir oğlan ona ve Minna'ya kaçamak bir bakış attı, sonra da gülümsedi. Suri de aynı şekilde karşılık verdi.

"Anladım! Sana anladığımı söyledim. Artık beni rahat bırak!" Konniger'ın sesi şimşeklere özenircesine yukarıda gürledi.

Mistik yanında Minna'yla merdivene yaklaştı.

Tepede bir kapı çarptı.

"Sen nereye gittiğini sanıyorsun?" Maeve merdivenin tepesinde belirip aşağıya dik dik baktı. Yüzü kızarmıştı ve gözlerinde öfke yahut belki de korku vardı. Suri, en azından insanlar mevzubahis olduğunda, o ikisini ayırt etmekte zorlanırdı.

"Reis Konniger'la konuşmam lazım."

telegram kanalı

"Ne hakkında?" Ellerini tırabzandan ayırmayan Maeve basamaklarda kalarak yolu tıkadı.

"Kemiklerle fal baktım. Hem de birkaç defa. Oradaki adamı öldüren Boz Grin gerçekte bir ayı değil."

"Elbette değil!" Maeve'in sesinin perdesi ve seviyesi yükseliverdi.

Suri yaşlı kadının çıkışı karşısında bir adım geri çekildi. Minna ise iki adım.

"Demek sen de biliyorsun. Güzel. Konniger'la o yüzden konuşmalıyım. Grin'in içindeki güçlü bir iblis. Konniger da, Reglan'ın ölüsünü getirdiği gün öyle söylemişti. Onunla dövüşmüştü. Ona iblisin gerçek doğası hakkında bazı sorular sorabilirsem hazırlıklı olurum. İblis dolunayın ışığında çıkagelecek ama tam olarak nasıl bir yaratık olduğunu bilmiyorum. Eğer–"

"Çık dışarı!" diye çatan Maeve kapıyı gösterdi. Yaşlı kadın öfkeden köpürüyordu. "Konniger seni göremeyecek kadar meşgul. Fhreyler konağın hemen dışında kamp kurdular ve insanlarımız ormanda katlediliyorlar. Reisin mistik zırvalarıyla uğraşacak zamanı yok."

"Söylediklerim zırva değil."

"Çık!" diye haykırdı Maeve, merdivenlerden inerek.

Suri ile Minna bir adım daha gerilediler.

"Anlamıyorsun."

"Çık dedim!"

Suri merdivenin dibinde yerini korudu. "Ama Konniger–"

"Konniger hiçbir halttan anlamıyor – özellikle de ayıdan."

"Dolunay çıktığında ayının herkesi, hatta Fhreyleri bile öldüreceğini düşünüyorum."

"Shayla asla öyle bir şey yapmaz. O iyi bir kızdır."

"Shayla mı?" diye şaşırarak sordu Suri. "Grin'e *Shayla* mı diyorsun?"

"Gitmezsen Hegner'i çağırırım. Konniger'ın kalkanı artık o. Seni–"

"Shayla 'kayıp' anlamına gelir."

Maeve'in yüz ifadesi iyice sertleşti. "Gitmeni istiyorum. Sade-

telegram kaktüsüm

ce bu konaktan değil, dahldan da. Konniger'a seni kovduracağım." Etrafına bakınsa da sadece Habet'i gördü ve kaşlarını çattı. "Hegner!"

"Boz Grin'e neden *Kayıp* diyorsun?"

Maeve merdivenden inip duvara koştu. Mızraklardan birini kancasından aldı ve hızla Suri'ye doğru döndü.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım," dedi mistik. "Minna insanların bizi sivri sopalar doğrultmalarından hiç hazzetmez."

Kurt bu sözleri vurgulamak istercesine tüylerini kabartıp hırlamaya başladı.

Maeve durdu. "Hegner! *Hegner!*"

"Gel hadi, Minna."

İkili konaktan ayrıldı. Kapı arkalarından çarparak kapandı.

Suri kurda göz attı. "Yahu bu işe ne diyorsun?"

Kurt başını çevirip kapalı kapıya baksa da düşüncelerini yine kendine sakladı.

"Amma akıllısın, Minna. Tüm kurtların en akıllısı sen olmalısın."

telegram kaktusun

BÖLÜM 16

Miralyitli

Fhreylerin gözünde tozdan azıcık daha fazlası, bir patikadaki çakıllar kadar fark edilmez şeylerdik. Bu bize bir üstünlük sağladı ama çok da uzun süreliğine değil.

—Brin'in Kitabı

Thym ile Naraspur'u Alon Rhist'te bırakan Arion güneye yalnız başına yolculuk etti. Yalnızlık onun için sorun değildi. Bunu kendine iki defa hatırlattı. İkincisinde, Miralyitlilerin kendi kafalarının içinde yaşamak üzere eğitildikleri ve asıl zorluğun insanlarla ilişki kurmak olduğu yönündeki o özdeyişi ekledi. Üçüncüsünde, yalnızken istediği zaman durup dinlenebileceğini, istediği zaman tekrar yola düşebileceğini, istediği yerde uyuyabileceğini aklında bulundurdu. Dördüncüsünde, yalnızlığın daha iyi olduğunu neden kendi kendine hatırlatıp durduğunu merak etti. Sonunda da sadece düşünceleriyle baş başa olmadığı gibi bariz bir gerçekle yüzleşti. Evinde, Bahçe'de veya sarayın sessiz bir odasında başkalarından ayrı oturmadığı gibi akademide çalışma da yapmıyordu. Arion tamamen yalnızdı. Kilometrelerce mesafede başka bir Fhrey ve Nidwalden'in bu tarafında hiç Miralyitli yoktu. Bunlar iç karartıcı düşüncelerdi.

Arion prensin mürebbiyeliğine getirilmeden önce Estramnadon Sanat Akademisi'nde öğretmenlik yapmıştı. Öğrenciler temel bilgileri edindikten sonra öğretmesi en zor şeylerden biri de Miralyitlilerin ölümsüz olmadıklarıydı. Erivan'daki herkes onlara saygıyla, hürmetle, hatta korkuyla yaklaşırdı. Böyle davranışlar tıpkı Gryndal'ın yaptığı gibi başkalarından üstün olduklarına inanmalarını fazlasıyla kolaylaştırırdı. Bu düşünce de çok sayıda

telegram kanalı

ciddi ve bazen ölümcül kazaya yol açardı. Arion uçma çabasıyla Airenthenon'un damından atlayıp olumden kıl payı kurtulan bir öğrenciyi tanıyordu. Sevgilisinin yasını tutan bir diğer öğrenci, ölen adamı kurtarmak için ahirete girmiş ve asla geri gelmemişti.

Bir Miralyitli olmak, her şeye kadir olmakla aynı şey değildi. Naraspur'un sırtından düşmek ona ne kadar savunmasız olduğunu hatırlatmıştı. Boynunun üstüne düşseydi veya başını bir taşa çarpsaydı Arion'un da diğer herkes gibi ölmesi işten bile değildi. Daha acil bir sorun da gıdayı yahut suyu yoktan var edemeyeceği veya çağıramayacağıydı. Erzakını sırtında taşımaktan ve tükenmeden önce daha fazlasını bulacağını ummaktan başka çaresi yoktu. Ayrıca uyanıkken saldırıya uğrama gibi bir derdi olmasa bile eninde sonunda uyuması gerekecekti. Arion bilinci kapalıyken en basit dokumayı bile muhafaza edemezdi. Öğrencilerine sık sık söylediği gibi Miralyitliler elmasa benzerlerdi – diğer her şeyden serttiler ama doğru noktaya vurursan cam gibi kırılırlardı. Ve işte şimdi, kendisi işlenmemiş bir elmas misali bilinmedik bir beyabanda yapayalnızdı.

En azından sicimi yanındaydı.

Sicim örüntüleri sanat akademisinde dikkati, yaratıcılığı ve el becerisini geliştirmek kadar öğrencileri birbirine bağlı ipliklerle örüntüler oluşturmaya alıştırmak için de öğretilirdi. Sanat zarif örüntüler tasarlayıp üretmek üzerine kuruluydu ve sicim oyunları bir araç kadar örneklemeydi de. Bu oyunlar sadece kısa bir süreliğine, bir Miralyitli'nin eğitiminin başlarında kullanılırdı. Çoğu öğrenci ilk derin akoruna dokunduğu ve asıl şeyin bağımlılığını keşfettiği anda sicimlerinden vazgeçerdi. Arion ise tekniği öğreneli üç bin yıldan uzun olmasına rağmen kendininkileri hâlâ kullanırdı. Öğrencileri eğitmek ona oyunun basit zevklerini yeniden tattırmıştı. Yaşam döngüsünü temsil eden bir dizi tekrarlı akor yeni örüntüler, yeni yollar oluşturacak şekilde kıvrılabilir, eğrilebilir ve dolandırılabilirdi.

Parmakları arasında nispeten karmaşık bir ağ oluşurken Arion ilerisindeki bir tepenin üstüne kurulu ilkel bir tahta hisar fark etti. Oraya gelirken böyle iki hisarın daha yanından geçmişti. Her ikisi de kararmış höyüklerin zirvesindeki kömürleşmiş harabelerden ibaretti. Bu seferkiyse gördüğü ilk meskun yerleş-

Teleran Kalkışın

keye benziyordu. Arion, Nyphron'un izini saç tellerinden yararlanarak sürmüştü. Bunun için basit bir konum tespit dokuması kullanmış, sonra da tellerden birini yakıp dumanın sürüklendiği yönde ilerlemişti. Dumanın rengi, aradaki mesafeyi belirtir nitelikteydi. Son okumaya bakılırsa Nyphron ve muhtemelen Galantiaların geri kalanı hisarın içindeydiler. Arion bir konum tespiti daha yapabilirdi ama mevcut dokuma pek güzeldi ve sicimiyle hoşça vakit geçirmekteydi. Alon Rhist'te karşılaştığı savaşçı Fhreyler onda fazla zeki bir izlenim bırakmamışlardı. Bu da Zephyron'un oğlunun en bariz yerde saklandığını varsaymak için yeterli sebepti.

Arion tepeye yarım kilometre kala art arda üç kez öten boruyu duydu. İç geçirerek sicimi parmaklarından çözdü ve tekrar basit bir ilmik hâline getirdi. Onu boynuna doladı ve başka türlü bir dokumaya girişti.

Nyphron ile savaşçıları fevkalade dövüşçüler olarak tanınıyorlardı. Eres denen biri mızrak fırlatmada ölümcüldü. Madek adlı bir diğeri, fırlattığı bıçağı düzinelerce metre öteden isabet ettirme yeteneğine sahipti. Her ikisi de ona bu mesafeden zarar veremezlerdi ama Arion tedbirli bir tipti. Ördüğü dokuma çok az konsantrasyon gerektiren basit bir şey olup elini önünde tutmanın sihirdeki karşılığıydı. Muhtemelen gereksizdi, Fhrey Fhrey'i öldürmezdi. Fakat bu birbirlerine zarar verememeyecekleri anlamına gelmezdi ve Nyphron, Petragar'ı hiç zorlanmadan pataklamıştı.

Arion adamın zorluk çıkarmayacağını umuyordu. Özellikle Lothian'ın babasına ettiği muamelenin ardından onu incitmek veya küçük düşürmek gibi bir arzusu yoktu. Arion'a göre feyn öyle bir gösteri sergilemekle yanlış yapmıştı. Lothian'ın öleceği güne veya ancak üç bin yıl sonra gerçekleşecek olan Uli Vermar'a kadar hiç kimse tahtta hak iddia edemeyecekti. Fakat yaşananların anısı elbette akıllarda kalacaktı. Gelecekte feynin selefine yalnızca başka bir Miralyitli meydan okuyacaktı ve gösteri zaten bu amaçla yapılmıştı.

Arion'un ebeveynleriyle arasındaki bağlar zayıftı ama Instaryalı'nın farklı hisler içinde olabileceğinin bilincindeydi. Thym de aynı şeyi ima etmişti. Nyphron, Lothian'dan nefret ediyor olmalıydı. Bu da isyanını açıklamak için yeterliydi. Herhalde

telegram kanalı

Freynin elçisi için de aynı hisleri beslerdi. Arion elinden geldiğince nazik davranmaya çalışacaktı. Nyphron'un yalnızca altı Fhreylik bir grubu vardı ve Vertumus, Rhunların müdahale etmeyeceklerine dair güvence vermişti. *Sarhoş koyunlardan daha uysaldırlar*, diye tarif etmişti asistan, Arion Alon Rhist'ten ayrılırken. Ve tabii Fhreylerin tanrı oldukları yönündeki inançları Arion'un işini kolaylaştıracaktı. Buna rağmen kendini huzursuz hissediyordu, bugünlerde çok fazla kişi kendini tanrı sanıyordu.

• ● •

Boru öttüğünde Persephone diğer herkesle beraber alaçuğundan çıktı.

Gökyüzü masmavi, güneş parlak, rüzgâr ılıktı. Koyun kırkmak için mükemmel bir gündü. Yıl boyu sürüyü güden Delwin ile Gelston hem operasyonu yönlendiriyorlar hem de kırkma işinin çoğunu hallediyorlardı. Daha başka pek çok kişi koyunları toplayıp zaptetmek için yardıma gelmişti. Raithe de onlardan biriydi. Delikanlı Persephone'den iş istemişti ve isteyene iş boldu. Raithe o gün şafaktan önce kalkmış, su kaynatmak için odun kırmış ve diğer erkeklerle beraber sürüyü getirmeye gitmişti.

O sabahki kapı nöbetçisi, çiftçilik ve arada bir dericilik yapan Wedon'du. Adam ellerini ağzına dayayıp duvardan aşağı seslendi. "Fhrey!"

"Yine mi?" dedi Moya. Genç kadın Roan'ın alaçuğundan çıktı ve Persephone'nin yanında durup ellerini beline koydu. Dahl kapısından dışarı bakarak başını iki yana salladı.

Wedon yukarıdan Persephone'ye, Persephone de bir kez daha Galantialara baktı. Bugün dokuzu da dahldaydı ve kuyunun yanında hazırlık yapıp silahlarını kuşanıyorlardı. Liderleri Persephone'nin anlamadığı başka bir dilde goblinle konuşuyor, çıkardığı seslerin çoğu öksürmeye ve tükürmeye benziyordu. Üslubu aceleci ve ısrarcı olup yüzünde Persephone'nin daha önce görmediği kadar ciddi bir ifade mevcuttu. Ufak tefek yaratık kafa salladı ve odun yığınının arkasına koştu.

Konniger yanında Çotuk'la konaktan çıkıp en üst basamakta durdu.

Telegram kanalı

"Kapıyı kapatalım mı, yoksa açık mı bırakalım?" diye Nyphron'a sordu Persephone.

"Gelenler kaç kişi?"

"Wedon?" diye duvara sordu Persephone.

"Sadece bir."

Nyphron bir elini saçlarında gezdirerek arkadaşlarına baktı. Yuzlerindeki ifadeler Persephone'yi tedirgin etti. Geçen sefer hepsi de gülüşüp eğlenmişti. Bu sefer kimse espri yapmıyor, kahkaha atmıyor, tebessum etmiyordu.

"Kapıyı kapatmalı mıyız?" diye sordu yeniden.

"Kapınızı ne kadar sevdiğinize bağlı," diye yanıtladı Nyphron.

Wedon artık iki yanında Tressa ve Maeve'le beraber basamaklarda bekleyen Konniger'a baktı. Konniger da gözünü Persephone'ye dikti. Sonunda Persephone omuz silkerek cevap verdi. "İyisi mi açık bırak."

"Bu duvarlar niye var ki?" diye sordu Moya.

Persephone'nin diğer yanında beliren Roan, Gifford'un daha net görebilmesi için biraz çekildi. Kil bulaşmış ıslak önlüğü hâlâ çömlekçinin üstündeydi. Hiç kimse konuşmadı, hiç kimse kıpırdamadı. Vakit öğleye yaklaşırken Dahl Rhen'de hayat durdu. Çıkan yegâne sesler uzak kuş şakımaları ve konakta dalgalanan sancakların şaklamalarıydı.

O sessizliğin içinde açık kapının çerçevelediği bir suret giderek yaklaştı. Esintiyle tülden dikilmişçesine şişip dalgalanan bol bir beyaz kaftan giyen kadın, hayalete benziyordu. Uzun, ince ve Gifford'un en iyi vazolarından daha narin olan yabancı sanki diğer herkesten ayrı bir dünyaya aitti. Parlak mavi gözleriyle ve solgun, ince dudaklarıyla fazla zarif, fazla kusursuzdu.

En ufak bir ses çıkarmıyordu.

Sanki yürümüyor da süzülüyor, diye aklından geçirdi Persephone.

Beyazlı hanım kapıdan geçti. Kukuletasını indirerek kel bir başı meydana çıkardı. Dahlın ortasına varana dek yürüdü, sonra Nyphron ile Persephone'nin sadece birkaç adım uzağında durdu.

Hanım Fhrey'in arkasından Delwin, Malcolm, Raithe ve daha başka birkaç erkek soluk soluğa içeri girdiler. Delwin hâlâ koyun makasını, Raithe de gütme çubuğunu tutuyordu. Kel Fhrey ne

telegram kanalı

başını çevirdi ne de arkasına döndü, gözünü Nyphron'dan ayırmadı.

"*Sen Instaryalı Zephyron'un oğlu Nyphron musun?*" diye Fhreyce sordu kel kadın.

"*Evet,*" diye yanıtladı Nyphron. Ellerini iki yanında sarkıtarak durduğu yerde kaskatı ve hareketsiz bekledi.

"*Ben Miralyitli Arion'um. Feyn Lothian tarafından Estraminadon'a dönmeni rica etmeye gönderildim.*"

"*Rica mı? O hâlde teklifini reddediyorum.*"

Hanım bir adım attı. "*Feynin ısrar ediyor.*"

"*Lothian'ı artık feynim olarak tanımıyorum. O nedenle ısrar edip etmediğini umursamak için bir sebep görmüyorum.*"

Persephone beyazlı hanımın neden bu kadar büyük bir sorun yarattığını anlamıyordu. Karşısında güçlü kuvvetli yedi Fhrey savaşçı, bir dev ve halihazırda odun yığınının arkasında saklanan o ürkütücü goblin vardı. Yine de Galantiaların tedirginliği apaçık ortadaydı.

"*Lütfen bunu olması gereken daha fazla güçleştirme.*" Hanım Fhrey derin bir nefes aldı ve bir adım daha yaklaştı. "*O gün ben de arenadaydım ve babana olanları gördüm. Seni aşağılamadan ve acıdan muaf tutmak isterim.*"

"*Peki bunu nasıl yapmamızı önerirsin? Lothian'ın önüne çıkarsam bana farklı muamele edeceğini mi sanıyorsun? Seninle gelmeyeceğim.*"

Galantialar ellerini silahlarına götürüp Nyphron'un etrafında toplandılar.

Arion onlara şöyle bir bakıp geçti. "*Geri kalanınızı ilgilendiren bir talimat almadım. Müdahale etmeyin, yoksa Nyphron'un kaderini paylaşırsınız.*"

"*Biz Galantialarız,*" dedi Sebek. "*Ve Instaryalı'yız. Kader paylaşmak bizim işimiz.*"

"*Ona elini sürersen hepimizle birden dövüşmen gerekir,*" diye bildirdi Tekchin.

Arion'un endişeli bir hâli yoktu. Hatta tam tersine, üzgün görünüyordu. "*Müşfik davranmaya çalışıyorum. Neler olacağını ikimiz de biliyoruz. Beni haysiyetinle takip etmeyi yeğlemez misin? Feyne meramını anlatabilirsin. Ona babanın ölümüne tanık-*

telegram kanalı

lık etmenin seni çılgına çevirdiğini söylersin. Lothian merhametsiz değildir."

"Öyle mi? Arenada olanları gördün sanıyordum," diye hırıltılı bir sesle karşılık verdi Nyphron. *"Onlar merhametli eylemler miydi? Durum tersine dönse babam Lothian'a hızlı, acısız ve şerefli bir ölüm bahşederdi. Karşıma geçip de bana kendimi bir zorbanın insafına bırakmamı söyleme. Siz Miralyitliler hep aynısınız. Fenelyus şeyn olduğundan beri kendinizi tanrı yerine koyup geri kalanımıza ahkâm kesiyorsunuz. Dherglerle savaşımız asırlar önce sona erdi ama Instaryalılar hâlâ beyabanda görev yapmaya mahkûm edilirken siz bizim sağladığımız emniyette keyif çatıyorsunuz. O niye? Burada ne işimiz var? Bu görev neden sadece Instaryalılara ve bir avuç Asendwayrli'ya bırakılıyor? Neden ulu Miralyitliler de aralarından birkaç kişiyi görevlendirmiyorlar? Neden hiç Eilywinli yok? Savaş sırasında Alon Rhist şeynken diğer kabileler de bizimle beraber burada çekiç ve kürek sallıyordu. Rhist'i onlar inşa etti ama artık teki bile kalmadı. Nilyndliler neredeler? Ferrol biliyor ya, ne çok işimize yararlardı. Ve Umalynliler—"*

"Buraya Umalynli Thym'le beraber geldim," dedi kadın.

Nyphron gözlerini yuvarladı. *"Evet, yılda bir defa en talihsiz Umalyn rahiplerinden ikisi veya üçü ziyaretimize gelip kusur bulmaya tenezzül ediyorlar. Aman ne çok yardım ediyorlar. Diğer her Fhrey'in sahip olduğu Nidwalden'i geçip eve dönme hakkından mahrum bırakılarak burada yaşayıp ölmeye zorlanıyoruz. Erivan'ın bir parçası olmaya değil, sadece onu korumaya layık görülüyoruz. Bize saygısızca muamele eden bir şeyni korumaya. Hayır, nefes aldığım sürece kendi rızamla sana eşlik etmeyeceğim. Lothian senin şeynin, benim değil. Artık ona hizmet etmiyorum çünkü o bana değer vermiyor."*

Arion iç geçirdi. *"Üzgünüm ama sen bir Fhrey'sin ve benimle geleceksin. Bilmeni isterim ki bundan hiç zevk almıyorum."*

Hanım Fhrey bir el hareketi yaptı ve Nyphron'un bilekleri bağlanmışçasına önünde bir araya geldi. Sonra kadın parmağını oynattı ve Nyphron ileri savruldu. Persephone aynı anda tuhaf bir ses duydu. Biri şarkı söylüyordu. Aslında duyduğu şey şarkıdan ziyade ilahiydi ve tüm kelimeleri farklı bir dildeydi.

Arion sendeledi ve güçlü bir rüzgâra yakalanmışçasına birkaç

Telegram kanalı

adım geriledi. Neredeyse Malcolm'la çarpışacaktı. Nyphron ilerlemeyi bıraktı.

"Şimdi!" diye Rhunca bağırdı adam. "Başla!"

Persephone yüksek bir kükreme duydu ve hayretle Arion'un tutuştuğunu gördü. Kadının bedeni bir anda girdap gibi dönen yedi metrelik bir alev sütununda kayboldu. Yakınındakiler çığlık atarak geri çekildiler.

Galantialar silahlarını çekip kavurucu ateşe koştular. Biri kargı, bir diğeri bıçak fırlattı. Sonra her şey durdu.

Kargı ve bıçak havada asılı kaldı ve yere düştü. Hemen sonra dokuz Galantiadan yedisi görünmez bir duvara çarptı. Üçü ona o kadar sert tosladı ki geri sekti ve sersemleyerek yere yığıldı. Burnundan kanlar akan dev kendi ekseninde dönerek yalpaladı. Odun yığını kenara savrularak zikreden ve dans eden sarı gözlü goblini meydana çıkardı, sonra o da durdu. Arion'un bir el hareketiyle goblin donakaldı ve alev sütunu kayboldu. Kadının giysileri hâlâ bembeyazdı, şaşılacak derecede beyaz kaftanının tek bir ipliği bile alazlanmamıştı.

"*Oturun!*" diye buyurdu Arion. Fhreylere ek olarak odunların yakınındaki yaratık ile dev de kendilerini yerde buldular. "*Bu kadar ahmaklık yeter.*"

Silahların geri kalanı savaşçıların ellerinden ve kınlarından uçup Arion'un ayakları dibine şangır şungur yığıldı. "*İşte bu yüzden kötü muamele görüyorsunuz. Bir diğer Fhrey'e saldırmaya cüret edersiniz ha?*" Goblini işaret etti. "*Kara Sanat'ın uygulayıcılarından yardım alıyorsunuz! Vahşileştiniz ve topluma tekrar kazandırılamayacak kadar tehlikeli hâle geldiniz. Rhunlarla ilişkiniz sadakat ve onur anlayışlarınızı çarpıttı. Hayvan gibi yaşamanın fazileti ne? Başkaldırmanın neresi onurlu? Yabanileştiniz –hayır, daha beteri– kudurdunuz! Kime hizmet edeceğinize veya feynin davranışlarının hikmetine karar vermek size düşmez. Lothian feyn oldu çünkü Ferrol öyle buyurdu. Baban öldü çünkü tanrımız kimin daha iyi bir feyn olacağını biliyordu. Lothian'a itaatsizlik ederek Ferrol'ın isteklerine karşı geliyorsun. Sen kim oluyorsun da–*"

Arion ansızın yere yığıldı. Sarsakça kıvrılarak yüzükoyun kapaklandı ve yanağı mıcırlara yapıştı. Hareket etmedi. Kaftanı esintiyle bir anlığına şişti, sonra da hindiba püsküllleri gibi yavaş-

Teleşan Kahtalı

ça bedenine kondu. Herkes bembeyaz giysiye ve onu ıslatmaya başlayan kıpkırmızı kana ağzı bir karış açık bakakaldı.

Kadının arkasında duran Malcolm'ın ellerinde bir taş vardı

• ● •

"Senin şu huyunu *cidden* konuşmamız lazım," dedi Raithe ona, ayaklarının dibindeki kumaş yığınına ve nahif Fhrey'e bakarken "Bu bizim kavgamız değildi."

"Shegon da benim kavgam değildi ama o zaman hiç itirazın yoktu." Eski köle kan kaybeden Fhrey'i öyle belirgin bir uzüntüyle süzüyordu ki Raithe adam kusacak mı diye merak etti. Bunu düşünürken Malcolm'ın Shegon'a vurduğunda da aynı ifadeyi takınmış olduğunu fark etti.

Galantialar yerlerinden fırladılar. Nyphron durup kadını inceledi. "Nefes alıyor." Sonra Raithe ile Malcolm'a hitap etti. "Halen hayatta. İşini bitirmen gerek."

"Ne?" diye afallayarak sordu Raithe.

"Sen *Tanrı Katili*'sin." Nyphron delikanlının gözünün içine baktı. "İki kılıcın var. Biriyle onu öldür."

"İyi ama savunmasız," dedi Raithe, Malcolm'ın konuşmamasını umarak. Şimdi eski yalanları itiraf etmenin zamanı değildi.

"Biliyorum." Nyphron çekinerek kadının pırıl pırıl beyaz kaftanına bir adım yaklaştı. "O yüzden kolay olacak."

"Ben kadınları ve çocukları öldürmem."

"O bir kadın değil. O bir Miralyitli."

"*Miralyitli* ne demek onu bile bilmiyorum."

"Yaşamasına izin verilemeyecek kadar güçlü ve tehlikeli demek."

Sebek, Malcolm'a baktı. "Sen yap. Onu öldür. Bir Miralyitli'ye saldırıp da işi bitirmemek olmaz. Onu canlı bırakmak senin, bizim ve diğer herkes için intihar demektir."

"Bunu bizim başımıza kakmayın. İlla ölmesini istiyorsanız buyurun kendiniz öldürün," dedi Raithe. "Sizi durdurabilecek hâlimiz yok."

"Yapamayız. Bir Fhrey başka bir Fhrey'i—" Nyphron'un tepesi attı. "Grygor nerede?"

telegram kanalı

"Hayır! Ona zarar vermeyin!" diye haykıran Persephone onlara doğru koştu. Eteğini ayak bileklerinin üstüne kaldırarak yerdeki Fhrey'i çevreleyen halkayı yardı.

"Grygor, buraya gel!" diye seslendi Nyphron ve dev kılıcını almak için durakladıktan sonra paldır küldür oraya yürüdü. "Bu kaltağı öldürmeni istiyorum."

"Onu incitmelerine izin verme!" diye Raithe'e bağırdı Persephone.

Raithe ne zaman ve nasıl her şeyin hakemi seçildiğini merak etti. Taşı kullanan bile o değildi. "Niye?"

"Yaralıyı koru," dedi kadın, büyü yaparcasına delikanlının gözlerine bakarak. "*Yaralıyı koru*, hatırladın mı?"

Raithe hatırlamadı. En azından ilk anda. Fakat sonra kafasına dank etti ve Persephone'yi neyin bu kadar celallendirdiğini anladı. "Dalga geçiyor olmalısın."

Persephone devin önünde dikildi bir avucunu, durdurmak için ona doğrulttu. Ardından Galantiaların liderine doğru döndü. "Bizimle kalmak istiyorsanız –ve Alon Rhist'e dönemeyeceğiniz için, burası sizi kabul eden tek yer olabilir– ona zarar vermenizi yasaklıyorum."

"Sen... sen... ne?" diye sordu Nyphron. Persephone'yi daha net görmeye çalışırcasına gözlerini hızla kırpıştırdı. Nyphron ilk defa hakikaten ve kesin surette şaşkına dönmüş gibiydi.

"Persephone!" diye konağın kapısından bağırdı Konniger. Öfkeden köpüren reis bir kez daha tahta kalesine çekilmişti. "Onların işine bulaşma. Bu mesele bizi ilgilendirmez!"

"İlgilendirir! Bu hanım *kesinlikle* zarar görmemeli. Raithe, bana yardım et," diye yakardı Persephone. "Nyphron'un onu öldürmesine izin verme."

"Nyphron onu öldüremez," dedi Malcolm, güven verici sakin bir sesle. "Fhrey Fhrey'in canını alamaz."

"O yüzden bunu *sen* yapmalısın," dedi Nyphron, Raithe'e. "Veya bırak Grygor yapsın."

Raithe kimseyi öldürmeye niyetli değildi. Yerdeki hanımla bir alıp veremediği yoktu. Üstelik kadının güzelliği bu fikri daha da tatsız hâle getiriyordu. Bir tavşanın boynunu kırmak bir örümceği ezmekten hep daha zor olurdu. Raithe kendini Konniger'a hak

telegram kalkışın

verirken buldu. Bu mesele onları ilgilendirmezdi. Etraflarında toplanmış dahl sakinleri azar azar yaklaşarak çekingen bir halka oluşturdu. Ebeveynler kaygılı gözlerle olup bitenleri seyrederken çocuklar ya geriye itildiler ya da sıkı sıkıya tutuldular.

Persephone kimseye aldırış etmeden ısrarını sürdürdü. Eğilip Fhrey'in yüzüne dokundu. "Delwin, Cobb, Wedon, onu konağa götürün. *Nazikçe*. Üst kata taşıyın ve tavan arasındaki yatağa yatırın."

"Sen aklını mı kaçırdın?" diye sordu Nyphron. "Anlamıyorsun. *O Miralyitli*. Eğer ayılırsa..." Söyleyecek söz bulamayarak başını iki yana salladı. "Rhulyn'i ve onunla beraber hepinizi haritadan siler."

"Umurumda değil." Persephone narin, kel kafayı yana çekti ve toprağa sızan kanı görüp yüzünü ekşitti. "Ağaç böyle yapmamızı söyledi."

"Ne? *Ağaç* mı dedin?" diye sordu Nyphron.

"Persephone haklı." Malcolm kafa sallıyordu.

Nyphron dikkatini eksi köleye yöneltirken Delwin ile Cobb çekine çekine yaklaştılar. Galantialardan ödleri kopan ve Miralyitli'ye de çok sıcak bakmayan kediler gibi hareket ediyorlardı.

"Hadi, tutup kaldırın – nazikçe," diye talimat verdi Persephone. "Aman dikkatli olun. Çok kan kaybediyor. Kanamayı durdurmazsak ölecek."

"Güzel, bırakın ölsün!" diye duyurdu Nyphron.

Çıkışı Miralyitli'yi kaldıran adamları irkiltti ama Nyphron'un gözü onlarda değildi, bakışlarını hâlâ Malcolm'dan ayırmamıştı. "İlk sana haddini bildirecek, biliyor musun? Sana ve taşına."

Konağa çıkan yol dev tarafından tıkanmıştı. "Ne diyorsun, patron?" diye sordu Grygor. Kılıcı hâlâ elindeydi. Tabii narin Miralyitli'yi öldürmek için bir silaha ihtiyacı yoktu, o ayrı.

"Sözlerimde ciddiydim," diye kesin bir dille konuştu Persephone, Nyphron'a bakarak. "Onu rahat bırakın, yoksa burada daha fazla kalamazsınız."

Nyphron eski köleyle göz temasını kesti. "Boş ver. Unut gitsin. Kadını duydun. Bize sunulan misafirperverliği tehlikeye atmak istemeyiz."

telegram kanalı

"Emin misin?" diye sordu Grygor.

Nyphron deve sert bir bakış attı.

"Sadece soruyordum."

"Stryker! Seni gidi angut goblin!" diye halen devrik odun yığınının yakınında oyalanan yaratığa bağırdı Nyphron. "Buraya gel. Konuşmamız lazım."

Dev yan dönerek Miralyitli'yi taşıyan adamların konağa doğru geçip gitmelerine müsaade etti.

"Kahretsin, olmaz dedim!" diye bağırdı Konniger. "Onu *benim* evime sokamazsınız!"

Hanım Fhrey basamaklardan yukarı taşınırken Hegner ile Devon ellerinde mızraklarla reislerinin yanında durdular. Üçü bir kas ve taş uçlu değnek duvarı gibi girişi tıkadı.

Raithe, Persephone'yi kolundan tuttu. "Illa konağa mı götürmeliyiz?"

"Dahldaki en iyi ve konforlu yer orası. Sessiz ve güvenli de."

Raithe kafa salladı ve reise doğru döndü. "Yoldan çekil."

"Bu mesele seni ilgilendirmez, Dureyalı," diye homurdandı Konniger.

"Sakat dostunla bitmemiş bir işimiz var. İstersen eğlenceye seni de katmaktan mutluluk duyarım." Delikanlı Shegon'un kılıcını çekti. "Ya o işi hemen buracıkta hallederiz ya da yoldan çekilirsiniz."

Konniger kıpırdamadı ama saldırmadı da. Hem kapı aralığına hem de ayak direttiği görüşe takılıp kalmış gibiydi. Sesini yükselterek sözlerini yineledi. "Bu mesele seni ilgilendirmez!"

"Eh, *beni* pekâlâ ilgilendirir," dedi Nyphron, o ve diğer Galantialar yanlarına gelirlerken. Odun yığınından kaçan ve kanca burnundaki kanları silmekte olan goblin de aralarındaydı. "Madem ki onu öldürmeyeceğiz," Nyphron başını usançla iki yana salladı, "öyleyse elimizdeki en iyi yatakta yatacak. Belki ayıldığında bu bir fark yaratır. Ondan şüpheliyim ama ummaktan zarar gelmez."

Konniger hâlâ donmuş gibiydi. Kıpırdayan tek yeri bir Raithe'e bir Nyphron'a çevrilen gözleriydi.

"Grygor, reise biraz yardım et. Oraya sıkışmış gibi gözüküyor," dedi Nyphron.

Dev, konağın basamaklarının yarısını tek bir adımda çıktı.

telegram kanalım

Konniger'ı harekete geçirmek için bu kadarı yetti. "Gelin." Reis karısını bileğinden tutup hem sundurmadan hem de konaktan ayrıldı. Hegner ile Devon da onu yakından takip ettiler.

"Dua edin de ölsün," dedi Nyphron diğerlerine. "Oraya bir ejderha yatırıyorsunuz ve uyandığında... Ferrol yardımcımız olsun."

Tekchin iç geçirdi. "Hiç sanmıyorum. Ferrol *onun* yanında yer alacak."

• ● •

Arion'u Persephone'nin eski yatağına yatırırlarken kel Fhrey'ın başının arkasında koca bir morluğa ek olarak kabaca küçük bir elma biçiminde ve boyutunda bir şişlik vardı.

"Pencereyi açın ve feneri yakın," diye buyurdu Persephone. "Wedon, koş Padera'yı ve Roan'ı getir. Ah, mistik Suri'yi de."

Cobb tek kelime etmeden pencereyi açtı ve Delwin hiç konuşmadan feneri yaktı. İnsanlar Persephone'nin emirlerini uygulamaya alışkındılar. Bunu yirmi yıldır yapıyorlardı ve tanrılar –ki bu kel Fhrey *kesinlikle* bir tanrıydı– dahlın duvarları arasında kapıştıklarında normal gibi gelen davranışlar sergilemek, kendini güvende hissetmeye en yakın şeydi. Persephone durup da kontrolü ele alması *gerekir mi* sorgulamamıştı. Halledilmesi gereken işler vardı ve tehlike, o işleri çaylak bir reise bırakamayacak kadar büyüktü.

"Kafasına iyi vurmuş," dedi Padera oraya geldiği zaman, bir ıslık çalarak. Yaşlı kadın Miralyitli'nin başını yan yatırdı. Tepeye yakın küçük bir kesik Persephone'nin mümkün olabileceğini düşünmediği kadar çok kanıyordu. Yere damlayan kan parlak kırmızı izler bırakıyor, çarşaf ve yastık ıslanmaya başlıyordu. "Sargı lazım."

"Suri, şu sandıkta bir çarşaf var," dedi Persephone mistiğe. "En azından eskiden vardı. Onu al ve parçalara ayır."

"Şeritlere," diye düzeltti Padera. "*Uzun* şeritlere. Su da gerekiyor." Yaşlı kadın kısılı gözleriyle yaraya baktı. Persephone feneri alıp oraya tuttu.

"Cobb, su getir," dedi Persephone adama. Cobb gitmek için bir bahane bulduğuna sevinmiş gibiydi.

Telegram Kanalı

"İğnene ve ipliğine ihtiyacım olacak, Roan." Padera elini beklentiyle kadına uzattı ve Roan kemerindeki bohçayı eşeledi. O sırada Padera da yaralı Fhrey'i inceledi. "Onu tedavi etmemi istediğine emin misin, Seph? Öyle dersen elimden geleni yaparım ama," dönüp Persephone'nin gözlerine baktı, "deneyimlerime göre kurduğun tavşan tuzağına bir dağ aslanı yakalandığında iyi şansı kabul etmek ve hayvanı salmaktansa mızrağınla şişlemek en doğrusudur. Yüzüne bir yastık bastırmak daha iyi olabilir."

Hanım Fhrey öylesine ufak tefek, teni parlak kırmızı lekelerin yanında öylesine solgundu ki.

Yaralıyı koru.

"Onu kurtarmalıyız," diye üsteledi Persephone.

Yaşlı kadın kafasını salladı. Roan'dan aletleri alıp işe koyuldu.

Padera'nın yarayı dikmesi ve sarması uzun sürmedi. Roan tedavi boyunca yanında bekleyip iplik geçirilmiş iğneler, ıslak bezler ve Suri'nin hazırladığı sargıları uzattı. Artık ortalık durulmaya başladığından Persephone nihayet düşünecek ve kararından şüphe duyacak kadar zaman buldu. Kendini hasta hissediyordu.

Belki yanılıyorumdur. Ya bu sadece bir tesadüfse? Ya ağaç başka bir şey kastettiyse veya Suri ağaçları duymuyor da yalnızca kendini kandırıyorsa? Hepimizin ölümüne mi sebep oluyorum? Her Şeyin Koca Anası aşkına! Galantialarn liderine kafa tuttum ve onu dahildan kovmakla tehdit ettim! Ve Konniger'a karşı geldim... yeniden. Daha önce bana karşı cephe almak için bir sebebi olmadıysa bile artık var.

Herkes bu fikre karşıydı. Nyphron, Konniger, hatta Padera bile Fhrey'i iyileştirmenin hikmetini sorgulamıştı. Yaşlı kadın muhtemelen hayatı boyunca dahildan on kilometre bile uzaklaşmamış fukara bir çiftçi karısı olmasına rağmen her şeyi bilirdi. *Belki her şeyi değil ama bilmeye değer her şeyi.* Padera bir bahçenin en iyi nasıl düzenleneceğinden ve Persephone gibi küçük bir kız bir avuç zehirli dut yediğinde ne yapılacağından iyi anlardı. Upuzun ömrü boyunca görmediği şey kalmamıştı. Dünya mantık üstüne kurulu olsaydı Padera yıllar önce reis yapılırdı. Dolayısıyla eğer o Fhrey'i öldürmelerinin iyi bir fikir olduğu kanaatindeyse–

"Yaralıyı iyileştir," dedi Suri ve bir diğer çarşafı yırtarak kelimelerini vurguladı.

Teleskop Kalkusun

"Ne?" diye sordu Persephone.

Suri çarşafı tekrar yırttı. "Magda'nın talimatı. Dışarıda yanlış söyledin. Yaralıyı *koru* değildi. Magda yaralıyı *iyileştir* dedi."

"Yanlış mı söyledim?" Persephone hatırlamıyordu. *Ne fark eder ki?*

Persephone, Fhrey kadınına uzun uzun baktı. O kadar küçük ve narindi ki. Hiç de bir canavara benzemiyordu. Magda'ya göre bu kadının kaderi Persephone'nin halkınınkiyle bağlantılıydı. İzlemesi gereken yol açıktı. *Yaralıyı iyileştir.*

Padera'ya doğru döndü. "Bu kadının yaşaması lazım. Yaşayacak mı?"

Çiftçi karısı başıyla onayladı. "İster övmek ister sövmek için olsun yaşayacak. Asıl soru, uyandığında biz sağ kalabilecek miyiz?"

telegram kaktusun

BÖLÜM 17

Kaya

Bir zamanlar Fhreylerin tüm dünyasının Alon Rhist'ten ibaret olduğunu sanırdık. Nidwalden Nehri'ni ve ötesinde neler olduğunu hiç duymamıştık. Duysaydık da inanmazdık. O günlerde, inanamazdık. Bir balık bir kartalın yuvasına nasıl akıl erdirebilir ki?

–Brin'in Kitabı

Aquila forumu tıklım tıklımdı. Bütün konsey üyeleri oradaydı. Koca Salon seyircilerle dolarken Gylindora Feyn'in ve Caratacus'un freskleri Airenthenon'un kubbesinden aşağı bakıyordu. Konsey üyeleri en şık asikalarıyla tek tip giyinmişlerdi; Gryndal bile parlak sarıya olan düşkünlüğünü askıya almış ve mor-beyaz konsey kaftanını kuşanmıştı. Kubbenin altında, bir tek feyn altın sarısı giyerdi.

Estramnadon'daki en eski bina olan Airenthenon, dev sütunlardan müteşekkil bir halkayla havada tutulurdu. Mekânın yaşı, feyn hariç herkesin tünemek zorunda olduğu eziyet derecesinde sert taş banklardan birine oturan Gryndal için apaçık belliydi. Aquila'nın konsey salonuna herhangi bir değişiklik yahut azıcık bir lüks getirmeye yönelik çabalar hep reddedilmişti. Erivan üst konseyinde görev yapmanın bir mükâfat değil kutsal bir ayrıcalık olduğuna inanılırdı. Gryndal binayı usandırıcı banklarıyla beraber ortadan kaldırmayı planlıyordu. Eski sembolleri açıkta bırakmanın lüzumu yoktu. Gryndal onu bir parkla değiştirecekti.

"Feyn olarak Aquila'daki ilk gününüz için tebriklerimi sunmak isterim." Kayyım Imaly ayakta dikiliyor, Lothian'a hitap ediyordu. Anlaşılan o da taş bankları bir o kadar tatsız buluyordu.

telegram kanalı

Kabank minderlerde oturmasına rağmen Feynin tebessümü silindi. Imaly karşısındakilerde böyle bir etki yaratırdı.

"Umarım Instarya sorununa öncelik veriyorsunuzdur," diye sözlerini sürdürdü kadın. "O konuda planlarınız nasıl ilerliyor?"

Bu, Lothian'ın zaferinden beri Aquila'nın, yani Erivan yüksek konseyinin ilk resmî toplantısıydı. Toplantının planlanan amacı tokalaşmalar ve sırt sıvazlamalar için hadisesiz bir fırsat; gündemsiz, münakaşasız veya talepsiz sosyal bir birliktelik olmasıydı. Lakin bu durum Imaly'nin programdan sapmasını engellemiyordu Kadın hep bir baş belası olagelmişti ama Kayyımlığa seçildiğinden beri hakiki bir soruna, Lothian'ın yerine geçmesinin ardından Gryndal'ın ortadan kaldırmak için not ettiği pek çoğundan birine dönüşmüştü.

"Yeterince iyi," diye salonun merkezindeki koltuğundan yanıtladı Feyn.

"Yeterince iyi mi?" diye sordu Imaly, sinir bozacak kadar dik durup Lothian'dan beş kat daha soylu bir görünüm sergileyerek. "Gerektiği gibi plan kurmak zaman ve düşünüp taşınma gerektirir. Hiçbir şey bir günde olup bitmez. Aklından geçen buysa haval kırıklığına uğrayacaksın."

"Aslında aklımdan geçen hiç de o değil."

Gryndal kadının bunu nasıl başardığını bilmiyordu fakat Imaly o sırada daha da dik durmayı becerdi. Doğrudan doğruya Fhreyların ilk hükümdarı Gylindora Feyn'in soyundan gelen Imaly hiç şaşmayan azametli tavırlara sahipti. Neyse ki bu vasfı güzellikle bütünleşmiyordu. Kaba saba omuzlara, kalın parmaklara, sarkık göğüslere ve köşeli bir çeneye sahip Kayyım bir kadın için iri yarıydı. Sesi de aynı derecede sertti ama aynı zamanda yüksek, berrak ve ahenkliydi – yani Feynin sesinin tam tersiydi. Bakılacak bir tarafı ve herhangi bir müzik korosunda geleceği olmamasına rağmen, muhtemelen en keskin zekâlardan birine sahipti ve bu yüzden, ne zaman konuşsa Gryndal onu pürdikkat dinlerdi.

"Bana kalırsa," dedi Imaly, "ne bir planınız var ne de yakın bir gelecekte bu meseleyi bir öncelik olarak ele alacaksınız. Sizden önce gelenler gibi statükoyu korumakla yetineceksiniz."

"Bu yeni konseyin ilk günü, Imaly. İsimleri öğrenmek için buradayım, şimdilik belirlemek için değil."

telegram kanalı sun

"Evet, elbette." Kadın kafasını salladı. "Beni affedin. Instarya kıdemli üyesinin ismini öğrenerek başlamak ister misiniz? Şahsen ben isterim." Imaly etrafına bakınarak rol kesti. "Instarya kıdemli üyesi nerede? Ah, doğru, öyle biri yok. İki bin yıl kadar önce yerine bir Miralyitli geçti, öyle değil mi? Bu da onları yok saymayı kolaylaştırıyor."

Lothian başını çevirip Gryndal'a baktı. Danışmanı hiçbir şey demeyecek, hiç söz almayacaktı. Imaly gibi, Aquila'daki diğer herkes de bunun farkındaydı. Konsey Gryndal'ı zincire vurmuştu – şimdilik. O halkaları kırmaya yönelik planlar uygulamaya konmuştu. O zamana kadar da Gryndal listeler hazırlıyordu.

"Dediğim gibi," diye kaldığı yerden devam etti Lothian, yükseltti sesine hoşnutsuz bir tını katarak, "bugün politika belirlemek için burada değilim."

"Hayır, elbette değilsiniz. Neden olasınız? Nasılsa acelesi yok. Dherg tehlikesi ortadan kalkalı ne kadar oldu, bin yıl mı? Bin yıl daha nasıl bir fark yaratır ki? Yine de merak ediyorum... Instaryalılar neden hâlâ oradalar? Ve neden sadece onlar? Geri kalanımız var olduklarını bile unutalım diye mi? Yoksa savaşçı kabile artık istenmiyor mu? Neticede geri gelirlerse onları nereye koyarız? Yapılacak başka bir savaş veya muharebe kalmamışken silahlarını bırakmak ve ellerine çekiç yahut ut almak onları hoşnut tutar mı? Yoksa rahipliğe girmelerini mi bekliyorsunuz? Uygunsuz ve nahoş konular genellikle sıranın gerisine itilir, süresiz olarak bir kirli sepetine atılıp rafa kaldırılır. Yeterli bir sürenin ardından da kokmaya başlar."

Kadın düşünceli bir edayla parmağını çenesine dayadı. "Bu da beni bir sonraki soruma getiriyor. Zephyron'un oğlundan ne haber? Alon Rhist'ten Nyphron ile bir avuç destekçisinin açıkça başkaldırdıkları yönünde haberler aldım. *Yeterince* iyi derken bunu mu kastediyordunuz?"

"*Feynini memnun etmeye* yetecek kadar iyi," dedi Lothian, koltuğunda öne eğilerek. "Yoksa bu kadarı *sana* yetmez mi?"

Imaly tereddüde kapıldı.

Duraksama o kadar uzun sürdü ki Gryndal bile seyretmek için sırtını dikti. Imaly ayak direyecek kadar aptal değildi. Feyn olayı kadının imkânlarının ötesinde bir boyuta taşımıştı ve Imaly gö-

Telegram Kanalı

rünüşü kurtarmak için meseleyi uzatmaktaydı. Kadın beklemeyi sürdürerek cesaretiyle Gryndal'ı etkiledi. Biri öksürdü. Sandaletler taşa sürttü ve parşömenler hışırdadı.

"Elbette yeter," diye en sonunda yanıtladı Imaly. "Dediğim gibi, sadece tebriklerimi sunmak istemiştim." Mütevazı bir reverans yapıp yerine oturdu.

Ferrol'ın Yasası olmasaydı Gryndal asırlar önce Imaly'i yerdeki kara bir lekeye indirgerdi. Yine de en azından bugünlük kadının farkına bile varmadan kendisine yardım ettiğini reddedemezdi. Arion'un zaferini bildirdiğinde feyn bu utançla öfkeden köpürüyor olacaktı.

• ● •

Feyn Lothian ile Başbakan Gryndal, Airenthenon'un geniş basamaklarından Florella Plazası'na inerlerken diğer konsey üyeleri aradaki mesafeyi korudular. Imaly arı kovanına çomak sokmuştu ve hiç kimse sokulmak istemiyordu. Arıcı rolünü üstlenmek Gryndal'a kalmıştı.

"Orada soğukkanlılığınızı başarıyla korudunuz," dedi Gryndal. "Imaly bazen–"

"Huduttan güzel haberler versen iyi edersin," dedi Lothian ona, basamaklardan inerken asikasının eteklerini kaldırarak.

"Korkarım veremeyeceğim," diye yanıtladı Gryndal. Haberleri ses tonuyla yumuşatmak için hiç çaba harcamadı. Imaly çalı çırpıyı tutuşturmuştu, şimdi Gryndal kıvılcımlara nazikçe üfleyecekti. "Durum daha kötüye gitti."

"Daha kötüye mi? Nasıl daha kötüye gidebilir ki? Konsey zaten Alon Rhist'in isyanın eşiğinde olduğundan korkuyor."

"Arion esir alındı."

"Ne? Kim tarafından?" Lothian en alt basamakta durup ona dik dik baktı. Arkalarına göz atan bazı konsey üyeleri ricatlarını yavaşlattılar.

"Nyphron ve onun Rhunları tarafından."

"*Onun* Rhunları mı? *Onun* Rhunları da ne demek?"

Lothian'ın ne zaman sinirlense üst dudağının sağ yanını seğirten harika bir tiki vardı. Gryndal bundan daha kolay kullanımlı

telegram kanalı

bir kukla bulamazdı. Fakat Gryndal'ın istediği şey bir kukla değildi.

"Anlaşılan Nyphron açık açık başkaldırmış ve kendini barbarların koruyucusu ilan etmiş. O ve Galantiaları bir Rhun dahlına yerleşmişler. Arion da onu tevkif etmeye geldiğinde yakalandı."

"Yakalandı ha?" Feyn onu kuşkuyla süzdü. "Onu nasıl yakalayabilirler? Arion bir *Miralyitli*!"

Gryndal ağız kenarlarını kıvırmakla tehdit eden bir tebessümü bastırdı. Çabası bir surat ekşitmeyle sonuçlandı ve Lothian bunu yardımcısının işlenen suçtan tiksinmesine yordu. "Evet ama feyn değil."

İşitme mesafesindeki herkes onları dinlemek için duraklarken konsey üyelerinin kaçışı tamamen durdu. Gryndal tekrar yola koyularak feyni basamaklardan uzaklaşmaya ve plazanın daha içlerine gitmeye teşvik etti. Kulak misafirlerinden çekindiği yoktu. Hatta konuştuklarının dinlenmesi işine bile gelebilirdi. Fakat az sonra feyni meselenin can alıcı noktasına çekecekti ve o iş için yalnız olmalarını yeğlerdi.

Lothian beklediği gibi peşinden geldi. Zaten hep gelirdi.

"Arion dezavantajlı bir konumdaydı çünkü Nyphron atalarının kanunlarını çiğnedi ve barbarların alçaklığını benimsedi."

Yeni feynin başkanlığındaki ilk konsey toplantısının açılış töreninin bir parçası olarak, plaza kutlama yapan zanaatkârlarla ve animatörlerle doluydu. Dansçılar müzisyenlerin peşinde gezerken işporta tezgâhlarının etrafında seyrek bir kalabalık kâh birikip kâh dağılıyor, öykücüler heyecan ve macera vaatleriyle kendilerine dinleyici topluyorlardı.

Saçma sapan şeylerle ne kolay eğleniyorlar. Çocuktan farkları yok, diye düşündü Gryndal. Hayır, çocuk yanlış bir benzetmeydi. Estramnadon Sanat Akademisi'nden mezun olduğu yıllarda diğer Fhreylere o gözle bakardı ama o zamandan beri nezdinde daha da düşmüşlerdi. Artık Gryndal'a göre Miralyitli akranları çocuktu – tıpkı Lothian gibi. Geri kalanlarsa güneşin altında koşturarak harıl harıl baraj inşa eden çalışkan birer kunduzdu.

"Ona ne yaptılar?" diye sordu Feyn.

"Bir taşla kafasına vurdular."

Ejderhanın Kalbi

Yeniden duran Lothian'ın gözleri kocaman açıldı. "Yok artık! Ciddi misin?"

"Bu sabah kendi gözlerimle gördüm," diye açıkladı Gryndal. "Arion başka tarafa bakarken bir Rhun sinsice arkadan yaklaştı. Kalkanının içine kadar girdi."

"Kendi gözlerinle mi *gördün*?" diyen Lothian şaşıp kalmıştı. "Demek saggörü kullandın. Öyle bir şeyi becerebiliyor muydun?"

Gryndal tekrar yürümeye başlayarak Feyni yetişmek için koşar adım ilerlemeye mecbur bıraktı. "Batıya yaptığım bir seyahatten yeni dönmüş olmadığım kesin."

"Yeteneklerin beni hep hayrete düşürüyor, Gryndal. Benim tarafımı tutmana minnettarım."

Gryndal'ın bu sefer gülümsemeye itirazı yoktu. Lothian'ın körlüğü sihirli görüyle sınırlı değildi.

"Peki sonra ne oldu? Arion iyi mi? Yaşayacak mı?"

"*Gözlemlerin* Arion'un bir Rhun köyüne girdiğini ve Nyphron'la konuştuğunu ortaya çıkardı. Konuşma iyi gitmemiş olacak ki Sanat'ı kullanarak Nyphron'u ve onun Galantialarını hizaya getirdi. Sonra bir Rhun elindeki taşla onun başına vurdu. Yattığı yerde bol miktarda kan biriktiğini gördüm."

"Kan mı? Yattığı yerde mi?" Lothian'ın yüz ifadesi sertleşti. "O oğlumun mürebbiyesi. Annemin bizzat seçtiği ve sevdiği biri!"

Gryndal gülümsememek için kendini zor tutuyordu – Lothian oldu olası Arion'dan hoşlanmazdı. Feyn, tahta çıkmadan önce pek çok kez kıskançlığını ifade etmişti. Fenelyus'un Arion'a kendi oğlundan daha çok değer verdiğinden endişelenmişti. Üstelik mürebbiyenin doğrucu, kınayıcı tavırları annesininkine çok benziyordu. Gryndal böyle zamanlarda bir dengi, konuşabileceği ve bu tür enfes anları paylaşabileceği biri olsun isterdi. Ah keşke Imaly düşmanı olmasaydı. Belki Trilos'la konuşurdu ama o bu anın huşu uyandırıcı esprisini ve güzelliğini tümüyle idrak edemeyebilirdi. Trilos'un tek derdi Kapı'ydı.

Gryndal, duyguları tarafından enerjisi tüketilen Lothian'ın hem bedenen hem de zihnen yavaşladığını fark edip tutuşmuş kömürlere üfledi. "Feyn Fenelyus yaşıyor olsaydı..."

"Ah! Annem tüm hududu yakıp kül ederdi. Sevgili Arion'una ne cüretle el sürdüklerinin hesabını sorardı! Herkes annemi ak-

telegram kanalı

liselim, barışçıl bir lider olarak biliyor ama – savaşta nasıldı, hatırlıyor musun?"

"Sizden daha iyi hatırlıyorum sanırım. O zamanlar kaç yaşlarındaydınız?" Gryndal hatırlamaya çalışırken parmağıyla havada daireler çizdi. Gelip geçenler bu hareketle irkildiler ve oradan alelacele uzaklaştılar.

"Küçüktüm ama hatırlıyorum," dedi feyn. "Artık yerinde bir dağın durduğu bir düzlük vardı. Annem bazen çok zalimce davranabilirdi. Biliyorsun, yaptıkları kasıtlıydı."

"Sonuçta bir savaş veriliyordu."

"Savaş ayrı şey, Dherglere yaptığı ayrı. Annem onları yakabilir veya başlarına dolu yağdırabilirdi. Ama hayır, ikisi de yeterli bir ceza değildi. Dhergler toprağa çok bağlıydılar ve annem taşın toprağın onlara başkaldırmasının bedenleri kadar ruhlarını da ezeceğinin farkındaydı. Herkes onun empatisinden ve Dhergleri nasıl sağ bıraktığından bahsediyor. Ama Mador Ovası'nda Dherg ordusuyla karşı karşıya geldiğinde yanındaydım. Sanat'ı henüz yeni edinmişti ve hiçbirimiz nelere kadir olduğunu bilmiyorduk. Demir kılıçlı ve zırhlı aşağılık köstebekler onlarla savaşmaya gönderdiğimiz tüm kuvvetleri yok etmişlerdi. Söylemekten gurur duymasam da korkuyordum. Belki annem de aynı duygular içindeydi, zira Dhergler ondan önceki iki feyni öldürmüşlerdi. Ama sonunda Dherglerden çok annemden korkar oldum. Gücü ve gaddarlığı karşısında yüz binden fazla Dherg karlı bir dağın altına gömüldü."

"Ve siz annenizin oğlusunuz." Nihayet plazayı geride bırakıp saraya vardılar. Kapı derhal açıldı.

Artık saray dahilinde, davetsiz kulaklardan uzaktaydılar. Ateşe odun atmanın tam vaktiydi.

"Ne yapacaksınız, feynim?"

"Şu isyanın bastırılmasını ve sorumluların ibretlik bir şekilde cezalandırılmalarını istiyorum."

"Akıllıca bir karar. Fakat korkarım Petragar bu işin altından kalkamayabilir."

"Petragar sandaletlerini bağlama işinin bile altından kalkamaz."

Gryndal başıyla onayladı. "Şimdi düşünüyorum da Arion'u göndermekle hata etmiş olabilirsiniz. O bu tür görevler için çok yufka yürekli."

Telegram Kanalı

"Annemi sadece ilerîki yaşlarında, yumuşamasının ardından tanıdı. Bana, itaati sağlamak için gereken gücü kullanmaktan çekinmeyecek biri lazım." Lothian durup yardımcısına doğru döndü. "Senin gibi biri."

"Benim gibi mi?" Gryndal şaşkınlık ile gururun kusursuz birliktcliğini sunabilmek için var gücüyle çabaladı.

"Evet." Feyn gülümsedi. "Sen bu iş için dört dörtlüksün."

"Maalesef, karşılık veremediğim sürece Arion'la aynı kaderi paylaşacağımdan korku–"

Lothian elini salladı. "Sana benim yerime faaliyet gösterme gücünü bahşederim. Hainleri dize getirmek için her ne gerekirse yapma yetkin olur. Düzen muhakkak tesis edilmeli."

"Buna itaatsiz Fhreyleri *idam etme* yetkisi de dahil mi?" Gryndal bu hususa açıklık getirmek istiyordu ve *idam* lafını ettiği anda Lothian'ın tereddüt ettiğini gördü. "Arion gibi kanlar içinde ölmek istemem."

"Arion öldü mü?"

"Başına kocaman bir taşla vuruldu ve yere yığıldı. Gördüğüm kan miktarına bakılırsa sağ kaldığını hayal bile edemiyorum. Aynı şeyin benim başıma da–"

Lothian'ın yüzü asıldı ve ağzı düz bir çizgi hâlini aldı. Gryndal o anda Fenelyus'la arasındaki aile benzerliğini açıkça gördü. "Bu vesileyle sana isteklerimi yerine getirme yetkisi tanıyorum. Dahası, hudutta düzeni sağlamak için gerektiğini düşünürsen ölümcül kuvvet kullanma hakkını sana kadar genişletiyorum. Bu hakka geri gelinceye kadar sahip olacaksın."

Biri gitti, kaldı bir.

"İsteklerinizi seve seve yerine getiririm, Feynim, fakat aynı zamanda oğlunuza mürebbiyelik yapıyorum ve..." Gryndal başını iki yana salladı. "Hayır. Sanırım öyle bir şey münasip olmaz."

"Aklından ne geçiyor?"

"Düşünüyordum da Mawyndulê çok korunaklı bir hayat yaşadı ve eğer... Hayır, boş verin. Bu çok tehlikeli olur."

"Onu da yanına almayı mı düşünüyorsun? Bak bu harika bir fikir. Oğlum sahiden de hep üstüne titrenerek el bebek gül bebek yetiştirildi. Dünyayı görmesi ve onun kusurlarını öğrenmesi, gücün gerçeklerini bizzat keşfetmesi lazım. Annem beni Mador

telegram kalkışun

ve Cradock Kalesi muharebelerine götürmüştü. O iki seyahatte asırlar boyunca öğrendiğimden daha çok şey öğrendim. Hayır, haklısın. Mawyndulē seninle gitmeli."

"Prens benimle gelecekse her ihtimale karşı bir askerî birliğin bize eşlik etmesi akıllıca olur."

"Elbette. Özel muhafızlarımdan ihtiyacın kadarını al. Yeter ki şunu unutma, Gryndal: bu sorunun bir an önce çözülmesini istiyorum. Nasıl çözeceğin umurumda değil, yeter ki çöz."

"Bana güvenebilirsiniz, feynim. Onlara dünyayı dar edeceğim."

• ● •

Gryndal feynin yanından ayrılıp Fhrey toplumunun manevi kalbine doğru tırmanmaya başladı. Kentteki en yüksek nokta Bahçe için münasip bir yerdi, tüm yüce şeylerin daha önemsiz varlıklardan yukarıda bulunması gerekirdi. Gryndal buna tüm benliğiyle inanırdı. Mantık bunu gerektirirdi. Bu aksiyom göz ardı edilirse sorunlar yaşanırdı. Zayıflar güçlüleri boyunduruk altına almaya çalıştıklarında ve ahmaklar dâhileri dizginlemeye teşebbüs ettiklerinde dünya eziyet çekerdi. Tıpkı suyun yokuş aşağı akması gibi, doğruyu yanlıştan doğal bir düzen ayırırdı. Gryndal o düzeni bir tanrıya atfetmeye yanaşmazdı. Buna ömrünün ilk bin yılı boyunca taptığı Ferrol bile dahildi. Bir zamanlar babasını ve feynini de taparcasına sevmişti ama bunu çocukken yapmıştı. Büyüdükçe kendisi ile diğerleri arasındaki farklılıklar azalmıştı. Babasının hiç de öyle ahım şahım biri olmadığını anlamıştı ve Gryndal kendisinden daha aşağı birine saygı duyamazdı. Aynı şey feyn için de geçerliydi. Fenelyus son yıllarında zayıf düşmüştü ve Lothian annesinin yarısı kadar bile Miralyitli değildi. Son zamanlarda Ferrol bile Gryndal'ın gözündeki itibarını yitirmeye başlamıştı.

Bir tanrı benim yapamayacağım ne yapabilir?

Bahçe'nin bronz kapısına yaklaşırken Gryndal'ın gözüne Imaly takıldı. Maalesef kadın da onu gördü.

"Bir gezinti için hoş bir akşam, değil mi?" dedi kadın, aldatıcı bir yakınlık hissi yaratmayı amaçlayan cilveli bir ses tonuyla. Imaly genç, ince ve güzel olsaydı bile taktiği işe yaramazdı. Ta-

Telegram Kanalı

bir başarısızlık Imaly'de asla caydırıcı bir etki yaratmamıştı, o ayrı Aquila'nın gevrek saçlı Kayyım'ı eskiden beri bir baş belası olagelmişti ama son zamanlarda Gryndal'a sataşmaktan zevk alır gibiydi.

"Bu akşam feyni küçük düşürdün," dedi Gryndal, kendi cezbedici tebessümüyle.

"Öyle mi yaptım?" Imaly kaşlarını çatarak ve masum kadın rolü oynamayı sürdürerek asikasının eteğine baktı. "Sokakların daha temiz tutulması gerekir. Gardırobum mahvoluyor."

Kadının elinde üç adet tomar –toplantının kayıtları– vardı. Kayyım olarak yalnızca Aquila'ya başkanlık etmekten değil, yaşananları not edip korumaktan da sorumluydu. Gryndal neden kayıt tutulduğunu bilmiyordu. Belki de âdet gereğiydi.

"Anlamazdan gelme. Yaptığının farkındasın ve feyn bundan hiç hoşlanmadı."

Imaly keyifli bir tebessümle başını kaldırdı. "Lothian aptalca şeyler yapmamalı. O zaman zor sorular karşısında utanması gerekmez."

"Aynı şekilde aptallar da feyni düşmanları hâline getirecek zor sorular sormamalılar." Gryndal daha dik durdu ve Umalyn rahipleri gibi ellerini asikasının yenlerine soktu. Bu duruşun kendisine daha caydırıcı, dindar ve tabii bilgili bir hava kattığı görüşündeydi.

"Benim o konuda içim rahat. Ne de olsa biz Aquila'dakilerin senin gibi bir şampiyonumuz var." Imaly bir adım yaklaştı. Gryndal kadının yalnızca korkmadığını mı ispatladığını, yoksa kendisini yıldırmaya mı çalıştığını merak etti. Eğer bunlardan ikincisi doğruysa davranışı muazzam bir hataydı. "Sen başımıza kötü bir şey gelmesine izin vermezsin. Biz konsey üyeleri kendini koruma içgüdüleriyle hareket eden zayıf ve ödlek bir topluluğuzdur. Stres altındayken görev yeminimizi unutmamız ve hükümdarlık için meydan okuyanların isimlerini ağzımızdan kaçırmamız pekâlâ mümkündür. Lothian'ın Instarya lideriyle başa çıkarken sergilediği öfke düşünüldüğünde kendisi gibi bir Miralyitli'nin ve güvenilir bir danışmanının tahta göz koyduğunu öğrenirse nasıl bir tepki vereceği apaçık belli değil midir?" Gözünü tomarlarına dikti. "Öyle bir şeyin daha önce yaşandığını sanmıyorum. Ne kadar şaşıracağını bir düşün."

Telegram Kanalı

Kadın iyice sokuldu ve Gryndal'ın gözünün içine bakarak fısıldadı. "Başvurun bir hataydı. Reddedeceğimizi bilmen gerekirdi."

"Neden reddettiniz?" diye hiç kıpırdamadan sordu Gryndal. Bu, fısıltılarla yapılan samimi bir konuşma olacaktı. Gryndal ortalamadan uzun boyluydu ama Imaly de öyleydi ve ikili göz bile kırpmadan yüz yüze durdular.

Imaly temkinli bir tebessümle omuz silkti. "Kurallar tüm kabilelere başa geçme şansı tanımaları için tasarlandı. Aynı kabileden, özellikle de bunca zamandır hüküm süren kabileden iki kişiyi karşı karşıya getirmek Miralyit'in kanunun ruhunu hiçe saydığını akla getirirdi. İltimasla, Erivan'ın hep Miralyit egemenliğinde kalacağını itiraf etmekle suçlanabilirdik."

"Kalacak da. Hiçbir şey bunu değiştiremez. Sanat'ın sırlarını sakladığımız sürece diğer kabileler bizi yenemez. O yüzden niçin–"

"Dış görünüm, gerçeklerden daha önemlidir. Bunu ne kadar tatsız bulsam da kabilenin kontrolü süresiz olarak elinde tutacağı yönünde emareler gösterdiğini reddedemem. Fakat niyetiniz boyun eğdirerek hükmetmek değilse halkın herhangi bir kimsenin feyn olabileceği bir toplumda yaşadıklarına inanması önemli. Din ve gelenekler hâlâ adil kabul edilen bir sistemin müttefikleri olmayı sürdürüyor. Miralyit'in kendi içindeki bir bölünmeyi ve onun yaratacağı sorunları görmeye itirazım yok. Üstelik iki Sanatçı'nın arenada kapışmasını seyretmek epey eğlenceli olurdu. Fakat Aquila'nın Kayyım'ı olarak Fhreyleri korumak benim görevim – gerekirse kendilerinden bile."

Imaly iki yakın dostmuşlar gibi tüm bunları gülümseyerek açıklamıştı. Dostane yüz ifadesini koruyarak ekledi. "Hem zaten Orman Tahtı'na çıkarsan neler yapacağını biliyoruz ve hiçbirimiz öyle bir şeyin olmasına izin vermeyiz."

"Dikkat et, aşırı özgüvenin belli oluyor," dedi Gryndal ona. "Daha işim bitmedi."

Kadın bir kahkaha attı. "Uli Vermar'ı görecek kadar yaşamayacaksın. Lothian'dan daha yaşlısın."

"Ama bu, daha öncesinde bir meydan okumanın gerçekleşmeyeceği anlamına gelmez. Alon Rhist, Ghika'dan yaşlıydı."

"Evet ama Ghika savaşta ölmüştü."

telegram kanalı

"Tıpkı Alon gibi. Hem de topu topu beş yıl sonra." Gryndal masum bir ifade takındı.

Imaly gözlerini kıstı. "Şu an barış var, Gryndal. Dahası bizi tehdit edebilecek hiçbir ulus yok. O yüzden..." Kadın duraksayıp ona bakakaldı. "Fhrey Fhrey'i öldüremez, Gryndal. O güç yalnızca feyne aittir. Bunu sakın unutma."

"Emin misin?" Gryndal kadına kendi nefesinin geri sektiğini hissedecek kadar sokulup fısıldadı. "Öyle bir şeyin önünde hiçbir engel yok."

"Ferrol'ın Yasası seni Fhrey toplumundan dışlar ve ahiret sana kapanır. Sadece birkaç yıllığına feyn olabilmek için ebediyeti feda etmeyi göze alır mısın?"

"Bak o konuda bir teorim var." Gryndal yanağını onunkine yaslayıp kulağına fısıldadı. "Umalynlilere göre Gylindora'nın Borusu'nu öttürmek için gereken tek şey Fhrey kanı taşımak. Hepsi bu. Ferrol soyulukta veya fazilette ayak diretmez. İstersen katil ol, damarlarında tek bir damla Fhrey kanı aktığı sürece boru senin için öter. Meydan okumadan da galip ayrılırsan... Eh, Fhreylerin feyni nasıl olur da yönettiği toplumdan dışlanabilir? Ve Ferrol'ın temsilcisinin günahları nasıl olur da bağışlanmaz?"

Dostane tebessümü nihayet silinen Imaly geri çekilirken Gryndal sırıttı. Kadını nadiren sarsabildiği için bunu yapabildiğinde çok eğlenirdi. Jerydd temelli olarak Avempartha kelliğine getirildiği ve Fenelyus öldüğü için artık onunla aşık atabilecek tek rakibi Imaly'di ve o bir Miralyitli bile değildi. Gylindora Feyn'in soyundan gelmesi ve hem Nilyndd kabilesinin lideri hem de Aquila'nın Kayyım'ı olmasından dolayı, Lothian dışında Gryndal'ın önündeki tek engel Imaly'di.

"Bu, bir teoriye dayanarak riske atılamayacak kadar büyük bir şey," dedi kadın, ses tonu o muzip tınısını kaybederek. "İtiraf etmesi de bir o kadar tehlikeli."

"Niyetim Lothian'ı *benim* öldüreceğimi ima etmek değildi. Haklısın, bir teoriye dayanarak öyle bir riske girmek hata olur. Ama bunu bir başkası yapabilir. Öyle bir olay gerçekleşirse, eğer Lothian vaktinden önce ölürse meydan okuma borusunu yeniden üflemeyi planlıyorum. Ve o zaman..." Gryndal tebessümünü bozdu. "İkinci kez yoluma çıkmamanı şiddetle öneririm."

telegram kanalı

• ● •

Gryndal, kadın Alon Çeşmesi'nin arkasında gözden kaybolunca-ya dek bekledi, sonra da bronz kapıdan geçip Bahçe'ye girdi. Patikalarda birkaç kişi daha gezinti yapıyordu ama burası bir tefekkür ve meditasyon alanı –ayrı bir dünya– olduğu için ses seda yoktu. Gryndal burada uzun uzun dikkat egzersizleri yapmış ve iç gözünü genişletmişti. Daha derin, daha güçlü akorlarla dünyaya bağlanmayı öğrenmişti. Ayrıca zamanının önemli bir kısmını Kapı'ya bakarak geçirmişti.

Kapı öyle mütevazı, öyle yalındı ki. Sıradan bir evin kapısından farksızdı ama aslında İlk Ağaç'ın yegâne girişini teşkil etmekteydi. Ne eşiğinde herhangi bir süslemeye ne bir menteşe yahut kilide ne de bir tabelaya veya ipucuna sahipti. Sade ve dikdörtgen tahta Kapı bir tokmaktan da yoksundu – üstündeki tek şey kaba bir mandaldı. Gryndal asırlarca yaptığı günlük haclarının tekinde bile onu açmanın bir yöntemini saptayamamıştı. Çocukken onu tıklatmıştı, bu bir ergenliğe geçiş âdetiydi. Bunu tanrılarına saygısızlık kabul eden Umalyniler o geleneği hoş karşılamazlardı ama onlar bile içeri girmenin bir yolunu ararlardı.

Kapı'ya rahiplerden daha saplantılı tek kişi olan Trilos yine taş bankında oturmuş ona bakıyordu. Öne eğilip dirseklerini dizlerine dayadığından uzun saçları yüzünü gizliyordu. İşte bu iyiydi. Trilos'un en yakışıklı Fhrey olduğu söylenemezdi.

"Sabahleyin yola çıkıyorum," dedi Gryndal.

"Biliyorum," diye başını çevirmeden karşılık verdi Trilos.

Gryndal adamın böyle şeyleri nasıl bildiğini merak etmekten uzun zaman önce vazgeçmişti – tıpkı pejmürde görünümünü ve ukala tavırlarını görmezden gelmeyi öğrendiği gibi. Fhreylerin çoğu Gryndal önlerinden geçerken titrerdi ve diğer Miralyitliler önünde hürmetle eğilirlerdi. Imaly ve Lothian bile onun sert bir bakışıyla huzursuzlanırlardı. Fakat Trilos umursamazlığını koruyordu.

Gryndal adamın geçmişini ve doğasını sık sık sorgulardı. Fakat hırpani Fhrey cevaplamak istemediği soruları duymazdan gelme alışkanlığından bir türlü vazgeçmezdi. Trilos Sanat'ı diğer herkesten –Gryndal'ın bizzat Fenelyus tarafından eğitilmiş

telegram kitabım

eski öğretmeni Jerydd'den bile– daha iyi bilire benzerdi. Ayrıca Fenelyus'a ders verdiği yönünde iddialarda bulunarak Gryndal'ı hayrete düşürurdü. Eğer doğru söylüyorsa bu duruma tek bir açıklama getirilebilirdi: Trilos Sanat'ın vücuda gelmiş hâli, gücün kendiliğinden doğup bilinç kazanmış ve Fhreyleri eğitmek için somutlaşmış münferit tezahürü olmalıydı. Bu doğru değilse bile fark etmezdi, Trilos daima konuşmaya değer biriydi.

Trilos başka kim veya ne olabilir ki?

"Ben gitmeden önce vereceğin bir nasihat var mı?"

"Hayır."

"Hayır mı? Bana yıllardır nasihat verirsin."

"Bu sefer vermiyorum."

Gryndal, Kapı saplantısına sahip hayalî arkadaşı kabul ettiği buruşuk kumaş ve kirli saç yığınının yanına oturdu. "Neden?"

"Kurallar böyle."

"Kurallar mı? Kurallar mı var? Ne zamandan beri? Kimin kuralları? Ne amaçla?"

"Benim oyunum, benim kurallarım," dedi Trilos.

"Anlamıyorum."

"Elbette anlamıyorsun."

"Sözlerinin hiçbir mantığı yok," karşılığını verdi Gryndal.

"Kapı'nın da," dedi Trilos. "Açılması imkânsızdı ama açıktı."

Gryndal iç geçirdi. "Bunu daha önce de söyledin, *pek çok* kez. Sana inanmıyorum."

"Çünkü *sen* açamıyorsan başka hiç kimse de açamayacağı için mi?" Trilos güldü. "Kibrine bayıldığımı itiraf etmeliyim. İyi bir seçim yapmışım. Yine de Fenelyus'un içeri girdiğinden eminim."

"Öyleyse onu nasıl açtı? Ah, doğru, açmadı, değil mi? Vaktı zamanında en güçlümüz olmasına rağmen Fenelyus'un yardım aldığında ısrar ediyorsun."

"Fenelyus'un en güçlümüz olduğunu nereden çıkardın?" diye sordu Trilos.

"Bunu herkes bilir."

Trilos ona tuhaf tuhaf baktı. "Ne kadar saçma bir beyan. Yoksa sarhoş musun?"

"Dediğimin nesi saçma? Genel bilgi diye bir şey hiç duymadın mı?"

telegram kanalı

Trilos sırıttı.

Gryndal adamın sırıtışından hoşlanmazdı. Yüzündeki o ifadede rahatsız edici bir şey vardı.

"Sence benim *genel* neyim var? Ve neden sıradan kimselerin rasgele, doğrulanmamış yargılarına inanıyorsun? Öyleleri sırf kendi deneyimleri hep öyle oldu diye *Güneş her gün doğar* gibi saçma sapan varsayımlarda bulunurlar. Bu mantıkla ebediyen yaşamaları gerekir. Ve seni temin ederim ki yaşamazlar. Beni hayal kırıklığına uğratıyorsun, Gryndal."

"Peki. Öyleyse Kapı'yı kim açtı?"

"Cevabı benim için bulacağını umuyordum," diye belirtti Trilos.

"Sana söyledim. Sabahleyin Rhulyn'e gidiyorum. Hiç vaktim–"

"Zaten tam da bunu yapmana ihtiyacım var. Instarya isyanını batıracaksın. Asileri ezmeni istiyorum."

"Öyleyse şans senden yana."

"Şans dediğin yalnızca bir sözcüktür. Doğana uygun davranırsan –ki zaten ondan kaçınamazsın– bir kıvılcım çakacak."

"Neyin kıvılcımı?"

Trilos ona daha iyi bakabilmek için biraz yan döndü. "Belgric Savaşı'nı neyin başlattığını biliyor musun?"

"Kral Mideon'un açgözlülüğü."

"Evet ama daha doğrusu Mideon içeride," Trilos parmağıyla Kapı'yı gösterdi, "İlk Ağaç'ın olduğuna ve onun meyvesini yemenin ebedi hayat bahşedeceğine inanıyordu. Feyn Ghika, Dherg kralına erişim izni vermedi. Zaten istese de veremezdi çünkü Kapı'yı senden veya benden daha fazla açabiliyor değildi. O yüzden Drome'un Çocukları Ferrol'ın Çocuklarına saldırdılar. Bu kısmen benim suçumdu. Görüyorsun ya, Mideon'a ağaçtan bahseden bendim."

Gryndal gözlerini kıstı. "Kusura bakma, Trilos, ama çok yakışıklı olmamakla beraber hiç de *o kadar* yaşlı durmuyorsun."

"Dış görünüş genellikle yanıltıcıdır."

"Yani Belgric Savaşı'nı bir yalanla senin başlattığına inanmamı mı bekliyorsun? O savaş ki–"

"Mideon'a yalan söylediğimi nereden çıkardın?"

Gryndal Kapı'ya göz attı. "Çünkü hiç kimse orada ne olduğu-

telegram kaktüsüm

nu gerçekten bilmez. Yoksa *genel bilgi* iddiasında mı bulunacaksın?"

Trilos kaşlarını çattı.

"Bunların Rhulyn'e gitmemle ne ilgisi var?"

"Fenelyus'a bir armağan verdim. Doğrusunu söylemek gerekirse ona zaten sahipti. Ben sadece onu nasıl kullanacağını gösterdim. Feyn Alon Rhist ölmüştü ve Fhreyler savaşı kaybediyorlardı. Dherglere kızgındım, o yüzden müdahale ettim."

Trilos, Fenelyus'a Sanat'ı vermiş!

"İşte o zaman meselenin hallolması gerekirdi. Dhergler açgözlülükten binlerce Fhrey'i katletmişlerdi. Fenelyus'un Dherglen yok etmek için haklı bir sebebi ve gereğinden fazla gücü vardı."

"Ama yok etmedi," dedi Gryndal.

"Hayır. Onları Drumindor'a kadar kovaladı. Herkes Fenelyus'un orayı darmadağın etmesini ve kalıntıları denize atmasını bekliyordu. Ben de onlardan biriydim. Fakat Fenelyus bunun yerine canlarını bağışladı. Anlatılanlara göre Fhrey ordusunu Dherg kalesinin dibinde bırakıp haftalarca ortadan kayboldu ve geri geldiğinde Kral Mideon'la görüşüp barış teklif etti."

Gryndal onaylarcasına başını salladı. "Ve sen onun ortalardan yokken buraya geldiğini ve Kapı'dan içeri girdiğini düşünüyorsun, öyle mi?"

"Evet. Ve bu olay Dhergleri yok olmaktan kurtardı."

Gryndal, Kapı'yı yeni bir ilgiyle süzdü.

"Ferrol'ın Çocuklarına Sanat'ı verdiğimde bir kayayı yokuş aşağı yuvarlanmaya bıraktım. Halkının Drome'un Çocuklarını yok edeceğini biliyordum. Fakat bir şey bunu durdurdu. İstersen ona şans de ama tesadüf öyle bir olayı engelleyebilir mi? O kadar büyük bir kayayı yuvarlanmaktan alıkoyan ne olabilir? Fenelyus'a Kapı'yı kim açtı ve daha da önemlisi o kişi şu an nerede? İşte Rhulyn'e bu yüzden gidiyorsun – şansı niyetten ayırmak için. Ve bu sefer gözümü açıp bekleyeceğim."

"Neyi bekleyeceksin?"

"Görünmez bir elin Kapı'yı açmasını ve kayayı bir kez daha durdurmasını. Sen, sevgili Gryndal, benim kayamsın."

Telegram kanalı

BÖLÜM 18

Yaralıyı İyileştirmek

Sanki güneşin doğmasını ve bir tavuk yumurtasının çatlamasını bekliyorduk – tabii güneş dünyanın sonunu haber veriyor ve yumurtada her şeyi yiyip yutacak bir iblis bekliyor olsaydı.

–Brin'in Kitabı

Işık, Arion'un gözlerinin gerisindeki zonklamayı şiddetlendirdi. Hem ayakları hem de elleri uyuşmuş gibiydi ve kıpırdamayı denediğinde kafatasına bir keski vurulmuşçasına, başının arkasında yoğun bir ağrı patlak verdi. Çığlık atmış olabilirdi ama kestirmesi güçtü. Kasılmaların arasında ve çektiği acıya rağmen Arion ilkel bir kulübenin içinde olduğunu algıladı. Duvarlar kalın ve yontulmamış ağaçtan, tavansa sararmış ot demetlerinden yapılmıştı. Samanın üstüne pürüzlü bir yün serilerek hazırlanmış sert ve kaşındırıcı bir yatağa yatırılmıştı.

Ferrol aşkına, bana ne oldu böyle?

Elinden yalnızca bu tek düşünceyi değerlendirmek ve gözlerini kullanmak geliyordu. Diğer her şey acıya katlanmaya adanmıştı. Sanki ızdırabın içinde boğulacaktı. İçini bir panik kapladı ama neyse ki tekrar kendinden geçti.

Arion bilinçle birkaç kez daha savaştı ama hiç uzun süre ayık kalamadı. Hep aynı yatakta, aynı ottan çatının altında, aynı korkunç acının pençesindeydi. Puslu ızdırabının içindeyken etrafında başkalarının varlığını sezinledi. Anlamadığı bir dile konuşulduğunu işitti. Bazen, çoğunlukla kafasına olmak üzere, eller ona dokundu. Kıpırdatıldığında tekrar bayıldı. Bunun ne kadar sürdüğünü bilmek imkânsızdı. Zaman rüyaların, sanrıların ve gerçeğin eşit ölçüde ve derecede birbirine dolandığı muğlak bir

Telegram Kanalı

yumak olup çıktı. Kulübede değilken Fenelyus'la Sanat'ı bir sonraki liderler nesline öğretmenin önemini ve şefkatle dizginlenmeyen gücün nasıl herkesi yok edeceğini konuşuyordu. Ara sıra görüş alanına bir kurt veya başına bez bağlamış yaşlı, pörsük bir Rhun kadını giriyordu. Bir defasında kendini Balıçe'de, mandalı denemek için dayanılmaz bir arzuyla yanıp tutuşarak Kapı'nın karşısındaki bir bankta otururken buldu.

"Hadisene," dedi Trilos ona, oturduğu diğer banktan. "İstediğini biliyorsun. Öteki tarafta ne olduğunu herkes öğrenmek istiyor."

Arion ayağa kalktı ve Kapı'ya kadar yürüdü. Elini mandala koyarken bunun hiçbir işe yaramayacağının farkındaydı ama ya eğer–

Elini yukarı oynattı. Mandal kalktı.

Kapı'nın serbest kaldığını, açılmaya başladığını hisseden Arion'un kalbi âdeta göğsünden fırlayacaktı.

"Demek aradığım senmişsin!" dedi Trilos heyecanla.

Arion o ses hâlâ kafasında yankılanırken uyandı.

Bir kez daha kulübede, yün çarşaflı saman yataktaydı. Uzuvlarındaki uyuşukluk geçmişti ve başı hâlâ zonklamasına rağmen gözlerinin arkasındaki iğne batma hissi mola vermişti. Etrafına bakındı. Bir pencereden içeri gün ışığı giriyordu. Kuşlar şakıyor ve Arion yüzünde, yani yün bir battaniyeyle kaplı olmayan tek yerinde hafif bir esinti hissedebiliyordu. Az sonra yalnız olmadığını fark etti. Odanın karşısında toz zerreleriyle dolu gün ışığı huzmesinin aydınlattığı bir Rhun kızı vardı.

Sert bir sandalyede yan oturup bacaklarını kolçaktan aşağı sarkıtmış olan kız çıplak ayaklarını ileri geri oynatıyor, havada küçük daireler çiziyordu. Üstünde işaretler, yüzünün iki yanında sarmaşık gibi kıvrılan simetrik dövmeler mevcuttu. Pislik içindeki çocuğun saçları karmakarışık, çıplak ayaklarının tabanları kapkaraydı. Omuzlarına kil rengi yırtık pırtık bir yün kumaş seriliydi. Bacakları pişerek yapışmış çamur öbekleriyle ve kirli su lekeleriyle kaplıydı. Çıplak elleriyle toprak kazıp gelmişçesine tırnak altları kir doluydu.

Acaba Rhunlar öyle bir şey yaparlar mı? Köstebekler gibi yeri kazarlar mı?

Teleferun Kalksın

Kız dikkatini parmaklarındaki bir şeye vermişti. Kocaman beyaz bir kurt da sandalyenin ayakları dibine uzanıp burnunu ön patilerinin arasına koymuştu.

Rhun kızı iğrenç, hayvan tedirgin ediciydi.

Arion kıpırdamadı. Öyle yapmaktansa hatırlamaya, buraya nasıl geldiğini düşünmeye çalıştı. Anımsadığı son şey Trilos'la beraber Bahçe'de oturduğu ve Kapı'yı–

Hayır. O gerçek değildi... değil mi?

Olamazdı. Estramnadon'dan ayrılıp asi Nyphron'un peşine düşmüştü. Alon Rhist'e geldiğini ve Petragar'la görüştüğünü hatırlıyordu.

Evet, bunu kesinlikle hatırlıyorum – onunla ve yardımcısıyla tanıştım. Adı neydi? Vert bilmem ne.

Hatırladığı bir diğer şey de bir Rhun köyüne geldiği ve–

Evet! Nyphron'u buldum!

Ondan sonrası karanlıktı.

Kız onu fark edip gülümsedi. Havlamaya benzer kaba saba bir dilde konuştu.

Rhunlar birer hayvandır, diye aklından geçirdi Arion. *Fhrey'e benzeyen birer hayvan.*

Yattığı yerde kafasını kaldırdı fakat dirsekleri üstünde doğrulmak hemen başını döndürdü.

Kız bir kez daha havladı ama Arion hayvansı homurtuların arasında kulağına *Arion* gibi gelen bir ses duydu.

"*Adımı biliyor musun?*" diye Fhreyce sordu.

Kız başıyla onayladı.

Arion afallamıştı. "*Sözlerimi anlıyor musun?*"

Kız yeniden başını salladı. Arion bu sefer yüzünü apaçık gördü. Yalın, zarafetsiz ve çarpıktı. Hiç şüphesiz çocuk bir tanrının bir kil topağıyla başıboş bırakılmasının ürünüydü.

"*Tura,*" dedi kız. "*Ilahi kelimeler öğretti.*"

"Kimsin sen?" diye sordu Arion.

"*Suri ben.*"

"*Neredeyiz, Suri?*"

"*Dahl Rhen.*" Kız sandalyede yan otururak ayaklarıyla gün ışığı huzmesinde daireler çizmeyi sürdürdü. Lothian Rhunların Fhreylerden ölesiye korktuklarını, onlara tanrı gözüyle bakıp

telegram kaktüsün

karşılarında korkuyla buzûldüklerini soylemişti. Estramnadon'da saraydakiler hariç hiç kimse Arion'un karşısında bu kadar rahat kalamazdı.

Rhun kızı tavanı işaret etti. "*Bu bir... ce... tahta mağara.*" Tereddut etti, ardından omuz silkti. "*Rhun liderinin uyuduğu yer.*"

"*Buraya nasıl geldim?*"

"*Sonra taşındın.*"

"*Sonra mı? Neden sonra?*"

Suri kadının başını işaret etti.

Arion elini kaldırdığı zaman orada bir şey hissetti. Gözlerinin üstünde ne varsa bir bezle sarılıydı.

Kız bacaklarını sandalyenin kolçağından indirip kurdun üstüne koydu. Hayvanın bundan rahatsız olmuş gibi bir hâli yoktu "*İyisi mi dursun, yoksa kafa dağılır.*"

"*Ne...?*" Arion dondu kaldı. "*Bana neler oldu?*"

Suri başına vurulmuş gibi yaptı ve aynı anda bir patlama sesi çıkardı. "*Taş vurdu. Artık sağlam. Ölmek yok.*" Kız sırıttı.

"*Bunu sen mi yaptın? Başımın sarılmasını kastediyorum.*"

Suri kafa salladı. "*Evet. Başkaları etti yardım. Pek çok yardım Kafa dağılmasın diye.*"

"*Ah... teşekkür ederim. İyi ama biri bana neden vurdu?*"

Suri ayağa kalktı, oynamakta olduğu bir kangal sicimi parmaklarından çözdü ve boynuna sardı. "*Bekle. Getireyim Persephone.*"

Kız kurda bir şey söyledi. Kurt yerinden kalkıp yatağın yanına geldi. Kız koşup giderken uzun beyaz dişli koca hayvan Arion'un başında dikildi.

Arion içgüdüsel olarak parmaklarıyla bir korunma büyüsü – basit bir fiziki savunma– denedi ama hiçbir şey olmadı. Çevresindeki enerjiyle harmoni yapmak için temel bilgilerinden yararlanarak bir melodi mırıldandı ama yine sonuç alamadı. Bir titreşim, hatta bir yankı bile yoktu. Sanat icra etme becerisini kaybetmişti. Kopuk ve bozguna uğramış bir hâlde kurdun gözlerine baktı ve asırlardan beri ilk defa ölüm korkusu duydu.

Bana ne yaptılar?

Arion kendini geriye iterek en azından duvarın musaade ettiği kadarıyla hayvandan uzaklaştı ama bu kötü bir fikirdi. Keskin acı, bir miktar mide bulantısıyla beraber geri geldi. Kurt gözünü

telegram kanalı

ondan ayırmadı. Hırlamamasına yahut dişlerini göstermemesine rağmen bunun pek bir önemi yoktu. Bir buçuk metreden daha yakında duran iri, sivri dişli bir yaratık acıya ağır basardı. Bu seferkinin nöbet tutarmış gibi bir hâli vardı.

İyi ama neyin nöbetini tutuyor? Kalkmaya çalışırsam beni öldürür mü? Saldırırsa elimden ne gelir?

O anda akıl edebildiği en iyi fikir çığlık atmaktı.

Yaklaşan ayakların sesi duyuldu. Az sonra Suri ve yeni bir kadın içeri girdiler. Gelenin bir diğer Rhun olduğunu görmek Arion'u hüsrana uğrattı. Suri seslenince kurt geri çekildi. İki Rhun aynı gırtlaksı dilde karşılıklı konuştular. Arion'un kulağına *Nyphron* kelimesi takıldı. Kız odadan ayrıldı.

"*Nyphron mu?*" diye sordu Arion.

Yeni kadın kafasını salladı, sonra Fhreyce konuştu. "*Dilini konuşurum. İyi değil ama biraz.*"

Kadın yaşlıcaydı ve kabaca dokunup siyaha boyanmış yün bir elbise giyiyordu. Uzun saçları epey gürdü.

"*Suri'yi Nyphron'u getirmeye yolladım,*" dedi Rhun ona, belirli bir mesafede durup kapı çerçevesine yaslanarak.

"*Sen Persephone misin?*"

"*Evet.*" Kadın tekrar tekrar kafa salladı.

"*Suri adlı o diğeri benimle ilgilendiğinizi söyledi.*" Arion'un eli tekrar kalkıp sargılarına dokundu.

Yine kafasını salladı. "*Ağır yaralandın. Öleceğinden korktuk. Seni ördük. Kanamayı durdurduk.*"

"*Ördünüz mü? Diktik mi demek istiyorsun? Kan mı kaybediyordum?*" Arion bulantısının arttığını hissetti.

"*Evet. Çok fazla.*"

Arion dirseklerinden destek alarak tekrar uzandı ve gözlerini kapadı. İşte bu çok iyi geldi. Başı yine dumanlanıyordu. Daha şimdiden yorgun düşmüştü ve uyumak istiyordu. Ama yapamazdı. Uyanık kalması lazımdı. Neler döndüğünü öğrenmeliydi.

"*Bana kim neden vurdu?*"

Persephone tepki vermedi.

Arion yavaşça dönüp ona baktı. "*Bana vuran sen miydin?*"

"*Hayır!*"

"*E öyleyse kimdi?*"

tolerans kaktüsüm

Rhun dehşet içindeymiş gibi gözüküyordu. "*Ne olur, öldürme bizi. Rhun halkı yanlış yapmadı. Biz Dahil Rhun insanları iyi insanlar, çok, çok iyi. Sana veya seninkilere yok hiç zararımız. Alon Rhist'te imzalanan antlaşmaya göre uzun yıllar yaşadık. Onu hiç çiğnemedik. Bir kere bile. Hiç yanlış yapmadık. Biz insanlar çok barışçıl.*"

Rhun tedirginleştiğinde Fhrey dili üstündeki hakimiyetini kaybediyordu.

"*Bekle. Öyleyse bana vuran bir Rhun muydu?*" Arion aradığı cevabı kadının gözlerinde buldu. *Sarhoş koyunlardan daha uysaldırlar*, demişti Vertumus ona. *Rhunlar Fhreyleri tanrı zannederler*, demişti herkes. Nedense Rhunların taşla vurup bayıltarak tanrılarına tapınma huylarına hiç değinmemişlerdi. "*Bir Rhun bana neden vursun ki?*"

"*Nyphron'la kavga ediyordun. Nyphron iyi... ah... Nyphron bize iyi davrandı.*"

Arion'un gözleri kocaman açıldı. Neler olduğunu artık hatırlıyordu. Nyphron'la yüzleşmişti. Adam direniş göstermişti. Diğerleri –Galantialar– müdahale etmeye çalışmışlardı ve sonra–

Bir kez daha tahtaya basan ayakların sesi duyuldu ve Persephone'nin yoldan çekilmesiyle Nyphron içeri girdi. Savaşçı sol kolunda kalkanıyla çekinerek yaklaştı. Arkasından gelen başka bir Fhrey kollarını çaprazlamış, iki kısa kılıcı kabzalarından tutuyordu.

"*Yaşıyorsun,*" dedi Nyphron. Hayal kırıklığı sesinden açıkça anlaşılıyordu.

"*Endişen gözlerimi yaşartıyor,*" karşılığını verdi Arion.

"*Biraz şaşırdım, o kadar. Uyandığında bana haber verilmesi gerekeceğini düşünmemiştim. Güneş karardığında ve toprak hepimizi birden yuttuğunda bunun farkına varmayı bekliyordum. Oysa ki bir şimşek veya gök gürültüsü bile yok. Siz Miralyitliler başkalarını katletmeden hemen önce öyle şeyler yapmaz mısınız?*"

Bana el sürmemişler, diye aklından geçirdi Arion. *Gerçeği bilmiyor.*

"*Seni hüsrana uğrattığım için üzgünüm,*" dedi. "*Ama başım ağrıyor. Biri kafama taşla vurmuş anlaşılan.*"

"*Görünüşe bakılırsa yeterince sert vuramamış.*"

telegram kalbiyle

Sen öyle san, diye düşündü Arion.

En büyük umudu, Nyphron'un gerçeği öğrenmemesiydi. Daha önce birinin Sanat'ı kaybettiğini hiç duymamıştı ama sonuçta kafa yaralanmaları Miralyitliler arasında yaygın bir olay değildi. Aldığı yara yüzünden olmalıydı. Bir iki gün zaman kazanıp iyileşebilirse belki–

"*Eğer bir kıymeti varsa, hayatını Rhunlar kurtardılar. Delik bir şarap tulumu gibi kan sızdırıyordun.*" Nyphron parmağıyla Persephone'yi gösterdi. "*Yaranı dikmek onun fikriydi. Neden bilmiyorum.*"

"*Peki sen ne yaptın?*"

"*Hiçbir şey. Yerde kan kaybetmeni seyrettim ve kılımı bile kıpırdatmadım. Hayır, bu doğru değil. Bol bol gülümsedim.*"

Eli kılıçlı arkadaşı huzursuzca kıpırdandı.

"*Senden hoşlanmıyorum,*" diye devam etti Nyphron. Ses tonu küçümseme ile hiddet arasında kaynamasına rağmen eli kılıcına yaklaşmadı. Bu da Arion'u ziyadesiyle mutlu etti.

Arion şimdiye dek kurtlardan ne kadar korktuysa kılıçlardan da o kadar korkmuştu. Lakin şu an ikisi de onu kaygılandırıyor ve dikkatini uzun metal silahlardan bir türlü ayıramıyordu.

"*Senin türünden hazzetmem,*" dedi Nyphron ona. "*Korkakça – onursuzca– davranırsınız.*"

"*Üstelik babanı öldüren bir Miralyitli'ydi.*" Arion bu lafı ederken adamın hâlinden anladığını belirterek onu sakinleştirme umudu gütmüştü. Fakat belirgin bir farklılık görmedi. Hatta sözleri Nyphron'u daha da kızdırdı. Sağlıklı düşünmüyor, düşünemiyordu; kafası çok fazla dumanlıydı.

"*Babam Instaryalılara Fhreylikten gelen haklarını geri kazandırmayı ummuştu. Senin kabilenin çaldığı hakları.*" Nyphron duraklayıp derin bir nefes aldı. "*Buraya beni tutuklamaya, asika giyen bir Miralyit kalabalığının önünde küçük düşürülüp öldürülmem için geri götürmeye geldin – sırf şeynin keyif çatsın diye. Ölmene göz yumabilirdim. Tek yapmam gereken onu durdurmak, Rhunları uzak tutmaktı.*" Kapı çerçevesine çivilenmişçesine orada kaskatı duran Persephone'ye göz attı. "*Yattığın yerde kan kaybından geberir giderdin – ve bu bile şeyninin babama bahşettiğinden daha haysiyetli bir ölüm olurdu. Dolayısıyla sorunun cevabı, hiçbir şey yapmadım*

Tolerans Kaktüsün

ve bu sayede hayatta kaldın." Daha da yaklaştı. "*Bana ve bu köydeki herkese hayatını borçlusun. Belki yakıp yıkma planları kurarken bunu da aklında bulundurmalısın.*"

Arion'un yakıp yıkmaya yönelik herhangi bir planı yoktu. Hâlâ neler olduğunu çözmeye çalışıyor ve Nyphron'un arkadaşının kabzalarından tuttuğu kılıçların yakın bir zamanda kınlarından çıkıp çıkmayacağını merak ediyordu. Tüm bunların tek olumlu yanı, gözlerini yaşartacak kadar çok ağrıyan başındaki zonklamayı düşünme fırsatı bulamamasıydı.

"*Ayrıca herkesi katletmenin bir alternatifi olduğunu da göz önünde bulundurabilirsin,*" dedi Nyphron. "*Gitmemize izin verebilirsin. Galantialar ve ben ömrümüzün geri kalanını vahşi doğada geçiririz. Bir daha bizden haber almazsın. Ortadan kayboluruz. Gerekirse Şeyne bizi bulup öldürdüğünü söyleyebilirsin. Sorun çözülür, egolar tatmin olur, yeni bir sayfa açılır. Bence uyanmana müsaade ettiğim için bana o kadarını borçlusun.*"

"*Düşüneceğim.*" Arion gözlerindeki yaşları sildi. Başındaki ağrı tüm şiddetiyle geri geldi.

"*Aldığın her nefes ölü bir kaz gibi kafan boynundan gevşekçe sarkarken sana verdiğimiz bir hediye olduğu için, umarım yıldırımlar düşürmeden önce en azından kararını bana bildirecek kadar nezaket gösterirsin.*"

"*Elimden geleni yaparım,*" diyebildi Arion, çektiği acı onu dişlerini sıkmaya mecbur bırakırken. Adamın bakışlarına elinden geldiğince karşılık verdiği sırada, sanki her saniye kafasına çekiçle vuruluyordu.

"*Getirebileceğim sana bir şey var?*" diye sordu Persephone. Kaygıdan yüzü buruşmuştu. "*Senin–için–getirebileceğim–bir–şey–var–mı?*"

"*Uyumak istiyorum. Biraz dinlenirsem düzelirim.*"

Arion bunun doğru olduğunu umuyordu.

• ● •

Tekrar uyandığında içerisi karanlıktı. Pencerenin dışında yıldızlar parlıyordu. Odadaysa tek bir fener –içi oyulup hayvan yağıyla doldurulmuş bir kireçtaşı bloğu– yanıyor, ışığı daha önce uyan-

Tolerans Kaktüsün

dığında gördüğü kızı açığa çıkarıyordu. Kız bu sefer yerde yatıyordu. Başı, tahta zemine serpiştirilmiş kurdunun karnına dayalıydı. Suri yine bir parça sicimle oyun oynuyordu.

Öncekinden farklı olarak bu sefer acı çekmeyen Arion yattığı yerden kızın şaşırtıcı derecede karmaşık bir örüntü dokumasını seyretti. Öğrencilerine öğrettiği oyunların Rhunlar tarafından da oynandığı aklının ucundan bile geçmemişti ve karşısındaki görüntü, bir köpeğin arka ayakları üstünde yürümesini izlemek gibiydi. Arion deseni tanıdı. Ne de olsa yüzlerce yılın ardından muhtemelen olası tüm kombinasyonları yaratmışlığı vardı. Suri'nin parmakları arasındaki şey Örümcek Kutusu diye adlandırdığıydı ve kız fevkalade bir iş çıkarıyordu. Parmakları beklenmedik bir hünerle çalışarak çevik bir zarafetle ve şaşmaz bir özgüvenle doluyor, kıvırıyor, asılıyordu. Arion bir kurdu başına yastık yapan bu Rhun kızının Mawyndulë'den çok daha iyi dokuyabildiğini fark etti.

"*En alt iplik,*" dedi, Suri tereddüt edince.

Rhun kızının sesi duyunca irkilmesini beklemişti ama Suri başını bile çevirmedi.

"*Hayır,*" diye karşılık verdi kız, dikkatini labirentimsi yapıdan ayırmaksızın. "*Onu zaten yaptım. Düşündüm ki eğer...*" İki başparmağını birden içeri uzattı, onları ana ipliklere taktı ve bileklerini yuvarladı. Örüntünün tüm mimarisi tersyüz oldu.

Arion gülümsedi. "*Çok akıllıca.*"

Suri iç geçirdi. "*Aptal. Takıldım.*"

"*Hayır, hayır, takılmadın.*" Arion belini doğrulttu. "*Yaklaş.*"

Suri doğrulup oturdu ve yatağa doğru eğildi. Arion dokumayı inceledi. Uzanıp parmaklarını örüntünün içine taktı ve tüm yapıyı Suri'nin ellerinden kendininkilere aktardı. İki ipliği daha doladı, tüm yapıyı tekrar tersyüz etti ve kıza uzattı.

Suri dilini üst dudağında gezdirerek dokumayı inceledi. Sonra yüzünde bir tebessüm belirdi ve parmaklarını merkeze sokup çekti. Örüntü uzayarak tekrar ellerine geçti. İki parmağını kıvırmasıyla yapı bir kez daha değişti.

O anda ikisi de neşeyle güldüler.

"*Ben bunu daha önce hiç yapmadı,*" dedi Suri.

"*Ben de. Ama ikimizin de dört eli yok.*"

Telegram kanalı

Suri sicimi ikisi hariç tüm parmaklarından ayırdığında örüntünün kaybolduğunu gördü ve sicim tekrar bir ilmik hâlini aldı.

"*Ayrıca doğrusu 'Ben bunu daha önce hiç yapmadı,' değil. 'Bunu daha önce hiç yapmadım,' demelisin.*"

Suri kuşkulu gözüktü. "*Eminsin?*"

"*Hayli.*"

Suri tekrar kurda yaslandı. "*Daha iyi hissediyor musun?*"

Arion kafa sallarken baş ağrısının hâlâ orada olduğunu ama şimdilik bir köşeye kıvrılmış beklediğini fark etti. Hem artık başı da dönmüyordu. Midesi yatışmıştı ve hatta biraz karnı açtı. Genel sıhhatinden cesaret bularak gözlerini yumdu ve bir rezonans yaratmak için bir melodi mırıldandı fakat hâlâ tıkalıydı. Sanattan bir tepki yoktu. Onu hissedememek, vücudunun yarısı felç geçirmişçesine huzur bozucuydu.

Ya bir daha geri gelmezse?

Arion gençliğinde Sanatsız yaşamış olmasına rağmen artık öyle yaşamayı hayal bile edemiyordu. Sanat'ı kaybetmek, kollarını ve bacaklarını kaybetmekten bile beterdi. Bir sakat olup çıkardı. Düşüncesi bile dehşet vericiydi. İçini dolduran korku onu boğmakla tehdit etti.

Böyle bir zamanda ve yerde bunu düşünmemeliyim.

"*Hokkabazlık yapabilir misin?*" diye ansızın sordu Arion, bir uçurumdan yuvarlanmamak için bu soruyu bir çapa gibi fırlatarak.

Kız ona şaşkın şaşkın baktı.

Arion bir masanın üstünde kemer kesesini gördü. "*Şu kesede üç taş var,*" dedi. "*Onları yukarı fırlatıp hepsini aynı anda havada tutabilir misin?*"

Suri gülümsedi. Taşları keseden alıp dizleri üstüne çöktü ve onları doğal bir rahatlıkla teker teker havaya attı. Tavan alçaktı ama kız kirişlere vurmadı. Taşları atıp tutarak fazla geçmeden onları dar bir çemberde döndürmeye başladı.

"*Bunu daha önce de yapmışsın.*"

"*Tura bana öğretti... ah... beni öğretti?*"

"*Hayır,*" dedi Arion. "*İlkinde doğrusunu söyledin.*"

"*Eminsin?*"

"*Hayli.*"

teleseni kaldırıyorum

Suri yine kuşkulu gözüktü. Arion gülümsedi. Kendi anadilini hakimiyeti sorgulandığı için değil, Suri taşlara bakmadığı için. Üçü de peş peşe havada dönüyor, kızın elleri onları kendiliğinden atıp tutuyordu. Sergilenen gösteri etkileyiciydi. Aslında olağanüstü bir hokkabazlık örneği sayılmazdı ama bu bir Rhun'du – üstelik de genç bir Rhun. Arion'a onların hayvanlardan azıcık daha üstün oldukları, zekâ eksiklikleriyle Fhreylerden veya Dherglerden ayrıldıkları öğretilmişti. Rhunlar diğer ırklar gibi düşünemezlerdi. Çoğunlukla içgüdüleri doğrultusunda faaliyet gösterirlerdi. Daha üstün varlıklara benzerlikleri sadece bir taklit veya tamamen tesadüftü. Fakat gerçek hiç de öyle gözükmüyordu. Bu kız tıpkı Persephone gibi Fhreyce konuşabiliyordu ve prensten daha iyi hokkabazlık yapabiliyordu. Hatta zevk için karmaşık sicim örüntüleri yaratabiliyordu. Düşünemezlerse bu nasıl mümkün olabilirdi? "*Tura kim?*" diye sordu Arion, Suri taşları kapıp keseye uzanırken.

"*Dostum. Beni büyüdü.*"

"*Hayır, 'Beni o büyüttü,' demeliydin.*"

Suri kaşlarını çattı, sonra omuz silkti.

"*Onunla kavga mı ettiniz?*"

"*Kavga?*"

"*Tura dostumdu dedin.*"

"*Öldü.*"

Kızın bunu umursamazca söylemesi Arion'u hayrete düşürdü. "*Onu ne öldürdü?*"

Suri'nin kafası karışmış gibiydi. "*Hiçbir şey. Öldü işte. O yaşlı.*"

Arion kızın koyu kahverengi gözlerine baktı. Kendi yansımasını görünce Ferrol'ın bir şey söylemeye çalışıp çalışmadığını merak etti.

"*Neden başımda hep sen bekliyorsun?*" diye sordu.

"*Ben beklemiyor,*" dedi Suri. "*Persepho–*"

"'*Beklemiyorum.*'"

Rhun kızı iç geçirip gözlerini yuvarladı. "*Persephone de bekliyor. Ve yaşlı kadın. Ötekiler çalışıyor. Biz, daha bol zaman. Ben...*" Arion'dan bir düzeltme bekleyerek sözünü yarım bıraktı. Öyle bir şey gelmeyince de devam etti. "*Kemik bilmecesi çözmeliyim ama,*" yine kısa bir tereddüt, "*burada da düşünebilirim.*"

telegram kaktusum

"*Kemik bilmecesi nedir?*"

"*Tanrılardan istedim geleceği söylesinler. Tavuk kemikleriyle cevap verirler.*" Suri kararmış bir çubuğa benzer bir şey çıkardı. "*Bu çok güçlü. Korkunç bir canavar uyardı. Büyük güç geliyor. Ölecek hepimiz. Ben inanıyor o Grin, ormanda yaşayan kocaman boz bir hayvan. Gerçek ayı değil. O iblis ama ben hangisi bilmiyor. Bilmeden durdurma yok. Hangisi bulmaya çalışıyor. Sorun olan, dolunaya kadar vakit var.*"

Böylesine Fhreyimsi bir Rhun keşfetmenin şaşkınlığı, gerek kızın kemiklerle düzenlediği batıl ayinlerden gerekse canavarlara ve iblislere olan inancından ötürü etkisini yitirdi. Belki kız bir hayvan değildi ama yine de ilkeldi. Arion hayal kırıklığına uğradı. Bir an için Rhunlar ile Fhreyler arasındaki farklılıkların sandığından daha az olabileceğini düşünerek heyecanlanmıştı. Sicim dokuma ve hokkabazlık yapma becerisi neredeyse Rhunların Sanat'ı öğrenme kapasiteleri olduğunu göstermişti. Öyle bir şeyi ispatlayabilirse Gryndal'ın yüzünde göreceği şok ve tiksintü, kafasının yarılmasına değerdi. Fakat her şeye rağmen Suri hâlâ bir Rhun'du ve apayrı bir dünyada yaşıyordu.

"*Uyandın?*" dedi Persephone, tedirgince içeri girerken.

Suri ayağa kalkıp gerindi. "*Bak,*" dedi Arion'a ve Persephone'yi işaret etti. "*Ben zamanım bitti.*"

"'*Benim zamanım bitti,*'" diye düzeltti Arion.

"*Eminsin?*"

"*Hayli.*"

Suri kaşlarını çatarak başını iki yana salladı, ardından kurtla konuştu. O da yerden kalkıp gerindi. İkisi birlikte kapıya yollandılar. Suri tam dışarı çıkacakken durup arkasına baktı. "*Endişe yok. Geri gelecek.*"

"*Ne geri gelecek?*" diye sordu Arion.

Suri gülümsemekle yetindi, sonra da kapıdan çıkıp gitti.

telegram kaktüsüm

BÖLÜM 19

Dolunayı Beklerken

Ne zaman Persephone hakkında soru sorsalar yün taraklamaktan anlamadığını söylerim. Bence onun da bir insan olduğunun bilinmesi önemli.

–Brin'in Kitabı

telegram kanalı

Persephone ıslak hasırda oturmuş dışarıdaki yağmura bakarken şıpır şıpır düşen damlalar su birikintilerinde patlıyordu. Yerde bir yaprak vardı. Yakınlarda ağaç olmadığına göre buraya fırtınanın rüzgârı tarafından uçurulmuş olmalıydı. Patikanın iki yanına dizili taşlardan birinin kenarında duran yaprak çamurlu bir su birikintisine düştü düşecekti.

Rutubetli hava yine soğumuştu. Bahar kendinden tereddüt edercesine bir adım geri çekilmişti. Brin ona ebeveynlerinin evinden kalın bir yün battaniye getirmişti. Sarı iplik kullanılarak beceriksizce dikilmiş çiçekleriyle pek bir şeye benzemese de onu boynuna dolayan Persephone'yi sıcak tutmaya yetiyordu.

"Demek ayıldı ve hâlâ hayattayız," dedi Moya. Kuyu akınının kahramanı çıkrığın başına dönmüştü ve ışık kaybolmadan önce bir çileyi daha bitirmeye çalışıyordu.

"Hâlâ acı içinde," dedi Persephone. "Ve biraz kafası karışmışa benziyor. İyileştiğinde neler olacağını kim bilir."

"Suri yine onunla mı?" diye sordu Brin. Genç kız yerde oturmuş yün tarıyordu. Persephone onun Roan'ı ziyaret etmekten hoşlandığının farkındaydı ama Raithe geldiğinden beri bir tek burada uyumadığı kalmıştı. Angaryalarını yaptığı sürece Sarah'nın bunu dert eder gibi bir hâli yoktu. Brin o angaryaları dört büyük çuvala koyup yanında getirmişti. Koyunların kırkılması dağ gibi

yün ve bol miktarda iş çıkarmış olup Brin başkalarından yardım istemekte geç kalmamıştı.

"Şimdi yanında Padera var," diye yanıtladı Persephone ve kendi yün eğirme teşebbüsüne kaldığı yerden devam etti.

Persephone her birinin icrasını sayısız kez görmüşse bile yün taraklamada, ayırmada, eğirmede veya dokumada çok az tecrübe sahibiydi. Seyretmek ile yapmak birbirinden tümüyle farklı şeylerdi. Persephone şimdiye dek sadece tek bir bükümü tamamlayabilmişti. Eşit kalınlıktaki uzun ve temiz liflerden bir ıplık hâline gelmesi gereken şey kısa ve kirli bir demetten ibaretti. Persephone'ye kalsa taraklamaya geçerdi ama Brin onu bükümün daha kolay olduğu yönünde temin etmişti. Kız hepsini, hatta Malcolm ile Raithe'i bile göreve çağırmıştı. Hiç kimse onun şen tebessümünü geri çevirememişti ve sahiden de *bir sürü* yün vardı.

"Padera mı?" diye sordu Moya. "Herhalde orada yatmış uyuyordur."

"Galiba biraz örgü örecekti."

"Öyleyse kesinlikle uyuyor demektir."

Brin kapıya doğru eğilip dışarıdaki yağmura baktı. "Suri nerede?"

Genç kız mistik ile kurduna neredeyse Raithe'e duyduğu kadar ilgi duyuyordu – neredeyse. Hiçbir şey Brin'in aklını Dureyalı'dan uzun süre alamazdı ve kız ona taraklamayı öğretmekten büyük zevk almıştı. Doğal olarak ilgisinin çoğunu Raithe'e ayırmıştı ve bundan dolayı delikanlının bükümleri hiç fena değildi. Öte yandan Persephone ile Malcolm'ınkiler ihmalden muzdaripti.

"Dışarıda," dedi Moya, pedalına tekrar tekrar bastığı çıkrığı uğuldatarak. "Kurduyla beraber."

"Yani yağmur altında mı?" diye sordu Brin.

"İçeride kalmaktan hazzetmiyor," dedi Persephone.

Bu sözü Roan'ın dikkatini çekti. Yün işleriyle bilfiil meşgul olmayan tek kişi oydu. Kadın evin karmakarışık arka kısmında diz çökmüş, tuniğinin yan tarafını yamıyordu. "Suri mi, kurt mu?" diye kaygılı bir ses tonuyla sordu.

"Sanırım ikisi de. Ama bunun seninle bir ilgisi yok, Roan. Suri tüm kapalı alanlarda rahatsız oluyor. Dahlın duvarları arasında durmak bile hoşuna gitmiyor."

telegram kanalı

Roan kendine has kısmi tebessümüyle tepki verdi. O tebessüm Gifford'un topallaması veya peltek peltek konuşması kadar ona özgü bir nitelikti. Hayat her ikisini de hırpalamıştı. Gifford dıştan, Roan ise içten sakattı ve Persephone bunun tanrı vergisi yeteneklerin bedeli olup olmadığını merak ediyordu.

Tüm bu insanlar – tüm bu harikulade insanlar.

Dahl cayır cayır yanarken yerde kanlar içinde yatan bedenlerinin hayali gözünün önünden gitmiyordu. Persephone geleceği, dışarıda rüzgâr hızlanırken uçurumun kenarında sallanan o yaprağı gördüğü gibi görüyordu.

Tehlikede olan o kadar çok şey var ki. Lakin bir yaprak rüzgâra nasıl etki edebilir?

"Peki neden hâlâ burada?" diye sordu Moya.

"Suri mi?" Persephone işinden başını kaldırdı. "Sanırım neden saldırıya uğradığımı çözmeye çalışıyor. Kemiklerle ilgili bir şeyler."

"İpucu bulabilmiş mi?"

Persephone omuz silkti. "Bulduysa bile bana söylemedi. Belki evvela tüm gerçekleri öğrenmek istiyordur."

"Bulmacalardan bahsetmişken..." dedi Brin, bir diğer kusursuz bükümü tamamlayan Raithe'in önünde diz çökerek. "O bilmecenin cevabı ne?"

"Bilmece mi?" diye sordu delikanlı.

"Hilal Orman'dayken sorduğunun." Genç kız sırtını dikleştirdi, gözlerini yumdu ve ezberden tekrarladı. "Dört kardeş bu ormanı ziyaret edermiş. İlki büyük bir coşkuyla karşılanırmış, ikincisi çok sevilirmiş, üçüncüsü hep üzücü haberler getirirmiş ve dördüncüsünden korkulurmuş. Her yıl ormana gelirlermiş ama asla hep beraber değil. İsimleri nedir?"

"Tüm bunları kelimesi kelimesine hatırlıyor musun?" diye hayretle sordu Moya.

"Fevkalade, Brin," dedi Persephone. "Tıpkı gerçek bir Bekçi gibi."

Brin gülümsedi. "Sadece bir kez duydum ama onu çözmeye çalışıp duruyorum. Hilal'den daha akıllı olduğumdan değil hani. Demek istiyorum ki bilmeceni ormana sordun ama o sana cevap veremedi, değil mi? O yüzden ben nasıl–"

telegram kaktusum

"İlkbahar, yaz, sonbahar, kış," dedi Roan odanın arkasından.

Hepsi de dönüp ona bakakaldılar.

Sessizliği fark eden Roan başını kaldırdı. "Doğru, değil mi? Dört kardeşin isimleri?"

"Evet," dedi Malcolm ufak bir tebessümle. "Evet, doğru."

"Bir kez duyunca cevap epey bariz gözüküyor," dedi Moya.

Malcolm gözlerini kısarak Roan'ı süzdü. "Sorduğum için kusura bakma ama merak ediyorum. Neden tuniğine yama yapıyorsun? Orada bir delik yok, değil mi? Bir sökük bile yok."

"Yama yapmıyorum," cevabını verdi kadın. "Bir cep dikiyorum."

"Bir ne?"

"Bir *cep*. Ona böyle diyorum. Bir nevi heybe ama çok da küçük. Bak." Roan çalışma masasından biraz iplik aldı ve diktiği cebe soktu. Sonra elini geri çekti ve bir sihirbazlık numarası yapmışçasına iplik orada kaldı. "Üstü açık olduğundan içine bir şeyler koyabilir ve tek elimle geri alabilirim. Hem yanımdan hiç ayrılmaz."

"Ne kadar zekice," dedi Malcolm.

"Tabii tepetaklak durmadığın sürece," diye ortaya attı Moya.

"Roan neden öyle bir şey–" diye başladı Persephone, sonra Moya'nın şaşkın bakışını görüp sustu.

"Burada Roan'dan bahsediyoruz, Seph. İki hafta önce onu gözüne bir iğne batırmasına ramak kala durdurdum."

Persephone dehşetle Roan'a baktı. "Niye ki?"

"Göz yuvasının ne kadar derin olduğunu öğrenmek istiyordu," diye onun yerine yanıtladı Moya.

"Ah, kutsal Mari aşkına! Roan, sakın öyle bir şey yapma," dedi Persephone.

"Peki." Roan sebebini anladığına dair en ufak bir belirti göstermeden kafa salladı. Sonra tekrar Malcolm'a baktı. "Her iki tarafa da bir cep koymayı düşünüyordum." Elini diğer kalçasına dayayarak o noktayı gösterdi. "Padera bir dahaki sefere iğne iplik istediğinde bir kesenin ipini çözmekle uğraşmama gerek kalmayacak."

"Sen bir harikasın, Roan," dedi Moya ona. "Biraz üşütüksün ama yine de inanılmazsın."

Telegram kanalı

"Üşütük falan değil," dedi Persephone. "O bir dâhi."

Roan mahcup bir edayla başını iki yana salladı ve yine Persephone'nin kalbini kıran o güvensiz ifadeyi takındı.

Iver ne biçim bir canavarmış?

Persephone bir zamanlar adamdan hoşlanırdı. Birini yıllarca görüp de gerçekten tanımamak amma tuhaftı.

"Sizce Konniger şimdi ne yapacak?" diye sordu Moya. Çıkrığı evde hafif bir esinti yaratıyordu.

"Sarah karısıyla beraber Coswall ailesinin evine yerleştiğini söyledi," dedi Persephone. "Niyetim onları kovmak değildi. Konakta kalabilirlerdi."

"O kadın orada durduğu sürece hiç kimse, hatta Galantialar bile oraya yaklaşmaz. Eh, tabii siz üçünüz hariç. Sonuçta Suri bir mistik, bu yüzden yaptıkları kimseyi şaşırtmıyor. Padera da bir ayının yüzüne tükürmekten çekinmez. Kaybedecek neyi var ki? On normal ömre bedel bir hayat yaşadı. Herhalde hepsinden bıkıp usanmıştır."

"Ya ben?" diye sordu Persephone. "İnsanlar benim hakkımda ne diyorlar?"

Persephone arkasından konuşulduğunu biliyordu. Zaten hep konuşulurdu. Dahlda hayat bitmek bilmez angarya işlerle doluydu ve yegâne eğlence dedikoduydu. Hegner'in ithamlarından, Sackett ile Adler'ın ölümünden ve de Raithe, Fhreyler ve bir Miralyitli'nin gelişinden sonra konuşulacak çok şey çıkmıştı. Ne zaman yakınlarda bulunsa o dedikodular hep fısıldanarak yapıldığı için Persephone çoğunlukla kendisinin konu edildiğinin farkındaydı.

Moya yavaşlayarak yünü boşalmaya bıraktı. "Ne kadar güvenilir bilmiyorum ama Autumn'a göre Konniger senin yönetimi ele geçirmeye çalıştığına dair bir söylenti yayıyormuş. Onu bu nedenle konaktan atmışsın. Büyük planındaki bir diğer adımmış."

"*Büyük planım* mı? Tek yaptığım Miralyitli'nin hayatını ve aynı zamanda bu dahlı kurtarmaya çalışmak. Kadını oraya sıcak ve kuru olduğu için koydurdum."

"Şikâyet eden ben değilim," dedi Moya. "Ayrıca Hegner ile Konniger'ın söyledikleri her şeyin zırva olduğunu biliyorum ama... ya değilse?"

telegram kanalı

"Moya, gerçekten böyle düşunuyor olama–"

Moya başını iki yana sallayarak ellerini kaldırdı. "Hayır, onu kastetmedim." Bakışlarındaki ciddiyeti fark edip işlerine ara veren diğerlerine göz gezdirdi. "Demek istiyorum ki belki reis sahiden de sen olmalısın."

"Klan reisleri erkektir," dedi Raithe.

"Hayır," karşılığını verdi Moya. "Sadece hep öyle olageldiler."

"Şey, evet, çunku klanın herhangi bir mensubu başa geçmek için reise meydan okuyabilir," diye açıkladı Raithe. "En azından Dureya'da işler öyle yurur – yürürdü. Kadınların çoğu mızrak veya balta kullanmaktan anlamaz. Hem bir reis çatışmada savaşçılarına önderlik edebilmelidir. O yüzden en güçlü ve dayanıklı kişinin reis olmasını istersin."

"Rhen halkı her hafta savaşa gitmez," diye belirtti Moya. "Ömrüm boyunca tek bir çatışma bile çıkmadı."

"Yine de düzeni sağlamak için başta bir erkeğin bulunması işleri kolaylaştırır."

Moya'nın yüz ifadesi sertleşti. "Bana kalırsa burada düzeni sağlayan Konniger değil Persephone. Öyle yapmak gerektiğinde belinin altındakini değil, omuzlarının üstündeki kafayı kullanan birini yeğlerim."

Bu yorum tebessümlere ve Brin'e atılan bakışlara yol açtı. Genç kız şaşkın şaşkın baktı.

"İyi ama Konniger'la teke tek dövüşebilir mi?" diye sordu Raithe.

"Reisimizi başkalarını öldürme becerisine göre seçmemeliyiz," dedi Moya.

"Olması *gereken* ile *olan* genellikle birbirinden çok farklıdır. Öyle şeylerin silahlı kavgayla belirlendiği gerçeğini değiştiremezsin."

"Persephone kendisinin yerine dövüşecek bir şampiyon seçebilir," dedi Brin.

Moya ile Raithe aynı anda kıza baktılar.

"Örflere göre herkes bir şampiyona vekalet verebilir. Yeter ki o kişi dövüşmeyi kabul etsin ve reis olmak istemesin."

"Doğru mu söylüyorsun?" diye sordu Moya.

Brin kafa salladı. "Bunu herkesin bildiğini sanıyordum."

telegram kanalı

"Herkes senin gibi Örfleri çalışmaz, Brin." Moya, Persephone'ye doğru döndü. "Al işte. Raithe'i Konniger'la dövüştür ve reis koltuğuna otur."

"Hiç kimseden benim uğruma hayatını riske atmasını isteyemem."

"Raithe tanrılarla dövüşüyor! Ondan altı üstü Konniger'ı öldürmesini isteyeceksin. Ortada fazla bir risk olduğunu sanmam."

"Fhreyler tanrı değiller ve meydan okunacak kişi Cobb bile olsa fark etmez. Hiç kimseden böyle bir şey istemem – özellikle de neredeyse hiç tanımadığım birinde," dedi Persephone, Raithe'e bakmadan. Kendisine duygular besleyen adama bir yabancı diyordu. "Sen sadece Hegner'le evlendirilmek istemiyorsun."

"Elbette. Yerimde olsan ister miydin? Kim ister ki? Ama mesele o değil. Gerçek şu ki senden harika bir reis olur. Hepimiz bunun farkındayız – en azından düşünebilecek kadar kafası çalışanlarımız öyle. Acil durumlarda herkes senden medet umuyor ve Fhrey'i konağa taşımamızı istediğinde tek bir kişi bile tereddüt etmedi. O zamanlar bir çocuktum ama kıtlığı ve *senin* bizi nasıl kurtardığını hatırlıyorum. Bu arada, annem senden nefret ederdi."

"Ah, eksik olma, Moya." Persephone kaşlarını çattı. "Benden nefret edenler listesine yeni bir isim eklemek hep çok hoşuma gitmiştir."

"Bırak bitireyim." Moya gözlerini yuvarladı. "Reglan'ı buğday dağıtımını kısmaya ikna ettin diye her gece sana sövüp sayardı." Dinlemek için taraklamaya ara vermiş olan Brin'e doğru döndü. Genç kız öykülere bayılırdı. "Uzun Kış bitmişti, yaz gelmişti, ekinler harika gözüküyordu. Ama Persephone ambarın kilitli kalmasını talep ettiği için herkes aç geziyordu."

"O yüzden pek çok kişi benden nefret ederdi," dedi Persephone usulca, hayatının en kötü zamanlarından birini hatırlarken. O dönemi hayatın daha kötüye gidemeyeceğini düşünerek atlatmıştı. Belki ondan dolayı Suri'nin ölüm kehanetinden beri dahlda her şey tepetaklaktı – tanrılar onu haksız çıkarma gereği duymuşlardı.

"Anneme göre Reglan'ın seni dinlemesinin tek sebebi birkaç hafta önce çocuk doğururken ölmene ramak kalmasıydı," diye

telegram kaktüsüm

sözlerini sürdürdü Moya. "Annem reisin senin için kaygılandığını ve uğradığın kaybı kullanarak ona söz geçirdiğini söylerdi. Biz de seninle beraber eziyet çekelim diye buğdaya kısıtlama getirdiğini düşünürdü."

"Annen *gerçekten* öyle mi dedi?"

Moya başını sallayıp onayladı. "Bir de annemin cenazesinde neden ağlamadığımı merak ediyordun. Eh, işte bu tür şeyler yüzünden."

"Sonra ne oldu?" diye sordu Brin. "Bu öyküyü hiç duymamıştım."

"Keşke ben de aynını söyleyebilseydim," dedi Persephone, dışarıdaki yağmura bakarak.

"Sen o zamanlar küçüktün, Brin. Tüm bunların üstünden ne kadar geçti? On yıl mı?" diye sordu Moya.

"On bir," dedi Persephone. "Ama artık konuyu kapatalım."

"Hayır, öyküyü bitirmeniz lazım," diye yalvardı Brin. "Bir sonraki Bekçi ben olabilirim ve bu çok önemli. Bilirsiniz, gelecek için. Ya öyle bir şey tekrar yaşanırsa? Lütfen."

Moya omuz silkti. "Sen anlat, Seph. Sen herkesten iyi bilirsin."

Persephone uzun bir müddet sessiz kaldı, sonra iç geçirip söze girdi. "Her şey Tura'yla başladı. Ormandan gelip beni ve Reglan'ı kıtlık konusunda uyardı. Ben ona inandım ama Reglan inanmadı. İnanmamın bir sebebi Tura'nın dahla çok nadir uğramasıydı. Onu buraya getirecek bir şey sahiden önemli olmalıydı.

"Bir diğer sebep de stoklarımızın ne kadar az olduğunu ve insanların onca zaman kısıtlandıktan sonra nasıl tıka basa yemek istediklerini bilmemdi. Tura haklıysa ve önlem almazsak tüm dahl açlıktan ölürdü. Ambarı kilitlemesi için Reglan'a yalvardım. İnsanların karnı açtı, neredeyse isyan ettiler. O tür tedbirler için bir sebep görmediler. Reglan'la daha önce hiç o kadar hararetle kavga etmemiştim ama geri adım atamazdım. Belki Reglan sırf beni yatıştırmak için sözümü dinlemiştir. Bilmiyorum. Ama sonuçta yakarışlarıma kulak verdi." Persephone duraksadı. Odadan çıt çıkmıyordu.

"Bahar geldiğinde her şey yolundaydı. Ekinler güzelce yetişiyordu ve herkes bana öfkeyle bakıyordu. O güzel havayı konağa kapanarak geçirdim. Sonra fırtınalar çıktı. Hem de haftalarca.

Telegram Kanalı

Rüzgâr, dolu ve sağanak yağmur her şeyi yok etti. Bunu birkaç damladan fazla yağmurun düşmediği kuraklık izledi. Tam vaziyetin daha kötüye gidemeyeceğini düşünürken kış erken bastırdı. Ona sadece ambarda biriktirdiklerimizle gogus gerdik. Büyük Kıtlık işte o zaman başladı. Bir suru insan can verdi. Toprak kazılamayacak kadar sert olduğundan ölüleri karla orttük. Onları gömmek için baharı bekledik. Cesetler kaybolmaya başladığında Reglan ve ben onları vahşi hayvanların, hatta gulyabanilerin çalıyor olması için dua ettik."

"Ama bizi kurtardın," dedi Moya. "Yoksa *hiç kimse* sağ kalmazdı ve herkes bunun farkındaydı. İnsanlar o olaydan sonra sözünü dinlemeye başladılar. Hâlâ da dinliyorlar. Tek yapman gereken onlarla konuşmak."

Persephone başını iki yana salladı. "Reisimiz Konniger."

"Tabii, şimdilik öyle, ama sen–"

"Hayır, Moya. Görmüyor musun? Reglan'ın gıdayı kısıtlamaya razı geldiği o bahar annen kendine bir Dureya savaşçısı bulsaydı ve kocama liderlik için meydan okusaydı neler olurdu? Öyle bir şey hiç hoşuna gitmezdi, değil mi? Konniger şimdilik iyi bir reis değil ama ona arka çıkarsak olabilir. Şu an için biraz yardıma ihtiyacı var, hepsi bu. Üstelik Hegner'in hakkımda yalanlar fısıldaması işleri kolaylaştırmıyor."

"Konniger beş para etmez. Hegner'i yeni Kalkan'ı yaptığını biliyor muydun?" dedi Moya. "Nasıl bir ahmak tek elli bir adamı koruması yapar?"

"Bize söylemese de muhakkak bir sebebi vardır. Ben reis yaveriyken Reglan ve ben daima herkese her şeyi söyleyemezdik. Klanın iyiliği için saklamamız gereken sırlar vardı."

"Ne gibi?"

"Baharda gömmek için beklettiğimiz cesetlere gerçekte ne olduğu gibi."

"Ne oldu ki?"

"Bulduğumuz şeyin hayvan izleri olmadığını söyleyeyim, yeter."

• ● •

Tüleşen Kaktüsün

Roan'ın evinin önünde oturan Suri sırtını kapı dikmesine vermiş ve bacaklarını bir çamur birikintisinin kenarına kadar uzatmıştı. Yanında yatan Minna nefes alıp verdikçe ıslak bir kurk yığını gibi kabarıp iniyordu. Sicim halkasını yine ellerine almış olan mistik başka bir diğer örümcek ağı dokurken yağmur işini zorlaştırıyor, aynı zamanda sicimde birbirinden hoş sıvı pırlantalar yaratıyordu.

Zamanın parmakları arasından kayıp gittiğini hisseden Suri'nin düşünmeye ihtiyacı vardı. Alaçukta devam eden gevezelik dikkat dağıtıcıydı ama yağmurun faydası oluyordu. Gri perde ve damlaların devamlı pıtırtısı dünyanın geri kalanını yok saymayı kolaylaştırıyordu. Tabii hepsini değil. Suri halen kulak kabartırsa içerideki sohbeti duyabiliyordu. Sicim işte burada devreye giriyor, dikkatini toplamasına yardım ediyordu. Sicimler öyle şeylerdi. Tıpkı göletler gibi – lakin iyi bir düşünme göleti bulmak zordu. Ormanın derinliklerinde bol bol sukamışı ile yusufçuga ve az sayıda –hatta tercihen hiç– ısırgan böceğe sahip ıssız yerlerde olmaları lazımdı. Hilal'in kuzey tarafında güzel bir düşünme göleti mevcuttu ama çok uzakta yer aldığı için Suri sicimiyle idare ediyordu.

Ayının sırrı ne?

Konniger'la konuşma fırsatı bulabilseydi bir şeyler öğrenebilirdi. Ayı bir bendigo, morvin veya yakkus olabilirdi. Suri bir bendigoyla başa çıkabilirdi, bir yakkus hiç iyi olmazdı. Onun bir yakkus olduğunu sanmıyordu. Onlar hastalıkla öldürürlerdi ve şimdiye dek tüm kurbanlar parçalanmıştı. Muhtemelen bir morvindi. Hatta çok büyük ihtimalle öyleydi. İnsanların yenmesi büyük bir ipucuydu ama Suri iblisle bir tahmine dayanarak yüzleşmek istemiyordu.

Yağmurun sesine ve sicimin oyalamasına rağmen Persephone'nin Büyük Kıtlık hakkında anlattıklarını duydu. *Toprak kazılamayacak kadar sert olduğundan ölüleri karla örttük. Onları gömmek için baharı bekledik. Cesetler kaybolmaya başladığında Reglan ve ben onları vahşi hayvanların, hatta gulyabanilerin çalıyor olması için dua ettik.*

Persephone'nin gulyabani tahmini doğru değilse bu, bir morvinle muhatap olduklarının bilhassa güçlü bir kanıtıydı. Suri ayıları ve orman ruhlarını düşünerek sicimi parmaklarından çekti.

telegram kullanın

Kesin olan bir şey vardı: engelleyemediği takdirde olum oraya gelecekti ve Suri onu durdurabilmek için önce *onun* ne olduğunu anlamalıydı.

İçerdeki sohbet kıtlıktan kimin reis olması gerektiğine kaydı. Raithe ile Malcolm da oradaydılar ama fazla konuştukları yoktu. Suri ikilinin bu özelliğinden hoşlanıyordu. Ona Minna'yı hatırlatıyorlardı. Ahmaklar sessizliğin doldurulması gereken bir boşluk olduğuna inanırlardı, akıllılarsa sessizlik diye bir şey olmadığını anlarlardı.

"Kurdun pek güzelmiş," dedi genç bir adam, kolunun altındaki tahta bir değnekle topallayarak ilerlerken.

Sırtı eğri, yüzü yamuktu – bir gözü ve ağzının bir kenarı diğerinden daha yukarıdaydı. Sağ omzu yanağına kadar kalkıktı ve bir ayağı uyuşmuşçasına arkadan geliyordu. Giydiği tunik şaşırtıcı derecede temiz olmakla beraber o anda sırılsıklamdı. Saçı özenle arkaya taranmıştı – herhalde ıslak olması bunu kolaylaştırmıştı. Boştaki elinde çok güzel, sırlı bir kil testi vardı. Testinin göbeğine ellerinde kırık bir zincir tutan bir kadın çizilmişti.

"İsmi Minna," diye karşılık verdi Suri.

"İlk defa ismi olan bi kurtla tanışıyoğum." Adam duraksadı. "Düşünüyorum da daha önce bi kurtla tanıştığımı söyleyemem." Burnu tıkalıymış gibi bir sesle, ağır ağır, zorlanarak konuşuyordu "Tanıştığımıza sevindim, Minna. Ben Gifwadd."

"Niye böylesin?" diye sordu Suri. "Yoksa lanetlendin mi?"

Gifford güldü. "Sanırım pek çok kez."

"Çomağın güzelmiş," dedi Suri. "Benim bir değneğim var ama hiç o şekilde kullanmayı denemedim."

Roan alaçuktan çıktı. "Ben ona koltuk değneği diyorum."

"Onu benim için yaptı," dedi Gifford. "Ama ismini kısa tutmalıydı ki daha kolay söyleyebileydim." Sakat gülümsedi, daha doğrusu yüzünün izin verdiği kadar gülümsemeye çalıştı.

"Kusura bakma, Gifford. Bunu akıl etmem gerekirdi. Adını değiştirebiliriz," dedi Roan.

"Hayır. Böyle iyi." Adam boştaki eliyle testiyi uzattı. Yağmur suyu çömleğin kenarlarına çarpıp dağıldı; ağızdan içeri girebilen birkaç damla derin, yankılı bir ses çıkardı. "Woan, bunu sana hediye yaptım. Galiba şimdiye kadagkilerin en iyisi."

telegram kaktüsüm

Roan kıpırdamadı. Şok geçirircesine ellerini yüzüne kapatıp seramik testiye baktı. "Bu... bu öyle güzel ki. Ustelik her yanını sırlamışsın."

Gifford kafasını salladı. "Hem içini hem dışını. İçini boyamak güç oldu. Çok uzun sürdü."

"Bunu *bana* veremezsin."

"Neden veremiycekmişim? Sana yaptım. Üstünde bi resm.. ah... bir çizimin var."

Roan eğilerek daha yakından baktı. "Bu ben miyim?"

"Başka kim olcak?"

Roan gözlerini kısarak yanlarından yağmur damlalarının aktığı seramikteki çizimi inceledi. "Ama... ama bu kadın çok güzel."

"Hı hı." Gifford kafa salladı. "Aynen. Ağlık n'olur al. Epey hafif ama böyle havada tutmak–"

"Ah! Pardon." Roan hayranlıkla bakmayı sürdürerek vazoyu aldı. "Bu bir sanat eseri. *Benim* gibi birine neden böyle bir şey verdiğini anlamıyorum."

Gifford bir anlığına tereddüt etti. Suri insanların yüz ifadelerini anlamakta sıkıntı çekerdi ve Gifford'un yüzü zaten eğri büğrü olduğundan onu ölçmek daha da zordu. Yine de çömlekçi bir şey söyleyecekmiş, sonra da fikrini değiştirmiş gibi gözüktü. Omuz silkme girişiminde bulundu ama sadece bir omzu ona itaat etti. "Sana vegdiğim o fincan setiyle uyumlu."

"Bana böyle hediyeler verip duramazsın."

"Reis yeni bi yasa mı çıkardı?" Gifford yine yamuk bir tebessüm etti ama Suri onun tüm tebessümlerinin böyle olduğu kanaatindeydi. "Zaten çıkassa bile onu çiğnerdim."

Roan ne yapacağını şaşırmış gibiydi. "Demek istiyorum ki bunlardan hiçbirini hak etmiyorum. Ben sadece bir–"

"O öldü, Woan," dedi Gifford kadına, daha yüksek bir sesle. "Artık köle değilsin. Özgürsün. Ve ben–" Dudağını ısırarak burnundan hışırtılı bir nefes aldı. "Sana fincanlardan ve çömleklerden çok daha fazlasını verigdim. Elimde ossa... böyle olmasam..."

Dudaklarını sımsıkı yumarak Roan'a uzun uzun baktı. Yağmurda karşılıklı dikilirlerken o kadar derin nefes alıp veriyorlardı ki solukları tek bir buhar bulutu yaratıyordu.

Roan büyük vazoyu bağrına bastı. "İyi misin?" diye sordu.

Telegram Kanalı

"Hayır," dedi Gifford sefil bir hâlde, ardından Suri'ye göz attı. "O sana söyler. Lağnetliim."

Roan anlamamış gibiydi.

"Lanetli," diye açıkladı Suri.

"Evet, öyle. Vazo sende kassın. Kır. Başkasına ver. Ne istegsen yapabilirsin, Woan. Çünkü artık özgüssün. Bunu uğutma. Ve çok güzelsin. Heş şeyin en iyisine layıksın ama benim tek verebildiğim bir çömlek." Gifford son bir çarpık tebessüm etti, veya belki de kaşlarını çattı.

"Tanıştığımıza sevindim, Minna," diye seslendi, oradan topallayarak ayrılırken.

Kurt ismini duyunca başını kaldırdı.

"Onu kim lanetledi?" diye Roan'a sordu Suri, Gifford'un uzaklaşmasını seyrederken.

"Ne?" Roan şaşkın gözlerle ona baktı. "Ah. Herhalde tanrılar. Böyle doğdu."

"Annesi onu doğururken öldü," dedi Persephone, kapı aralığında belirerek. Yüzünde kederli bir ifadeyle Roan'a bakıyordu. "Doğduğunda dahl halkı en iyisinin onu ormana terk etmek olduğunu düşündü ama babası reddetti. Gifford'un tıpkı annesi gibi bir savaşçı olduğunu söyledi. Haklı da çıktı. Aria'nın oğlu, dahldaki en cesur adam olabilir."

"*Ormana terk etmek* de ne demek?" diye sordu Suri.

"Hımm?" Persephone dönüp kıza baktı. "Ah, şey... bazı çocuklar –istenmeyenler– kimi zaman tanrıların merhametine bırakılırlar."

Suri sicimi ellerinden düşürdü.

• ● •

Raithe ertesi sabah ormanda çalışmaya gitti. Gömleğini çıkarmıştı ve kılıcı yakındaki bir ağaç dalında asılı duruyordu. Düşüncelere dökemediği sebeplerden dolayı babasının kırık yalımını hâlâ yanında taşıyordu. Yağmurun ardından gökyüzü masmaviydi ve yükselen güneşin ışığı huzmeler hâlinde yaprakları deliyordu. Ormanın çayırla buluştuğu yerde, çiyli şafağın durgunluğunda dünyanın sona yaklaştığını unutmak mümkündü.

telegram kanalı

Yoksa değil mi?

Bu tartışmaya açık bir soru gibi gözükuyordu. Felaket tellalları Fhreylerin dahildaki herkesi, özellikle de Raithe'i öldürmeye geldiklerine inanmışlardı (kaldı ki Raithe de o tellallardan biri olduğunu kabullenmişti). Fakat Fhreyler oraya üç defa gelmişler, ikisinde kalmışlar, bir kez gitmişler ve herkesi sağ bırakmışlardı. Bütün bu yaşananlar neredeyse umut vericiydi... neredeyse.

Ümitsizleri ezmenin nesi eğlenceli? Domuzlarda veya ineklerde olduğu gibi katliamdan önce bir şişmanlatma döneminden geçiyoruz. Tanrılar doğru zamanı kolluyorlar ve benim zamanım tükeniyor. Neden hâlâ buradayım?

Cevap barizdi; Raithe'in hoşuna gitmiyordu, o kadar.

Delikanlı yüzünü sildi ve nehirlerin karşısındaki, babası tarafından sürüklendiği o diyarı hatırladı. Herkimer pek çok konuda yanılmıştı ama o yer hakkında değil. Raithe ile babası keşif yaparlarken hem Bern hem de Büyük Urum nehirlerini geçmişlerdi ve Raithe sonunda cennete tanıklık etmişti. Öteki yakada bir tepeye tırmanmış ve kendisi için yeni bir gelecek görmüştü. Fhreylerin Avrlyn dedikleri diyar bereketli topraklarla ve gür ormanlarla doluydu. Gitmek istediği, yerleşmeyi umduğu yer orasıydı. Sonrasında Herkimer iki nehrin kesiştiği yerdeki çayırda karar kılmıştı ama Raithe diğer tepeyi bir türlü aklından çıkaramıyordu.

Oraya yalnız başına gidemezdi. Babası bile bunu anlamış ve Raithe'i yanında götürmüştü. Muhtemelen yerleşmelerinin ardından oğlunu bir kadın bulup evlenmesi için geri göndermeye niyetlenmişti. Belki bir iki yıl geçerse Persephone fikrini değiştirirdi ve eğer o gelmeyi kabul ederse diğerleri de gelirdi. Raithe onun, Malcolm'ın, Suri'nin ve daha başka birkaç kişinin kendisine eşlik etmesi yönünde hayaller kuruyordu. Bu işin altından kalkabilirlerdi. Hep birlikte bir şey... hem de güzel bir şey yaratabilirlerdi.

Baltayı tekrar eline aldı.

Krier'in ölümünden bu yana odun kesmeye yönelik belirgin bir gönüllü noksanlığı ve dahlın azalan odun stoklarına ilişkin bol miktarda gevezelik vardı. O sabah yağmursuz çıkageldiğinde Raithe, Roan'dan bir balta ödünç almıştı. Roan baltayı verirken onu geçen sonbahar mevsimlik odun ihtiyacı karşılandıktan sonra yaptığını ve henüz denenmediğini söyleyerek özür dilemişti.

Teleserum Kalkışın

Baltanın iyi kesmemesi ihtimaline karşın bunu üç defa daha yinelemişti. Söylediğine bakılırsa yalımı Gifford'la beraber sırlık malzeme ararken buldukları bir metal parçasından dövmüştü.

Raithe hayatı boyunca pek balta kullanmamıştı. Dahl Dünya'da ağaçlara nadiren rastlanırdı fakat babasının ve diğer birkaç kişinin epey güneydeki bir ormana düzenledikleri seferde onlara katılmıştı. Kullandığı az sayıdaki balta, bir uçlarındaki yanga kama şeklinde bir çakmaktaşı sıkıştırılmış ve deri kayışlarla sıkıca bağlanmış düz sırıklardan ibaretti. Güçlü kuvvetli bir adam ancak bütün gün çalışırsa bir ağacı devirip kullanılabilir parçalara ayırabilirdi. Tabii sonunda kollarına ağrılar girerdi ve balta başları öyle sık kırılırdı ki bir düzine yedek çakmaktaşı bulundurmak gerekirdi.

Roan'ın verdiği alet daha önce kullandıklarına hiç benzemiyordu. Uzun, kıvrık sapı metal, baştaki bir deliğe giriyor; Raithe onu savurduğunda küçük dalları kabuklarıyla beraber tek vuruşta kesebiliyordu. Yalnız çalışmasına rağmen büyükçe bir akçaağacı daha şimdiden devirmişti ve iki saatten kısa sürede dallarını kesmişti. Balta sihirli olmalıydı.

Raithe yapraklı dalları yolundan çekti, sonra dinlenmek amacıyla bir ayağını çıplak gövdeye dayayıp soluklandı. Baltanın dümdüz ayırdığı parlak tahta uçlara hayran hayran baktı.

"Bir ayı olsaydım çoktan ölmüştün."

Raithe kendini korumak için baltayı kaldırarak hızla döndü. Arkasında bir Fhrey, Nyphron'la dövüşünde onu silahsızlandıran adamı buldu.

Sebek ağırlığını topuklarına vererek rahat bir tavırla ayakta duruyordu. Sırtı dik, çenesi kalkık, kolları gevşekti. Üstünde yalnızca deri bir etek ile kılıç kemeri vardı; çıplak göğsü bir zırh kadar bronz ve sağlam gözüküyordu. Sabah güneşinin şekillendirdiği vücudu boğum boğum bir kas yığını, ince yapılı bir kuvvet abidesiydi. Yüzü köşeli düzlemlerden teşkildi: çıkık elmacık kemikleri, geniş bir çene ve belirgin dudaklar. Soğuk bakan mavi gözleri aç bir neşeyle gülümsüyordu.

Raithe tek kelime etmedi. Hâlâ ağaç dalında asılı olan kılıçlarına baktı. Fhrey silahları ile arasındaydı. Sebek bakışı fark etti. Geri çekilip Shegon'un kılıcını aldı ve tehditkâr bir edayla savurdu.

Telegram Kanalı

"Bu berbat bir silah," dedi Sebek. "Cafcaflı, ağır ve fazla uzun Ama herhalde sen uzun kılıçlardan hoşlanıyorsundur. Onlar düşmanlarına yaklaşmaktan korkan ödleklerin silahlarıdır."

Silahı Raithe'e attı. Delikanlı onu kapmaya fırsat bulamadan Sebek her ikisi kılıcını da çekmişti. "Bunlar Nagon ve Tibor," dedi Fhrey, ikiz kleveleri göstererek. "Şimşek ve Yıldırım. İkisi de önde gelen Dherg demircileri tarafından aynı cevherden dövüldü."

"Dherg demircileri mi? O yüzden mi bu kadar kısalar?"

Sebek sırıttı ve Raithe o dişlek tebessümde tehlike gördü. *Dövüşmekten sadece hoşlanmıyor – bayılıyor. Ve muhtemelen o kılıçlara karşı geçici bir hevesten fazlasını hissediyor.*

"Kısa kılıçlar süratlidir ve ben rakibime yaklaşmaktan korkmam." Sebek iri bir kedigil misali yan yan yürümeye başladı. Öyle yaparken idman hamlelerini sürdürdü. "Nyphron'la dövüşürken çok sayıda hata yaptın."

"Yine de galip geldim – veya gelecektim."

"Öyle mi?"

"Artık gerçeği bilmenin bir yolu yok, değil mi?"

Sebek ufak bir kahkaha attı. "Ben biliyorum."

"Aferin sana."

Yine o sırıtış. "Bana inanmıyor musun? Bir dövüşün sonucunu daha başlamadan tahmin edebileceğimi düşünmüyor musun?"

Raithe'in *inanmasına* gerek yoktu, öyle olduğunu *biliyordu*. Fakat Sebek'in önünde zayıflık göstermek kötü bir fikirdi. Kılıcı kemerine takmaya davrandı.

"Daha değil," dedi Sebek. "Nerede yenileceğini göstermek istiyorum."

"İlgimi çekmiyor. Şu an ağaç kesiyorum. İşimi bölüyorsun."

"Ağacını daha sonra kesersin, tabii sağ kalırsan."

Raithe saldırıyı bekliyordu. Zaten Sebek ortaya çıktığından beri beklemişti. Fakat ondan nasıl bir saldırı geleceğini kestirememişti. Adam Nyphron'dan daha süratliydi, Raithe yalımı görmedi bile. Bir kez daha içgüdüleriyle hareket etti ve haklı çıktı – Sebek'in kılıcını karşıladı. Yalımlar çarpıştığı anda darbenin sarsıntısı tıpkı ilk karşılaşmada olduğu gibi silahını elinden düşürdü. Hemen sonra Yıldırım'ın –yoksa Şimşek miydi?– ucu boğazına dayandı.

telegram kanalı

Raithe kıpırdamadı.

Sebek sohbet ediyorlarmış gibi kafa salladı, sonra beş adım uzaklaştı. "Kılıcını al."

Zaten öyle yapmakta olan Raithe avuçlarındaki teri leih moo-runa sildi.

"Aslında suç sende değil," dedi Sebek. "Çok gençsin. Ümit vadediyorsun ama tecrübeden yoksunsun. Bu konuda bana güvenebilirsin. Ben Alon Rhist'in kıdemli muhafız başı ve silahtarıyım. Ayrıca Nyphron'un Kalkan'ıyım. Binlerce kişiyi eğittim ve sınadım. Şimdi, bakalım Shegon'un kılıcını yanıma yaklaştırabilecek misin."

Kötü haber, Raithe'in kazanma şansının olmadığı böyle bir dövüşten kaçınma umudu görmemesiydi. İyi haberse Sebek'in onu öldürmek istemiyor gibi gözükmesiydi – en azından şimdilik.

Sebek ilk hamleden zahmetsizce sakındı. Bir dahakinde suratini sergileyerek Şimşek'in –yoksa bu sefer Yıldırım mıydı?– kabzasını delikanlının suratına çarptı. Raithe sendeledi. Görüşü bulanıklaştı ve burnundan akan kanın tadını aldı.

"Ciddileş yoksa seni döve döve bayıltırım. Dur işini kolaylaştırayım." Sebek kılıçlarından birine kınına soktu. "Şimdi tekrar dene."

Raithe başını iki yana sallayıp tükürdü. Herkimer'in öğrettiği gibi ayaklarını kaydırarak dirseklerini içeri çekti, sonra da Sebek ağırlığını bir ayağından ötekine aktarıncaya kadar sağa eğildi. Fhrey öyle yaptığı anda da hızla sola dönerek kılıcı yanlamasına savurdu ve Sebek'in savunmasız tarafına saldırdı. Sebek inanılmaz bir şekilde silahı eliyle –*boş* eliyle– saptırdı. Yalımın yassı kısmına tokat atarak onu aşağı itti.

Raithe bir kez daha kendi ekseninde dönüp yukarıdan hamle yaptı. Sebek yine eliyle yalımı savuşturdu. Saldırılarının çıplak elle bertaraf edilmesine sinirlenen Raithe hamlelerini sertleştirip hızlandırdı. Bir vuruşu diğeriyle izleyerek aralarındaki mesafeyi kapattı. Sebek hamleleri saptırmak için her iki elini ve kılıçlarından birini kullanması gerektirecek kadar sıkıştı. Fakat sonra, Raithe kılıcı göğsüne doğru sapladığında yalımı eliyle yakaladı, yan döndürdü ve delikanlıyı bir kez daha silahsızlandırdı.

"Baban iyi bir öğretmen değilmiş," diyen Sebek kılıcı geri ver-

Telegram Kanalım

di. "Yavaşsın, tahmin edilebilirsin, çamura saplanmış bir öküz kadar zarifsin ve hiçbir saldırı stratejin yok. Nyphron'un seninle o kadar sorun yaşamasına şaşırdım. Sanırım kazanmanı istiyordu Yine de..." Yavaş ve düşünceli bir edayla başını salladı. "Beklediğimden çok daha iyisin. Bir Rhun'un olabileceğini düşündüğümden çok daha iyi."

"Öyleyse işimiz bitti mi?" diye sordu Raithe, Roan'ın baltasını eline alarak.

"Evet. İstediğimi aldım."

"Neymiş o?"

"Hakikat."

telegram kaktusun

BÖLÜM 20

Prens

Fhreylerin tanrı olduklarını düşünecek kadar budalaydık fakat onların da aynı şeye inanmaları delilikti. Deli olmaktansa budala olmayı yeglerim.

–Brin'in Kitabı

Mawyndulē küçük bir asker kıtasının önünde Gryndal'la yan yana at sürerken ciddi bir ifade takınmakta zorlanıyordu. Genç adam dişlerini birbirine bastırdı ve devamlı ona ihanet etmeye çalışan dudaklarını kastı. Gözleri kocaman açıktı ama o konuda elinden bir şey gelmezdi. Nasıl kayıtsızca huşu duyulabileceğini bilmiyordu. Mawyndulē dünyanın haşmetini ilk defa gören üstüne titrenmiş bir genç yerine diyarın soğukkanlı prensi gibi görünmeyi tüm kalbiyle istiyordu. Planındaki kusur öyle olması ve olmamasıydı.

Estramnadon'dan ayrıldığından beri, Mawyndulē Parthaloren Şelalesi, Avempartha'nın olağanüstü kulesini, Mador Dağı'nun karla kaplı tepelerini, Yeşil Deniz'in fiyortlarını ve sonunda alabildiğine uzanan Rhulyn manzarasını saf bakışlarla izlemişti. Her şeyin katıksız büyüklüğü inanılmazdı.

Hele şu renkler!

Çorak tepelere ve kayalık dağlara vuran gün ışığı tuhaf bir güzellik yaratıyor, zorlu arazi maceraların ve sırların şarkısını söylüyordu. Mawyndulē kendini beyabanda tek başına yolculuk edip sarp sırtlara tırmanırken veya kayıp mağaraları gezerken görebiliyordu. Uyuyan ejderhalar tarafından korunan Dherg hazinelerini keşfettiğini ve o ejderhaları öldürdüğünü hayal ediyordu. Veya muhafızlar bir Dherg birliği, yeraltındaki gizlenme yerlerin-

telegram kanalı

den taarruzlar düzenleyen parlak metal silahlı ufak tefek canavarlar oluyordu. Her fantazide galip geliyordu – yine de düşlerinin birkaçında hasımlarına ağır bir bedel ödetmeden önce neredeyse mağlup olacak kadar bonkörce davranmayı ihmal etmiyordu.

Alon Rhist ufukta belirdiğinde manzara çocukluk hayallerinin ötesindeydi. Mawyndulë böylesine büyük düşler kuramazdı. Bu tam efsanelere göre bir şeydi. Toprağa dimdik saplı bir mızrağa benzeyen koca kule âdeta göğü deliyordu. Kubbe sanki devasa tepenin hemen altında saklanan bir devin miğferiydi. Bu ebatlar Erivan'ın ağaçları altında mümkün değildi. Burası açık ve özgür bir yer, bir kahramanlar diyarı, bir maceralar yurduydu. Mawyndulë uzaktan bakarken bile günlük gerçekler olarak hayal ettiği romantizme, görkeme ve heyecana tutuldu.

Böyle bir yerde hiç kimse sicim örüntülerinin nasıl yapılacağını öğrenmeye zorlanmaz. Toprağa saplı bir mızrak başının içindeyken hiç kimsenin hokkabazlık yapması gerekmez.

Mawyndulë, Alon Rhist'in ne sıklıkla saldırıya uğradığını fark etti. Ne yazık ki Dherglerle girilen savaş onun doğumundan çok önce sona ermişti. Fakat o küçük mankafalar hâlâ varlıklarını sürdürüyorlar, toprağın altındaki karanlık yerlerde saklanarak istikam ve ışığın dünyasına dönüş yolu arıyorlardı.

Belki ayda bir kez? Ayda bir yeter.

Mawyndulë yanındaki Gryndal'ın karakolda fazla uzun kalmayacağını, sadece bir iki hafta konaklayacağını bilse de en azından bir taarruzu görecek kadar oyalanabileceklerini umuyordu. Feynin oğlu olarak elbette bir tabur askere komuta edecekti ve huduttaki topu topu üç Miralyitli'den biri olarak onların saygısını kazanacaktı.

Mawyndulë Dherg topluluklarını yamaçlara ve duvarlara tırmanırken, zırhlı yengeçler yahut kıllı örümcekler gibi her çıkıntıdan ve yarıktan fışkırırken hayal etti. Komutasındaki askerler korkuyla bağırışacaklardı. Fakat genç prens cesurca öne çıkacak ve yardımcısının zırh kuşanması için yaptığı yakarışlara kulak asmayacaktı. Hiç çekinmeden kalenin balkonundan aşağı bakacak ve–

"Ne sefil bir viranlık," diye söylendi Gryndal, karakola doğru son tırmanışa başlarlarken. Mawyndulë'nin yeni mürebbiyesi ise

teleskopun kaktüsün

kurnu çatıyordu – hayır, daha ziyade burun kıvırıyordu. "Şuna bak." Eb'yle Alon Rhist kalesini işaret etti. "Resmen mağarada yaşıyorlar. Hayvan olup çıktıklarına şaşmamak lazım. Bu değersiz topraklar adeta dünyanın koltukaltı. Boş, unutulmuş bir havza. Ağaçlar bile ona sırt çevirmiş." Gözüne sollarındaki siyah bir yanık lekesi takıldı. "En azından haşaratlardan bazıları imha edilmiş."

"Haşarat mı?" diye sordu prens.

"Rhunlar," cevabını verdi Gryndal.

Mawyndulē onları yalnızca tablolarda görmüştü. Avrlyn'de zaman geçirmiş meşhur ressamlar Talwara'yı ve Airenthenon'u fresklerle doldurmuşlardı. Bunların çoğu hududu gün batımında veya gün doğumunda resmeden dramatik, panoramik peyzajlardı. Diğerleriyse mümkün olamayacak kadar yüksek dağları ve akıl almaz derecede taşkın nehirleri içerirdi. Bazılarında Rhunlara sönmeye yüz tutmuş ateşlerin başında battaniyelere sarılmış uysal suretler olarak yer verilirdi. Fakat kimi tasvirler onları azılı vahşiler olarak gösterirdi. Dhergler, gazeller, Grenmorialar veya ejderhalar kadar ürkütücü olmamakla birlikte, çılgın bakışlı gözleriyle ve kaba saba silahlarıyla yine de korkutucu gözükürlerdi.

Mawyndulē hakiki bir Rhun görme ihtimalinden heyecan duyuyordu. Avrlyn'e yapılacak geziyi öğrenmesinin ardından görmek istediği şeylerin bir listesini çıkarmıştı: ayılar, dağ aslanları, gazeller, Mador Dağı, devler, deniz, Avempartha kulesi, Rhunlar, Büyük Urum Nehri, Dhergler ve ejderhalar. Aslında son ikisi listenin başında, gazeller ise en altındaydı. O meşum yaratıklar Mawyndulē'yi çocukken hep korkutmuşlardı ve gerçeğiyle karşılaşma fikri bu korkunun tümüyle geçmediğini açığa çıkarmıştı. Şimdiye kadar sadece dağı ve kuleyi listesinden silebilmişti.

Gryndal kafa sallıyordu. "Evet, Rhunlar. Herhalde köylerinden biridir. Petragar en azından bir işin altından kalkabilmiş."

Mawyndulē'nin tek gördüğü, üstünde kararmış kalaslar bulunan toprak bir höyüktü.

"Seni bu fare kaynayan kilere sürüklediğim için özür dilerim, prensim," dedi Gryndal. "Fakat baban kişiliğinin gelişmesi için zorluklara katlanman gerektiğini düşünüyor. Onunla aynı fikirde değilim. Böyle şeyler geçmişte kalmış bir çağın –Sanat'tan önceki bir zamanın– kalıntıları. Miralyitlilerin bu tür saçmalıklara ih-

Telegram Kanalı

tiyaçları yok. Nasıl ki bir salyangoz veya karınca olarak hayatı tecrübe etmemiz gerekmiyorsa bizden aşağıdakilerin hâlinden anlamamız da gerekmiyor. Bu inanış bizi tam potansiyelimize ulaşmaktan alıkoyuyor. Halen birer tanrı olarak kabul görmememizin tek sebebi, zaten öyle olduğumuz gerçeğini benimsemekten kaçınmamız. Kendimizi hayvanlara denk tutmanın ne kadar delice olduğunu düşündüğümüzde bunun abesliği apaçık ortaya çıkıyor. Yalnızca keçilerin veya ineklerin en başarılı kabilesi olduğumuza inandığımızı hayal edebiliyor musun?"

Mawyndulē bir inek tarafından hokkabazlık yapmasının istendiğini hayalinde canlandırıp kıkırdadı.

Gryndal kafa salladı. "Demek istediğimi anlıyor musun? Hiç mantıklı değil. Miralyitliler daha aşağı yaşam biçimleriyle kıyaslanamazlar. Bizler her dört rüzgâra sözümüzü geçiririz. Rhunlar öyle bir şey yapabilirler mi?" Kısa bir süreliğine duraksadı ve bir ders vermek üzere olduğunu belirten o sert bakışlarından birini delikanlıya yöneltip ekledi. "Instaryalılar, Asendwayrlılar veya Umalynliler öyle bir şey yapabilirler mi? Benimle gel, prensim." Gryndal yoldan çıkıp atını yanık harabeye doğru sürdü. Başını çevirip, "Muhafızların burada beklesinler," dedi.

Mawyndulē'nin babası koruma sağlasınlar diye özel muhafızlarından yirmi Fhrey görevlendirmişti. Hiçbirinin Miralyitli olmaması, babasının bir tanrıyı korumaya inekleri gönderdiği anlamına gelirdi. Bu düşünce, dönüp Hyvin'e bakan Mawyndulē'yı gülümsetti. Muhafızların komutanı delikanlının yüz ifadesini onay, takdir, hatta belki de dostluk sanmış olacak ki aynı şekilde karşılık verdi. Mawyndulē aslında Hyvin'i sarkık memeli bir inek olarak hayal etmişti.

O ve Gryndal atlarını tırısa kaldırıp nahoş bir duman kokusunun hakim olduğu yanık yıkıntıların arasına girdiler.

"Ne kastettiğimi anlıyorsun, değil mi?" diye ciddi bir ses tonuyla sordu Gryndal.

Mawyndulē kararsızlığına rağmen kafa salladı. Gryndal'ın Miralyitlilerin diğer herkesten üstün olduklarını söylediğini düşünüyordu – kaldı ki bu zaten bildiği bir şeydi. Fakat aynı zamanda yeni mürebbiyesinin değindiği daha mühim bir noktayı gözden kaçırdığından kuşkulanıyordu. Mawyndulē sık sık böyle düşün-

Telegram Kanalı

celere kapılırdı. Saptayamadığı ise gerçekten cahil mi olduğu, yoksa çevresindekilerin sırf ona kendini aptal gibi hissettirmek için daha akıllıymış gibi mi davrandıklarıydı. Arion ona sıklıkla kendini yetersiz hissettirirdi. Taşlarla hokkabazlık yapmanın ve sıcımlerle oynamanın henüz akıl erdiremediği faydaları olduğunu öne sürerdi.

Yoksa Arion aptal olduğumu bu şekilde mi göstermeye çalışıyor?

Belki verdiği derslerin daha derin bir anlamı yoktu ve Arion sadece feynin oğlunu aptal yerine koymaktan zevk alıyordu. Muhtemelen her gece evine gidip prensi ne gibi budalalıklar yapmaya zorladığını anlatıp arkadaşlarıyla gülüşüyordu. Gryndal yolculuktan önce Arion'un ölmüş olabileceğini açıkladığında Mawyndulë azıcık bile üzülmemişti.

"Görüyorsun ya, neden bahsettiğimi anlayacağını biliyordum," dedi Gryndal. "Sen babandan daha zekisin. Onun göremediklerini görebiliyorsun. Feyn düzmece bir geçmişe umutsuzca takılıp kalmış. Hayal gücü yetersiz kaldığından alıştığının dışında bir geleceği tasavvur etmesi mümkün değil. Sanat'ta yüceleşmek için gereken en önemli vasfı biliyor musun?"

Arion'a göre o vasıf kontroldü. Mawyndulë bunu hatırlamasına rağmen başını iki yana salladı. İçinden bir ses Gryndal'ın farklı bir cevap beklediğini söylüyordu.

"Hayal gücü," dedi Gryndal. "Yaratıcı düşünme yeteneği. Zaten ona tam da bu sebepten Sanat diyoruz. Hayal gücü gerçek güçtür. Ve ben sende büyük bir güç görüyorum, Mawyndulë. Çok büyük. Sen binlerce yıl önce bugün sahip olduğumuz gücü idrak edemeyen Fhreylerin uydurdukları geleneklerle ve aptalca yasalarla sınırlanmayacaksın. Sence Gylindora Feyn bizim kadar güçlü olsaydı kendisine ve sonradan gelen tüm Fhreylere kısıtlamalar getirmeyi kabul eder miydi? O kendi zamanının bir ürünüydü ve o günlerde yasalar gerekliydi. Kabileler arası savaşlar çok yaygındı ve halkımızı ortadan kaldırmakla tehdit ediyordu. Lakin artık bir araya gelseler dahi diğer kabilelerin Miralyit'e karşı başarılı bir saldırı düzenleyebileceklerini hayal edebiliyor musun?"

Mawyndulë başını iki yana salladı. Babasının Instarya liderine yaptıklarına tanık olduktan ve Mador Dağı'nı kendi gözleriyle gördükten sonra klanının gücünün rakipsiz olduğunu biliyordu.

Tüm hakları saklıdır

"Yasalar işte bu nedenle değişmeli. Daha doğrusu, diğerleri öyle kuralların artık Miralyitliler için geçerli olamayacağını –ve aslında hiç olmadığını– bu nedenle öğrenmeliler. Tanrıların sınırları yoktur. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Mawyndulë başıyla onayladı.

Gryndal gülümsedi, sonra yüzünde kederli bir bakış belirdi.

"Ne oldu?"

Mürebbiye başını iki yana salladı. "Öyle trajik ki."

"Nedir o?"

"Senin yerine babanın hüküm sürmesi," dedi, ardından hüzünle iç geçirdi. "Eğer Feyn sen olsaydın..."

"Bir gün olacağım."

Gryndal ona anlayışlı bir tebessümle baktı. "Baban o kadar yaşlı değil. İki bin yüzüncü yaşını daha yeni doldurdu. Bin yıl daha hüküm sürebilir. O esnada sen bir kaza geçirebilirsin. Bu seyahatte bile ölebilirsin. Bilgeliğine bu kadar ihtiyaç duyduğumuz bir zamanda can vermen ne kadar üzücü bir son olur."

"Birlikte babamın fikrini değiştirebiliriz," dedi Mawyndulë. "Ferrol'ın Miralyitlileri diğer tüm Fhreylerden üstün kıldığını ona gösterebiliriz."

"Denedim, inan bana. Çabalarım geri tepti. Onu Zephyron'a ibretlik bir ceza vermeye ikna ettim. Ama sonrasında arenada yaşananlardan pişmanlık duydu. Öyle ki sıradan Fhreylere yönelik hisleri bile yumuşadı. Feyne laf anlatmak... eh... bir taşı uçmaya ikna etmek gibi. Doğası öyle bir şeye uygun değil," dedi Gryndal.

Mawyndulë güldü. Gryndal da ona eşlik etti.

Kararmış harabelerde sessizce at sürdüler. Günlerdir yol tepmelerine rağmen Mawyndulë eyerde hâlâ rahat değildi. Neden at binmeleri gerektiğini anlamıyordu – sonuçta askerler binmiyorlardı. Onlar iki sıra hâlinde yürüyerek peşlerinden geliyorlardı. Gryndal atlarda ısrar etmişti ama hayvanların, ağrıyan tabanları ağrıyan popolarla değiştirmekten başka bir faydası yoktu. At üstünde oturmak Mawyndulë'yi korkutuyordu. Yaratığın boynundaki seyrek kıllardan başka tutunacak hiçbir şey yoktu. Hayvan ansızın yerinden fırlarsa sırtında kalmak mümkün değildi. At üç defa durup dururken tökezlemiş veya silkinmişti. Mawyndulë her seferinde çığlık atacak gibi olmuştu. Ata binmenin tek iyi

telegram kanalı

vanı ilave yükseklikti. Daha ileriyi görmek ve askerlerin çok daha yukarısında durmak hoşuna gidiyordu. Adamların çoğu ondan daha uzun boyluydu ama at sırtındayken ona bakmak için başlarını kaldırmaları gerekiyordu.

"Baban sendeki hayal gücüne sahip değil, hepsi bu. Ne kadar talihsiz bir durum. Hükümdarlık yeteneklerin daha şimdiden onunkilerden üstün ama kudretsizsin ve çocuk muamelesi görüyorsun."

Mawyndulē kafa sallıyordu. Gryndal'a tamamen katılıyordu. Aynı şeyler pek çok defa kendisinin de aklına gelmişti. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Elbette. Mesele şu ki zarar gören biz değiliz." Gryndal işaret parmağını aralarında ileri geri salladı. "Diğer herkes. Kendimizi geçmişin kısıtlamalarından kurtarabilseydik halkımız o kadar büyük bir refaha kavuşurdu ki." Mawyndulē'ye iyice yaklaştı ve fısıldayarak ekledi. "Bunu söylememin yanlış olduğunu biliyorum ama bazen cidden babanın başına bir trajedi gelmesini diliyorum. Ölümcül bir şey değil elbette, yalnızca onun hüküm sürmesine mâni olacak ve başa senin geçmeni sağlayacak bir şey. Bunun kulağa korkunç geldiğinin farkındayım ama babanın bizi geleceğe taşımaya uygun olmadığından korkuyorum. Egemenliği felaketle sonuçlanacak. Güven bana, Mawyndulē, babanın saltanatı tüm yaşam tarzımızı tehlikeye sokacak." Delikanlıya daha da sokuldu. "Böyle bir şeyin önüne geçmek için birinin feyni öldürmeyi vazife edinmesi bile mümkün."

"Öldürmek mi? Bir Fhrey'i mi? O zaman Ferrol'ın Yasası çiğnenir. Cinayeti işleyen kişi Fhreylikten çıkar."

Gryndal bir şey diyecekmişçesine dudaklarını büzdü, sonra kararsız gözükerek vazgeçti. Mawyndulē yeni mürebbiyesinin yüzünde bu ifadeyi ilk defa görüyordu.

"Ne var?"

Gryndal dudaklarını sımsıkı kapatarak başını iki yana salladı.

"Yoksa o kişinin Fhreylikten çıkmayacağını mı söylüyorsun?"

"Diyorum ki... Ferrol'ın affını kazanmak mümkün olabilir."

Kafası iyice karışan Mawyndulē ona şaşkın şaşkın baktı.

"Katil, feyni öldürdükten sonra Gylindora'nın Borusu'nu üflerse –zaten onun için damarlarında tek bir damla Fhrey kanı

telegram kitabım

olması yeterli– ve bu dışlanmış kişi duellodan galip ayrılırsa. eh Fhreylerin feynının de bir Fhrey olmaması mumkün mü?"

"Yoksa kastettigin–"

"Ben sadece pek çok endişemden birini belirtiyorum. Baban yakın bir dostum ve geleneklere baglılıgı sebebiyle birinin fevri davranabileceginden korkuyorum."

Gryndal'ın gözüne bir şey takıldı.

"Ne oldu?" diye sordu Mawyndulë.

"Yeni taşlar." Gryndal atını o tarafa yürüttü.

Mawyndulë üstü düz tepenin ortasında mürebbiyesinin gördügünü gördü: bir binanın yanarak çökmüş temeline tekrar toprak dökülmüş, kararmış taşların üzerine yenileri dizilmişti.

"Görünüşe bakılırsa Petragar farelerden birkaçını gözden kaçırmış," dedi Gryndal.

Gözlerini hafifçe kısarak bineğini molozların çevresinde yürüttü. Bakışları önce sola, sonra saga çevrildi. Yüzünü bir sırıtış doldurdu ve atını tırısa kaldırıp yanmış bir taş ve kütük yığınının etrafından dolaştırdı. Elinin bir hareketiyle kütükler havada taklalar atarak savruldu ve birbirine sokulmuş beş kişi açıga çıktı.

Rhunlar!

Üzerlerine öyle çok is, toprak ve kül bulaşmıştı ki Mawyndulë vücut hatlarını çıkarmakta zorlandı. Hiç de resimlerdeki gibi görünmüyorlardı. Saçları uzun ve pis olup yalnızca başlarıyla sınırlı degildi. Erkeklerin yanakları ve çeneleri de kısa kıllarla kaplıydı. Hepsi de Mawyndulë'nin asıl renklerini tahmin bile edemediği yırtık pırtık paçavralara bürünmüştü. Çamur bir tür kaplama sayılmazsa ayakları çıplaktı. Bellerine baglı hayvan derisi şeritlere çomaklardan ve taşlardan yapılma ilkel bıçaklar ve baltalar takılıydı.

"Aynı fare gibiler," dedi Gryndal. Sesi korkudan büzülmüş Rhunların feryat etmelerine ve tir tir titremelerine yol açtı. "Her seferinde geri gelirler. Üreyecekleri küçük yuvaları tekrar yapmaya başlamışlar bile."

Gryndal sızlanarak birbirlerine sarılan Rhunlara sırtını dönüp talebesinin yanına gitti.

"Hem de üremek ki ne üremek, prensim. Bir yıldan –sadece bir yıldan!– daha kısa sürede yavrulayıverirler. Bu küçük bir grup olmasına ragmen sayıları beş yılda yirmi beşe çıkabilir. Yir-

telegram kanalı

[illegible] ... ehh, kim bilir? Kaç yavrunun dişi olacağına göre değişir ama vuzu rahat bulur. Daha bir asır bile geçmeden..." Grvndal sıkıntıyla başını iki yana salladı. "Daha sen ilk asrını bile doldurmadan bu ufacık kemirgen sürüsü, Nilvnddliler de dahil Estrammelvn'daki her kabileden daha kalabalık hâle gelir."

"Toplamda kaç Rhun var?"

Grvndal omuz silkti. "Ancak Ferrol bilir. On binlerce, belki yüz binlerce. Bu toprakların besleyemeyeceği kadar fazla. Onları Sern Nehri'nin ötesindeki bereketli çayırlardan mahrum bırakarak sayılarını düşük tutabildik." Ufku işaret etti. "Sınırlandıklarında yaşadıkları toprakları tüketirler ve bir sahra yaratırlar. Sonunda açlıktan ölürler veya birbirlerini yerler. Her halükârda sayıları bir dereceye kadar kontrol altında tutulur."

"Hakikaten öyle yaparlar mı? Kendi türlerini yerler mi?" diye yüzünü buruşturarak sordu prens.

"Tıpkı senin süs balıkların gibi."

Mawyndulë pis yaratıklar kümesine yeni bir tiksintiyle baktı. İlk başta kapıldığı acıma duygusu kayboldu.

"Açıkçası ben fareleri yeğlerim. Onlar daha temizdir. En büyük korkum bunlardan bazılarının," başıyla Rhunlardan tarafı işaret etti, "Bern'i ve hatta daha kötüsü Urum Nehri'ni geçmesidir. Oralar engin diyarlardır ve yalnızca ikisinin gözden kaçması yeter. Zamanla ortaya çıkacak sürü tüm dünyayı kaplar. Sonra Nidwalden'i topyekûn aşarlar. Bir kez Eriyan'a girdiler mi çekirgeler gibi davranırlar. Elan'da ne varsa yenilip yutulur. Geriye bunun gibi bir toprak, taş ve moloz dünyasından başka hiçbir şey kalmaz. Bahsettiğim sorun, yeterli hayal gücü ve vizyonu olmadığı için babanın hafife aldığı tehlike işte bu. Düşündükçe öyle çok korkuyorum ki."

Grvndal dalıp gitti. "Instaryalılar ve bazı Asendwaytlılar Rhunların arasında yaşarlar. Onlara evcil hayvan, hatta bazı durumlarda daha fazlası gözüyle bakarlar. Burada görev yapanlardan bazılarının Rhun dişilerini yataklarına aldığını duymak beni şaşırtmaz."

Mawyndulë irkildi. Toprağa ve küle bulanmış pis, kıllı, cılız Rhun kadınlarına bakarak ürperdi. "Mümkün değil. Hiç kimse öyle bir şey yapmaz."

Telegram kanalı

"Bu kadar saf olma, elbette yaparlar. Daha aşağı kabilelerin artık bizden çok Rhunlara benzediklerini anlamalısın."

Söylenenleri duyup duymadıklarını merak ederek arkalarındaki askerlere göz atmamak Mawyndulē'nin elinde değildi. Gryndal'ın alçak sesle konuşmak gibi bir çabası yoktu fakat adamlar onları duydularsa bile gücendiklerini belli etmiyorlardı. Sonuçta bunlar feynin özel muhafızlarıydı ve muhtemelen çok daha kötüsünü duymuşlardı. Mawyndulē kendini mahcup hissetti.

Acaba ne düşünüyorlardır?

"Her iki grup da aynı kısıtlamaları paylaşıyor. Her ikisi de doğanın egemenliğine tabi," diye devam etti Gryndal. "Onlar bizim zevk için kullandığımız şeyin kölesi. Biz güneşe ne zaman parlayacağını söyleyebilir, gökyüzüne yağmur yağdırma izni verebiliriz. Fakat Miralyit dışındaki Fhreyler sıcaklık düştüğünde soğuktan ölürler – tıpkı Rhunlar, Dhergler, süs balıkları ve çekirgeler gibi. Hepsi de birbirinin aynısı. Bunu anlama vaktimiz geldi de geçiyor bile. Biz Miralyitliler yalnızca bir diğer kabile değiliz – bambaşka bir varlığız."

Bir kez daha askerlere bakarken Mawyndulē'nin aklına yeni bir fikir geldi. *Ya gücenmemelerinin sebebi benimle aynı şekilde düşünmemeleriyse?*

Delikanlı dönüp artık çok yaklaştıkları Alon Rhist'e baktı. Kale sanki artık daha farklıydı. Eskisi kadar görkemli, eskisi kadar destansı değildi. Binalar yüzlerce işçi tarafından kayaların oyulmasıyla, taşların yontulmasıyla inşa edilmişti. Mawyndulē isterse kendi başına daha iyisini yapabilirdi. Rhulyn'in hiç de haşmetli veya şanlı bir yer olmadığını anlamaya başlıyordu. Burası koskoca bir viraneydi, o kadar.

"Diğer herkese kıyasla," dedi Gryndal ona, "biz birer tanrıyız."

Prensin mürebbiyesi başını çevirip arkasına göz attı ve parmaklarını oynattı. Birbirine sarılan beş Rhun patlayarak kanlar içinde öldü.

telegram kanalı

BÖLÜM 21

Dolunay

Yemin ederim ki dolunaylar sırf tanrılar yaptıkları hınzırlıkları daha iyi görebilsinler diye var.

–Brin'in Kitabı

Geceler daha sıcaktı. Yapraklar yemyeşildi. Ormanda ateşböcekleri uçuşuyordu. Bu Suri'nin takvimi, ilgi gerektiren şeyler için çıkardığı kronolojik listesiydi. Yıldızlar yukarı bayırdaki yabani çiçekleri ve kışın kuruyan dalları toplama vaktinin geldiğini ilan ediyordu. Normalde Suri daha şimdiden büyük bir kâse dolusu karahindibayı ıslatmış olurdu. Tura hayattayken en çok ilk açan postadan hoşlanırdı. Bahar adım adım yaza yaklaşmaktaydı ve Suri geride kalmıştı. Fakat şu anda uğraşması gereken daha önemli şeyler vardı – ay dolmak üzereydi.

Suri basamakları çıkıp konağın Koca Salon'una girdi. Geceleyin bunu yapmak ona ölümü hatırlatıyordu. Tura ölme konusuna pek değinmemişti. Ne zaman cansız bir kuş ve tilki bulsalar onu gömmüşlerdi. "Dünyayı tazelemek için," derdi Tura hep. Fakat yaşlı mistik hastalandığında Suri'ye başka türlü bir talimat vermişti. "Göçüp gittiğimde ölümü bir odun yığınını üstüne koyup ateşe ver. Sonra bırak rüzgâr küllerimi ormana ve çayıra dağıtsın. Karahindiba püsküllleri gibi uçmak istiyorum."

Suri'nin kafasına takılan kısım *göçüp gittiğimde* olmuştu. Bu ifade Tura'nın nereye gittiği sorusunu gündeme getirmişti. Suri o soruyu birkaç defa sormuştu ama Tura hep üstü kapalı yanıtlar vermişti. Yaşlı kadın ortalama bir akçaağaç yaprağında kaç damar olduğunu bilir ve elmalı tereyağı hazırlarken delicesine ayrıntılı bir tarife uymakta ısrar ederdi fakat ölümü hakkında hep muğ-

telegram kanalı

lak genellemeler kullanırdı. Phyre'dan, yani ahiretten bahsederdi Ona göre ahiret üç kısma ayrılırdı: Rel, Nifrel ve Alysin. Rel çoğu kimsenin öldükten sonra gittiği vasat bir yerdi. Alysin yalnızca en büyük kahramanları buyur ederdi. Nifrel ise gerçek kötüleri alırdı. Phyre'ın tamı tamına nerede olduğu veya kendisinin oraya nasıl gitmeyi planladığı gibi ayrıntılarda ısrar edildiğinde de konuyu değiştirirdi. Suri yaşlı kadının gerçeği bilmediği sonucuna varmıştı. Bunu korkutucu bulmuştu çünkü Tura her şeyi bilirdi. Tura'nın ölüsünü sığ bir çukurda yaktıktan sonra Suri ölümu Phyre adlı esrarengiz bir yer değil de alev alev bir çukur olarak hayal etmeye başlamıştı. Ne zaman Miralyitli'nin başında beklemeye gitse aklına hep o geliyordu.

Karanlık salona –hiç sönmeyen ateşiyle o kuru odun yığınına– girmek ölmeye benziyordu.

Mistik duvarlarında ateş ışığının dans ettiği odayı katederken yerdeki kürklerden dikkatle kaçındı ve bir dostunu görme korkusuyla, duvara takılı kafalara bakmayı reddetti.

Tura herhalde bunun için kendisini yakmamı istedi. Dahlın tuhaf insanları vücut parçalarını konaklarına asamasınlar diye.

Persephone ondan yardım istemişti çünkü Suri kel hanımın dilini anlayan az sayıdaki kişiden biriydi. Zaten konuklarının başında beklemeyi dert etmiyor, konuşurken yaptığı hataları düzeltme saplantısına karşın Arion'dan içtenlikle hoşlanıyordu. Çok az insan ilginç bir sicim örüntüsü yaratmayı biliyordu ve zaten Miralyitli çoğu zaman uyuyordu. Fakat Dahl Rhen'in ölüm mabedine yaptığı yolculuklara katlanmasının daha önemli bir sebebi de vardı. Suri, Maeve'i arıyordu.

Yaşlı kadını Roan ile Gifford arasındaki konuşmayı duyduğundan beri görmemişti. Maeve tek boynuzlu bir at kadar zor bulunurdu – belki daha da zor, zira Suri ikincisini en az iki defa görmüştü. Örf Bekçisi, Suri'nin keşfetmeyi hiç istemediği tahta binanın derinliklerinde saklanıyordu. Suri, Arion'un başında bekleme nöbetini devralırken gizliden gizliye Maeve'le yollarının bir kez daha kesişmesini umuyordu ama şimdiye dek eli hep boş kalmıştı.

"Vaktimiz dolmak üzere. Herhalde onu koklayarak bulmak istemezsin?" diye Minna'ya sordu.

teleseram kalkışım

Kurt ona sessizce bakmakla yetindi.

"Peki. Anlıyorum. Öyleyse birkaç kapı açmamız gerekecek."

Konaktaki kapıları açma fikri Suri'nin hoşuna gitmiyordu. Sergilenen dehşetler düşünüldüğünde saklamak isteyecekleri şeyler onu kaygılandırıyordu.

Suri'yi durdurmaya çalışacak kimse yoktu. Mekân her zamanki gibi boştu. Arion'un birinci kata yerleştirilmesinden hemen sonra reis ile dostları binayı terk etmişlerdi. Muhtemelen yine dahl duvarının dışındaydılar. Suri ile Minna akıllarını kaçırmamak için her gün tahta hapishaneden kaçıp temiz hava alıyorlardı. Suri o gezintilerde sık sık dahlın doğu tarafındaki dikili taşın yakınında toplanmış bir grup görüyordu. Grupta Konniger, karısı, çağlayanda karşılarına çıkan tek elli adam ve sayıları yirmiyi bulan bir erkek kalabalığı oluyordu ama Maeve'den hiçbir iz yoktu. O ihtiyar tek boynuzlu at kendini asla göstermiyordu.

Suri'nin çıplak ayakları ve Minna'nın dört patisi yükseltilmiş tahta zeminde usul usul ilerledi. Boğuk bir öksürük duyunca ikisi de durdular. Loş kabrin sessizliğini bozmak doğru gelmiyordu ama Suri riske girmeye mecburdu. "Maeve?" diye seslendi.

Bir gıcırtı ve açılan bir kapının sesini işitti.

Yaşlı kadın ayaklarını sürüyerek gölgelerden titrek ışığa çıktı. Cılız ellerinden biriyle bir cüppeyi boynuna bastırıyordu. Suri'yi çatık kaşlarla süzdü. "Ne istiyorsun?" Tavana göz attı. "Yukarıda olman gerekmiyor mu? Nöbet falan tutmak için?"

"Seninle konuşmam lazım... Shayla hakkında."

Maeve itilmişçesine bir adım geriledi. Gözlerinde korku ve öfke aynı anda parladı. "Beni rahat bırak." Kapıyı kapatmaya davrandı.

"Onun nasıl özgür bırakılacağını biliyorum."

Örf Bekçisi durdu. "*Özgür bırakmak* mı? Özgür bırakmak da ne demek?"

"Ormanda terk edilen bir çocuk, cıyaklayan bir farenin bir baykuş için olduğu gibi bir morvin ruhu için karşı konulmazdır. Morvinler bir çırpıda gelip savunmasızları ele geçirirler. Masumlar onlara Elan'da yürüme, fiziki bir varlık kazanma becerisi sağlar. Fakat bir çocuk bir ormanda hayatta kalamaz, o yüzden morvin kendini bir hayvana –çoğu kez kurda veya ayıya– çevirir.

Telegram Kanalı

O hayvanların böylesine kötü şöhretli olma sebepleri de budur." Suri aşağıya bakıp Minna'nın başını sevgiyle okşadı.

"Çoğu olağandışı uzun bir hayat yaşar ve sonunda ölür. Nadiren kötü bir şey yaparlar çünkü çocuk hâlâ içeridedir ve hakimiyeti ele almak için mücadele veriyordur. Fakat insan eti tadarlarsa çocuğun ruhu zayıf düşer ve üstünlük morvine geçer. Topyekûn kontrol peşindeki morvin daha fazla insan eti arzular. Ne kadar çok yerse çocuğun ruhu o kadar zayıflar ve iblis o kadar kuvvetlenir. Çocuğun ruhu iyice zayıflarsa iblis kötülüğünü dünyaya salacak kadar güç kazanır."

Maeve duyduğu her sözcükte dehşetle büzüştü. "Ve sen onu nasıl özgürlüğüne kavuşturacağını biliyorsun, öyle mi?"

"Kemikleri okudum," diye elinden geldiği kadar yumuşak bir dille devam etti Suri. "Boz Grin bu dahldaki herkesi yutmaya geliyor. Bu yarın gün doğumunda olacak. O yüzden morvini durdurmak için mağarasına gideceğim ve kızını özgür bırakacağım. Morvin bir vücudu olmadan kimseye zarar veremez. Merak ediyordum da... benimle gelmek ister misin?"

• • •

Kapı açıldığında çehresi Arion'a çürük bir meyveyi hatırlatan o yaşlı, pörsümüş Rhun yavaşça ayağa kalktı. Biri gürültü yapmaktan kaçınmak için büyük bir gayret sarf ederek onu uyandırmamaya çalışıyordu.

Arion uyumuyordu. İnsan uykuya ancak bir yere kadar katlanabilirdi. İlk birkaç gün bedeni istirahat talep etmiş ve mümkün olduğunca çok şuursuzluğa çekilmişti. İyi ve kötü günler geçirmişti. İyi günler, görmekte zorluk çektiği ve başının patlayacakmış gibi geldiği zamanlardı. Kötü günlerse ona iyi günleri aratmıştı. Son zamanlarda kötüden çok iyi günler yaşaması, iyileştiğine yönelik ümit verici bir emareydi.

Durumunun düzelmesiyle birlikte kaçamak davranmaya başlayan uykuya sığınamaz olmuştu. Her gün saatlerce sırtüstü yatarak tahta tavan kirişlerine bakıyordu. Çoğu zaman dünyayı dinliyordu: nöbeti devralan kişinin nefesi, çatının üzerinde esen rüzgâr, aşağıda rasgele kopan patırtılar veya dışarıdan tek tük ge-

telegram.kaktusum

len bağırışlar. O akşam istirahatını bölmemeye çalışan yaşlı kadının fısıltılarına kulak kabarttı.

Birkaç saatte bir değişen nöbetçiler hep aynıydı: Persephone, Suri ve o yaşlı kadın. Kadının ismini hâlâ bilmiyordu. Belki duymuştu ama aklında kalmamıştı. Yaşlı kadın Fhreyce konuşmuyordu ve bundan dolayı, üstünde oturduğu sandalyeden daha ilginç değildi. Arion'un gözleri kapalıydı ama odaya kimin girdiğini hemen anladı – tahtaya basan pençelerin tıkırtısını duymamak imkânsızdı. Kurtlu kız geri gelmişti. Arion gözünü ona dikip dişlerini yalamak gibi bir huyu olan hayvandan korksa da Suri'nin vardiyalarını iple çekiyordu.

Kız büyüleyiciydi. Karmaşık sicim örüntüleri yaratabiliyor, hokkabazlık yapabiliyordu. Fhrey dilini anlıyor ve sözlerini anlıyormuş gibi kurduyla konuşuyordu. Ve bunlardan hiçbiri tek başına bir anlam ifade etmese de bir araya geldikleri zaman belirli bir yatkınlık ortaya çıkıyordu. Eğer Suri bir Fhrey olsaydı Arion onu Estramnadon Sanat Akademisi'ne almak için imtihandan geçirirdi. Tabii burada muamma Suri'nin bir Rhun olmasıydı. Fhreylerin yalnızca küçük bir yüzdesi Sanatçı olma yeteneğine sahipti ve hayvanlara yakınlıklarıyla tanınan Rhunlar Sanat'ta ustalaşmak bir yana, temel muhakeme becerisinden bile yoksun olurlardı.

Maalesef Arion da Sanat konusunda halen kızla aynı seviyedeydi.

Rhun kızı, "geri gelecek" derken *neyin* geri geleceğini açıklamamıştı. Arion aynı soruyu birkaç defa sormuştu ama kız her seferinde bilmezden gelmiş, konu ne zaman açılsa Arion'a bir tebessümle sataşmıştı.

Eh, bahsettiği şey geri gelmemişti.

Arion her geçen gün Sanat'ın döneceğine olan inancını biraz daha yitiriyordu. Başına aldığı darbe, doğal dünyayla bağını koparmıştı. Yaşamı sezme yeteneği uyuşmuştu. Tıpkı kuşların ne zaman güneye uçacaklarını bilmeleri gibi Arion da eskiden gün doğumunun yaklaştığını sezinleyebilir ve gerek hava durumundaki gerekse mevsimlerdeki değişimleri bunlar birer ruh hâli, renk veya müzikmiş gibi tecrübe edebilirdi. Bir kez keşfetmesinin ardından Sanat onun için daha önce farkında bile olmadığı,

Teleogram Kaktüsün

Elan'la devamlı paylaşılan ortak bir bilincin geçtiği bir pencere açmıştı. Dünya aralıksız olarak sıcaklık üreten bir güç ateşiydi ama o sıcaklık artık kaybolmuştu ve Arion onun yokluğunda iliklerine kadar üşüyordu. Ellerindeki ve ayaklarındaki uyuşukluğun aksine dünyayla arasındaki bağlantıda ve Sanat'ı kullanmak için ona erişme becerisinde bir düzelme olmamıştı. Sanki kör, sağır ve felçliydi – kendi bedeninde hapisti.

"*Rol yapmayı bırakabilirsin,*" dedi Suri. "*Padera gitti.*"

Padera! Kadının adı işte buydu.

Arion bir gözünü açtı. Küçük fenerin titrek ışığında kızın bir kez daha sandalyeye tüneyip bir ayağını altına almış, diğeriniyse kolçağın üstüne atmış olduğunu gördü. Kurt sandalyenin yanına kıvrılıp yatmıştı. İkisinin de gözü Arion'daydı.

"*Nereden bildin?*"

"*Uyurken nefes farklı.*"

Arion dirsekleri üstünde dikkatle doğruldu. Parmaklarını hissedebilmesi iyiydi ve başı donuk bir ağrıyla zonkluyordu. Durumu çok daha iyiydi ama bunu bilmek pek huzur vermiyordu.

Neden geri gelmedi ki? Ellerimi hissedebiliyorsam Sanat'ı neden hissedemiyorum? Ya hiç geri gelmezse?

"*Sicimini getirdin mi?*" diye sordu Arion. Kıza örüntüler kurmasında yardım etmek her gün dört gözle beklediği az sayıdaki şeyden biriydi.

Suri boynundaki ilmiğe asılarak onu giysilerinin altından çıkardı ama bir kolye gibi takmayı sürdürdü. Sandalyeden kalkmadan gözünü yere dikti.

"*Bir terslik mi var?*" diye sordu Arion.

"*Bir daha görmeyebilirim.*"

"*Kör mü oluyorsun?*" diye sordu Arion, kızın cümlelerini eksik bırakma huyunu dramatikleştirerek.

Kız kaşlarını çattı. "*Ne diyorum biliyorsun.*"

"'*Ne demek istediğimi biliyorsun,*' *ve,* '*Seni bir daha göremeyebilirim,*' *demen gerekirdi.*"

Arion asabi bir ifade veya belki bir itiraz bekliyordu. Kıza doğru düzgün Fhreyce konuşmayı öğretmek için yoğun bir çaba harcamıştı. Suri derslerine gönülsüzce de olsa boyun eğmişti ama bunu nadiren şikâyet etmeden yapmıştı. Fakat şimdi bakışlarını

Telegram Kanalı

Arion'a çevirmesine rağmen herhangi bir direniş belirtisi göstermedi. Dalgın, hatta biraz korkmuş bir hali vardı.

"*Neden? Neler dönüyor?*" Arion'un aklından geçen ilk düşünce, köylülerin bir toplantı düzenledikleri ve o toplantıda habis Miralyitli'yi öldürmeye karar verdikleriydi. Muhtemelen bunu bir idam töreni, güneş tanrılarına sundukları bir adak olarak şafakta yaparlardı.

"*Tehlikeli bir şey yapmam gerek,*" dedi Suri.

Pencereden esen bir rüzgâr fenerin alevini söndürmekle tehdit etti. Alev titreşse de sağ kalmayı becerdi.

"*Ne yapacaksın?*"

"*Bir kızın ruhu için bir iblisle dövüşeceğim.*"

Arion doğru duyduğundan emin değildi. Suri herhalde sözcükleri yanlış kullanmıştı. Bunu ara sıra yapardı ve öyle zamanlarda Arion kızın çıkardığı seslere bakarak ana fikri çözerken âdeta sözlü bir sicim oyunu oynarlardı. "İblis *kelimesi kötü kalpli ruh anlamına gelir.*"

Suri başını salladı. "*Bir morvin –habis bir ruh– bir bebeği ele geçirdi. Onu dev bir ayıya dönüştürdü. Ayı insanlarla beslenmiyor. Kemikler morvinin dolunay sabahında buraya geleceğini gösteriyor. Yarın. Güç en çok o zaman. Ben durdurmazsa herkesi öldürecek.*"

Arion fiili düzeltmekle uğraşmadı. Daha önemli endişeleri vardı. "*Kemiklerle geleceği gördüğünü söylerken ne demek istiyorsun?*"

Suri heybesinden yanık bir çomağı andıran bir şey çıkardı. "*Alametler belli. İblisin adının parçasını bile biliyorum. Grin – şeytan bir tebessüm gibi, gördün mü?*" Eski bir tavuk kemiği uzattı. Kemiğin alt yarısı kömür olmuştu. "*Ormanda Boz Grin denen kötü bir ayı var. Ayı değil, morvin. Bence kemikler o anlamda. Ama ben daha önce hiç iblis kovmadı. Yapamazsam...*"

Kız Minna'ya göz attı. "*Bir iyilik lazım.*"

"*Benden mi?*" Arion daha doğrulup oturmakta ve kendi başına karnını doyurmakta bile zorlanıyordu. "*Neymiş?*"

Rüzgâr fener alevini tekrar titretti. Suri ona göz attı, sonra sözlerini sürdürdü. "*Çocuğun annesiyle ayı inine gideceğim. Dövüşmeye değil, çok güçlü. Tek umut iblisi kovmak. Anne çocuğuna seslenecek. Ayı anneyi tanıyor, beni de şöyle böyle. Başkalarını götürmem. Morvin saldırır. Minna da dahil.*" Duraksayıp kurdun kulak arka-

Telegram Kanalı

larını kaşıdı. "*Minna'yı burada bırakmayı umuyorum. Arkamdan gelmesini durduracak tek şey kapı.*"

Kızgın bir kurtla aynı odada mahsur kalma fikri, köylüler tarafından idam edilme fikrinden kıl kanaat daha iyiydi. "*Bu bana hiç de akıllıca gelmiyor. Böyle konuştuğum için beni affet ama kemiklere bakarak geleceği göremezsin ve iblisler çocukları ele geçirip onları kuduruk ayılara dönüştürmezler. Tüm bunlar bana kabile efsaneleri, çocukları korkutmak için anlatılan saçma masallar gibi geliyor.*"

"*Minna kalabilir?*"

Sebep belki Suri'nin sicimle oynayarak bir Fhrey gibi davranmasıydı. Veya belki de her gece başında beklemesiydi. Büyük ihtimalle, sorusunu sorarken takındığı acıklı ifadeydi. Her ne olursa olsun Arion cevap verdi. "*Evet.*"

Cevabından derhal pişman oldu. Sözünü geri almak için ağzını açtığı sırada rüzgâr yine esti. Fener bu defa sönerek ikisini de karanlıkta bıraktı.

Arion hâlâ görebiliyordu, ay neredeyse dolunay olmuştu ve ışığı pencereden içeri giriyordu. Bundan dolayı şimdi yaşanacaklarda yanılgıya düşmek mümkün değildi. Suri odanın karşısındaki masada duran fenere baktı. Ellerini hızla birbirine sürttü, birkaç kelime fısıldadı, sonra el çırptı.

Fener tekrar yandı.

"*Bunu nasıl yaptın?*" diye afallamış hâlde sordu Arion. Aslında sorusunun cevabı apaçık ortadaydı. Suri'nin feneri nasıl yaktığını çok iyi biliyordu ve kısa zaman öncesine kadar kendisi de aynı şeyi hemen hemen aynı şekilde yapardı. Fakat bu kız bir Rhun'du. Sorusunu tekrarladı. "*Bunu nasıl yaptın?*"

"*Bir ateş ruhundan feneri yakmasını istedim. Rüzgârdan oyun oynamayı bırakmasını da isteyebilirdim ama bana kulak asmazdı.*"

Mantıklı hiçbir şey duymayan Arion aval aval bakmayı sürdürdü. "*İyi ama sen bir Rhun'sun.*"

"*Sen de bir Fhrey'sin. Yoksa bu oyunu sen de mi oynarsın?*"

Arion kızın hangi oyundan bahsettiğini bilmediği gibi umursamıyordu da. "*Daha başka neler yapabilirsin?*"

Kız omuz silkti. "*Yerim, uyurum, koşarım, atlarım—*"

"*Ben o tür şeyleri kastediyorum.*" Arion feneri işaret etti.

Suri'nin kafası karışmış gibiydi.

Tolerans Kalkusun

"Arada bir fark görmüyor musun?"

Kızın yüz ifadesi değişmedi.

"Herkes fenerleri uzaktan yakabilir mi?"

Suri buna kafa yordu. *"Farklı insanlar farklı şeyler yapar. Tura güzel şarkı söyler. Padera leziz çorba pişirir. Gifford şirin toprak fincanlar yapar. Sarah battaniye yapmakta hünerlidir. Minna hızlı koşar. Sen kılıçları durdurursun."*

"Sen de kılıçları durdurabilir misin?"

Suri başını iki yana salladı.

"Yağmur yağdırabilir misin?" diye sordu Arion.

Suri gevrek gevrek güldü.

"Peki bu odanın kapısını hiç dokunmadan açabilir misin?" dedi Arion.

"Ya sen açabilir misin?" diye laf yetiştirdi kız.

Arion omzunun üzerinden kapalı kapıya bakıp iç geçirdi. *"Şimdilik hayır."*

Suri gülümsedi ve Arion kızın yüz ifadesinde garip bir şey, muzipçe bir haylazlık tespit etti. Ama zaten Rhunlar hakkında çok az bilgi sahibiydi ve Suri şimdiye dek karşılaştıklarının en garibiydi.

"Ateş yakmayı nasıl öğrendin? Sana biri mi öğretti?"

"Yürümeyi nasıl öğrenirsin?" diye sordu Suri. *"Konuşmayı? Sana biri mi öğretir?"*

Arion kendini gülümserken buldu. Aldığı yanıt ne kadar da mükemmeldi. Suri yalnızca derdini anlatmakla kalmamış, bunu bir soruyla yapmıştı. Beyanlar birer sondu ve Sanat'ta kapalı veya nihai hiçbir şey olmazdı. Bu kız, bu Rhun imkânsızı başarıyor, ikinci kademe bir Miralyitli gibi düşünüp hareket ediyordu – hem de bir Fhrey olmamasına rağmen.

Suri sandalyeden kalkıp Arion'un yatağına yaklaştı. Kurt onu takip etti. *"Eğer geri..."* Minna'ya göz attı, sonra da eğilip Arion'un kulağına fısıldadı. *"Eğer geri gelmezsem Minna'ya açıkla. Ona gitmem gerektiğini söyle."*

Kız geri çekilirken Arion onun gözlerinde yaşlar gördü. Suri eğilip kurdun boynuna sarıldı ve kendi kaba saba dilinde bir şeyler söyledi. Burnunu çekip yüzünü sildi.

"Hayır," dedi Arion. *"Suri, gitme."*

Telegram kanalı

Kız şaşırarak kafasını kaldırdı.

"*Aptalca bir şey... tehlikeli bir şey yapma. Sen... sen... özelsin*"

"*Sen de özelsin.*" Suri gülümsedi.

"*Hayır, anlamıyorsun. Sende yetenek var – gerçek yetenek. Usteliк bir Rhun'sun. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyor musun?*"

"*Yarın gün doğumundan önce Boz Grin'i durdurmazsam herkes ölecek, biliyorum. Fener yakmayı bildiğim gibi biliyorum.*" Doğrulup titrek ışığa baktı. "*Gitmemi istemediğinden eminsin?*"

Arion dudağını ısırdı.

telegram kaktusun

BÖLÜM 22

Boz Ayının Laneti

Ölenler yaşayanlara ihanet ettiğinde kurbanlar anılardır.

–Brin'in Kitabı

Suri yaşlı kadını daha ilk görüşünde yolculuğun çok uzun süreceğini anlamıştı ama çok uzunun bu kadar uzun olabileceğini düşünmemişti. Şafaktan önce yola çıkmışlardı ama Üçüncü Basamak'a vardıklarında vakit öğleyi geçmişti. Suri, Pençe Kayası'nın tabanından biraz yukarıda bulunan ve oradaki uçurumdan çıkıntı yapan kayalık sahanlığa bu adı vermişti. Pençe Kayası da Tura'nın dağa taktığı isimdi. Hilal Ormanı pek çok tepeye ama sadece tek bir dağa, sarp bir kaya tabakası yığınına sahipti. Orman orada farklıydı, çalılıkları daha azdı ama daha karanlık ve sıktı. Uçurumlarda sağ kalmaya çabalayan ağaçlar gün ışığına uzanırken kayaların etrafında akrobatik bir büyüme sergilerdi. Toplamda on dört basamak vardı ama bu zirveye kadardı ve neyse ki Boz Grin sekizinci basamaktaki bir mağarada yaşıyordu. Tabii bu bile çok yüksekte olup ağaç hattının epey üzerindeydi ama normal bir kişi için ulaşması çok da zor değildi. Maeve içinse tırmanış destansı bir atılımdı.

İkili ormandayken yeterince hızlı yürüseler de yokuşa varır varmaz yaşlı kadın istirahat molalarına ihtiyaç duyar olmuştu. Suri ona dayansın diye Tura'nın değneğini vermişti ama Maeve yine de sürünürcesine yürümekten vazgeçmemişti. Bir ağaçla yarışa girse kaybederdi. Yol artık konaktaki basamaklar kadar dikti ve Maeve yaz sonlarındaki bir koşunun ardından Minna'nın olduğu gibi soluk soluğaydı. Suri böyle bir şeyin olabileceğine ihtimal vermezdi ama yaşlı kadının yüzü, erimiş balmumuna es-

telegram kanalı

kisinden de çok benziyordu. Gevşekçe sarkıyor, şıpır şıpır terliyor ve rengi koyu gül pembesine çalıyordu. Yine de hedeflerine zamanında varacaklardı ve önemi olan tek şey buydu. Suri iyi ki tedbirli davranıp yola erken çıkmalarını istemişti.

Grin diğer pek çok ayının aksine gündüzleri avlanırdı – işte Suri'nin bunca yıldır gözden kaçırdığına inanamadığı bir morvin belirtisi daha. O geri gelene kadar bol bol vakitleri vardı ve tuzağı kurmaları uzun sürmeyecekti. Morvin yuvasına dönmeden önce Suri onun uyuduğu yere ulaşmalıydı, hepsi bu.

"Tüm bunlar benim suçum," dedi Maeve, Üçüncü Basamak'taki kayalık sahanlıkta otururken. Örf Bekçisi yürüyüşleri boyunca durmadan gevezelik etmişti. Suri ona ilgi göstermemişti ama böyle kös kös otururken dinlemekten başka yapacak bir şey yoktu.

"Bebeğini neden terk ettin?" diye sordu Suri. "Çok mu çirkindi? Gifford gibi miydi? Doğduğunda köylülerin onu ormana atmak istediğini duydum."

"Hayır!" diye bağırdı yaşlı kadın. "Kızımı asla bırakmak istemedim. Benden zorla alındı."

"Biri çocuğunu mu *aldı*? Alan bir krimbal mıydı?"

"Hayır." Yaşlı kadın başını iki yana salladı. "Reis Reglan, Konniger'a onu alıp götürmesini emretti. O sırada çok dermansızdım. Ona karşı gelmeliydim. Onu önce beni öldürmeye zorlamalıydım."

Maeve manşetinde tuttuğu beyaz bir bezle yüzündeki teri sildi. "Direnmem gerekirdi. Her şey bundan ibaret. Küçük kızımı yüzüstü bıraktım. Padera'yı tanıyorsun, değil mi?"

Yerde bağdaş kurmuş oturan Suri başıyla onayladı. Bunun öncekilerden daha uzun bir mola olacağını anlamıştı.

"Ondan nefret ediyorum. Ah, Mari taşkına, bunu yüksek sesle söylemek ne kadar güzel. Ondan *nefret* ediyorum!"

Kamburu çıkmış dişsiz kadının Dahl Rhen'in en tatlı sakinlerinden biri olduğunu düşünen Suri bu itirafa şaşırdı.

"Neden biliyor musun?" Maeve cevap beklemedi. "Çünkü o ihtiyar cadaloz tam altı çocuk büyüttü – altı! Torunları da dahil hepsi öldü çünkü o herkesten uzun yaşar. Yine de her biri yetişkinliğe kadar sağ kaldı. Padera ne yapıp edip bunu sağladı. O iyi bir anne. Hayır, o harika bir anne. O küçük gudubet, *mü-*

telegram kaktüsüm

kemmel bir anne. Eşarbının altında neredeyse keldir, bunu biliyor muydun? O yüzden başındaki bezi hiç çıkarmaz. Suratı kavuna basmış bir keçiye benzer ama saçının olmadığını insanlara göstermekten utanır. Cidden, onun saçı başı kimin umurunda?"

Suri sohbette kendini tamamen lüzumsuz hissediyordu. Maeve ona bakmıyordu bile. Yaşlı kadın gözünü dizlerinin arasındaki toprağa dikmişti.

"Padera *kendi* kızlarından birinin Konniger tarafından ormana götürülmesine göz yummazdı."

"Öyleyse Shayla, Konniger'ın kızı mı?"

Başını kaldıran Maeve'in yüz ifadesi dehşet ile kahkaha arasında bir yerdeydi. "Mari aşkına, hayır! Konniger... eh, çok daha gençti. Ve çocuk ondan yahut başka herhangi birinden olsaydı..." Gözünü yine toprağa dikti. "Konniger o konuda nazikti. Bugün görsen öyle düşünmeyebilirsin ama o zamanlar düzgün bir delikanlıydı. Shayla'yı nazikçe aldı. Onu daha iyi bir yere götüreceğini söyledi. Tanrıların bebeğimi mutlaka bulacakları ve onu zarar görmekten koruyacakları bir yere. İyi davrandı. Gösterdiği şefkatten dolayı ona borçluyum. Geri geldiğinde bana onu ormana bıraktığını ve daha birkaç adım atıp arkasına baktığında güzeller güzeli kızımın yerinde bir ayı yavrusunun durduğunu söyledi."

Suri şaşırdı. Bir morvinin bir bedeni bu kadar çabuk ele geçirip değiştirdiğini hiç duymamıştı. Bildiği kadarıyla öyle bir şey günler sürerdi.

"Konniger'ı dinledikten sonra hemen gidip ormana baktım. Haftalarca iz sürdüm. Her sefil çalılığı eşeledim ama sonunda kızımı buldum. Tanrılar Shayla'yı şirin mi şirin bir boz kürk yığınına dönüştürmüşlerdi ama yine de onun yavrum olduğunu hissedebiliyordum. Öyle tatlı, öyle kusursuzdu ki. Ve birinin bakımına ihtiyacı vardı. Onu besledim. Önce sütle, sonra şölenlerden yürüttüğüm etlerle. Sadece azıcık. Ama zamanla büyüdü. Bir keçi çaldım, sonra bir tane daha."

Maeve yüzünü silip burnunu sıktı. "Shayla fazla geçmeden kendi başına avlanmayı öğrendi. O sayede omuzlarımdan büyük bir yük kalktı. Ama sonra... Uzun Kış ve Büyük Kıtlık bastırdı. Ne dahlda bizim ne de ormanda onun için yiyecek vardı. Herkes bir deri bir kemikti, *yürüyen ölüler* derdik kendimize. İnsanlar ölme-

Telegram Kanalı

ye başladıklarında öyle demeyi bıraktık. Padera'nın çocukları bile öldü. Ama ben atlattığım –*kızımın* atlattığı– onca şeyden sonra kendi bebeğimin ölmesine göz yumacak değildim. Yavrumun hayatta kalmak için ete ihtiyacı vardı. Dahlda hiç keçi kalmamıştı Ve koyunlar korunuyordu."

Maeve konuşmayı kesti ve eski günlerin karlarını görürcesine gözünü yere dikti.

"Et buldun mu?" diye sordu Suri.

"Evet, buldum. Donmuş vaziyetteydi ama Shayla dert etmedi." Maeve bezi tekrar yüzüne götürdü ama bu sefer gözlerindeki yaşları sildi. "Öylece duruyorlardı. Güney duvarının, kapının yakınındaki kulübeye istiflenmişlerdi. Toprak ölülerin gömülemeyeceği kadar sertti, o yüzden onları karla kaplayıp buzların çözülmesini bekliyorlardı. Bahar geldiğinde herkes kayıp cesetleri hayvanların çaldığını zannetti." Yaşlı kadının sesi çatlayıp kısıldı. Bezi dudaklarına bastırdı. "Padera'nın çocukları biricik Shayla'mı canlı tuttu."

"Morvin kuvvetlendikçe daha çok insan eti ister oldu," dedi Suri.

Maeve başını salladı. "Bilmiyordum. Bilmiyordum işte..." Artık daha fazla konuşamayacak kadar çok ağlıyordu.

"Umalım da Shayla annesinin sesini hâlâ hatırlıyor olsun." Suri bir kez daha Tura'nın değneğini Maeve'e uzattı ve yaşlı kadın hiç konuşmadan ayağa kalkıp tırmanışa devam etti.

• ● •

Persephone o sabah Arion'un başında tutulan nöbeti devralmak için Koca Salon'a girdiğinde Konniger'ı bulup şaşırdı. Arion konağa taşındığından beri adamı görmemişti, bu yüzden onu reis koltuğunda hafifçe öne eğilerek kapıdan dışarı bakarken görmek tuhaftı. Reislik kürkünü omuzlarına atmıştı ama leih moorunu yazlık usulde sarıp belinden iğnelemiş ve üstüne bir kemer takmıştı. Ortaya çıkan etek bir çift solgun, kıllı bacağı meydanda bırakmıştı. Ateş sönmeye yüz tutmuştu, içerisi sessizdi, Konniger yalnızdı. Bu durum Persephone'yi kaygılandırdı. Konniger asla yalnız kalmazdı.

telegram kanalı

Reis olduğundan beri hep bir maiyetle beraber gezmişti. İçki sofrasından arkadaşları, dalkavukları ve sayıları gitgide artan Nadaklı adamlar hep yakınlarındaydı.

"Konniger," dedi Persephone, sesinin eve geç gelmiş suçlu bir çocuğunki gibi çıkmamasına çalışarak.

"Persephone," karşılığını veren reis hafifçe yana kaykılıp çenesini avucuna dayadı.

Konniger, onun her sabah nöbeti Suri'den devralmak için oraya geldiğini biliyordu. O koltukta tek başına oturmasının başka bir sebebi olamazdı. Bu bir tür hesaplaşma olacaktı. Sorun çıkardığı için Persephone'yi azarlayacak, onu hizaya sokmaya çalışacaktı. Persephone önce davranmaya, sohbet çirkinleşmeden derdini anlatmaya karar verdi.

"Reglan öldüğünden beri hiç doğru dürüst konuşma fırsatımız olmadı," diye nazik, anlayışlı bir ses tonuyla başladı. Tam olarak dost sayılmasalar da birbirlerini yıllardır tanıyorlardı ve Persephone bunun onu ikna etmek için en iyi şansı olduğunu biliyordu. "Ben, şey, işini zorlaştırdıysam özür dilerim. Sadece yardım etmeye çalışıyordum. Sanırım orada yirmi yıl oturduktan sonra başka birinin başa geçtiğini görmek, kenara çekilip *yapmaktan* ziyade *seyretmek* ağır geldi. Davranışlarıma çekidüzen vermeye çalışacağımı bilmeni isterim. Artık reis sensin. Buna saygı duyuyorum. Tek ricam katkıda bulunmama, o veya bu şekilde beraber çalışmamıza izin vermen. Sonuçta bu işi uzun zaman yaptım ve faydalanabileceğin bazı bilgilerim olduğunu düşünüyorum. Böyle hırlaşmak aptalca gözüküyor."

Konniger genzini temizleyip derin bir nefes aldı. "Biliyor musun, Tressa buraya taşınacağımız için çok heyecanlıydı." Parmağıyla tembelce tavan kirişlerini gösterdi. "Hayatı boyunca bunu hayal etmişti. Karım günün birinde reis olacağımı biliyor, buna ben inanmazken bile inanıyordu. İyi bir eş öyle yapar – sen artık inanmadığında bile düşlerini canlı tutar." Üstünde rahat gözükmediği koltukta biraz dik oturdu.

"Tüm bu kalın kalaslar, sağlam çatı, harlı ateş annemle, kız kardeşimle ve onun kocası Fig'le paylaştığımız avuç içi kadar alacaktan çok daha güzeldi. Hele o Fig yok mu. Piç kurusu gök gürültüsünden beter horlar. Yemin ederim her bahar damdaki

Telegram Kanalı

samanın uçma sebebi odur. Ve tabii çocukları da cabası: Devamlı ağlayan veya bağırışan baş belası dört velet. Hepimiz tek göz odada üst üste alt alta. Aslında kışları çok da kötü olmazdı. Soğuk hava samandan içeri işleyiverirdi, anlarsın ya? Ama yaz sıcağında – tam bir felaket." Başını *tahmin bile edemezsin* dercesine iki yana salladı.

"Yılın bu zamanlarından itibaren çoğu gece dışarıda uyurdum. Bazen Tressa da bana katılırdı." Bunu söylerken gülümsedi ve ayakları dibinde için için yanan közlere baktı. "Öyle gecelerde nadiren uyurduk. Tressa açık havayı sever. Çimde yatmanın verdiği özgürlük hoşuna gider. Bense kalın kütük duvarlarla, kürklerin konforuyla ve kendi özel ateşimizin sıcaklığıyla çevrili olarak konakta yatmayı dört gözle beklerdim."

Persephone başını salladı. "Bu hakikaten büyük bir ev. Reglan bana yatak odasını ilk gösterdiğinde şok geçirdiğimi hatırlıyorum. Bu kadar lüksün edepsizlik olduğunu düşünürdüm. Böyle bir yerde yaşayan, kendine ait koskoca bir yatakta uyuyan hiç kimsenin mutsuz olamayacağını sanırdım. Ama bu duvarların arasında öyle çok gözyaşı döktüm ki."

Açık kapıdan giren bir rüzgâr aralarındaki alevleri oynattı. Konniger dimdik oturdu ve siyah ayı kürkünü omuzlarına daha sıkı sardı. Yukarıdan kesik kesik tırmalama sesleri ve tek tük köpeğimsi sızlanmalar geliyordu.

Minna, diye düşündü Persephone. *Kapıyı neden tırmalıyor ki?*

"Hep kaderimde yücelik olduğunu düşünürdüm," dedi reis. "Sekiz çocuk arasında bir tek ben yetişkinliğe ulaştım."

"Kardeşin Autumn–"

"Kardeşim Autumn'un lafını etmeye değmez. Ben *erkeklerden* bahsediyorum. O sadece çocuk doğurmaya yarar – seslerini hiç kesmeyen veletlerinden bahsettim, değil mi?" Konniger iç geçirip başını iki yana salladı. "Sekiz çocuk. Tanrıların beni büyük işler için seçtiklerine inanmak kolaydı. Başka neden hastalık, açlık ve ağabeyim Kerannon olayındaki gibi güçlü bir rüzgâr gönderip de kardeşlerimi öldürürlerken beni esirgesinlerdi? Büyüdükçe yanıldığımı anladım. Esirgendiğim falan yoktu; bizi katletmekte beceriksizlik ediyorlardı, hepsi bu. Herhalde tanrılar da diğer herkes kadar tembel ve özensiz olabiliyorlar. Wogan o ağacı babamın üs-

Telegram Kanalı

tüne düşürdüğünde tanrıların bizi umursamadıklarını anladım. Babam bir savaşçıydı –reisin Kalkan'ıydı– ve kıytırık bir ağacın altında ezildi. Hayır, tanrılar beni ve ailemi sevmiyorlar. Açıkçası hiçbirimizi sevdiklerini sanmıyorum. Ama zaten sen bunu benden iyi bilirsin." Bir kahkaha attı.

Persephone kafa salladı. "Kimi zaman öyle gözükebiliyor."

"Evet. Tanrılar gizli saklı kavuşabildiğimiz kısacık neşe anlarını bile kıskanırlar. Kahkahalarımızdan rahatsız olurlar. Yaşamamız gerekenden daha iyi bir hayat yaşadığımızı düşünürler ve buna katlanamazlar." Bir sır paylaşırmış veya tanrıların duymalarından çekinirmiş gibi sesini biraz alçalttı. "Bunu anlamak kolaydır çünkü iyi şansı hep korkunç şeyler izler. Bir doğum olursa biri ölür. Hasat iyi geçerse ertesi yıl kuraklık başlar. Belki tanrılar eziyet çektiğimizi görmeye bayılıyorlardır. Bu, neden hâlâ yaşadığımızı açıklar. Oyuncaklardan farkımız yok – tanrıların kırdıkları ve tekrar kırmanın zevkine varabilmek için birleştirdikleri oyuncaklardan. İşin sırrı kırılan oyuncak olmaktansa kırma işini yapan oyuncak olabilmekte."

Konniger sözünü bitirince gözünü kadına dikti. Persephone'yi uzun uzun inceledi, sonra bir karara varıp kafasını salladı. "Beklediğimden daha akıllısın. Seni hafife aldığımı itiraf ediyorum. Reglan'ın zeki olduğu illüzyonuna kandım, artık asıl zekânın sende olduğunu görüyorum. Bir keresinde bana anlatmaya çalışmıştı. Babam öldükten hemen sonra, Kalkan'ı olmamı istediği gün bana her şeyin yürümesini sağlayanın *sen* olduğunu söylemişti. Sözlerinde ciddi olabileceğini hiç düşünmemiştim. O esnada sarhoştu. İkimiz de öyleydik. İnsanlar ölülere kadeh kaldırırken aptalca laflar ederler. Bu dahlın kalbinin, *gerçek* reisin sen olduğunu söylemişti. Tüm o fikirlerin, tüm o cesaretin ve tutkunun senden geldiğini." Duraksayıp kadını seyretti.

Persephone kendisine konuşma fırsatı tanındığını düşündü ama söyleyecek hiçbir şeyi yoktu.

Bu sözlerin üstüne ne diyebilirim ki? Evet, ben bir harikayım mı, yoksa hayır, hayatımın aşkı bir budalaydı mı?

Konniger bir süre sonra kaldığı yerden devam etti. "Reis olmamın ardından uslu duracağını ve sessizce kenara çekileceğini sandım. Bir dul olarak yaşayıp gideceğini ve her şeyin yoluna gi-

Telegram Kanalı

receğini düşündüm. Tressa istediği güzel eve kavuşacaktı ve ben sırf tanrılar başına bir meşe ağacı düşürmeyi komik buldukları için babamın asla yapamadığı bir şekilde hukum sürecektim Ama işler öyle yürümedi, değil mi?"

"Reis sensin, Konniger. Buna hiç karşı çıkmadım."

Konniger bu söze inanmadığını belli eden alaycı bir sırıtış takındı. "Reglan'la geçen onca yılın ardından başka klanlarda dostların olduğunu biliyordum, kadın, ama bu kadarına da pes." Güldü. "Dureyalı bir fedai, yedi Fhrey, bir goblin ve bir dev. Sahiden de yardım istemediğin kimse kalmamış. Bunca zahmete neden katlandın bilmiyorum. Tanrı Katili yeter de artardı. Mari akşına, benden iki karış daha uzun ve bir kılıcı var. Herhalde ben yürümeyi öğrendiğimden beri dövüşüyordur. Sanırım beni alt edebileceğini hepimiz biliyoruz."

"Onu buraya sana meydan okumak için getirmedim."

"Aptal değilim, Seph. Elbette getirmedin. Hiç kimse sırf benim gibi birini koltuğundan etmek için bu kadar adam toplamaz. Daha büyük planların var, değil mi?" Konniger gülümsedi. "Bilmem farkında mısın, toplantıda niyetini belli ettin. Klanları birleştirmek hakkındaki o yorumun. Amacın bu, değil mi? Reglan haklıymış. Sahiden zekisin. Ama hırsından hiç bahsetmemişti."

"Dinle, Konniger. Tüm bunları nereden çıkardın bilmiyorum ama–"

"Gevşe, Seph. Sakin ol. Sana pusu kurduğum yok. Ayrıca itaatsizliğin için seni azarlamaya gelmedim."

"Sözlerine bakılırsa barışmak için de gelmemişsin."

"Doğru."

"O zaman niye geldin?"

Persephone tepelerinde Minna'nın bir kez daha kapıyı tırmalayıp sızlandığını duydu. Sesi bu sefer daha yüksekti.

Gürültü Konniger'a başını kaldırttı. "Senin şu mistik çekip gitti ama kurdu hâlâ yukarıda. Onun ortadan kaybolduğunu öğrenince şaşıracağını düşündüm. Fhreylerin çıkageldikleri gün bana neler döndüğünü açıklamıştın. Yaptığın kıyağı karşılıksız bırakmak istemedim."

"Öyleyse neler oluyor? Suri nerede?"

"O ve Maeve birlikte koca boz ayıyı avlamaya gittiler."

Telegram Kanalı

"Suri ve Maeve birlikte–? Sen neden bahsediyorsun?"

"İkisi birkaç saat önce Maeve'in kızını kurtarmak için dahildan ayrıldılar."

"Kızı mı?"

"Hah!" diye bağıran Konniger koltuğuna çekilip kurklerine iyice sarındı. "Maeve'in bir kızı olduğunu bilmiyordun, değil mi?"

"Maeve'in bir kızı *yok* ki."

"Vardı. On dört yıl kadar önce doğurdu."

Persephone başını iki yana salladı. "Hiç mantıklı konuşmuyorsun. Yoksa içki mi içtin?"

"Tek bir damla bile içmedim ama seni temin ederim ki Maeve'in bir çocuğu *vardı*."

"Mümkün değil, dahldaki herkes bilirdi."

Konniger başını iki yana salladı. "Reglan bunu sır olarak sakladı. Maeve'i bir yerlere –neresi bilmiyorum– gizledi ve herkese onun diğer dahlları gezip öyküler toplamaya falan gittiğini söyledi. Gezisi bir yıldan uzun sürdü. Hatırlıyorsun, değil mi?"

Persephone, Maeve'in ortadan kaybolduğu zamanı hatırlıyordu. Bekçilerinin olmamasının ne kadar can sıkıcı olduğunu da. Devamlı bir şeyler, kendisinin cevaplarını bilmediği sorular, doğrulanması gereken meseleler çıkmıştı ve hepsinin de Maeve dönene kadar ertelenmesi gerekmişti.

"İyi ama Reglan niye–"

"Reglan bebeğin onda kalmasına tabii ki izin vermedi. Veremezdi. İnsanlar babasının kim olduğunu sorarlardı ve baba seninle evli olduğu için cevap hoş karşılanmazdı. Ya çocuk ona benzeseydi? Gözleri babasınınkilere çekseydi?"

Persephone itilmişçesine geri geri sendeledi. Destek almak için bir elini yakındaki güz sütununa koydu.

"İşte bu yüzden bilmiyordun. Bilme iznin yoktu. Eşler böyle şeylere anlayış göstermezler. Reglan başkalarının da göstermeyeceğini düşündü ve meselenin üstünü örttü. Maeve'i dahldan gönderdi ve geri geldiğinde yalnız olması gerekiyordu. Tek sorun Maeve'in çocuğundan vazgeçememesiydi. Kaçıp gitmesi ve bir daha dönmemesi gerekirdi ama o senin kadar akıllı değil. Yanında bebeğiyle dahla geri geldi. Belki çocuğunu görünce Reglan'ın fikrini değiştireceğini düşündü. Ama öyle olmadı."

telegram kaktüsün

Konniger ateşe bakarak ellerini sıkıca yumruk yaptı.

"Maeve ortaya çıktığında Reglan beni ve babamı çağırdı. Çocuğun ormana bırakılması lazımdı. Maeve karşı koydu. Hangi anne koymaz ki? İş bana düştü. Ne de olsa Kalkan'ın oğluydum. Göze batmazdım, güvenilirdim ve değerimi ispatlamaya hevesliydim. Bana bunun kolay bir görev olduğunu söylediler. *Bebeği ormana götürüp bir yerlerde bırak yeter*, dediler. *Derinlerde bir yer olsun ki Maeve bulamasın*, dediler. İşin o kısmı kolaydı. Zor kısım bebeği Maeve'den almak ve..." Konniger'ın yüzü tatsız bir ifadeyle buruştu. "Ve geri geldiğimde onun yüzüne bakmaktı."

Konniger kısa bir süreliğine duraksayıp yutkundu. "Maeve çığlık çığlığa bağırdı." Kahkahaya benzer bir ses çıkardı ama içinde neşeden eser yoktu. "Yetişkin bir kadının öyle bir ses çıkardığını daha önce hiç işitmemiştim. Duysan onu öldürdüğümü sanırdın. O tiz çığlık hâlâ kulaklarından gitmiyor. Bebek de ağladı – böyle kesik kesik feryat etti. Hani bebeklerde olur ya, işte öyle. Ormana kadar hiç susmadı. Autumn'un veletleri iyice kudurduklarında bile o kadar yüksek sesle bağırmazlar. Ondan kurtulduğumda ne çok sevinmiştim."

Persephone sütuna yaslandı. *Yalan söylüyor. Reglan asla öyle bir şey–*

"Onu bıraktığımda bile ağladı da ağladı. Sesin ne kadar uzağa yayılabildiği hayret verici. Onu o çağlayanın yanına bıraktım – senin Sackett ile Adler'ı öldürdüğün yere. Ama dökülen suların sesi bile çığlıklarını boğamadı. Reglan ve babam benimle öyle gurur duydular ki, onların gözünde bir erkek olmuştum. Ama kendimi bir erkek gibi hissetmiyordum. O bebeğin sesini devamlı duyar gibiydim – hâlâ da arada bir duyarım. Autumn'un çocuklarından da o yüzden nefret ederim. Hepsinin de sesi kulağa aynı geliyor."

Persephone daha fazlasını duymak istemese de sözcükler yağmur gibi yağmayı sürdürdü. "Maeve beni bulduğunda ben gittiğimden beri ağladığı belliydi. Bana uçurum kenarında sallanırmış ve tutunduğu ipin diğer ucu benim ellerimdeymiş gibi baktı. Bebeği nerede bıraktığımı söylememi istedi. Galiba gidip çocuğunu alacak ve buralardan kaçacaktı. Tabii artık çok geçti. Reglan'ın ve babamın gözünden düşme riskine giremezdim. Yine de Maeve'e bir şeyler söylemeliydim."

telegram kalbuşun

Bunların hiçbiri doğru olamaz. Reglan asla Maeve'den çocuk yapmazdı ve yapsaydı bile sırf küçük düşmek için onun öldürülmesini emretmezdi. Tanıdığım adam öyle biri değildi. Sevdiğim adam öyle biri değildi.

Persephone böyle düşünmesine rağmen Konniger'ın yalan söylemediğinden emindi. Gerçeği onun gözlerinde, kendisine bakmayı reddedişinde, ellerini ovuşturuşunda, ağır ve mahcup çıkan sesinin itirafsı tonunda görebiliyordu. Hem zaten Konniger bunca ayrıntıyı kafadan atabilecek kadar akıllı değildi. Hikâyesini uydurmuyor, doğru söylüyordu. "Ona ne dedin? Maeve'e ne dedin?"

"Ona dualarının kabul edildiğine dair bir masal anlattım. Bir bakıma edilmişti de. Ona tanrıların küçük kızı aldıklarını ve onu bir ayıya, şirin bir yavruya dönüştürdüklerini söyledim. Bana inandı çünkü buna mecburdu. Gerçek onu öldürürdü."

"Onun ve Suri'nin kızı kurtarmaya gittiklerini söyledin. Ne demek istedin?"

Konniger uzun bir nefes aldı, parmaklarını bir çatı kuracak şekilde birleştirdi ve teslim olurcasına başparmaklarını açtı. "Maeve kızının tanrıların yanında güvende olduğunu kabul etmeye razı değildi. Ona bebeğin bir kuzguna dönüştüğünü ve uçup gittiğini söylemeliydim. Maeve bir kuzgun yerine ona bakacak bir annesi olmadan açlıktan ölen zavallı, terk edilmiş bir ayı yavrusu hayal etti ve onu aramaya çıktı. Her gün ormana gitmeye başladı. Bebeğinin kalıntılarını bulacağından ödüm kopuyordu. O zamana kadar kurtlar tarafından yenmiş olmalıydı. Onca ağlamanın ardından kurtların onu bulması uzun sürmezdi. Maeve bir süre sonra pes edecekti ama gel gör ki terk edilmiş bir ayı yavrusu buldu. Hayvanı beslemeyi, ormana yiyecek götürmeyi kendine görev edindi. Zamanla tüm bunları unuttum, ta ki ölülerin ortadan kaybolduğu o kötü kışa kadar."

Persephone ile Reglan cesetlere ne olduğunu asla öğrenememişlerdi. Kardaki o korkunç ayak izlerinden başka ellerine hiç ipucu geçmemişti. Ne bulacaklarının korkusuyla da meseleyi derinlemesine araştırmaya yanaşmamışlardı. Zaten çaresiz durumdaki bir topluluğu iyice mahvedecek dedikoduların önüne geçmek maksadıyla o ve Reglan bir masal uydurmuşlardı. Ayak izlerini silmişler

telegram kalbusun

ve cesetleri vahşi hayvanların götürdüğünü söylemişlerdi. Fakat Persephone bunun doğru olmadığının farkındaydı. Sürüklenme izlerinin yanındaki o ayak izlerini hâlâ görür gibi oluyordu. İzleri küçük ayaklar, bir kadının ayakları bırakmıştı.

"Maeve *kızını* ölülerimizle besliyordu. Hiçbir şey demedim Belki çok fazla vicdan azabı çekiyordum. Belki Reglan'ın beni suçlayacağından korkuyordum. Daha yeni Kalkan olmuştum, hatırlıyor musun? Bunu mahvetmek istemiyordum ve nasılsa bir sorun çıkmaz diye düşünüyordum. Bir ayı insan etinin tadına alıştıktan sonar neler olabileceği aklımın ucundan bile geçmedi. Görüyorsun ya, o kış diğer tüm hayvanlar açlıktan ölürken Maeve'in kızı büyüdükçe büyüdü. Güçlendi ve insanlardan korkmaz oldu. Tadımızı aldıktan sonra onun gözde yiyeceği hâline geldik. Ayı ormanda senin oğlunla karşılaştığında işte bunu düşünüyordu – yiyecek."

"Boz? Maeve, Boz'un kızı olduğuna mı inanıyor?" Persephone sütunu sertçe sıktı. "Şimdi ne yapacaklar?"

"Bilmiyorum. Maeve beni şafaktan önce uyandırıp o kaçık mistikle beraber ormana gideceğini söyledi. Kız ayının içindeki iblisin nasıl kovulacağını biliyormuş. Herhalde onu tekrar bir insana dönüştürebileceklerini falan sanıyorlar. Maeve öyle mutluydu ki. Tam bir zırdeli işte – Reglan bana bebeğini aldırdığından beri öyle oldu. O ve mistik bir iki saat önce yola çıktılar."

"Ve sen gitmelerine izin verdin, öyle mi? Neden onlara gerçeği söylemedin?"

"Görüyorsun ya, asıl mesele de o." Konniger efkârlı bir ifadeyle alevlere baktı. "Belki gerçek budur. Demek istiyorum ki ben bebeği bıraktıktan sonra Maeve her gün ormanda arama yaptı. Onu asla bulamadı ama terk edilmiş bir ayı yavrusu buldu. Belki ben ona öyle söylerken tanrılar bizi dinliyorlardı. Belki sözlerimi duydular ve gerçeğe dönüştürdüler."

"Bir şeyler yapmalısın!" diye bağırdı Persephone. "Git adam topla!"

"Ne yapmak için? Nereye gideceğiz?"

Yukarıda tırmalamalar sürüyordu.

"Kurt," dedi Persephone, Konniger'dan ziyade kendi kendine. "Kurdu takip et!"

telegram kalbusun

Odayı süratle katetti, tırabzanın etrafından dolandı ve merdivenden yukarı koştu. "*Arion?*"

"*Persephone, içeri gelme. Kurt dışarı çıkmak istiyor!*" diye kapının arkasından seslendi Arion. Aslında ikaza gerek yoktu çunku kapı şiddetle sarsılıyordu. "*Suri burada değil. Kurdu yanımda bıraktı. Bir ayının peşinden gidecekti ve Minna'nın ayak bağı olacağını söyledi.*"

Kapıya saldıran pençeler tahtayı çerçeveye çarptı. Saldırının hışmı Persephone'yi durdurup tereddüde düşürdü.

"*Sen iyi misin?*"

"*Evet,*" diye yanıtladı Arion. "*Ama sanırım Suri'ye yardım göndermelisin. Öldürülebileceğinden korkuyorum. Bir iblisin bir ayıyı ele geçirdiğini falan düşünüyor.*"

Fhrey bile endişeli!

"Minna?" dedi Persephone nazikçe. "Beni duyuyor musun, Minna?"

Kapıdaki sürtünmeler kesildi ve kurt kederle inledi.

"*Kurt şimdi ne yapıyor?*" diye sordu Persephone.

"*Kapının önünde yatıp seni kokluyor.*"

"Hey, Minna. Beni hatırladın mı? Beni Suri'ye götürmen gerekiyor. Suri'yi görmek istiyorsun, değil mi?"

"O hayvanı dışarı saldığın anda ona asla yetişemezsin," dedi Konniger, merdivenden çıkıp kadının arkasında dururken.

"Bana bir tasma lazım," dedi Persephone.

"O bir kurt, köpek değil. Seni paramparça eder."

"Hiç sanmıyorum." Persephone bunun doğru olduğunu umuyordu. Öyle olmalıydı. Minna dahildaki hiç kimseye, hatta koyunlara ve tavuklara bile herhangi bir saldırganlık belirtisi göstermemişti. Ama tabii şimdiye kadar Suri'nin yanından hiç ayrılmamıştı.

Ağaç bizden böyle yapmamızı istedi. Konuşan kadim bir ağaca da güvenemezsen kime güvenebilirsin?

"Al." Konniger kemerini çıkarıp uzattı. "Artık her ne işine yarayacaksa."

"Bana verme," dedi Persephone. "Sen tak. Ben adam toplayıp bir av ekibi kurduğumuzu söylerim. Sonra da–"

"Ben hiçbir yere gitmiyorum. Bunu yapmak istiyorsan kendi başınasın."

Telegram Kanalı

"Ne? Ciddi misin? Örf Bekçin senin söylediğin bir yalan yüzünden ölecek!"

"O hayvana karşı yine adam yollayacak değilim. Senin tehlikeyi herkesten iyi bilmen lazım. Boz sadece bir ayı değil. Kim bilir, belki mistiğin haklıdır. Belki sahiden bir iblistir."

"Hayır, değil. Ama yine de onları öldürecek!"

"Bu dahildaki başkalarının o ayının peşinden giderek intihar etmelerine izin veremem. Ben Reglan kadar aptal değilim."

Persephone onu öfkeyle süzdü.

Orada nasıl öylece durabilir? Mari böyle bir adamın reisimiz olmasına nasıl izin verdi?

Persephone, Konniger'ın böylesine korkak olabileceğine inanmakta zorlanıyordu – hatta gençliğinde bile. Bir bebeği annesinden alıp ormana terk etmek aşağılık bir davranıştı. Fakat şimdi hatasını telafi etme şansı doğmuştu ama bunu da reddediyordu. İki kadın ölüme gidiyordu ve utanç verici bir yalanın sorumluluğunu üstlenemeyecek kadar zayıf olan Konniger buna seyirci kalıyordu.

"Hem sen hem de Reglan yanıldınız," dedi ona, kemeri elinden kaparken. "Asla bu klanın reisi olmak istemedim. Anlaşılan reisler bebekleri öldürürler ve kendi hataları yüzünden masum kadınların can vermesine göz yumarlarmış. Ama beni bir şeye ikna ettin. Rhen halkı hem Reglan'dan hem de senden iyisini hak ediyor."

• ● •

Malcolm'ın başında dikilen Roan adamın bir tutam saçını kıvırarak boynundaki tasmayı inceliyordu ki Persephone alaçuğa fırtına gibi daldı. Deri bir kayışla tuttuğu Minna'yı güçlükle zaptediyor, hayvan başka bir yere gitmek için sabırsızlanıyordu.

"Raithe!" diye bağırdı Persephone. "Yardıma ihtiyacım var. Suri ile Maeve ayıyı aramaya gitmişler. Boz'u bulmalarından önce onlara yetişmezsek ölecekler."

Raithe ayağa kalkıp elini kılıçlarına uzattı. "Bu kocanı öldüren ayı mı?"

"Evet."

telegram kanalı

Delikanlı kapıdan tarafa göz attı. "Oyleyse bize daha çok kişi gerekmez mi?"

"Vaktimiz yok." Minna tasmasına asılarak Persephone'yi dışarı sürüklemeye başladı. "Biz – bak, ayıyı öldurmeyeceğiz; sadece Suri ile Maeve'in ona yaklaşmalarını engelleyeceğiz. Maeve yaşlı bir kadın. Hemen yola çıkarsak onlara yetişebilmemiz lazım."

"Peki, tamam," dedi Raithe.

"Sağ ol." Persephone kurdun kendisini dahl kapısına doğru sürüklemesine izin verdi.

"Malcolm!" diye bağıran Raithe mızrağını ve Dherg kalkanını aldı. "Konağa koş ve duvardan bir mızrak daha kap." Yerden su tulumuna çevrilmiş bir koyun mesanesi aldı ve eski koleye fırlattı. "Bunu da kuyudan doldur, sonra peşimizden gel." Roan'a baktı. "Ödünç alabiliriz, değil mi?"

Kadın kafasını salladı.

"Ben de mi sizinle geliyorum?" diye kaygıyla sordu Malcolm.

"Evet."

"Ama ayı avlamaktan hiç anlamam."

"Ayı avladığımız yok," dedi Raithe. "Persephone'yi duydun."

"Öyleyse neden dehşet içindeyim?"

"Çünkü biz oraya varana kadar hava kararacak. Ve çunkü gidenlerden biri de benim ve tanrılar bu ay bana kafayı taktılar."

"*Benim* neden geldiğimi hâlâ anlamış değilim."

Raithe dahl kapısına doğru koştu. "Başkalarına taşla vurmanın mükâfatı."

Telegram Kanalı

BÖLÜM 23

Mağara

Bir anne evladı uğruna ne kadar ileri gider? Zaman ne uzunluktadır? Sevgi ne kadar derindir?

–Brin'in Kitabı

Yüksek ve dar mağara ağzı, dağ yamacındaki zikzaklı bir yarıktı. Kenarlarda yapraklı bitkiler yetişse de hiçbir ağaç oraya yaklaşmaya cesaret edememişti. Karanlık boşluk, rutubet damlayan liken kaplı ıslak dudaklarını açmış bir ağız kadar davetkârdı. Suri pek çok mağarayı keşfe çıkmıştı. Bunların çoğu Bern Nehri'nın orada suyun uçurumlarda açtığı oyuklardı. Hiçbiri derin değildi ve ancak birkaçında karasağanlardan yahut tilkilerden daha irı şeyler yaşardı. Suri, Hilal Orman'da girilmedik gedik bırakmamaya çalışırdı ama Tura yasakladığı için bu mağaraya hiç adım atmamıştı.

Küçükken Suri'ye sadece birkaç şey yasaktı. Orman derelerinin çağlayanlarında oyun oynamış, Bern'in kollarında yüzmüş, en yüksek ağaçların küçük dallarına ve kartalların yuva yaptığı zirvelere tırmanmıştı. Gezileri sırasında bir kolunu kırmış, dizlerinin derisini soymuş, arılar tarafından sokulmuş, sarmaşık ve sumak kaşıntılarına katlanmıştı. Tura her seferinde ona pansuman yapıp daha başka keşiflere ve serüvenlere yollamıştı. Tüm bunlar ufak tefek yaralardı ama Grin'in mağarası başka bir konuydu. İçeride gerçek bir tehlike olması orayı ormandaki en ilginç yer hâline getiriyordu.

Tura hemen hemen her konuda haklı çıkardı. İlk karın ne zaman yağacağını, mor salifan dutlarının yenmemesi gerektiğini ve arı sokmalarının acısının nasıl dindirileceğini bilirdi. Tanrıların

teleg.im/kaktusun

dilinden, yıldızların isimlerinden ve bir taşın gölde en iyi nasıl sektirileceğinden iyi anlardı. Suri ona duyduğu sevgi ve saygıdan dolayı mağaraya hiç gitmemişti. Yine de yolculuklarında orayı ne zaman görse duraklamış ve içeride ne olduğunu merak etmişti. Yıllarca tahmin yürüterek efsaneler yaratmıştı.

Grin'in şu an evde olmadığından neredeyse emin olan kız çamurlu pençe izleriyle kaplı "sundurmada" Maeve'in yolculugun son ayağını tırmanmasını bekliyordu. Yaşlı kadın sarıp sarmalandığı yünlerin çoğunu bir kenara atmış, hatta başından hiç eksik etmediği beyaz bezi çözüp yüzünü silmekte kullanmıştı. Ağarmış saç tutamları ipeksi ve uzundu. Suri ona bakarken genç bir kadının güzelliğini görür gibi oluyordu.

"Cesetleri–" Suri baştan başladı. "*Etleri* buraya kadar çıkarmayı nasıl beceriyordun?"

"Ah – çıkarmadım ki." Soluk soluğa kalmış olan Maeve titreyen bedenini kayalara yasladı ve kıpkırmızı yüzünü sildi. "Aşağıda bırakıp ıslık çalıyordum." Bezi terli boynunda gezdirdi ve saçları bir esintiyle uçuşunca gülümsedi. Suri bir kez daha onun eskiden olduğu genç kızı gördü. Saçların yardımı dokunsa da en büyük farkı tebessümü yaratıyordu. Yüzündeki kırışıklıklara bakılırsa Maeve pek sık gülümseyen biri değildi.

"Shayla'nın bana zarar vereceğini sanmıyordum ama o kış –o uzun, soğuk kış– emin olamadım. Açlık herkesi delirtebilir. Bunu dahlda gördüm. Reglan ambardan buğday çalanları idam ettirdi. Bize bunun düzeni sağlamak için bir ihtiyaç, bir caydırıcı ve örnek olduğunu söyledi. Ama o idamlar aynı zamanda boğazları eksilterek ötekilerin sağ kalmasını sağladı. Yeterince acıkan herkes korkunç şeyler yapabilir. Üstelik tek ayı Shayla değildi. Karınları yeterince doymadığından hiçbiri o kış uykuya yatmamıştı ve her taraf buzluyken yukarı tırmanmak çok tehlikeliydi. Etleri aşağıda bırakırdım, ıslık çalardım ve giderdim." Maeve karanlığa baktı. "Mağaraya hiç girmedim."

"Ben de," dedi Suri.

Kız alışkanlık icabı Minna'ya bakındı ve içi sızladı. Her şeyi birlikte yapmışlardı. Bu şimdiye kadarki en büyük serüveniydi ve Minna'nın yanında olmaması Suri'yi üzüyordu. Kurdun da mağarayı en az kendisi kadar merak ettiğinden emindi. Olup bitecek

Telegram Kanalı

her şeyi hatırlamalıydı ki daha sonra Minna'ya anlatabilsin. Zaten muhtemelen başka türlü affedilmezdi.

Suri önden mağaraya girdi.

İçerisi kuruydu. Nehrin oradaki mağaraların çoğu, su damlayan tavanlara ve girişe yakın su birikintilerine sahipti. Burası ise tozluydu ve kayaların arasından toprağa saplı kök uçları çıkıyordu. Suri'nin gözüne kürk parçaları takıldı – duvara yapışmış ve yere dökülmüş boz kıllar vardı. Grin'in silahlarını bilediği noktalardaki pençe izleri de cabasıydı. Etkileyici şöhretine rağmen mağara kocaman değildi. Dışarıdan giren ışık, gözleri karanlığa alıştıktan sonra ta dibe kadar görmesine yetecek kadar yansıyordu Mağaranın arka kısmı yuvarlak bir oyuk, Suri'nin ayıyı uzun kış uykularında kıvrılmış yatarken hayal edebildiği kuytu bir indi. Solda bir yığın mevcuttu ve Suri onun ne olduğunu fark edince durdu: Bir kemik yığını. Suri geyik, tilki, sincap ve koyun kafatasları gördü ama insan kafataslarının yanılgıya yer bırakmayan kubbelerini de gözden kaçırmadı. Öyle sekiz kafatası saydı ama yığın derindi. Grin'in Dahl Rhen reisleriyle aynı ürkütücü süsleme alışkanlıklarına sahip olması garipti.

Beklediği gibi Boz Grin evde yoktu. Maeve'in, özellikle de kemikleri gördüyse, korkudan donakalmış olabileceğini düşünen Suri arkasına baktı. Yaşlı kadın kızarmış yüzünde hevesli bir ifadeyle onu itip geçerek küçük mistiği şaşırttı.

"Ne yapacağız?" diye sordu Örf Bekçisi. Kayalar yüksek, heyecanlı sesini güçlendirdi. Kendi yankısını duyunca sırıttı.

Suri kışın dökülmüş kıllarla kaplı ine kadar yürüdü. "Uyuduğu yer burası." Kemerine takılı bir keseyi açıp içinden bir avuç tuz aldı. "Her Şeyin Koca Anası Elan ve Göğün Efendisi Eton, o zavallı kızı esiri olduğu iblis ruhundan kurtarmamıza yardım edin."

Suri bu sözlerin ardından tuzu dikkatle ine serpiştirdi. "İblisler tuza katlanamazlar," dedi Maeve'e. "Nasıl sen ve ben sıcak közlere bastığımızda sıçrıyorsak Grin de yatağına uzandığında morvin elinde olmadan irkilecek. Ruh ve beden birbirinden ayrılacak. Öyle olduğunda kızına seslenmen lazım. İblis tuzu aşamaz ama Shayla aşabilir. Sen onu kollarına aldıktan sonra iblis kontrolü kaybedecek ve kaçmak zorunda kalacak."

telegram kanalı

"Peki bir ayı olarak mı kalacak?" diye sordu Maeve.

Suri biraz düşündü. Açıkçası bilmiyordu. Bu ilk ruh çıkarma ayiniydi. "Emin değilim ama çocuğu ayıya morvin dönüştürdüğüne göre o gittiği zaman doğal şekline dönme ihtimali yüksek." Suri mağaranın gerisini işaret etti. "Orada beklemeliyiz."

Kız biraz daha tuz dökerek ayının onlara ulaşmak için aşması gerekecek bir hat yarattı. Bu iş de bitince ikisi yan yana oturdu ve Maeve değneği Suri'ye geri verdi. Kız gülümsedi. Tuzak kurulmuştu.

• ● •

Kurt gitmişti, kapı açıktı ve ortada hiçbir engel yoktu. Odadan dışarı ilk çekingen adımlarını atarken hiç kimse Arion'u durdurmaya kalkışmadı. Dişleri dökük yaşlı kadın –Padera– onun başında beklemeye gelmişti ama ağzından tek kelime çıkmadı. Zaten konuşsa da Arion onu anlamazdı. Yaşlı kadın sadece Rhunların dilini biliyordu ve Arion'un öğrendiği birkaç sözcük anlamlı bir konuşmaya yetmezdi. Anlaşılan Padera onu durdurmaya yönelik bir talimat almamıştı.

Arion avucunu pürüzlü tahtada gezdirerek duvardan destek aldı. Günler sonra bile hâlâ başı dönüyordu.

Belki yaradan değildir. Bunca zaman yatmaktan olabilir.

Baş dönmesi muhtemelen geçecekti fakat dünyayı hâlâ hissedemiyordu. Bu kadar uzun bir sürenin ardından temelli sakatlandığını düşünmeye başlıyordu. Duyarsızlık, ruhun topyekûn uyuşukluğu ve hem zamanın geçişini hem de yaşam gücünü sezmedeki acizliği Arion'u korkutuyordu. Kendini çıplak, çaresiz ve sıradan hissediyordu.

Celeste'i düşündükçe ilişkilerini noktalandırdığına minnet duyuyordu. Onun karşısına bu hâlde çıkamazdı. Eski sevgilisini cezbeden en büyük, belki de tek şey Arion'un Miralyitliler arasında sahip olduğu güç, itibar ve makamdı.

Bunlara yine sahip olacak mıyım? Ölmem gerekirdi. Ölsem daha iyiydi. Nasılsa ilk bin yılımda değilim. Güzel, uzun bir hayat yaşadım.

Sonra aklına başka bir şey geldi. Belki boş ümitlere kapılıyor-

telegram kanalım

du ama başkalarını eğitebilir, tıpkı Fenelyus'un umduğu gibi bilgilerini aktarmaya devam edebilirdi.

Arion tırabzana tutunarak merdivenden indi.

İs lekeli sütunları ve tavanıyla Koca Salon'u ilk kez görüyordu. Her yer kül doluydu. Eşikten içeri toprak ve ot taşınmıştı. Zemin kir ve erimiş balmumuyla öyle bir kaplıydı ki Arion koyu lekelerin kan olduğunu hayal etti. Neyse ki mide bulantısı geçmişti, yoksa yolculuğu oracıkta sona erebilirdi. Çift kanatlı kapıdan sızan ışığa odaklanarak boş odayı katetti.

Çıkışta onu karşılayan temiz hava harikaydı ve dünyayı sabitlemesine yardım etti. Arion dışarıda ne bulacağından emin değildi. Dahla gelişini hayal meyal hatırlıyordu. Geldiğinde de etrafa pek bakınmamış, tüm dikkatini Galantialara vermişti. Bu davranışı neredeyse ölümcül bir hatayla sonuçlanmıştı.

Burada kaç Rhun yaşıyor ki? Rhunlar ne yaparlar? Nyphron hâlâ köyde mi?

Arion o odada ne kadar yattığına dair hiçbir fikrinin bulunmadığını fark etti. Günler geçtiği kesindi ama ne kadar baygın kaldığı ve ayıldığından beri kaç gün geçtiği soruları gizemini koruyordu. Sonbaharda bile olmaları mümkündü. Dışarı bakındığında bahar çiçekleri ve yeni uzamış çimler keşfetmek yüreğine su serpti. Koskoca bir yıl geride kalmamışsa bir iki haftadan daha fazla istirahat etmiş olamazdı.

Sabah güneşi tepedeydi. Dört bir yandaki yemek ateşlerinden dumanlar yükseliyor, her yaştan Rhunlar etrafta seğirtiyordu. Çoğu yaşlı gözüküyor ve onlara bakmak Arion'a ömürlerinin ne kadar kısa olduğunu hatırlatıyordu. Kulağa hayret verici gelse de hiçbirinin bin yıldan uzun yaşamadığını duymuştu. Hatta bir rivayete göre tam bir asrı bile doldurmazlardı ama Arion buna inanmamıştı. *Bir yaz günündeki çiy taneleri kadar ömre sahip bir yaratığa zekâ bahşetmenin anlamı ne?*

"*Sonra, Ferrol şahidim olsun ki...*" dedi Fhreyce konuşan şamatacı bir ses, sonra Arion'un anlamadığı Rhun dilinde sözlerini sürdürdü.

Fhrey sesleri duymak Arion'un içini rahatlattı. Temkinli bir şekilde konaktan sundurmaya çıktığı zaman basamakların hemen aşağısında soydaşlarını gördü. Galantialar bir ateşin etrafında bü-

telegram kanalı

yük tahta bardaklardan içki içerek aylaklık ediyorlar, arada bir fark yokmuşçasına bir dilden diğerine geçerek ikisinin bir karışımını konuşuyorlardı. Dev, Balod adlı bir goblin kralını yeren bir şarkıya başladı. Arion'u görünce ansızın sustu. Hep beraber dönüp baktılar, sonra ayağa fırlayıp ellerini silahlarına götürdüler.

Onları kışkırtmak istemeyen Arion kıpırdamadı. Daha önce kendisini bir alev sütununa sokan yaratığa göz attı. Onun ne olduğuna dair bir fikri yoktu ama aynı büyüye tekrar hedef olursa yanacağını biliyordu. Gruptakiler onu seyrederken o da yaratığın sarı gözlerini seyretti.

Acaba farkında mı? Savunmasız olduğumu sezebiliyor mu?

Nyphron bardağını bırakıp ona yavaşça yaklaştı. Kılıcı belindeydi ve bu sefer eli silahın kabzasındaydı. Daha evvelden odasını ziyarete gelen çift kılıçlı öteki Fhrey hemen yanına atladı. Başka hiç kimse kıpırdamadı yahut konuşmadı. Muhtemelen ilk hamlenin ondan gelmesini bekliyorlardı.

"Günaydın," dedi Arion nihayet.

Nyphron ona doğru çekingen bir adım attı. "Demek düzeldin?"

Arion dengesini kaybetme korkusuyla kafasını sallamaya cesaret edemedi. "Evet, daha iyiyim."

"Benimle konuşmana minnettarım. Bunun için sağ ol. Dediklerimi düşündün mü?" diye sordu adam.

"Evet."

"Eee?"

Arion sözcüklerini dikkatle seçti. O duraklayınca Galantialar tedirginleştiler. "Teklifini Feyn Lothian'a iletmeye razıyım. Ayrıca bana düzenlenen saldırıyı affedeceğim, hem de sorumlusu sen olmana rağmen. Öyle bir eylemin ölümle cezalandırılacağını belirtmeliyim. Fakat feyne attan düştüğümü söyleyeceğim."

Adamların gözlerindeki şaşkınlık ve umut Arion'un dikkatinden kaçmadı. Beklediklerinden fazlasına kavuşmuşlardı.

"Ama bir şartım var," diye ekledi.

Yüzler hemen kuşkuyla doldu. Arion o sırada çok sayıda Rhun'un işine gücüne ara verip kendisine baktığını gördü. Artık Sanat'a erişimi yoktu ama başkalarını durdukları yere mıhlama gücüne hâlâ sahipti.

telegram kalkusun

"Senden bir hizmet istiyorum. Bana bakan Rhunlardan biri –hani evcil bir kurdu olan Suri adındaki, dövmeli genç kız– bir ayıyla yüzleşmek için ormana gitti. Kimden bahsettiğimi biliyor musun?"

Nyphron kafa salladı.

"Güzel. Senden o kızı bulup buraya getirmeni istiyorum."

"Peki neden öyle bir şey yapayım?" diye sordu Nyphron.

"Çünkü büyük bir tehlikede olduğundan korkuyorum."

"Tehlikedeyse ne olmuş?"

"Feyn tarafından seni Estramnadon'a geri götürmekle görevlendirildim. Fakat aksini düşünüyor olsan da buraya kavga etmek için gelmedim. Amacım seni mümkün olduğunca nazik ve sevecen bir şekilde alıp gitmekti. Evdeki çoğu kimse gibi ben de kabilene haksız muamele edildiği görüşündeyim. Bundan dolayı feynin hoşnutsuzluğunu göze almaya ve şikâyetlerinin duyulmasını sağlamaya raziyim. Senin için bunları yaparım ama ancak isteğimi yerine getirirsen. Onun kaderi ve seninki artık birbirine bağlı. Eğer Suri ölürse, ölümcül bir yara alırsa veya ortadan kaybolursa sana yardım etmem. Bilakis baş düşmanın olur çıkarım. Miralyitliler hakkında duyduğun tüm öyküler doğru, o yüzden öyle bir şey hiç işine gelmez."

"Demek bizden bir Rhun'u kurtarmamızı istiyorsun?" diye sordu Nyphron.

"Evet."

"Neden?"

"Suri'nin saatler önce yola çıktığı ve hiç şüphesiz canını alacak bir ayıyla kapışmaya kararlı olduğu düşünülürse lüzumsuz sorularla vakit kaybetmek istediğinden emin misin?"

Nyphron hızla arkasına döndü. "Galantialar – silahlanın!"

Telegram Kanalı

BÖLÜM 24

Ormandaki Ruhlar

O hep oradadır. Büyük Ayı'yı her gece yıldız dolu gökte görürüm. O çoğu kimse için yalnızca bir grup yıldızdır. Fakat o korkunç günleri atlatmış olanlar için hep Boz Grin'i temsil edeceklerdir. Kendi gözlerimle hiç görmesem de o hayvanın öyküleri hâlâ ödümü kopartır.

–Brin'in Kitabı

telegram/kaktüsüm

Güneş batmıştı ve Persephone ormanda ilerlerken dolunayın ışığından yararlanıyordu. Düşünecek, korkuya kapılacak vakti yoktu. Kurt onu sertçe çekiştiriyordu ve hepsi de hayvana ayak uydurmakta zorlanıyordu. Bir tür patikayı, ağaçların arasında yer yer tanıdık gelen bir hattı izliyorlardı. Bu kadar hızla ve mehtapta yol alırken tanıyabileceğini düşünmese de Persephone bazı yerleri tanıyordu. Fazla geçmeden kurt sürüsünün saldırdığı günkü patikadan gittiklerinden emin oldu.

Tam aksi yönde ilerliyordunuz... Grin'i avlıyorsunuz sandım. İzinizi takip ettiğimde dosdoğru onun mağarasına gittiğinizi gördüm.

Persephone o gün bu fikir karşısında ürpermişti ve şimdi kasten o tarafa gitmekteydi.

Onunla kapışmamıza gerek yok, diye hatırlattı kendi kendine.

Şansları yaver giderse ayıyı görmelerine bile gerek kalmazdı. Amaç hayvanı öldürmek değil, Suri ile Maeve'i kurtarmaktı. Yine de sebebi her neyse üstünde bir ağırlık vardı. Oğlunun ve kocasının ardından sıra kendisine gelmişti. Tanrılar ayıyı ailesine bir lanet olarak göndermişlerdi ve geriye bir tek Persephone kalmıştı.

Bu geceyi sağ atlatma şansım var mı?

Bu kasvetli düşünceye rağmen gitmeye mecburdu. Suri ve

Maeve'e sırt çevirmezdi. Ayrıca ayaklarını ihtiyar meşenin gösterdiği yolda yürütmesi lazımdı. Tüm bunların halkını yok oluştan nasıl kurtaracağını bilmiyordu ama kendini tanrıların ve kadim ruhların ellerine teslim etmeliydi. Kaderini istedikleri gibi eğip bükebilirlerdi.

Reglan'ın Maeve'den bir çocuğu olmuş. Bu düşünce, ağzında kalan kötü bir tat gibi, bir türlü aklından çıkmıyordu. Ulaşılmaz, inanılmaz bir şekilde orada öylece asılı duruyordu – ama yine de doğruydu.

Acaba tek gecelik bir ihtiras mıydı, yoksa ömür boyu süren bir aşk ilişkisi mi?

Yeterince kafa patlatırsa belki kaçamak bakışlar, mahcup veya zoraki diyaloglar, o anda önemsiz gözüken anlar hatırlardı. Fakat Persephone hatırlamak istemiyordu. Asıl isteği Reglan'ın hatırasını yüreğindeki hâliyle muhafaza etmekti: dürüst, cesur ve başkalarının iyiliği için çalışan bir lider. Reglan sadıktı. Güçsüzleri savunurdu. Masumları korurdu. Fakat bu imaj daha şimdiden rengini yitiriyor, karanlıkta terk edilmiş bir bebeği ve annesinin feryatlarını hayal ederek ağaçlar arasında apar topar yol alan Persephone'nin aklındaki intiba yıpranıyordu.

Yetişkin bir kadının öyle bir ses çıkardığını daha önce hiç işitmemiştim. Duysan onu öldürdüğümü sanırdın.

Persephone başını hüsranla iki yana salladı. *Ne kadar kötü bir insan sarrafıyım. Önce Oymacı Iver, şimdi de kendi kocam. Hayatım boyunca tanıdığım ama gerçek yüzlerini bilmediğim adamlar. Reglan'ın ve Konniger'ın nelere kadir olduklarını nasıl gözden kaçırabildim?*

Minna'nın takati sınırsızdı ama Persephone'ninki değildi. Boyuna yokuş çıkıyorlardı ve kan ter içindeki kadın biraz mola vermeye can atıyordu. Kurdu dizginlemek için Konniger'ın kemerine var gücüyle asıldı. Bir ağaçlar, mehtap ve ateşböcekleri dünyasında durdular.

"Su," dedi Persephone soluk soluğa, Malcolm'a hitaben. Elinin tersiyle yüzünü sildi ama eli de aynı derecede terli olduğundan bu hareketin hiçbir faydası dokunmadı.

Onlara açık arazide yetişmiş olan Malcolm yanında bir su tulumu ve silahlar getirmişti. Konaktan kendisi için bir mızrak ile

Telegram Kanalı

Reglan'ın kalkanını almakla kalmamış, Persephone için de ilave bir mızrak ile kalkan kapmıştı. Üstelik kadına aldığı öyle sıradan bir mızrak değildi. Reis koltuğunun yukarısına takılı olan, Dahl Rhen'in kurucusu ve Gath'ın torunu Math'tan kalan koca Kara Mızrak'ı indirmişti.

"Burada daha önce de bulunmamış mıydık?" diye nefes nefese sordu Malcolm, etraflarındaki ağaçları gözden geçirerek.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," karşılığını verdi Raithe. Persephone kurdu tuttuğundan mızrağını o taşıyordu ama kadına kalkanı sırtına nasıl takacağını göstermişti.

Minna kaygılı görünerek yere oturdu ve tekrar sızlanmaya başladı.

"Onlara hâlâ yetişemediğimiz için biraz hayal kırıklığına uğradığımı söylemeliyim," diye konuştu Persephone. "Sonuçta yaşlı bir kadın ne kadar hızlı yürüyebilir ki? Yaşı ellinin üstünde. Bu kadar dinç olabileceği aklımın ucundan geçmezdi."

"Sence ayının mağarasına daha ne kadar vardır?" diye sordu Malcolm. Bir ağaç gövdesine yaslandı ve Persephone su tulumunu geri verdikten sonra bir yudum da o içti.

"Hiçbir fikrim yok. Ama geç kalacağız, değil mi?" Persephone yaprakların arasından az biraz görülebilen koyu gökyüzüne bakıyordu. "En azından bugün dolunay var. Orada her neyle karşılaşırsak bunun yardımı olur, değil mi?"

"Ya ayıyla karşılaşırsak?" diye sordu Malcolm. "O zaman ne yapacağız?"

"Eh," dedi Raithe, "onunla dövüşmek gibi bir derdimiz yok. Tek yapmamız gereken onu kaçırtmak. Bu yüzden çevresini sarmayın. Ona bir kaçış yolu bırakın. Sonra mızraklarınızla dürtüp bağırın. Birinizin üstüne gelirse o kişi geri çekilmeli ve diğerleri yaklaşıp mızrak batırarak onu geri püskürtmeli. Öyle yaparsak çekip gider."

"Sadece doğrult ve batır, değil mi?" dedi Malcolm.

"Evet."

Persephone, Boz'un bir kurt sürüsünü nasıl katlettiğini, sonra da içeride insan kokusu aldı diye orada kalıp taş bir kapıya saldırdığını hatırlayınca ayının *çekip gitme* ihtimalini merak etti. Boz'un gözde yiyeceği insan etiydi.

telegram kalktısım

Eh be, Konniger, gerçeği onlara neden söylemedin? Gitmelerine neden izin verdin?

Minna ayağa kalktı. Tasmasını çekiştirmek yerine arkasına döndü ve bazı seslere karşı hırlamaya başladı. Arkalarından çıtırtılar ve hışırtılar geldi, sonra karanlıkta çehreler belirdi.

Minna o anda yerinden fırladı. Dikkati dağılan ve hazırlıksız yakalanan Persephone kemeri tutamadı. Deri kayış ellerinden kaydı ve kurt hızla uzaklaştı. Gölgelere dalan Minna gözden kayboldu.

"Mari aşkına, Persephone!" dedi Konniger soluk soluğa. "Ne biçim bir tempo tutturuyorsun."

"Konniger?" dedi kadın, üzerlerine gelenler arasında onu fark edince.

"Beni gördüğüne şaşırdın mı?" diye sordu reis, koşar adımlarla açıklığa girerken. Etrafı Devon, Riggles ve çok sayıda Nadaklı'yla çevriliydi. Normalde arkadan bağladığı uzun saçları serbestçe uçuşuyordu. Persephone onu yıllardır tanırdı ama ormanın karanlığında bambaşka biri gibi gözüküyordu. Mızrağı elinde, göçük bir bakır göbekle ortası güçlendirilmiş büyük tahta kalkanı kolundaydı.

"Yardım etmeyeceğini sanıyordum."

"Etmiyor da," dedi Hegner, diğerleriyle beraber ay ışığına çıkarak. Leih mooruna sıkıca sarınmıştı ve sol elinde bir mızrak vardı. Grup onlara yetişmek için yolun büyük bölümünde koşmuş olmalıydı ve tek elli adamın yüzü terle kaplıydı. Hepsi de tıknefes olmuştu. Hegner mızrağını sıkıca tutarak Konniger ile diğerlerinden uzaklaştı. "Seni öldürmeye geldi."

"Ne?"

"Ah, Çotuk, şimdi taraf değiştirmek için hiç iyi bir zaman değil," dedi Konniger, ona tiksinti ve acımayla bakıp başını iki yana sallayarak.

"Burada neler oluyor?" diye sordu Persephone.

"Konniger herkese Fhreylerle işbirliği içinde olduğunu söylüyordu," diye, aldığı derin nefesler arasında açıkladı Hegner. "Bir karrel seçilmesini ve diğer kabile reislerinin gücünü çalmayı haklı gösterecek bir kriz çıkarmak için Nadak ve Dureya'yı sen yaktırmışsın."

Telegram kanalı

"Bu düpedüz delilik!"

"Ayrıca kocanın ölümünü senin planladığını iddia etti – av ekibindekilere Reglan'ı öldürmelerini ve suçu ayıya atmalarını emretmişsin."

"Bu mantıklı bile değil. Sen de oradaydın, Hegner. Ayıyla dövüştün. Senden elini aldı!"

Hegner başını iki yana salladı. "Hayır. Almadı."

Persephone gözlerini kırpıştırdı. Belki doğru duymamıştı. "Ne?"

"Kocan iyi dövüştü, Persephone." Hegner çotuğunu kaldırdı. "Ama hepimize karşı galip gelemezdi."

Persephone ona ağzı açık bakarken rüzgâr yukarıdaki yaprakları kımıldattı ve yere vuran mehtap huzmeleri yer değiştirdi.

Hegner o sessizlikte konuşmayı sürdürdü. "Beni, Sackett'ı ve Adler'ı seni öldürmeye gönderen de Konniger'dı. Bir *kaza* geçirmen için ikinci bir fırsat bekliyordu ama dahildan ayrılmadın ve seni duvarlar arasında öldürmek çok riskliydi. Sana Suri ile Maeve'den o nedenle bahsetti. Peşlerinden gitmeni ve ayının seni de öldürmesini umuyordu."

"Gece gece bu itiraflar neden?" diye sordu Raithe, Persephone'ye yavaşça mızrağını vererek. Kadın silahı titrek ellerle teslim aldı.

"Adler, Sackett, Krier, Holliman... hepsi de öldü."

"Eee?"

"Reglan'ın öldürülmesine onlar yardım etmişti." Hegner reisten tarafa tükürdü. "Krier'i ayı falan öldürmedi. Buna sahiden inanacağımı mı sandın? Benim de Boz'la karşılaşmam sadece zaman meselesiydi."

"Demek göründüğün kadar aptal değilsin," dedi Konniger. Uzun uzun içti, tulumunu indirdi ve ağzını sildi. Sonra başını iki yana salladı. "Şey, hayır. Sözümü geri alıyorum. Kaçıp gitmen daha akıllıca olurdu. O zaman yaşardın."

"Onlarla dövüşmenize yardım ederim," dedi Hegner, Persephone'ye. "Dahla döndüğümüz zaman senin lehine şahitlik eder ve neler olduğunu açıklarım. Herkese Konniger'ın Reglan'a nasıl ihanet ettiğini, ölümünü emredenin sen olmadığını söylerim. Sen de karşılığında tüm bunlardaki rolüm için beni affedersin."

Telegram Kanalı

Onlarla dövüşmenize yardım ederim. Persephone, Math'ın mızrağını iki eliyle birden sıktı. *Dövüşmemiz mi gerekiyor? Öyle kalabalıklar ki. Hemen buracıkta ölüp gideceğiz – Raithe ile Malcolm da.*

Yalvarmayı düşündü. Bu adamlardan çoğuna aşinaydı. Bazılarını çocukluğundan beri tanırdı. *Belki Konniger'ın yalan söylediğini açıklarsam...* Ama bu hiçbir işe yaramazdı. Konniger muhtemelen onlara en iyi toprakları, en iyi evleri ve canlarının çektiği kadınları vaat etmişti. Moya o yüzden Hegner'le sözlendirilmiş olmalıydı. Genç kadın bir mükâfattı.

"Demek anlı şanlı planın bu, öyle mi, Çotuk?" Konniger bir kahkaha attı. "Pek de matah değilmiş." Tulumunu Riggles'a geri fırlattı, sonra birdenbire kalkanının kenarıyla Hegner'e saldırdı.

Hegner darbeyi mızrağıyla karşıladı ve silahın sapı tahta panelle buluşunca tok bir gümbürtü çıktı. Öyle yaparken de geniş bir açık verdi. Dahl Rhen reisi fırsattan yararlanarak mızrağının taş ucunu Hegner'in göğüs kafesinin altına sapladı.

Persephone, Konniger'ın mızrağı sarsıp döndürmesini dehşetle seyretti. Silahın sapından aşağı akan kanlar Hegner'in leih moorunu sırılsıklam etti. Vücudu öldüğünün farkına varamayacak kadar şaşırmışçasına Çotuk birkaç saniye daha ayakta kalmayı becerdi. Sonunda gerçeği anlamış olacak ki eğreltiotlarının arasına yığıldı. Çaresiz, sulanan gözlerle önce Persephone'ye, ardından Konniger'a baktı. Bir nefes daha aldı, kasıldı, kan tükürdü ve hareketsiz kaldı.

Konniger cesedi süzdü. "Hep bir hayal kırıklığı oldun, Çotuk. Ama bir konuda haklıydın. O ayı seni de öldürecekti."

• ● •

Suri ile Maeve sırtlarını duvara vermişler, mağaranın gerisinde oturuyorlardı. Güneş saatler önce batmıştı ama dolunay sağdan sola doğru kayan soluk bir ışık huzmesiyle mağarayı aydınlatmayı başarıyordu.

"Yaptıklarından dolayı teşekkür ederim, Suri." Maeve dizleri üstünde doğrulup öne eğildi ve mağara girişini kocaman açılmış gözlerle seyretti. "Bunun benim için anlamını tahmin bile edemezsin. Öyle uzun zamandır lanetliyim ki. Tanrıların benden

telegram kanalı

nefret ettiklerine, beni cezalandırdıklarına inandım. Umurumda değildi. Başıma gelenleri hak ediyordum. Ama biricik kızımı, masum yavrumu da cezalandırmaları..."

Maeve gözlerini sildi ve sümkürdü. "Bunu ona nasıl yapabildiler? Elbette kendimi suçluyorum. Geri gelmemeliydim. Dahldan uzak durmalıydım. En önemlisi de Konniger'ın ne yapmayı planladığını öğrendiğimde bir heybe erzak alıp Menahan'a kaçmalıydım. Belki Mari öyle yapmamı istiyordu. Belki korkaklık ettiğim için bizi lanetledi. Çocuğumu alıp ormana bırakmalarına göz yumdum. Ama artık korkak değilim. Bana yıllardan beri ilk defa ümit verdin." Uzandı ve Suri'nin elini tutup sıktı. "Bunun için çok teşekkürler. Artık gözüm açık gitmem. Kızımın yüzünü bir kez daha görebilirsem affedileceğimi biliyorum. Tek isteğim onun iyi olduğunu, özgür ve güvende olduğunu bilmek."

Suri bunun daha önce hiç morvin kovmadığını söylemek için iyi bir zaman olduğu kanaatinde değildi. Ama fark etmezdi. Tura onu iyi eğitmişti. Akıl hocası iyi şans muskalarını, krimbal halkalarını ve tuzun doğadışı yaratıklar üstündeki etkisini açıklamıştı. Yüksek sesler gibi metal de iblisleri korkuturdu. Yanında ondan hiç olmadığı için metal hakkındaki bilgisi yararsızdı. Yine de böyle şeyleri bilmek güzeldi.

Tura'ya göre bir örümcek ağının yakınında uyumak kâbuslara yol açabilirdi ve düğümler insanların ortak bir görüşte buluşmalarını engellerdi. *İnsanların boşu boşuna tartıştıklarını görürsen saçlarında veya giysilerinde bir düğüm ara*, demişti Tura. *Onu çözersen anlaşmazlık bitiverir.*

İhtiyar mistik, Suri'ye ökseotu bileziklerin iyileşmeye yardım ettiğini ve kalktıktan sonra yatakta kalan izleri düzeltmenin önemini öğretmişti. Öyle yapmazsan bir cadı onları kullanarak seni lanetleyebilirdi. Tura anlatmadık şey bırakmamıştı ama Suri kişisel tecrübeden yoksundu. Maeve'le beraber beklerken kendine biraz fazla güvenip güvenmediğini merak etti.

Yola çıktıklarında Suri planının işe yarayacağından emindi... neredeyse emindi... emin sayılırdı. Fakat orada oturdukça kendine duyduğu güven gitgide azalmaktaydı. Tura onu eğitmesine eğitmişti ama Grin'in mağarasına asla adım atmamasını da tembihlemişti. Belki yaşlı mistik Grin'in bir morvin olduğunu ve

telegram kanalı

Suri'nin onunla mücadele edebilecek kadar güçlü olmadığını biliyordu.

Düşünceleri Maeve tarafından bölündü. "Bu kadar çok beklediğim için kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum ama Tura'nın vefatından dolayı başsağlığı dileklerimi kabul et. Sonra birkaç haftada o kadar çok şey oldu ki... eh, şimdiye kadar bir şeyler söylemem gerekirdi. Annen bilge bir kadındı."

"Tura annem değildi ki."

"Öyle mi? Ama ben sandım ki..." Maeve şaşırmış gibiydi.

Suri omuz silkti. "En iyi tahminimiz beni Nog'a götürmek isteyen krimballar tarafından beşiğimden çalındığımdı. Ama yolculuk sırasında bir şey oldu ve ya beni Tura'nın bulduğu ormanda düşürdüler ya da bir şekilde kaçıp ellerinden kurtuldum. Tura biraz garip olduğumu düşünürdü, o yüzden ikincisine daha çok ihtimal verirdi."

"Ne kadar korkunç," dedi Maeve, hakiki bir şefkatle. "Tura seni himayesine aldığında kaç yaşındaydın?"

"Bilmiyorum ama epey küçüktüm. Tura o zamanlar ufacık olduğumu söylerdi. O kadar küçükmüşüm ki ağlamasaymışım beni o yaprak yığınında göremezmiş. Anlaşılan üstümü başımı onlarla örtmüşüm. Her neyse, o kadar yüksek sesle ağlamışım ki beni çağlayanın kükremesi arasında bile duyabilmiş. Krimbalların beni o yüzden düşürmüş olabileceklerini düşünürdük – Kuzey Rüzgârı gibi uluyabildiğim için."

"Tura..." Maeve gözlerini kıstı. "Tura seni bir yaprak yığınının içinde... bir derenin çağlayanında mı bulmuş?"

Suri kafasını salladı. "Orayı bana göstermişti. Eskiden oraya gidip oturur ve düşüncelere dalardım. Merak ederdim, anlarsın ya. Krimballardan birini yakalarsam belki oraya nasıl geldiğimi söyletebilirim diye düşünürdüm. Ebeveynlerimi tanıyor ve beni neden aramadıklarını biliyor olabilirlerdi. Ama krimbalları yakalamak imkânsızdır – görmek bile çok zordur. Ancak göz ucuyla görür gibi olursun. Küçükken krimbalların beni çalmadıklarını, belki beni kurtarmış olduklarını hayal ederdim. Belki ebeveynlerim birer canavardı. Öldürülmüş de olabilirlerdi. Belki kendi iyiliğim için yanlarından alınmıştım. Annemin son nefesinde Wogan'dan yardım istemiş ve onun da krimbalları yollamış ol-

Telegram Kanalı

ması mümkündü. Beni onlara emanet edişini hâlâ gözümde canlandırabiliyorum. Wogan onlardan beni Nog'a değil de bana iyi bakacağını bildiği Tura'ya götürmelerini istemiş olabilirdi."

"Ya şimdi? Artık büyüdüğüne göre neye inanıyorsun?"

Maeve ona pürdikkat bakıyordu. Yaşlı kadın Suri'ye normalde uçarı biri gibi gelmişti. Karşısındaki konuşurken onu dinlemeyen veya en azından gözünün içine bakmayan türde biriydi. Fakat şu anda tüm dikkati Suri'ye çevriliydi ve o dikkatin yoğunluğu huzursuz ediciydi.

"Kısa süre önce, istenmeyen çocukların ormana bırakıldıklarını öğrendim. Umarım onlardan biri değilimdir." Suri yaşlı kadının bakışlarından hazzetmiyordu. Kadın, bir geyiğe böyle baksa onun saldırısına uğrardı. Ama herhalde Maeve davranışının farkında değildi. "Düşünüyordum da... şey... eğer Tura beni bulmamış olsaydı kızınla aynı kaderi paylaşabilirdim. Sanırım burada bulunmamın bir sebebi de bu. Tabii iblisin herkesi öldürmesini engellemekten başka."

"Kaç yaşındasın, Suri?" diye titreyen bir sesle sordu Maeve. Gözleri dolu doluydu.

"Bak ondan da emin değilim. Tura beni bulduğunda kaç yaşında olduğuma bağlı. Herhalde on dört civarı."

Maeve uzanıp Suri'nin ellerini tuttu. Tir tir titriyordu.

"Üşüyor musun?" diye sordu Suri.

Maeve kızı ayağa kaldırdı. "Bu mağaradan çıkmamız lazım. Hem de hemen!"

Maeve onun elini tutup asılmaya başlarken ışık değişti.

Mağara ağzından giren ay ışığının kesilmesiyle karanlığa boğuldular. Hemen sonra koca ayının dış hatları belirdi ve neredeyse tüm girişi doldurdu. Yaratık bir adım içeri girdi, tereddüt etti, ardından kükredi. Çıkan ses sağır ediciydi.

Grin orada olduklarının farkındaydı. Bunu büyük ihtimalle daha içeri bile girmeden anlamıştı ve Suri ayının davetsiz misafirlerden hoşlanmadığından emindi. Dev pençeler toprağı ezdi, tırnaklar kayalarda tıkırdadı. Grin yavaşça yaklaştı, sonra tekrar kükredi. Maeve haykırarak kollarını Suri'ye doladı ve ağlayarak kızı sıktı. "Hayır!"

"Grin tuza ulaştığında kızının ismini seslenmeyi unutma,"

telegram kanalı

diye fısıldadı Suri. Bunu Maeve'e daha önce iki defa söylemişti ama önceki cesareti ayının karşısında kaçıp gitmiş gibi gözüktüğünden bir kez daha tekrarlamakta fayda vardı. Aslında Maeve'in sergilediği korkaklığı mazur görmek kolaydı. Suri bile kuşku duymaya başlıyordu.

Grin seke seke hücuma geçti ve ininin hemen önünde –Suri'nin serptiği tuz hattının tam üstünde– durdu.

"Şimdi!" dedi Suri kadına. "Zamanı geldi."

"Suri!" diye haykırdı Maeve.

"Hayır, beni değil. Kızının adını seslen. Shayla'yı çağır."

Grin kükreyerek şaha kalktı. Başı mağaranın tavanına değdi ve bedeni çıkışı tıkadı.

Maeve, Tura'nın değneğini Suri'nin ellerinden kaptı. "Kaç!" diye bağırdı mistiğe. Sonra değneği başının üstüne kaldırdı. "Geri çekil! Geri çekil, seni gidi alçak yaratık! Kızımı alamazsın!"

Suri yaşlı kadının yanında cüce gibi kaldığı ayıya doğru yürümesini hayret ve huşu içinde seyretti. Grin başını sallayarak homurdandı. Maeve sağlam bir darbe indirdi. Tura'nın değneğini böğrüne yiyen ayı ön pençelerinden birini yaşlı kadına savurdu. Maeve çekiçle vurulmuş bir yumurta misali dağıldı. Uzun ak saçlar ve bir elbise yere düştü.

Ayı tekrar şahlanıp Suri'ye –son işgalciye– kükredi.

Olmadı. Tuz hiçbir işe yaramadı. Maeve dellendi ve kızının ismini unuttu. Bu tam bir felaket.

Mistik yapabildiği kadar geri çekilerek sırtını arka duvara dayadı. Kaçacak, gidecek, sığınacak, saklanacak hiçbir yer yoktu.

Hep haklıydın, Tura.

Ayı Maeve'in sessiz, kıpırtısız cesedini kokladı, sonra hücuma geçti. Devasa kürk ve kas yığını kayaları oyan pençelerin itişiyle paldır küldür yol aldı. Nefesini tutan Suri kayanın içine girmeye çalışırcasına başını arka duvara çarptı.

telegram kalkışun

BÖLÜM 25

Kapana Kısılıyken

O meşhur yeri sıklıkla aradım. Onu kendi gözlerimle görmek, kenardan bakarak kendimi sınamak istedim. Ama asla bulamadım. O orman iyisiyle kötüsüyle sır saklamayı iyi bilirdi.

–Brin'in Kitabı

telegram kanalı

"Malcolm, Persephone," diye seslendi Raithe. "Kurtlardaki gibi."

İkisi de onun ne kastettiğini anladılar ve sırt sırta verdiler. Persephone sırtındaki kalkanı indirip sol kolunu kayışlardan geçirdi. Enarmeler daha iri kullanıcılar için yapılmıştı ve Persephone deri tutamağa yetişemiyor, ona ancak parmak uçlarını değdirebiliyordu. Diğer elinde tuttuğu efsanevi mızrak da fazla büyük, fazla ağır geliyordu.

"Dövüşmeyi bilmiyorum," diye omzu üstünden fısıldadı.

"Ben de," diye itiraf etti Malcolm.

"Fark etmez," karşılığını verdi Raithe. "Çok kalabalıklar. Öleceğiz."

Adamlardan bazıları bunu duyup gülümsedi. Ay ışığında, sırıtan gulyabanilere benziyorlardı. Persephone delikanlının karşı taraf kendine aşırı güvensin diye böyle konuştuğunu, bunun bir hile olduğunu umuyordu ama herhangi bir güvenceye ihtiyaç duyarmış gibi gözükmüyorlardı. Hödüklerin hiç acelesi yoktu. Tulumlarından yine birkaç yudum içtiler, sonra ağır ağır yayılmaya başlayarak onları kuşattılar. Aralarında gülüşerek kalkanlarını kollarına taktılar. Persephone simalardan çoğunu tanımıyor, tanımak da istemiyordu. Bunlar Nadaklı adamlardı ve gözlerinde delilik vardı. Persephone aynı deliliğe kıtlık sırasında da rastlamıştı.

Nadaklılar açlık çekiyorlardı ama o açlık intikam açlığıydı – ister Persephone'den, ister başkasından alınacak olsun.

Derick'in oğlu Devon'a baktı, adam yetenekli bir oduncuydu. Sekiz yıl önceki güz şenliğinde delikanlıyı buzağısından dolayı birincilikle ödüllendirmişti. Devon o zamanlar on iki yaşlarındaydı. Nişanı onun başına koyduğunda oğlanın nasıl gülümsediği Persephone'nin daha dün gibi aklındaydı. Devon dişleri yamuk ve feci şekilde ayrık olduğu için nadiren gülümserdi ama o gün kendini tutamamıştı. Pespembe yanaklar, eğri büğrü dişler ve ineğinin boynuna attığı kolu – onu işte böyle hatırlıyordu. Devon şimdi de sırıtıyor, aynı çarpık dişleri sergiliyordu ama gözlerinde mutluluk değil sadece öfke mevcuttu.

"Burası kurtların saldırdığı yere yakın," dedi Raithe. "Şelale solunda, Seph. Hatırlıyor musun?"

"Evet."

Konniger etraflarından dolaşarak Persephone'yi karşısına aldı. Mızrağının ucundan Hegner'in kanı damlıyordu.

Kolay hedefi mi seçiyorsun? diye aklından geçirdi Persephone. *Ne kadar da cesur bir reismişsin!*

"Bu şahsi bir mesele değil, Persephone," dedi Konniger ona. "Seninle evlenmeyi bile düşündüm ama zaten bir karım var. Ve Tressa... eh, Tressa'yı tanırsın."

Güneydoğuda bir ayının uzaktan gelen kükreyişi duyuldu. Ses karanlık ormanda tüyler ürperticiydi. Kükreme üç kez gümbürdedi.

Konniger sesin geldiği tarafa göz atıp gevrek gevrek güldü. "Sanırım çok geç kaldınız." Sonra durup Raithe'e odaklandı. "Thurgin, şunun soluna geç; Devon, sen de sağına. Diğer ikisi bekleyebilir; asıl sorun o. Unutmayın, çok hızlı. Aynı anda saldırmamız lazım. Karşımızdaki bir ayıymış gibi."

"Bakıyorum adil dövüşmek gibi bir derdiniz yok," diyen Malcolm mızrağını sarsakça doğrulttu ve Reglan'ın kalkanını havaya kaldırdı.

Persephone adamın konuşacak cesareti nereden bulduğunu bilmiyordu. Dehşet içindeydi. Hegner'in ölüsüne bakıp Konniger sivri taş ucu kendi bedenine de batırdığında neler hissedeceğini merak etti.

telegram kanalı

"Adil mi?" karşılığını veren Konniger eski kölenin boynundaki tasmayı gösterdi. "Bir köle olduğun için *adil* gibi saçma sapan kavramları aştın sanıyordum. Üçünüzün birden etrafını sarmanız ayı için adil olur mu? Bu da aynen öyle. Tehlikeli bir ayıyı ve iki yavrusunu öldürüyoruz."

"Tereddüt etme, Seph," dedi Raithe, adamlar yayılmayı sürdürürlerken. "Suri gibi nara atmayı unutma."

Persephone delikanlının ne demek istediğini ve ayrıca öyle bir girişimin neye mal olacağını biliyordu. "Olmaz, yapamam."

"Bizi değil, seni istiyorlar," dedi Raithe.

"Haklı," dedi Malcolm kadına.

Konniger mızrağını sıkıca tutarak arayı kapattı. Diğerleri de onu örnek alarak Raithe'in etrafındaki halkayı daralttılar.

"Şimdi!" diye bağırdı Raithe.

Çıkışı Malcolm hariç herkesi irkiltti. Eski köle dövüş konusundaki tecrübesizlik itirafına rağmen Persephone'nin marifetli bulduğu bir hamleyle mızrağını sapladı. Mızrak ucu adamlardan birinin çıplak omzunu deşti ve adam çığlık atarak geri çekildi. Malcolm bunu Konniger'ın üstüne son sürat koşarak izledi ve Reglan'ın koca kalkanıyla çarptığı gibi onu yere devirdi.

Önünde bir gedik açılan Persephone hem kalkanını hem de mızrağını atıp koştu. Silahlar onu yavaşlatmaktan başka bir işe yaramazdı. Kaçabilirse belki Raithe ile Malcolm'ı rahat bırakırlardı. Nasılsa ümit etmekten zarar gelmezdi.

Arkasından gayret ve acı bağırışları yükseldi. Bir tahta çatırtısı ve bir diğer çığlık işitti. Ses Malcolm'dan, hatta Raithe'den çıkmış olabilirdi ama Persephone dönüp bakmaya, hızını azaltmaya cesaret edemedi. İzlediği mehtaplı patika onu yuvarlak başlı eğreltiotlarının ve şırıltılı derenin olduğu o tanıdık havzaya ulaştırdı. Balçıkta kaymamak veya gevşek bir taşa basmamak için dua eden Persephone etrafına sular sıçratarak dereden geçti. Su yüzüne de sıçrayarak görüş alanını kısıtladı. Yine de karşıya kazasız belasız ulaştı, sağlam zemine adım attı ve koşmayı sürdürdü.

Daha dereden birkaç adım uzaklaşmıştı ki birinin sulara girdiğini duydu. "*Benden* kaçamazsın, kaltak!" diye bağırdı Konniger.

Hemen arkasındaki topraktan şapır şupur ayak sesleri geldi.

Persephone yapabildiği kadar hızlı koşuyordu fakat mızrak ve

Telegram Kanalı

kalkan taşımasına rağmen Konniger daha hızlıydı. Adımlarının seri patırtısı onunkilere gitgide yaklaştı. Aldığı koca koca soluk-ları yükseldikçe yükseldi. Persephone mızrağın ucunu sırtında hissetmeyi bekledi. Onun yerine adamın küfrettiğini ve ayağının kaydığını işitti.

Belki düşmüştür.

Konniger düşmemiş ama durmuştu. Şelalenin kenarına var-mışlardı.

Persephone aşağı atlarken nara atmayı tümüyle unuttu.

• ● •

Mağara duvarına kısılı kalan Suri panikledi. Düşünemiyor, kıpır-dayamıyordu. Tekrar tekrar özür dilemekten başka aklından hiç-bir şey geçmiyordu. *Üzgünüm, Tura. Haklıydın.* Kilitlenmiş bey-niyle dev boz ayının paldır küldür yaklaşmasını seyretti. Her şeyi bütün detaylarıyla görebiliyordu. Grin inip kalkarak, arka patileri öndekileri takip ederek ona doğru koştu. Pençeleri uzanıp da top-rak zemine oluklar açarken sırtındaki kaslar dalgalanıyordu. Başı bedenine kıyasla küçük gözükse de uzun burnuyla kocamandı. Ayı kükreyerek dört dişini meydana çıkardı. Bunların uzun olan-ları yukarıda, daha küçükleri aşağıdaydı. Dördü de Suri'nin başı-nı tek lokmada yutabilecek kadar geniş bir ağzın içindeydi.

Nefesini tutan Suri ayının kendisini pençeleyeceğini mi, ısıra-cağını mı, yoksa ezeceğini mi merak ederek mağaranın arka du-varına iyice yaslandı. Grin herhalde kaya duvara çarpmak gibi bir arzusu olmadığından yavaşladı.

İşte o anda beyaz bir leke hızla ayıya çarptı.

"Minna!" diye şok geçirerek bağırdı Suri.

Kurt, Grin'in sağrısına yapıştı ve kürkünü ısırarak oraya tu-tundu. Fakat ayının hızla dönmesiyle serbest kaldı ve mağara bo-yunca uçtu. Bir çığlıkla böğrünün üstüne düştü ama tekrar ayağa fırladı. Başını indirdi, tüylerini kabarttı, patilerini yere sıkıca bas-tı ve deve bakarak hırladı.

Grin kükreyerek karşılık verdi.

Suri duvardan ayrıldı. "Kaç, Minna! Kaç!"

Minna'nın öyle bir şey yapmayacağını biliyordu. Kurt konak-

Telegram Kanalı

taki kapıyı kırmış ve dahlın duvarını aşıp buraya kadar gelmişse onu korumak uğruna canını verirdi.

Kurt sırtını kabartıp hırıldarken Suri dünyadaki tek dostunun öleceğini anladı. Kendi kanlı sonunun hemen öncesinde aklına gelmeyen şey, Minna'yı kurtarma çabasında kendini belli etti.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu Tura. O aval aval bakarken ateş ışığı yüz hatlarına vuruyor, küçük evlerinde gezinen gölgelerle beraber titreşip dans ediyordu.

Suri omuz silkti. "Bir ateş ruhundan gelmesini istedim, o da geldi. Öyle değil mi?"

Tura kafa salladı ama her şeyi bilen yaşlı kadının şaşkın, kaygılı, hatta korkmuş bir hâli vardı. Korktuğu şey ateş değil Suri'ydi. Bu gerçek, bir kıza bir ateşe çevrilen gözlerinden okunuyordu.

Neden?

Bu müstesna soru uzun yıllar Suri'nin aklından çıkmamıştı.

Tura çubuk ve ip kullanmadan ateş cinlerini çağıramıyorsa bile ne fark eder? Bir kamp ateşi veya fener yakmanın nesi korkutucu ki?

Cevabı bulması yıllar sürmüştü. Arion'un bir goblinin saldırısına uğramasını, Minna'nın üstüne yürüyen Grin'in gözlerindeki ölümcül bakışı görmeyi gerektirmişti. Fakat Suri nihayet anladı.

Ayıya odaklanarak ellerini hızlı hızlı birbirine sürttü ve tanrıların kelimelerini telaffuz etti. Avuçlarını yapabildiği kadar sertçe birbirine vurdu. Çıkan şaklamayla yüzünü ekşitti. Grin'deki etkisiyse çok daha dramatikti.

Ayı alevlere boğuldu.

Ateş ayaklarında başladı. Turuncu-sarı diller kıllı bedeni yalayarak çabucak yükseldi. Mağaranın arka kısmındaki hava emilirken Suri dev bir kuşun tek bir kez kanat çırpışına benzer bir ses duydu. Tenine sürten havanın geçişini hissetti de. Derin bir nefes alan ateş büyüyerek hayvanı göz kamaştırıcı bir ışık ve yakıcı bir ısı sütunuyla sarmaladı.

Grin dev bir meşaleye dönüşürken Minna geri kaçtı.

"Minna!" diye haykırdı Suri. "Buraya gel!"

Kurt yanarak toprak zeminde yuvarlanan ayının etrafından koştu ve ezilmekten son anda kurtuldu. Kürkündeki alevlerin çoğunu söndüren Grin korkunç bir sesle inledi. Silkindi ve çaresizce mağaradan dışarı kaçtı.

telegram kanalı

Suri kollarını kurdun kıllı boynuna doladı. "Sağ ol, Minna! Beni kurtardığın için sağ ol!"

Minna ağırlığını kıza verdi ve *iyi olmana sevindim ama daha sonra kesinlikle oturup konuşmamız gerekecek* dercesine gözünü ona dikti. Kurdun boynunda ucu yere sürten bir kemer vardı. "Ne zamandan beri deri takıyorsun?"

Suri o anda Maeve'i hatırladı.

• ● •

Raithe'in tek bildiği, Persephone'nin adamların arasından sıyrılıp ağaçların arasına kaçtığıydı. O ve Malcolm, ona ellerinden gelen en iyi fırsatı sunmuşlardı. Raithe bu konuda kendini iyi –hem de şaşırtıcı derecede iyi– hissediyordu. Sanki hayatında ilk defa dişe dokunur bir iş başarmıştı. Babası onun bu aptallığına burun kıvırırdı ama Raithe annesi ile kız kardeşinin gururlanacakları fikrindeydi.

Konniger'la çarpışmasını atlatan Malcolm mucizevi bir şekilde geri gelmiş ve sırtını bir kez daha onunkine dayamıştı. Eski köle, şimdiki öykücü başı durumu iyi idare ediyordu.

Raithe, Persephone'nin yere attığı mızrağı alıp fırlatmış ve adamlardan birini devirmişti. Sonra Shegon'un kılıcıyla üç mızrağın ucunu biçmiş ve bir kalkanı ikiye ayırmıştı. Kalkanı taşıyan adam o kadar korkmuştu ki düşmüş ve arkasındaki arkadaşını da devirmişti. İki mızrak atılmıştı. Biri onun ve Malcolm'ın başlarının üzerinden uçup gitmiş, diğeri Dherg rulundan aldığı şatafatlı kalkana çarpıp sekmişti.

Raithe avazı çıktığı kadar uluyarak topunu birden geri sıçrattı. Geriye altı adam kalmıştı. Ayrıca o ve Malcolm sadece iki kişi olsalar da Tanrı Katili'nden ve onun bir tanrı gibi giyinen tuhaf dostundan korkan grup dehşet içindeydi.

"Konniger nerede?" diye seslendi biri. "Yoksa öldü mü?"

Grup duraklayıp toparlandı. İkisi fırlatılan mızrakları aramaya giderek diğer dördünü onların başında bıraktı. Hiçbiri bundan mutlu olmuşa benzemiyordu.

"Ne âlemdesin?" diye Malcolm'a sordu Raithe.

"Fevkalade!" dedi eski köle soluk soluğa. "Ayı avlamak hep kadar eğlenceli midir? Eğer öyleyse bir daha hiç avlamayalım."

Telegram Kanalı

"Bu sefer muhtemelen sana saldıracaklar."

"Harika! Bir tavsiyen var mı?"

"Dua et."

"Hangi tanrıya?"

"Hepsine."

Delikanlı Dherg kalkanını ve Shegon'un kılıcını sıkıca kavradı, sonra Konniger'a bakındı. Reisi hiçbir yerde göremedi. "Konniger'ı öldürdün mü?"

"Sadece yere devirdim," diye yanıtladı Malcolm. "Sanırım kaçtı."

Etraflarını kuşatan adamlar Raithe'in beklediğinden daha fazla tereddüt ediyorlardı. Bazıları arkalarındaki ağaçlara göz atıyor, büyük ihtimalle Konniger'ın onları neden Tanrı Katili'yle yalnız bırakıp gittiğini merak ediyordu.

"Bize epey bir istirahat molası veriyorlar," diye fısıldadı Malcolm. "Şikâyet ettiğim yok ama bu normal mi?"

Karanlıkta, adamlardan birinin daha önce mızrağını fırlattığı yerin yakınında bir çığlık koptu.

"Palton?" diye seslendi başka bir adam ve sesin geldiği tarafa koştu. Hemen sonra dallar çatırdadı ve aynı adam fırlatılmışçasına havada uçarak geri geldi. Raithe'in solundaki bir ağaca çarpıp sekti ve yere serildi.

Adamların onlara olan tüm ilgilerini kaybetmeleriyle Raithe ile Malcolm'ı esir eden halka dağıldı. Raithe'den sadece birkaç adım uzaktaki biri çığlık atarak yere düştü. Bunun ardından diğerleri dört bir yana kaçıştılar. Raithe çevrelerindeki ağaçların karanlığında hiçbir şey görmüyordu. O ve Malcolm kulak kesilerek beklediler. Dal çatırtılarını daha başka çığlıklar izledi.

"Sanki orman onları yiyor," diye omzu üzerinden fısıldadı Raithe. Sırtını Malcolm'a daha sıkı dayadı ve neyle karşılaşacağını bilmeden mehtaplı karanlığa göz gezdirdi.

Ağızlarını kocaman açan canavarımsı ağaçlar? Açlıktan göz dönmüş hayvanlar?

Gözlerini her çıtırtıya veya hışırtıya çevirerek beklediler. Sesler birkaç dakika içinde azaldı, sonra tamamen kesildi. Geriye bir tek yaprakların rüzgârda hışırdaması kaldı. Cırcırböcekleri bile suskundu.

telegram kanalı

Raithe ve Malcolm silahlarını havada tutarak sırt sırta beklemeyi sürdürdüler. Raithe eski kölenin nefes alıp verdiğini, başını sağa sola çevirdiğini hissedebiliyordu.

"Korkuyor musun?" diye fısıldadı Malcolm.

"Birazcık."

"Ben de – birazcık."

Karanlıkta en ufak bir ses çıkarmayan silik suretler belirdi. Raithe'in aklına gelen ilk şey hayaletler oldu. Hayaletler, gulyabaniler, öcüler veya–

"Umarım onlarla dost değildin, Tanrı Katili," dedi Nyphron.

Yüz hatlarına vuran ay ışığında yaklaşan Fhrey'in saçları gümüşe çaldı. Raithe adamın elinde tuttuğu kılıcını gördü. Metal koyu bir renkle lekelenmişti. Sebek mehtapta ışıldayan Tibor ve Nagon'la beraber yanında yürüyordu.

"Hayır, pek sayılmaz." Raithe etobur çam ağaçları görmemekten memnunsa da Fhreylerin daha iyi bir alternatif olduklarından emin değildi. Tıpkı tanıdık bir köpeğin dişlerini göstermesi gibi, ellerindeki kılıçlarla huzur verici bir etki yarattıkları söylenemezdi.

"Güzel." Nyphron gülümsedi. Kılıcını sildikten sonra kınına soktu. "Dövmeli ufaklığı arıyoruz. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Suri mi? Niye? Ne yaptı?"

Nyphron omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok ama Arion –hani köle dostunun taşla başına vurduğu kadın– nedense onu bulup korumamızda ısrar ediyor. Anwir izini buraya kadar sürdü. Onun da bu hengâmenin bir parçası olduğunu sanıyordum." Fırlatılmış ölü adamı işaret etti.

Fhreyler oraya kimseyi öldürmek için gelmemişlerdi. Konniger'ın adamları yollarına çıkmıştı, hepsi bu. Raithe biraz gevşemeyi göze alıp kılıcını ve kalkanını indirdi.

"Biz de onu arıyorduk," dedi. "O taraftaki bir mağarada olduğunu düşünüyoruz." Shegon'un kılıcıyla mehtaplı patikayı gösterdi.

Nyphron bakıp kafa salladı. "Öyleyse yola koyulsak iyi olur."

Tüm Fhrey grubu bir balık sürüsü gibi hareketlendi ve kaşla göz arasında ortadan kayboldu.

Teleram Kaktüsüm

"Bekleyin!" diye bağırdı Raithe. "Persephone'yi gördünüz mü?"

Cevap gelmedi.

"Ya Konniger'ı?"

Tek duyulan sessizlikti.

Raithe ile Malcolm mehtaplı kayranda, ayaklar altında ezilmiş o halkanın içinde yapayalnız durdular. Önce birbirlerine, sonra da yerdeki cesetlere baktılar.

"Hayattayız," diye hayretle belirtti Malcolm.

"Ya Persephone?" Raithe kadının ölüsüne denk gelmekten korkarak etrafta dolanmaya başladı.

"Kaçtı." Malcolm ağaçları işaret etti. "Ormana girdiğini gördüm. Sanırım durumu iyi. Rula ulaştıysa güvende demektir."

Raithe başını iki yana salladı. "Rula gitmedi."

"Sen neden bahsediyorsun? Ona öyle yapmasını söyledin."

"O kadını azıcık tanımışsam kendisine söylendiği gibi davrandığını hiç sanmam."

"Sence Suri'nin peşinden mi gitmiştir?"

"Buraya onun için geldik, değil mi?" Raithe, Fhreyleri takibe koyuldu.

"Ama ya öyle yapmadıysa? Ya rula gittiyse?"

"Öyleyse güvendedir ve Suri'nin rehberliğinde gidip onu orada arayabiliriz, değil mi?"

Malcolm ikna olmuşa benzemese de başını salladı ve Raithe'in peşinden ağaçların arasına daldı.

• ● •

Su geçen seferki kadar soğuktu.

Persephone karanlıkta ne tarafa yüzeceğini bilemeyeceğinden korktu fakat yüzeye çıktığında arkasındaki şelalenin sesine doğru bacak çırptı. Elinden geldiği kadar hızlı yüzerek göletin kenarına varması uzun sürmedi. Tam güvende olduğunu düşünürken Konniger sulara daldı.

Reis belli ki Kavruk ile onun kurt sürüsünden daha akıllı veya daha azimliydi.

Persephone kendini karaya çekti. Üstünden sular damlayarak

telegram kaktüsün

şelalenin arkasındaki yarığa doğru giderken eteği bacaklarına yapıştı. Konniger ona doğru yüzüyordu ve Persephone koşma dürtüsüne direnerek paniğe kapılmamaya çalışıyordu. Kaygan taşların üstünde koşmanın tehlikelerini çok iyi biliyordu.

Konniger su kenarına ulaştı.

Nasıl bu kadar hızlı olabiliyor?

Konniger nereye gittiğini bilmese de aralarındaki mesafeyi kapatıyordu.

Ay ışığı şelalenin arkasına girmiyor, zifiri karanlık yarığa hiç ulaşmıyordu. Persephone buz gibi parmaklarını düzgün kayalarda gezdirdi. Elleri gözleri hâline geldi ve uzattığı kollarıyla koridorda ilerledi.

Kapı ancak tepedeki elmas biçimli yere bastırırsan açılır. Dışarıda sembol falan yoktur. Sade azıcık çıkıntı yapan bir taş vardır. Onu bulmak için elinle biraz yoklaman gerekir...

Persephone iki elini birden sol duvarda boydan boya gezdirdi. Çıkıntı yapan herhangi bir kusur bulmak için avuçlarını çaresizce kaldırıp indirdi.

"Burada mısın, Persephone?" Konniger'ın sesi ona neredeyse çığlık attıracaktı.

Gürültü yapmamaya, karanlıkta saklanmaya çalıştı ama solumasını durduramadı.

"Seni duyabiliyorum," dedi adam. "Kalp atışların kulağıma kadar geliyor. Kalbin gümbür gümbür atıyor, öyle değil mi, Seph? Sana Seph dememin sakıncası yoktur herhalde? Dureyalı'nın sana öyle dediğini duydum. İkiniz sevgili misiniz? Hakkınızdaki öyküyü uydurmuştuk ama belki yanılmamışızdır. O artık ölü. Diğeri de."

Nerede bu? Nerede bu?

Persephone ellerini ulaşabildiği her noktada kaydırarak yüzeyi karış karış tarıyordu.

Neredesin, seni gidi kuul taş!

"Burada hiçbir çıkış yok, değil mi, Seph? İyisi mi vazgeç. Elimi çabuk tutarım. Ortada şahsi bir şey yok. Cidden, sana saygı duyuyorum. Daha önce konaktayken yalan söylemiyordum. Bir balta kadar keskin zekâlısın. Sorun da o zaten. Reglan'ı bir ayının öldürdüğü masalını yutmadığını biliyordum. Adamlarını hazır

telegram kanalı

ettiğini görebiliyordum. Ölümümü emretmen sadece zaman meselesiydi. Biraz fazla bekledin, hepsi bu. Birkaç saat daha geçseydi karanlıkta saklanan ben olurdum. Raithe'den, Nyphron'dan ve belki o çirkin goblinden kaçmaya çalışırdım. Roller değişseydi beni hiç uzatmadan öldürürdün, değil mi? Bu işi uzatmanın bir anlamı yok. Elan ve Eton üstüne yemin ederim ki gırtlağını çabucak keseceğim. Reglan'a o kadarını borçluyum, anlarsın ya?"

Karanlıkta tir tir titreyen Persephone adamın taş zeminde ayaklarını kaydırarak santim santim yaklaştığını duyabiliyordu. Konniger artık o kadar yakındı ki giysilerinden damlayan suların şıpırtısı kulağına kadar geliyordu. Ayak başparmağı koridorun sonuna değdiğinde sanki içi boşaldı. Persephone artık bir insanın olup olabileceği kadar köşeye sıkışmıştı.

telegram kaktusun

BÖLÜM 26

Şelalenin Altında

O gece ormanda birden fazla katil, ertesi günse çok daha fazla hayalet vardı.

–Brin'in Kitabı

Maeve kıpırdamamıştı.

Suri kurduna sarılarak eskiden yaşlı bir kadın olan buruşuk giysi yığınına baktı. Ak saçları bir yelpaze misali açılmıştı. Suri avucu yukarı bakan bir elin parmağını ve elbisenin altından çıkıntı yapan bir bacağın solgun derisini gördü. Maeve'in nabzını yoklaması gerekiyordu ama bunu yapmaktan, Minna'yı bırakmaktan, ayının nasıl bir iş çıkardığını görmekten korkuyordu. Hem de ne korkmak. Minna'nın kürküne yapışmış elleri zangır zangır titriyordu. En son Tura'yı bahçede yüzükoyun yatarken bulduğunda bu kadar korkmuştu. Ama şimdiki daha beterdi. Suri bu sefer eve gelip de uyumak için aptalca bir yer seçmiş gibi gözüken bir kadınla karşılaşmamıştı.

Minna'ya sarılırken kendini güvende hissediyordu – en azından o anda hissedebileceği kadar. Hiçbir şey bir kurda sarılmak kadar güven verici değildi ama Maeve'i kontrol etmesi lazımdı. Yaşlı kadın hâlâ yaşıyor olabilirdi. Tabii yaşasa da fark etmezdi. Ölse daha iyiydi. Ölmediyse Suri'nin onun için yapabileceği fazla bir şey yoktu.

"Burada bekle," dedi kurda ve titrek bacaklar üstünde yerden kalktı.

Maeve'e doğru yalpaladı. Yolunun üstünde Tura'nın değneğini aldı. Onun faydası dokundu. Sonra yaşlı kadının yanında diz

telegram kanalı

çöktü. Tüm o ak saçlar Maeve'in yüzünü örtüyordu. Suri elini uzatıp saçları araladı.

Maeve gözlerini açtı.

Suri elini hızla geri çekti. "Öldün sanmıştım!"

Yaşlı kadın gülümsemeye başardı – sadece dudaklarıyla değil gözleriyle de. Suri'ye bakarken yüzünde güller açtı.

"Çok üzgünüm," dedi Suri. "Planım işe yaramadı. Neden bilmiyorum. Her şeyi doğru yaptım – eminim. Tura böyle şeylerde becerikli olduğumu söylerdi ve öyleyim de. . genellikle. Goulganların mantarlara dadanmalarını hep engelledim. Korunma büyülerim onunkilerden bile daha etkiliydi."

Maeve bir elini kaldırmak için çabaladı. Onu yerden ancak birkaç santim yükseltebildi. Eli orada titreyerek asılı kaldı. Suri uzanıp onu tuttu.

"Sorun değil. Sorun değil," diye incecik bir sesle fısıldadı Maeve. "İşe yaradı."

Suri anlamadı. "Yaradı mı?"

Mağaraya bakınarak Maeve'in kızını aradı. Çıplak bir bebek veya belki bir genç kız görmeyi beklese de içeride yalnızca Minna vardı. Daha önce hiçbir kötü ruhu kovmamış olan Suri'nin neyle karşılaşacağına dair fikri yoktu. Maeve'in kızının serbest kaldığı anı gözden kaçırmış olması mümkündü. Sonuçta bir sürü şey yaşanmıştı. Belki işi başaran ateş olmuştu. İşte bu mantıklıydı. Ateş iblisin dikkatini dağıtmış ve tuzun yapması gerektiği gibi kızın ruhunu zorla dışarı çıkarmış olabilirdi. Belki de Suri ateşin parlaklığından dolayı dönüşümü görememişti.

E o zaman çocuk nerede?

Mağaraya bir kez daha bakınan Suri yine hiçbir şey bulmadı.

"Onu görmüyorum," dedi. "İşe yaradığından emin misin?"

Maeve'in titreyen parmakları onunkileri sıktı. "Onu görebiliyorum. Güvende ve... ve öyle güzel ki. O kadar..."

Parmakları titremez oldu. Gözlerinin feri söndü ama o tebessüm, o kocaman sırıtış yerini korudu.

• ● •

telegram kanalı

Persephone adamın nefesini duyabiliyordu. Konniger soluk soluğaydı.

Gidecek hiçbir yeri kalmayan kadın dizlerini kırıp yere çömeldi. Kendini tortop ederek mümkün mertebe küçülmeye çalıştı Planı çocukçaydı ama elinde kalan tek umut buydu.

Belki elini uzatıp yarığın sonuna değer ve kaçtığımı zanneder Buraya girdiğimden bile şüphe duyabilir.

Sesli olarak dua etmeye bile cesareti yoktu. İçinden Mari'ye yalvararak kendisini kurtarmasını, saklamasını–

"Burası amma da darmış. Burayı nasıl buldun?"

Persephone fazlasıyla seri ve gürültülü olan soluklarını boğmak için ellerini yüzüne kapattı. Havaya ihtiyaç duyuyor diye vücuduna sövüp saydı. Acaba Konniger kalp atışlarını gerçekten duyabiliyor muydu? Kalbinin sesi kendi kulaklarına ürkütücü derecede yüksek geliyordu.

"Aşağıda bir gölet olduğunu biliyor muydun, yoksa atlayıp da dua mı ettin? Bahse varım uçurumu görmemişsindir bile. Çığlık atmamandan etkilenmedim desem yalan olur."

Persephone iyice yaklaşan adamın ayak hışırtılarını açıkça duyabiliyordu. Kolunu uzatsa ona dokunması işten bile değildi.

"O mızrak yanında değil ya, Seph? Hayır, şansıma onu düşürdün. Yoksa bu–"

Şapırt!

Ses dışarıdan geldi.

Raithe bu!

Delikanlı bir şekilde kaçmayı başarmış ve peşlerine düşmüştü. Tek bir şapırtı, Malcolm'ın yaralandığı veya öldüğü anlamına gelirdi. Veya belki ayrılmışlar ve eski köle Suri'yi kurtarmaya gitmişti. Önemli olan Raithe'in onu kurtaracak olmasıydı.

Konniger durdu.

"Thurgin? Devon?" diye bağırdı. Persephone'nin yanı başındaydı ve sesi o kadar yüksekti ki kadın dehşetle irkildi. "Siz misiniz?"

Gelen Raithe olmalı! Öyle olmalı! Öyle olmalı!

Persephone bağırmak, delikanlının ismini haykırmak istiyordu ama Konniger öyle yakındı ki. Beklemesi, kendini zemine yapıştırması, saklanıp Raithe'e zaman kazandırması lazımdı.

telegram kaktüsün

Şapırtılar artarak devam etti.

"Kim o?" diye soran Konniger'ın sesi artık daha güvensizdi. "Kim var orada?"

Yine cevap gelmedi.

Eğer bu Raithe'yse neden konuşmuyor?

Konniger'ın döndüğünü, bir adım ve sonra bir adım daha uzaklaştığını duydu. "Kimsin sen?"

Yarığın girişini belli eden ufacık ışık çizgisi, önüne büyük bir şeyin geçmesiyle kayboldu.

"Elan aşkına, sen de kimsin?" diye haykırdı Konniger.

Cevaben gelen kükreyiş kayaları titretti.

• ● •

Raithe ve Malcolm ellerinden geldiği kadar hızlı ilerleseler de ağaçların arasında ceylan gibi seken Fhreylere yetişmeleri mümkün değildi. Nyphron ile adamlarının sürati ve sessizliği –özellikle de karanlıktayken– hayret verici ve epey korkutucuydu. Raithe ile Malcolm çok geride ve hüsu içinde kaldılar.

Belki tanrı değillerdir ama sihirli oldukları kesin – sakın bir tür krimbal olmasınlar?

Raithe ve Malcolm mağaraya ulaştıklarında Maeve çoktan ölmüştü ve Fhreyler naaşı dahla taşımak için bir sedye yapıyorlardı. Ortada ölü veya diri bir ayı gözükmüyordu. Raithe hayvanın oradan kaçırtıldığını tahmin etti.

Suri yaşıyordu. Genç mistik yanında kurduyla Örf Bekçisi'nin başucuna çökmüştü.

Persephone'den hiçbir iz yoktu.

Raithe kadının rulu es geçip buraya geleceğine, Maeve ve Suri'yi tek başına kurtarmaya kalkışacağına kesin gözüyle bakmıştı. Onu bir daha asla göremeyebileceğini düşünmeye başlarken içinde bir panik kıvılcımı çaktı.

Hayır, diye düşündü. *Aptallık ediyorum.*

Persephone'nin tavsiyesini dinlediğine ve rula kaçtığına inanmayı denedi. Kadının kendini o odaya kilitlediğine, şimdi güvende olup bulunmayı beklediğine ikna olmak istedi. Fakat bu ne denli akla yatkın gözükse de gerçek olamayacak kadar hoş bir

telegram kanalı

hayaldi. Raithe'in hayatındaki hiçbir şey dilediği gibi gitmemişti ve tanrıların gözü hâlâ üzerindeydi. Onlar hep daha çok kan isterlerdi. Maeve ölmüştü ama yaşlı bir kadın, tanrıların iştahını yatıştırmaya yetmezdi.

"Suri," dedi.

Kız başını çevirip yavaşça kaldırdı. Gözlerinin odaklanması biraz zaman aldı.

"Bana o şelaleyi nasıl bulacağımı gösterebilir misin?"

"Hani altında Dherg rulu olan," diye ekledi Malcolm.

Suri kafa salladı. Sonra tekrar o şaşkın ifadeyle Maeve'e göz attı.

"Bunu karanlıkta yapabilir misin? Bu gece?" diye sordu Raithe.

Suri ölüye bir kez daha baktıktan sonra ayağa kalktı. "Şimdi oraya gitmek iyi bir fikir değil."

"Neden?" diye sordu Malcolm.

"Grin muhtemelen oraya gitmiştir."

"Ayı mı?" Raithe o kadar yüksek sesle konuştu ki Fhreyler dönüp ona baktılar. "Grin neden oraya gitsin ki?"

"Korktuğunda veya canı yandığında mağaralarda saklanmaktan hoşlanır. Biz onun mağarasını aldığımıza göre oraya gidecektir. Aynı şeyi daha önce de yaptı."

"Korktuğunda? Canı yandığında? Suri, Grin'e bir şey mi yaptın?" diye sordu Malcolm.

Kız kafasını salladı. "Minna'ya zarar verecekti, boş oturamazdım. O şelale ve gölet buraya en yakın su kaynağı. Grin yaralarının acısını dindirmek istiyordur. Hâlâ hayattaysa kafası çok bozuktur. En iyisi ondan uzak durmak."

Raithe kafasında kahkahalar duydu. Tanrıların kahkahaları. Ses tüylerini ürpertti. Kötü bir seçim yapmış, Persephone'yi tam da ayının, ancak Suri'nin bildiği sebeplerden dolayı öfkeden gözü dönmüş hayvanın önüne atmıştı. Durumu böylesine ironik yapan, tanrıların baştan beri bildikleri bir gerçeği Raithe'in daha yeni anlamasıydı: Persephone'ye ne kadar çok değer verdiği. Persephone onu sevmiyor olabilirdi fakat ne gariptir ki bunun bir önemi yoktu. Bazı şeyler hiçbir anlam taşımaz, yalnızca tanrıların kaprislerinden kaynaklanırdı. İşte o tanrılar son zamanlarda Raithe'e kafayı çok fena takmışlardı. Delikanlının zihninde pen-

telegram kanalı

çelerini kaldırıp çenesini kocaman açarak Persephone'nin önünde şahlanmış bir boz ayının görüntüsü belirdi.

"Persephone orada!" diye bağırdı Raithe. "Bizi hemen oraya götürmelisin!"

"Biz de geliyoruz," diyen Nyphron onu şaşırttı. "Medak, Vorath, Eres – ihtiyar Rhun'u sedyeye yatırın. Geri geldiğimizde sizinle ormanın sınırında buluşuruz. Diğer herkes..." Suri'ye baktı. "Kızı takip edin."

Suri yerde yatan Maeve'e son bir defa göz attı, sonra Minna'yla beraber koşar adımlarla mağaranın girişine yollandı.

Onlar dışarı çıkarlarken Raithe, Sebek'in komutanıyla Fhreyce konuştuğunu duydu. "*Gerçekten söylediğini düşündüğüm şeyi mi söyledi?*"

Nyphron kafa salladı. "*Bir Dherg rulu bulmuşlar.*"

• ● •

Persephone'nin burnuna yanık kürkün keskin kokusu çalınırken telaşla kaçmaya çalışan Konniger onun eline bastı. Persephone acıyla haykırmaktan kendini alamadı.

Konniger bunun farkına varmadı. Öncelikleri değişmişti. Persephone'yi bulmak artık listesinin başında değildi. Persephone ayağını tutup ittiğinde bile umursar gibi gözükmedi.

Persephone korkusunu kaybetti ve ayağa kalkıp Konniger'ı kendinden uzağa itti.

Yine bir kükreme yankılandı. Taş duvarların güçlendirdiği ses kalp durdurucuydu. Ayı bir iki kol mesafesinden daha uzakta olamazdı ama Persephone karanlıkta hiçbir şey görmüyordu. Konniger'ın iki eliyle birden kendisine körü körüne sarıldığını hissetti.

Mızrağı yanında değil.

Reis onu tutup önüne çekmeye çalıştı ama yarık fazla dardı. Bu kadar geride ancak birkaç adım genişliğindeydi ve Persephone adamı ayı ile arasında tutmaya kararlıydı. Konniger'ın elinden kurtulup ona yumruklarıyla ve dizleriyle vurdu. Karanlıkta yüzünün bir yerine, sert ve kemikli bir noktasına temas edince bir şapırtı işitti. Ağzına veya belki burnuna bir darbe indirmişti.

telegram kaktüsün

Konniger acıyla inledi ve Persephone karanlıkta yumruk sallamayı sürdürdü. Sonra rakibini iki eliyle birden itti ve bir ayağını kaldırıp tekme atmayı becerdi. Konniger aldığı sert darbeyle geri geri sendeleyerek uzaklaştı. Sonra bir çığlık attı. Aynı anda Persephone'nin kulağına dalların çatırtısını andıran bir ses çalındı.

Persephone bir hava akımı ve yüzüne sıçrayan bir ıslaklık – serin bir dalgayı izleyen sıcak, nemli serpinti– hissetti. Konniger çığlıklarını sürdürdü. Sesi her çatırtı ve hışırtıda tizleşip yükseldi.

Persephone'nin elleri, kapının olması gereken arka duvardaydı. Parmaklarını yüzeyde gezdirerek taşı çaresizce tırmaladı.

"Neredesin?" diye kayaya haykırdı.

Onu bulmak için elinle biraz yoklaman gerekir ve sürünün erişemeyeceği kadar yüksektedir.

Yukarı uzandı ve kollarını çılgınca sallayarak avuçlarını sağa sola kaydırdı. Taş düzgün, kaygan ve nemliydi. *Kan. Her yerine kan sıçramış.*

"İmdat!" diye haykırdı Konniger. Çıkan ses hiç de onunkine, hatta bir insanınkine benzemiyordu. Tiz feryat sanki küçük bir hayvandan geliyordu ve ona eşlik eden derin homurtu duyulduğu kadar hissediliyordu da.

Persephone'nin eli daha önce kaçırdığı bir çıkıntıya geldi. Kadın herhangi bir başarı umudundan ziyade bedensel bir panik ifadesiyle yumruğunu ona vurdu. Eylemi o yeşil parıltıyla, taşa sürten taşın boğuk gıcırtısıyla beraber gitgide genişleyen bir ışık çizgisiyle ödüllendirildi. Rulun içine düşen Persephone dizlerini sert zemine çarptı. Bacaklarından yükselen acı tekrar bağırmasına yol açtı. Gözleri sulanarak derin bir nefes aldı.

Ayı arkasında Konniger'ı öldürmeyi sürdürdü.

Hayır, artık öldürmüyordu. Persephone bir diğer çatırtı duydu ama onu başka bir çığlık, bir feryat izlemedi. Konniger ölmüştü. Ayı ondan artakalanları parçalıyordu.

Sırada ben varım, diye düşündü Persephone.

Dişlerini sıkıp gözlerini açarak yerden kalktı. Bir kez daha ışık saçan yeşil taşa, kare şeklinde sütunlara ve oluklu kemerlere sahip o küçük odadaydı.

Kapıyı kapatmam gerek!

telegram kanalı

Ufak tefek Dherglerin inşa ettikleri kapı aralığı büyük değildi. Persephone üst eşiğin yukarısındaki elmas sembolüne ulaşmakta zorlanmadı. Taş levhayı itti. Levha kolayca hareket etti ve kapı uslu uslu kapanmaya, taş tabaka düzenli bir gıcırtıyla soldan sağa kaymaya başladı.

Daha önce çarparak kapanmamış mıydı? Dev kaya parçasının sürte sürte ilerlemesini seyrederken Persephone onun geçen sefer çok daha hızlı hareket ettiğinden emindi. *Kapan, kahrolasıca, kapan!*

Kapı aralığından saçılan ürkütücü yeşil parıltı, dehşet dolu bir sahneyi açığa çıkarıyordu. Konniger'ın gövdesinin büyük bölümünü ağzına almış olan ayı onu salladıkça yarığın duvarlarına kan sıçrıyordu. Hayvanın kürkü bir tuhaf gözüküyordu – kurk gibi değil de yanıp kömür olmuş deri gibi. Bu bir ayı değildi. Olamazdı. Persephone onu nihayet gerçek biçiminde görüyordu. Suri ve Konniger haklı çıkmışlardı. Boz sahiden bir iblisti.

Ayının ışıltılı gözleri onu fark etti ve hayvan takdire değer bir hızla ileri atıldı. Kapı neredeyse kapanmıştı fakat ayı başını açıklıktan içeri soktu ve taşı bir pençesiyle kavradı. Kapıyı iten kuvvet her neyse durdu.

İçeri girmeye çalışan ayı tekrar kükredi. Arka ayaklarıyla zemini tırmalayarak pençelerini açıklıktan geçirmeye ve onu genişletmeye çalıştı. Kapıyı neyin açıp kapadığını bilmeyen Persephone onun ayıyı ezerek öldürecek kadar güçlü olması için dua etti.

Ayının içeri girmeye mi yoksa dışarı çıkmaya mı çalıştığının önemi kalmadı. Taş gelip boğazına dayanmış ve hayvan oraya sıkışmıştı. Boz hüsranla ileri geri yüklendi. İçeri soktuğu pençesiyle kapının kenarını kavradı. Uçlarından kan damlayan parmak uzunluğundaki ve kalınlığındaki dört tırnağından her birinin altına et parçaları sıkışmıştı. Ayı öfkeyle kükredi ve büyük bir çaba sarf ederek kapının kenarına yüklendi.

Persephone taş tabakanın bir santim geriye kaymasını dehşetle seyretti. Ayı bir diğer homurtuyla tekrar abandı. Taş bir santim daha kaydı ve aralık genişledi. Ayı yakında kapının kenarını arka pençeleriyle de tutabilecek ve onu sonuna kadar itebilecekti.

Odanın içinde ve kapının sağında Raithe'in eski kalkanı –kurt-

Telegram kanalı

larla kapışırken kullandığı– duruyordu. Persephone onu aldı ve tıpkı önceki gibi iki elini birden kullanarak kalkanın alt kenarını Boz'un burnuna çarptı. Hayvan inleyip homurdandı. Persephone yapabildiği kadar sertçe darbe üstüne darbe indirdi. Ayının yüzü kan revan içinde kaldı.

Boz silkinerek kendini geriye attı. Darbelerden kaçma telaşıyla kapının kenarını tutan pençesini oradan çekti. Bu engelin kalkmasıyla taş tabaka soldan sağa yaptığı yolculuğa kaldığı yerden devam ederek tekrar kapandı. Aralık artık ayının başını çekip alamayacağı kadar dardı. Sıkışan Boz şiddetle kıvranıp debelendi ama kapı kapanmayı sürdürerek boğazına baskı yaptı. Persephone onu bir şekilde dışarı kaçırma ümidiyle hayvanın suratına boş yere vurdu. Ayı çaresizlik, korku ve öfkeyle uludu.

Kapı kaydıkça o uluma bir sızlanmaya döndü.

Aralık daraldıkça daraldı. Hayvanın boğazı iyice sıkıştı. Hâlâ başını kurtarmak için uğraşan Boz şiddetle silkindi. Sonra paniğe kapıldı. Tüm acısını unutarak debelendi ve çırpındı. Öyle bir dehşetle böğürdü ki Persephone bir adım geri çekildi.

Ayı yavaşça, çok yavaşça kuvvetini kaybetti. Persephone onun yüzüne, kanlı burun deliklerine ve gözlerine bakarken Boz susup hareketsiz kaldı. Kalp atışlarıyla beraber sarsılan Persephone elinde kalkanıyla onun karşısında dikilmeyi sürdürdü.

Ayının kıpırdamadığı birkaç dakikanın ardından nihayet yere oturmayı göze aldı. Kapının, ayının dev başının tam önüne çöktü. Hayvanın gözleri hâlâ açıktı. Odanın yeşil ışığı, cilalı bilyelere benzeyen iki küçük siyah küreden yansıyordu. Persephone boğazının düğümlendiğini hissetti. Hâlâ elinde tuttuğu kalkana kollarını sıkıca doladı ve ağlamaya başladı.

Gözyaşları evvela dehşetin –daha önce hiç tecrübe etmediği türden bir ölüm korkusunun– akıbetinden geldi. Bu yaşlarla bitkin düşüp haysiyetini ve gururunu tüketti. Fakat bu daha sadece başlangıçtı. O takatsiz ve savunmasız hâlinde, set yıkıldı. Mahn ile Reglan'ın, ardından daha genç iki çocuğunun vefatlarını yeniden yaşadı. Aria'yı ve her şeye rağmen sağ kalan sakat oğlu Gifford'u düşündü. Raithe ile Malcolm'ın, Maeve ile Suri'nin ölümlerini hayal etti. Hem onlar hem de Nadak ile Dureya'daki masumlar için gözyaşı döktü. Ürkütücü yeşil ışığın aydınlattığı

telegram kanalı

zeminde otururak gözyaşları tükeninceye kadar ağladı. Sonra yatıp yanağını yere koydu. Gözlerini kapatıp nasıl nefes alacağını, düşüneceğini, yaşayacağını hatırlamaya çalıştı. Bu sürecin bir yerlerinde bitkinliğe yenik düştü ve uykuya daldı.

• ● •

Onu rulda kanla kaplı, Raithe'in eski kalkanına sarılmış hâlde buldular.

Ölü ayı kapıda, Konniger'dan kalanlarsa hemen dışarıdaydı. Adamı gölette yüzen kalkanının bakır göbeğinden tanıdılar. Aşağı atladığında kaybettiği mızrağı da oradaydı. Bir ayıyla dövüşmeyi beklememişti.

Rula ilk giren Raithe oldu. Malcolm, Suri ve Nyphron onu yakından takip ettiler.

Delikanlı Persephone'nin başında dikilirken tüm dermanının tükendiğini hissetti. Suri onlara ayının niyetini söyler söylemez geç kalacaklarını anlamıştı. Dureyalılar mutlu sonlara alışkın değillerdi. Kız kardeşinin öykülerinden zevk almasının bir sebebi de buydu. Onlarda hep umut bulmuştu. Fakat onlar sadece birer öyküydü, gerçek hep farklı sonuçlanırdı. Persephone'nin kalkana faydasızca sarılarak yığılıp kalmış bedenine bakarken *kendisi* ona Kalkanlık etmiş, onunla beraber öleceği anlamına gelse bile burada bulunmuş olmayı diledi.

Kaybedene kadar hiçbir şeyin değerini bilmemem ne garip: babam, ailem, Dureya... Persephone.

Yavaşça, nazikçe eğildi. "Burada olamadığım için üzgünüm," deyip kadının alnını öptü. Teninin hâlâ ne kadar sıcak olduğuna şaşırmadan edemedi. Genellikle–

Persephone irkilerek uyandı. Kafası karışmış ve korkmuş bir hâlde geri çekildi. Sonunda onları gördü.

"Raithe?" dedi mahmurca.

Afallayan Raithe'in nefesi kesildi. "Sen – sen iyi misin?" diye hayretle sordu. Yüzüne kontrol edemediği kocaman bir sırıtış yayıldı.

Tereddüde kapılan Persephone hâlâ açık kapı aralığında yatan ayıya göz attı. Yavaşça başını salladı. "Evet... evet, sanırım.

Teleran Kalkışın

Sen de iyisin." Gözleri parladı, sonra delikanlıya sarıldı. Kollarını Raithe'in boynuna dolayıp sıktı ama bu kısa sürdü. "Konniger dedi ki – ama belli ki yalan söylemiş." Suri'yi görünce dili tutuldu. "Yaşıyorsun!"

"Saçların siyah," karşılığını verdi mistik, sonra ölü ayıya baktı. "Ama şimdi oyun oynayacak havada değilim."

"Oyun oynamıyordum. Ben–" Persephone durup rula bakındı. "Maeve'den ne haber? O nerede?"

Başta Suri'ninki olma üzere suratlar asıldı. "Maeve öldü... Grin." Kız gözünü açık kapının dışında yatan ayının leşinden ayıramadı. "Grin'in bir iblis olduğunu sanmıyorum, o sadece bir ayıydı. Maeve onunla dövüştü – galiba *benim* için."

"Maeve ayıyla mı dövüştü?" diye şaşkın şaşkın sordu Persephone.

"Tura'nın değneğiyle." Suri değneği gösterdi. "O kadar korkusuzdu ki." Kurdu okşadı. "Minna da öyle."

"Buradan ne zamandır haberdardınız?" diye sordu Nyphron. Diğer Galantialar tek tek rula girdiler ve taş sütunların etrafında gezinerek duvarları hayranlıkla incelediler.

"Daha yeni öğrendik," dedi Persephone. "Bize Suri gösterdi."

Galantiaların lideri mistiğe doğru döndü. "Dövmeli olan mı?"

"Burası orası mı?" diye komutanına sordu Sebek, duvarları çevreleyen sembolleri işaret ederek.

"Stryker!" diye seslendi Nyphron. Yarıkta bekleyen goblin odaya girdi. "*Vok on hess?*" diye, ağzında balgam toplarmış gibi nahoş bir dille sordu Nyphron.

Stryker kukuletasını indirerek canavarsı bir suratı ve başı meydana çıkardı. Yazılara uzun uzun baktı. Yaratık –onu bir kişi olamayacak kadar tiksindirici bulan Raithe'in gözünde öyleydi– odada paytak paytak dolandı ve bir elini sembollere doğrultup sivri tırnaklarıyla işaret etti.

"*Et om ha,*" diye Nyphron'a karşılık veren goblin kafa salladı. Fhrey gülümsedi.

Raithe, Persephone'ye elini uzattı. "Neredeyse sabah oldu. Seni eve götürmemizin vakti geldi de geçiyor bile."

telegram kanalı

BÖLÜM 27

Tanrılar Çarpıştığında

Kollarımı, bacaklarımı, hatta başımı bile kıpırdatamıyordum Seyretmekten başka çarem yoktu ve çığlık atmama bile müsaade edilmiyordu.

–Brin'in Kitabı

telegram kanalı

Şafağın ilk ışıklarında, ormandan vakur bir kafile hâlinde çıktılar. Persephone, Raithe, Malcolm ve Suri, sedyedeki Maeve'i taşıyan Fhreylerin arkasından yürüyorlardı.

Persephone, Math'ın Kara Mızrağı'nı, düşürdüğü yerde, yani kayrandaki savaş meydanında saatler önce bulmuştu. Silah cesetlerin arasında yatıyordu. Persephone, Raithe ve Malcolm'ın sağ kurtulmalarına minnettar olsalar da kazandıkları zaferden neşe duymuyordu. Ölenlerin çoğu, hayatları boyunca Rhen'de yaşamışlardı. Persephone onların ebeveynlerini, ailelerini ve dostlarını tanırdı. Kendi güvenliği bile bu yükü hafifletemezdi.

Uzun otların arasında zar zor ilerleyen kadının ayakları ve eteği sabah çiyiyle sırılsıklam olmuştu. Yalnızca dev ayıyla girdiği mücadeleden kaynaklanmayan, kaslarının ve kemiklerinin ötesine kadar uzanan bir yorgunluk tüm ağırlığıyla üstüne çökmüştü. Persephone kendini silinmişçesine boş, bomboş hissediyordu. Konniger'ın ve ayının ölümüyle ömrünün bir bölümü son bulmuştu. Reglan'la ilgili anıları ölümcül bir yara almıştı. Kocasının Maeve'den bir çocuğu olduğunu keşfetmek şok etkisi yaratmıştı yaratmasına fakat bebeğin öldürülmesini emretmesi ve yasak ilişkiyi yıllarca gizlemesi Persephone'nin affetme kapasitesini aşıyordu. Kocası hayattayken Persephone ondan, öldükten sonraysa hatırasından güç almıştı. Artık ona yaslanamazdı

ve ayakta kalmasını sağlayacak kuvveti nerede bulacağından emin değildi.

Yükselen güneşe bakarken Suri'nin yüzünde de benzer bir ifade mevcuttu. Kız bir şeyi sıkıca elinde tutuyor ve artan bir endişeyle ona tekrar tekrar göz atıyordu.

"O ne?" diye sordu Persephone.

"Bir kemik," dedi Suri.

Bir ay önce böyle bir cevap Persephone'yi şaşırtırdı fakat Suri o sabah elindekinin Tetlin Cadısı'nın atan kalbi olduğunu itiraf etse Persephone gözünü bile kırpmazdı.

"Grin herkesi öldürmeye geliyordu."

"O yüzden mi ayının peşine düştün? Gelip dahla saldıracağını mı sandın?"

Suri başıyla onayladı. "Kemik bana Grin'in bu sabah saldıracağını söyledi."

"Anlaşılan Magda haklıymış. Onun dediğini yaptık ve Grin öldü."

Suri ikna olmuşa benzemiyordu.

"Ne var?"

"Gördüğüm alametler başka bir şeyi, daha büyük bir şeyi işaret ediyordu. Grin insan etine açtı ama yine de altı üstü bir ayıydı."

"Belki kemikleri yanlış okumuşsundur. Olandan daha fazla tehlike görmüşsündür."

"Sen ne düşünüyorsun, Minna?" diye kurda sordu Suri.

Kurt dilinden salyalar damlatarak hızlı hızlı nefes almayı sürdürdü.

"Minna o kadar emin değil," dedi Suri. "Ve Minna çok akıllı bir kurttur – belki de en akıllısı."

Ormanın tırtıklı dişlerinin arkasından yükselen ışık gökyüzünü mora ve turuncuya boyuyor, Dahl Rhen'in duvarlarında parlıyordu. Persephone artık konak çatısının üzerinde dalgalanan sancakları seçebiliyordu. Kadın yavaşladı, sonra tamamen durdu. Suri'ye bakıp gözlerini kıstı.

Ya Suri alametleri yanlış okumadıysa? Ya kurt haklıysa?

"Sorun ne?" diye sordu Raithe, onun diğerlerinden birkaç adım geride kaldığını fark ettiğinde.

"Boru ötmedi," diye yanıtladı kadın.

Telegram Kanalı

"Bu olağandışı bir şey mi?" diye sordu Malcolm. "Sonuçta gelen biziz ve vakit henüz erken."

"Surlar da bomboş."

• ● •

Dahlın arkasından dolaştıklarında kapının her iki kanadını da ardına kadar açık buldular. Genellikle yalnızca Delwin ve Gelston erkenden dışarı çıkarlardı. Onlar da kanatlar ağır olduğundan ve sağdaki hep sıkışıp kaldığından sadece sol taraftakini açarlardı. Ayrıca dev kanatlar dışa değil içe doğru açıktı. Hiç kimse onları çekerek açmazdı, itilmeleri çok daha kolaydı.

Tedirginlik ve bitkinlik, hepsi bu, diye kendini temin etti Persephone. *Başımdan geçenlerden sonra içime bir kurt düşmeseydi asıl o zaman tuhaf olurdu.*

Yine de korkuyu üstünden atamıyordu. Alaçukların arasında gezindiğini ve tıpkı Konniger'ın adamlarının açıklıkta yattıkları gibi herkesi ölmüş bulduğunu hayal etti. Açık kapıdan geçtiğinde gördüğü şeyse o kadar dehşet verici olmamakla beraber çok daha tedirgin ediciydi.

Dahldaki herkes uyanık ve kapıya dönük olarak konağın önünde saf saf diziliydi. Kalabalığın boyutları Persephone'yi şaşırttı. Herkesin katılması gereken toplantı gecelerine bile bu kadar çok insan gelmezdi. Hastalar ile yaralılar evlerinde kalırlardı ve dahlda hastalar ile yaralılar hiç eksik olmazdı. Genellikle onlara bakanlar da evde kalırdı. Rhen ebatlarındaki bir dahl bol miktarda yiyeceğe ihtiyaç duyardı ve her zaman bir yahut iki av ekibi dışarıda kalırdı, bazen haftalarca. Tabii bir de gelmek istemeyenler olurdu. Padera toplantılara katılmaktan yıllar önce vazgeçmişti.

Toplanmış insan sayısından daha huzursuz edici olan, nasıl sıralandıklarıydı. Sarah kocasının veya kızının yakınında bile değildi. Roan ön sırada durmasına rağmen Gifford arkadaydı ve Moya, Tressa ile omuz omuzaydı.

"Ortada *büyük* bir terslik var," diye fısıldadı Persephone. "Sarah? Moya?" diye seslendi. "Neler oluyor? Neden hepiniz buradasınız?"

Telegram kanalımız

Hiç kimse ne kıpırdadı ne de konuştu. Yüzlerde tek bir tebessüm bile yoktu. Fakat Persephone gözlerde çığlıklar gördü Raithe depo çukurunun oradaki şaşırtıcı manzarayı işaret etti Bağlanmış iki at.

Fhreyler Maeve'i çimlere bıraktılar. Nyphron kılıcını çekerken metal kına sürten yalım hafif bir hışırtı çıkardı. Dev, kocaman kılıcını eline aldı. Sebek iki silahını da çekti ve Tekchin ince, zarif bir kılıca davrandı. Malcolm mızrağını doğrulttu. Persephone'nin yanındaki Raithe elini kılıcına attıysa da onu çekmedi. Minna alçak bir sesle hırladı ve Suri eğilip kurdun boynunu okşadı.

Grup hâlinde ilerlemeye başladılar. Fakat daha birkaç adım atmışlardı ki konaktan Arion kadar tüysüz bir Fhrey çıktı ve onları bakışlarıyla durdurdu. Adamın kulaklarına, yanaklarına ve burnuna çok sayıda hızma takılıydı ve aralarından ince zincirler sarkıyordu. Tırnakları öylesine uzundu ki sararmış helezonlar şeklinde kendi içlerine kıvrılmıştı. Göğsü çıplaktı ve altın sarısı bir etek giymişti. Omuzlarında yerlere kadar inen aynı renkte bir pelerin vardı. Yanında daha ufak tefek ve genç bir Fhrey yürüyordu. İkinci Fhrey mor-beyaz renkli parlak bir kaftan kuşanmış, giysinin kukuletasını başına geçirmişti.

"*Zephyron oğlu Nyphron.*" Fhreyce konuşan zincirli tanrının sesi doğal olmayan bir seviyede gürledi. "*Biz de seni bekliyorduk.*"

İşte bu *bir tanrı olsa gerek*, diye aklından geçirdi Persephone. Üstelik şefkatli veya iyi kalpli değil, büyük ve dehşetengiz bir gücün somutlaşmış hâli. Yüzünde en ufak bir merhamet belirtisi bile yoktu.

Tanrının yanındaki daha genç Fhrey, ağırlığını bir ayağından ötekine aktardı ve ilk kez ava çıkmış bir oğlanın tedirgin heyecanıyla kıpırdandı. Arkalarındaki konağın kapı aralığında sekiz Fhrey daha belirdi. Bunlar da Galantialar gibi kılıç kuşanıp zırh giymişlerdi ama başlarında aslan kafasına benzer miğferler vardı. Silahlı adamlar genç Fhrey'in iki yanına konuşlandılar ve diğer herkes gibi düz sıralar hâlinde dizildiler.

Zincirli tanrı ilerleyerek konağın basamaklarından indi ve köylü saflarının arasına girdi. Dahl sakinleri mükemmel bir uyumla ayrılarak ona geçit verdiler. Diğer Fhreyler yükseltilmiş sundurmadan onu seyrettiler.

Telegram Kanalı

"Gryndal, seni gidi aşağılık deyyus, namert orospu çocuğu," diye Rhunca karşılık verdi Nyphron.

Persephone kocaman açılmış gözlerle nefesini tuttu fakat zincirli tanrı, Nyphron'u kuşkuyla süzmekten başka bir şey yapmadı

"*Bu yaygın bir Rhun karşılama selamıdır,*" dedi Nyphron, bu sefer Fhreyce konuşarak.

"*Eminim öyledir.*" Gryndal dahlın tam ortasına kadar yürüyüp arkasına köylüleri, önüne Galantiaları aldı. "*Neden burada olduğumu biliyorsun.*"

"*Elbette. Nihayet aklın başına geldi ve Instaryalılara katılmaya karar verdin. Maalesef biz–*"

Nyphron dizleri üstüne düştü, yere kapaklandı ve nefes alamaz oldu.

"*Ben ne Petragar'ım ne de Arion,*" dedi Gryndal, dişlerini göstererek. "*Benimle oyun oynayamazsın. Bu ıssız diyarda uygun bulduğum gibi davranmak üzere Feyn tarafından tam yetkiyle donatıldım. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz. Hepiniz de isyan suçu işlediniz – Feyninize, tanrınıza ve doğanıza isyan.*"

Gryndal, Nyphron'un etrafından dolaştı. O öyle yaparken Persephone bir elektrik akımı hissetti. Dev bir el onu boynundan ve bileklerinden tutup itmişçesine bir adım geriye yalpaladı. Beklenmedik sarsıntıyla Math'ın mızrağı elinden kaydı. Persephone çimlerin arasına düşen silahı alamadı. Görünmez el onu öyle sıkı tutuyordu ki kıpırdayamıyor, konuşamıyor, güçlükle nefes alabiliyordu.

"*Fenelyus öldü. O, yeni düzeni getiren, bir çapaydı. Miralyitlilerin tanrı sıfatını kabullenmelerinin ve sıradan Fhreylerin dünya üzerinde sürünen bir diğer ırktan başka bir şey olmadıklarını anlamalarının zamanı geldi.*" Gryndal hafifçe eğilerek elleri ve dizleri üstüne duran, yüzünü acıyla kasan Nyphron'a baktı.

Stryker başka hiç kimsenin yapamadığını yaparak bir ses çıkardı. Goblin ayrıca pençeli ellerinden birini ağır ağır kaldırmayı başardı. Bu davranışı tanrının dikkatini çekti.

"*Bakıyorum da bir gazeliniz var. Bir oberdaza – bir menfur. Sanat onlara göre değildir.*"

Gryndal parmaklarını hafifçe oynatınca goblin geriye uçtu. Çıkardığı sesler bir insanın haykırışları değil, tıpkı Konniger'ın

Telegram kanalı

çığlığı gibi bir hayvanın tiz feryatlarıydı. Fakat o feryatlar uzun sürmedi, birkaç çatırtının ardından ses kesildi.

Gryndal konağın sundurmasında duran genç Fhrey'e baktı. "*Prensle tanıştın mı, Nyphron? Bu Lothian'ın oğlu Mawyndulē. Tanrıların nasıl davrandıklarını görmeye, adalete tanıklık etmeye geldi. Ben onun öğretmeniyim ve sen de bugünkü dersimizsin. Feyn, bana çıkardığın sorunları çözmem için idam gücünü bana bahşetti. Bizi kızdırdın. Bundan dolayı tıpkı gazeline yaptığım gibi senin de canını alacağım. Fakat kimse bana cömert olmayan bir tanrı demesin. Hayatın sona erdi ama suçlarına tövbe ederlerse, gerektiği gibi önümde eğilip tapınırlarsa Galantialarn yaşamalarına izin veririm.*"

Meydanda toplanmış köylüleri işaret etti. "*Tanrınız olarak bir kurban talep ediyorum. Pişmanlığınızı sergileyin. Rhunlar Elan'ın üstündeki bir vebadır ve siz onlarla* çok uzun süre *haşır neşir oldunuz. Onları yok edin. Hâlâ Fhrey diye anılmayı hak ettiğinizin kanıtı olarak onları doğrayın. Karşılığında yaşamanıza müsaade ederim. Rhunların canını yeni tanrılarınız Miralyitlilere adarsanız zayıflığınızı bağışlarım. Cevabınız nedir?*"

"*Biz bir culina brideethten emir almayız!*" dedi Sebek.

Persephone iki sözcüğü de anlamadı fakat Gryndal'ın anladığı belliydi. Gözleri kocaman açılan adamın dudakları gerilerek bembeyaz dişlerini gösterdi. Tam o anda, prens yüzünde şaşkın bir ifadeyle bir adım öne çıktı. "*Rhun hayvanlarına kendi halkınızdan, kendi dostlarınızdan daha çok mu değer veriyorsunuz?*"

Nyphron prense çaresizce baktı.

"*Gryndal, bırak konuşsun,*" diye talepte bulundu Mawyndulē.

"*Nasıl istersen,*" dedi zincirli tanrı ve Nyphron'un yüzündeki gerginlik azaldı.

"*Rhunlara değer verdiğimden değil de,*" dedi Nyphron. "*Daha çok, sizden nefret ediyorum. Senden, babandan, bütün Miralyitlilerden ve en çok da bu beş para etmez–*" Cümlesinin devamını getiremeyerek acıyla inledi.

"*Nefret mi?*" diye hayretle sordu prens. Kukuletasını indirince onun da Arion ve zincirli tanrı kadar kel olduğunu ortaya çıktı. Tanınmadığını düşünerek kendini daha açık göstermek istercesine bir adım daha attı. "*Benden nasıl nefret edebilirsin? Ben senin prensinim.*"

Telegram Kanalı

Gryndal bir parmağını oynattı ve Nyphron tekrar konuşabilir hâle geldi. Yine de sesi boğuktu. "*Sen benim prensim falan değilsin. Sen değersiz bir Miralyitli'sin.*"

"*Değersiz mi?*" Prens afallamış gibiydi. "*Miralyitliler sizden üstündür. Böyle ızdıraplı bir anda bu gerçeğin farkında olman gerekirdi. Onu nasıl reddedebilirsin?*"

"*Çünkü güç ile değer aynı şey değildir,*" dedi Arion. Yavaşça yürüyerek ve ağırlığını daha çok sol tarafına vererek konaktan çıktı. "*Bilgelik, ninen Fenelyus'un sahip olduğu türden bilgelik çok daha önemli bir erdemdir.*" Gryndal'a doğru döndü. "*Sana Nyphron'un teklifini Feyn Lothian'a götürmeyi kabul ettiğimi söyledim. Bu delilik oluk oluk kan akmasını gerektirmeyen makul bir yoldan çözümlenebilir.*"

"*Feyne vekaleten teklifi değerlendirdim ve reddettim,*" karşılığını verdi Gryndal.

"*Bunu yapamazsın.*" Arion zorlanarak sundurma basamaklarından indi ve zincirli tanrıya yaklaştı.

Gryndal onu delici bakışlarla süzdü. "*Feyn Lothian bana uygun gördüğüm biçimde davranma yetkisi verdi.*"

"*Bir Miralyit mensubu olarak, feynin söyleyeceklerimi bizzat duymasını talep ediyorum.*"

"*Bir Miralyit mensubu olarak mı?*" Gryndal dudak büktü. "*Artık değil. Açıkladığın gibi yaran seni kabilemizden attı.*"

"*Bir Miralyitli'yi belirleyen tek şey Sanat değildir.*"

"*Elbette öyledir.*"

Arion dahlın ortasında –Galantialarn kamp kurdukları, kadınların akın düzenledikleri ve Persephone'nin Reglan'la evlendiği ortak kuyunun yanındaki açık alanda– zincirli tanrının karşısına dikildi. Artık ışıltılı giysiler içindeki iki ilahi varlık aynı çimlere basıyor, bir çift kavgacı yağmur bulutu gibi birbirine kötü kötü bakıyordu. Persephone bir fırtına yaklaşırken hissettiği aynı tedirginliği hissediyordu.

"*Feynin Suri adlı o Rhun kızı hakkında keşfettiklerimi öğrenmesi gerek. Onları öldürmene göz yummayacağım,*" dedi Arion alçak bir sesle.

Gryndal güldü. "*Beni nasıl durduracaksın?*" Sundurmaya doğru dönüp Mawyndulē'ye baktı. "*Güç ile değer aynı şeydir. Bugün*

telegram kanalı

bunun ispatını görüyorsun. Fenelyus, Arion'u bilgeliğinden dolayı mürebbiyeliğine getirdi – en azından öyle tahmin ediyorum. Karşımda ne kadar durabileceğine bakalım mı?"

Arion'a ürpertici bir tebessüm etti. "*Yatağına dön, Arion. Sana müsamaha göstereceğim çünkü başına aldığın darbenin muhakeme yeteneğini körelttiğinden ve prensin sana karşı hâlâ yersiz bir takdir beslediğinden şüpheleniyorum.*"

"*Ama sana söyledim, Suri–*"

"*Yeter!*" diye bağırdı Gryndal ve dikkatini yeniden Galantialara yöneltti. "*Lideriniz ölecek. Onu kurtaramazsınız. Bu yüzden kendinizi kurtarın. Tekrar sormayacağım. Köylüleri katledin, yoksa–*"

"*Sargıları çöz.*"

Suri öne çıkarken, becerebilen herkes dönüp genç mistiğe baktı.

"*Geri gelecek demiştim,*" dedi kız Arion'a. "*Sargıları çöz.*"

"*Nasıl konuşabiliyorsun?*" diye sordu Gryndal.

"*Ağzımla,*" diye yanıtladı Suri. "*Bu oyuna herkes mi meraklı?*"

"*Seni susturmuştum.*"

Suri omuz silkmekle yetindi. Yeniden Arion'a baktı. "*Ayı, altı üstü bir ayıydı ama...*" Gryndal'ı işaret etti. "*Onun adı Grin-dal, değil mi?*"

Arion'un gözleri kocaman açıldı. "*Evet!*"

Suri başını salladı. "*İsmin son kısmı yanmıştı. Sana doladığım sargıları çöz. O zaman geri gelecek.*"

"*Emin misin?*" diye sordu Arion.

"*Hayli.*"

"*O bir Rhun. Konuşuyor olamaz,*" diye üsteledi Gryndal, Suri'ye hayretle bakmayı sürdürerek.

"*İşte Suri bu,*" diye açıkladı Arion. "*Hani var olamayacağını söylediğin – hatırladın mı?*"

Cümlesini bitirince başındaki sargıları çözmeye koyuldu. Ortaya bir haftalık hav ve feci bir morluk çıktı.

Bezlerin açılmasının ardından Arion'un gözleri fal taşı gibi aralandı. Nefesi kesilen kadın bir adım geriye yalpaladı. Elinden düşen sargıların iç kısımlarında bir dizi sembol, rulun duvarlarındakilerle aynı Dherg işaretleri vardı.

telegram kanalı

Gryndal, Suri'ye kaşlarını çattı. "*Menfur! Goblinden bile beter. Sanat'a sahip bir Rhun!*" Ellerini kıza doğrulttu ama Arion da kendininkileri kaldırdı. Sıcak bir rüzgâr Persephone'yi okşayarak saçlarını uçuşturdu.

Gryndal hızla dönüp Arion'a dik dik baktı.

"*Kendimi daha iyi hissediyorum,*" dedi kadın. "*Ve onlardan hiçbirine zarar vermene müsaade etmeyeceğim.*"

Persephone bu kelimelerin ardından boğazındaki basıncın kaybolduğunu hissetti ve tekrar kıpırdayabildi. Nyphron ayağa kalktı ve köylüler sağa sola yalpaladılar. Anneler çocuklarına koştular, kocalar ailelerine sarılıp onlara kalkan oldular. Bazıları evlerine kaçsa da büyük çoğunluk geride kalıp gözünü Gryndal ile Arion'un yüzleştikleri meydana dikti.

"*Suri'de Sanat var,*" diye bildirdi Arion. "*Rhunlar hayvan değiller. Ferrol'ın gözünde bir değerleri var. Bu her şeyi değiştirir.*"

"*Hiçbir şeyi değiştirmez!*" dedi Gryndal. "*Tabii Rhunların sanılandan daha büyük bir tehdit olduğunu açığa çıkarmak dışında.*" Dönüp Mawyndulē'ye baktı. "*Buradan git, prensim. Elini çabuk tut. Rhun belasını ortadan kaldırma vaktim geldi. Sen de gitsen iyi edersin, Arion. Daha fazla oyun oynamayacağım.*"

Yer sarsılmaya başladı.

Persephone titreşimi bacaklarında hissetti. Kuyunun yakınında bir tırmık yere devrildi. Konağın yanındaki tahta yığınından iki odun düştü. Duvarlardaki kütüklerin arasından toprak dökülmeye başladı. Koyunlar panikle kaçıştılar. Minna, Suri'nin arkasına saklandı ve yukarıda şiddetle kabaran bulutlar gökyüzünü kararttı.

"İşte başlıyoruz," dedi Nyphron, dengesini korumaya çalışarak. "Bu kısımdan nefret ediyorum."

Arion ellerini çırptı. Sarsıntı dindi. Bulutlar dağıldı.

Gryndal ona yine kötü kötü baktı. Dönüp prense göz attı. "*Feynin emirlerine müdahale ettiğini görüyor musun?*"

"*Feyn tüm gerçekleri bilmiyor,*" dedi Arion. "*Emirleri geçersiz.*"

"*Babanın fermanına karşı geldiğine tanıklık etmeni istiyorum. Anlıyor musun?*" diye dosdoğru prense hitap etti Gryndal.

Mawyndulē başıyla onayladı.

"*Tanık olman önemli çünkü babanın bana bahşettiği gücü sadece*

telegram kalkışım

Nyphron'a değil, Arion'a karşı da kullanmak zorundayım. Bu yarım yamalak yöntemlerle çözülemeyecek kadar büyük bir sorun. Bana asilere dünyayı dar etmem buyuruldu ve bana verilen yetkiye dayanarak edeceğim de!"

"Gryndal, sakın!" diye bağırdı Arion.

Gryndal tek bir söz sarf edip ellerini çırptı.

Arion homurdanarak yüzünü ekşitti ve büyük bir acı içindeymiş yahut yoğun bir emek harcıyormuş gibi Gryndal'a kaskatı, gergin bir ifadeyle baktı. Sonra ellerini kavuşturup hafifçe mırıldandı. Ellerini tekrar açtığında ani bir rüzgâr Gryndal'ı sırtüstü devirdi.

"Sen ciddi misin, Gryndal?" diye hayretle sordu. *"Ben ne arenadaki rakiplerinden biriyim ne de bir goblin büyücü hekimim."*

Gryndal hızmaların ve zincirlerin meşum bir şıngırtısıyla ayağa kalktı. *"Haklısın. Sen Cenzlyor'sun, öyle değil mi? Gel bunu bir sınayalım."*

"Hayır, sınamayalım. Yaptığın delilik," dedi Arion.

"Araya girmemeliydin," dedi Gryndal ona. *"Bu davranışın zekâ ve basiret eksikliğini gösteriyor. Lothian bana Ferrol'ın Takdisi'ni bahşetti. Seni hiçbir töhmet altına girmeden öldürebilirim ama sen aynı teşebbüste bulunamazsın. Zaten en iyi gününde bile hep senden daha güçlü, daha hünerli oldum – ve Arion, bu en iyi günün değil."*

Gryndal görünmez perdeleri aralarcasına kollarını açtı ve ardından tüm parmaklarını kanca yaparak tırnaklarını kamçı gibi savurdu. Bir hortum Arion'u sarmaladı ve asikasını gövdesine dolayıp onu havaya kaldırdı. Arion yerden birkaç adım yükselmişti ki Persephone'nin anlamadığı sözcükler haykırdı. Rüzgârlar kesildi ve Arion yere düşüp dizleri üstüne yığıldı. Persephone bile hortumun bir oyalama olduğunu anladı: Arion daha yere çarpmadan Gryndal akıl ermez bir ezgi söyleyip elleriyle karmaşık hareketler yapmaya başlamıştı. O öyle yaptıkça dahlın üzerindeki hava değişerek şeffaflığını yitirdi. Havadan geçen güneş ışığı daralarak dosdoğru Arion'a odaklandı. Bunu gören Arion ip sararcasına ellerini döndürerek kendi hareketlerini yaptı. Gryndal bir top atarmış gibi kollarını ileri savurdu ve güneşten fırlayan bembeyaz bir ışık huzmesi havadaki bükülmeyi delip geçti.

Arion her ne yapıyorsa onu tam zamanında tamamlayarak göz

telegram kanalı

kamaştırıcı ışığı elleriyle yansıttı. Akkor hâlindeki huzme kadının avuçlarından sekerek toprağa vurdu ve Arion onu Gryndal'a yöneltmeye çalışırken arkasında bir yanık çizgisi bırakarak ilerledi. İyice yaklaştığında Gryndal kollarını indirip şarkı söylemeyi kesti ve ışık kayboldu.

Rakipler zikzaklı yanık çim hattının iki ucundan dik dik bakıştılar. Dahlın duvarları dahilinde hiçbir şey kıpırdamıyordu. Orada kalmayı seçen köylüler, yaşananları kocaman açılmış gözlerle ve ağızlarla seyrediyorlardı. Persephone'yi artık hiçbir kuvvet tutmasa da kadın kılını kıpırdatmaya cesaret edemiyordu. Diğer herkes gibi o da aklının almadığı güçler karşısında nefesini tutmuş bekliyordu.

Soluk soluğa kalan Arion belki de Gryndal'ın vazgeçmesini umuyordu. Umudu boşa çıktı. Gryndal bir bağırışla ve altın sarısı kaftanını havalandıran tam bir dönüşle avuçlarını göğe doğru kaldırdı ve onlarla beraber Killianların evi de yerden kalktı. Tüm bina kütükleriyle, sıvasıyla ve saman çatısıyla havalandı. Ev dümdüz göğe yükselirken çok sayıda insan sağa sola kaçıştı, sonra beklendiği gibi ev düşüşe geçti. Ev Arion'u hedefleyerek hızla alçaldı ve bu sırada Gryndal ellerini çırparak tüm yapıyı ateşe verdi.

Arion havaya attığı bir yumrukla evi ikiye böldü. Birbirinden ayrılan parçalar iki yanına düştü. Evin iki yarısı da çarpma ânında patlayarak dört bir tarafa kıvılcım ve moloz saçtı.

Bir dahl için çok az şey bir yangından daha tehlikeliydi ve Persephone bariz tehlikelere rağmen kendine bir amaç buldu. "Kuyuya sukabağı getirin!" diye bağırdı ve o koşarken anormal bir rüzgâr, alevleri hem Sarah ve Delwin'in, hem de Autumn ve Fig'in evlerine sıçrattı.

Tope Highland ondan önce davranmıştı. Adam zaten dolu olan bir testiyi kaptığı gibi Sarah'nın alaçuğuna doğru koştu.

"Hayır!" diye Rhunca bağırdı Arion fakat artık çok geçti. Tope testinin içeriğini en yakındaki alevlere doğru attı ama su hedefine asla ulaşmadı. Onun yerine damlalar donarak hançer kadar keskin yüz farklı buz parçacığına dönüştü ve Arion'a doğru uçtu.

Arion'un ısıyı çalıp parlak bir ışık patlamasında kullanarak buzları buhara dönüştürmesiyle Persephone'nin söndürmeyi umduğu alevler bir anda yok oldu ve geriye seyrek bir pus kaldı.

telegram kanalı

Gryndal artan bir öfkeyle göğü kararttı. Yukarıda Persephone'nin benzerini hiç görmediği, girdap gibi bir fırtına toplandı. Kapkara bulutlar kaynayıp döndükçe sabahın yerini alacakaranlık aldı. Arion parmaklarını hummalı bir şekilde oynatsa da sonuç alamadı ve yalpalayıp küfretti.

Fazla geçmeden bulut örtüsünün arkasında şimşekler çaktı, mavi-beyaz parmaklar çarçabuk belirip kayboldu. Persephone kafa derisinin karıncalandığını hissettiği anda tam önüne kıvrık bir yıldırım düştü. Gözü kamaşan kadın geri geri sendeledi ve utandırıcı bir çığlıkla yere düştü. Yıldırımlar ardı ardına yağarken çığlığı diğerlerinin arasında kayboldu.

Etrafındaki dünya çakan ışıklarla ve cızırtılı çatırtılarla dolu bir kâbusun içinde darmadağın olurken Persephone yerde dehşetle büzüşüp bekledi. Çimleri avuçladığı zaman parmaklarının altında kumaş parçaları hissetti – Arion'un sargıları.

Arion gök gürültüsünü delen sakinleştirici bir şarkı söyledi. Şimşekler azaldı ve yıldırımlar kesildi. Bulutların dağılmasıyla aralarından yine gün ışığı sızdı. Neticede daha başka yangınlar çıktı ve Arion dumanı tüten bir halkanın ortasında kaldı.

"*Gryndal, sen–*" demeye başladı kadın fakat hızmalı tanrı ayağını yere vurup kollarını uzattı.

Persephone, Arion'un yüzünde kaygılı bir ifade gördü. Hemen sonra altındaki zemin fokurdamaya başladı. Toprak çamura, çamursa katrana döndü ve Arion onun içine battı. Konuşmaya başlayarak ellerini kaldırdı ama Gryndal onu bir rüzgâr darbesiyle sersemleterek yere çaldı. Fokurdayan katran Arion'u sarmalayarak içine çekti.

"Hayır!" diye haykırdı Suri.

Persephone genç mistiğin Gryndal'a odaklanmasını ve ellerini ovuşturmasını seyretti. Kız sonunda el çırptı. Gryndal ansızın alevlere boğularak Persephone'yi –ve tabii kendini– şaşkına çevirdi.

Isıyı hissedecek kadar yakın olan Persephone yanan tanrıdan uzaklaştı. Daha üç adım atmıştı ki Gryndal alevleri söndürdü ama Suri onu hazırlıksız yakalamıştı. Yangın söndüğünde adamın pelerini ve eteği kararmış, cildi kızarmıştı.

Gryndal korkunç bir çığlıkla Suri'ye bakındı ve onu en ba-

teleseran kalksun

şından beri durduğu yerde, dahl kapısı ile depo çukuru arasındaki duvarın hemen yanında tespit etti. Ellerini kaldırıp acımasızca bir efsun yapmaya başladı. Tam o anda beyaz bir leke Persephone'nin yanından ok gibi geçti ve Minna tanrının üstüne atladı. Pençeler halkalara, dişler zincirlere saldırdı. Hızmalarından birçoğu kopan Gryndal acıyla bağırdı.

Tanrı telaşla bir hece telaffuz etti ve kurt havaya savruldu. Minna otlara çarpıp cıyakladı.

"*Halgavri!*" diye bağırdı Gryndal ve bir avucunu hayvana doğrulttu.

"Minna!" diye haykırdı Suri, görünmez bir kuvvet çimleri altüst ederek sersemlemiş hayvana doğru derin bir yarık açarken.

Koştura koştura gelen Raithe yerde bir takla attı ve aynı anda Minna'yı yakaladı. İkisi birlikte yuvarlanırken yırtıcı kuvvet yanlarından geçip gitti ve dahl duvarında içinden yol geçebilecek kadar geniş bir delik açtı. Kütükler, çimler ve toprak dışa doğru patlayarak tepe yamacından aşağı döküldü. Geride bir toz bulutu ve ormanın yeni bir manzarası kaldı.

"*Hepsini gebertin!*" diye askerlerine emreden Gryndal acıyla yüzünü ekşiterek yüzündeki ve göğsündeki yaralara nazikçe dokundu.

Aslan miğferli Fhreyler silahlarını çekip sundurmadan indiler.

"Silahlara!" diye emretti Nyphron. Galantialar da silahlarını davrandılar ve yayılarak üzerlerine gelen aslan miğferli askerlerin yolunu kestiler.

Rakip Fhreyler metal çınlamaları eşliğinde dahl merkezini bir savaş meydanına çevirdiler.

Halen kuyunun yakınında olan Nyphron hamleleri bertaraf etse de onlara karşılık vermedi. İkiz kılıçlı Sebek ise o kadar saygılı değildi. Rakibini neşeyle silahsızlandırıp çimlere devirdi ve adamın dizine basarak kırdı. Grygor, Fhrey savaşçılarından birini kaptığı gibi meydanın karşısına fırlattı.

"Kıpırda!" diye buyuran Raithe, Persephone'yi kolundan tuttu ve Suri'nin kurduna kavuştuğu dahl kapısına doğru çekti. Onlar koşarken yer bir kez daha sarsılmaya başladı.

Persephone yeni bir dehşet beklentisiyle Gryndal'a baktı. Fa-

tolegram kaktüsüm

kat artık epeyce daha az zincirli olan tanrının dikkati hâlâ yaralarındaydı ve kendini iyileştirmekle meşgul gibiydi.

Kuyunun yakınındaki maltızlardan biri devrildi. Dahl boyunca çatılardan samanlar döküldü ve konağın yanındaki odun yığını tamamen çöktü. Herkes yalpaladı, bazıları düştü ve rakip Fhreyler arasındaki çatışma durakladı. Her iki taraf da ne yapacağını bilemeden geri çekildi. Herkes Gryndal'a baktı ama o da diğerleri kadar şaşkın gözüküyordu. Fokurdayan katran birikintisinin bir su gayzeri gibi patlamasıyla gizem çözüldü. Ortaya çıkan kuvvet herkesi yere devirecek ve dahlın üstüne hafif bir pus çökertip kaynar su ve sıcak çamur yağdıracak kadar büyüktü.

Pus dağıldığında Persephone, Arion'un delikten çıkıp ayağa kalktığını gördü. Üstü başı çamur içinde olan kadın öksürüyor ve yavaş hareket ediyordu ama sonunda doğrulmayı becerdi. Soluk soluğa tekrar Gryndal'a doğru döndü.

Raithe, Persephone'yi dahl kapısından çıkarsa da durmadı. Persephone delikanlının kendisini oradan götürmeyi amaçladığını anladı. Bu akıllıca bir plan olsa da gidemezdi. Koluna asılarak Raithe'in elinden kurtardı.

"Kalıp savaşmamız lazım!" dedi delikanlıya.

"Nasıl? Neyle?" diye sordu şok olan Raithe.

Persephone'nin verecek bir cevabı yoktu. Artık Math'ın mızrağına bile sahip değildi. Elindeki tek şey Arion'un eski sargılarıydı. Makul bir cevap düşünemeyince delikanlının yalvarır bakışlarına dayanamayarak başını çevirdi. Geriye bir tek inatçılığı ve her şeye baskın gelen bir sorumluluk hissi kalmıştı. Ailesini terk edemezdi. Onlarla beraber ölmesi gerekse bile–

Sargıları bilinçsizce kıvırıp bükerken ellerine odunkömürü bulaştı. Kafasında bir şimşek çakınca Raithe'e ve yanında taşıdığı Dherg kalkanına baktı. "Ah, Mari'ye şükürler olsun!"

Hemen sonra başı müthiş bir ağrıyla doldu ve kulakları şiddetle çınladı. Parmaklarıyla havada harıl harıl hareketler yapan Arion hariç dahldaki herkes ellerini kulaklarına kapattı. Gryndal da dahil birçok kişi dizleri üstüne düştü. Gryndal'ın yığıldığı yerdeki çimler hayret verici bir süratle büyüyerek adamın bileklerini ve parmaklarını sardı. Etrafındaki bitkiler hızmalı tanrıya hiddetle saldırarak bacaklarına dolandı ve vücudundan yukarı tırmana-

Teleram Kalkışın

rak yüzünü kapladı. Topraktan daha sağlam, daha uzun kökler çıktı ve debelenen tanrıyı sarmalayarak onu incecik kayışlar gibi oracığa mıhladı.

Çınlama geçti.

Persephone delikanlıya bir şeyler söylemek üzere döndü ve Nyphron yanındaki Grygor'un kulağına fısıldadı. Dev kocaman kılıcını çekip yerdeki Miralyitli'ye hücum etti.

"*Hayır!*" diye bağırdı Arion.

Gözlerini Gryndal'dan ayırıp devin ayaklarını yerden kesen ve kılıcını elinden düşürten bir büyü yaptı. Bu kadarı yetti de arttı. Çimler hızmalı tanrıyı daha fazla tutmakta âdeta tereddüt etti ve Gryndal'ın sol elindeki iki parmak oynadı. Yere sırtüstü düşen Arion'un nefesi kesildi. Gryndal'ın etrafındaki çimler kuruyup öldü. O kendini kurtardığı sırada Grygor kılıcını yerden alıp savurmaya başladı. Sonra dev bir anda durdu. Gryndal'ın boynunu hedefleyen yanlamasına bir hamlenin orta yerinde kalakaldı.

Arion nefes almakta zorlansa da parmaklarını oynatabildi. O bunu yaparken dev sabun köpüğüne benzer bir şeyin içine hapsoldu. Artık zaptedilme sırası Arion'daydı. Düzinelerce çim yaprağı onun parmaklarına ve bileklerine yapıştı, başına ve ağzına dolandı. Deve doğru dönen Gryndal kılıca ve onun ne denli yakında durmuş olduğuna bilhassa ilgi gösterdi. "*Bana meydan okumaya cüret edersin ha, Grenmoria?*"

Gryndal parmaklarını hızlıca oynattı. Grygor'un etrafında bir ışık yandı ama saldırı sabun köpüğüne çarpıp zararsızca dağıldı.

"Medak! Hayır!" diye bağırdı Nyphron, ufak tefek bir Galantia ardı ardına iki bıçak fırlatırken.

Bıçakların ikisi de bir tıslamayla buhar oldu. Gryndal yumruğunu sıktı ve Medak kafası içine göçene kadar haykırdı.

Gryndal hiddetli bakışlarla Fhreyleri süzdü. Deve tekrar göz attı ama Grygor hâlâ köpük tarafından korunuyordu. Hızmaların yırtıldığı yerlerden Gryndal'ın göğsüne kan damlıyordu. Cildi ateşin etkisiyle kızarıp kabarmıştı. Arion etkisiz hâldeyken hiç kimse kıpırdamadı ve dahla korkutucu bir sessizlik çöktü.

"*Kâfirler!*" diye bağıran Gryndal'ın sesi o kadar hırçındı ki kendi askerleri bile bir adım geri çekildi. "*Bana ne cüretle meydan okursunuz!* Bana!" Yukarıda yine şimşekler çaktı. "*Ve sen,*" dedi

Teleran Kalkusun

Medak'ın cesedine. "*Bu ne aptallık. Devi anlarım. O bir Fhrey değil. Ama sen ruhunu yitirmeden beni öldüremezdin.*"

"*Ben öldürebilirim,*" diye Fhreyce konuşan Raithe, kasıtlı olarak Gryndal ile mıcırlı yolda Minna'yla beraber oturan Suri'nın arasına girdi. Sesi ne yüksek ne de kibirliydi. Bir sarhoşu bilek güreşine davet edermişçesine, abes denecek kadar sakindi. Delikanlı Shegon'un kılıcını çekti ve onu bir elinde, küçük Dherg kalkanını diğerinde tutarak aralarındaki mesafeyi kapattı. "*Ben Tanrı Katili'yim.*"

"*Demek o sensin!*" Gryndal bir kahkaha attı. "*Sen tanrıların katili falan değilsin, minik Rhun. Yalnızca bir Fhrey'i öldürdün. Fhreyler tanrı değildir – ama ben öyleyim.*"

"*Güzel,*" diye karşılık verdi Raithe. "*Öyleyse seni öldürdüğüm zaman ortada bir yanlış anlama kalmayacak.*"

Gryndal gülümsedi. "*Güle güle, sözde Tanrı Katili.*"

Adam bir parmağını göğe kaldırdı. Raithe aynı anda küçük kalkanını doğrulttu ve Persephone haklı çıkmak için dua etti. Bulutlardan düşen zikzaklı bir yıldırım Raithe'in elindeki kalkana çarptı. Mavi-beyaz elektrik akımının çarpmasıyla Gryndal'a sekmesi bir oldu. Diğer her şey, bunu izleyen göz kamaştırıcı ışıkta ve sağır edici gök gürültüsünde kayboldu. Persephone tekrar görebildiğinde Raithe hâlâ ayaktaydı. Karşısındaki Gryndal ise dizleri üstündeydi ve tütüyordu.

Raithe hiç duraksamadan ve tereddüt etmeden ilerleyerek aradaki mesafeyi sıfırladı. Gryndal kıpırdamadı. Belki çoktan ölmüştü ama Dureyalı yavaşlamadı ve Fhrey'in açıktaki boynuna hamle yaptı. Kılıcını savururken ağırlığını bir ayağından ötekine aktardı ve tek bir vuruşla hızmalı tanrının başını gövdesinden ayırdı.

Bir müddet hiç kimse ne konuştu ne de kıpırdadı. Duraksama birkaç saniye sürmüş olabilirdi ama o süre Persephone'ye dakikalar gibi geldi. Herkesin unuttuğu prens hâlâ sundurmada olup Gryndal'ın çimlerde sol yanağı üstünde duran kesik başına aval aval bakıyordu. Dudakları konuşmaya çalışırcasına oynuyor ama açık ağzından hiç ses çıkmıyordu. Mawyndulë gözlerini kırpıştırdı, kaşları kuşkuyla çatıldı.

Yukarıda fırtına tekrar dağıldı ve güneş yüzünü gösterdi.

telegram kanalı

İlk önce Suri'nin aklı başına geldi. Kız Arion'un yattığı yere koşup çimleri koparmaya başladı. Persephone bakışlarını yere çevirdiğinde Math'ın mızrağını çok da uzak olmayan bir noktada gördü. Gidip onu eline aldı ve sırığın küt ucunu yere vurdu. "Rhen Klanı!" diye bağırdı, sonra mızrağı havaya kaldırdı. "Evlerinizi koruyun!"

Herkes ona kocaman açılmış gözlerle şaşkın şaşkın baktı.

"Onu duydunuz!" diye bağıran Moya yakınındakileri itekledi. En çok da Tressa'ya yüklendi. Tope yere devrilen tırmığı kapıp omzunun üstüne kaldırdı. Biracı Bergin bir balta buldu. Dahl ahalisinin geri kalanı etrafa dağıldı ve alaçuklara girerek gözden kayboldu. Tam Persephone içeride kalacaklarını zannederken küreklerle, bıçaklarla ve mızraklarla geri geldiler. Moya kuyunun yakınındaki direkten bir meşale indirdi. Roan nacağıyla dışarı çıktı. Tressa'nın taş bir bıçağı vardı. Gifford bile koltuk değneğini tehditkâr bir edayla kaldırdı. Kalabalık sert, öfkeli yüzlerle bir araya toplandı.

Nyphron önce prense, sonra da silahlarını hâlâ ellerinde tutan aslan miğferlilere baktı. "*Majesteleri'ni buradan götürseniz iyi olur. Çatışma çıkarsa ölebilir ve Lothian bundan hiç hoşlanmaz.*"

"*Dediğini yapın.*" Tekrar ayağa kalkmış olan Arion asikasının yenlerindeki çamuru ve çimleri siliyordu.

Prens yaşlı gözlerini Gryndal'ın cesedinden ayırmadı. "*Sen bir hainsin!*"

Sözcükler ağzından tiz bir hiddetle çıktı ve delikanlı kıpkırmızı bir suratla ellerini hızlı hızlı oynatmaya başladı. Parmakları karmaşık ve görünmez bir cismi kurcalar gibiydi. Persephone'nin anlamadığı kelimeler kullanarak berbat bir sesle ve aksak bir ritimle şarkı söyledi.

Şarkı devam ederken genç Fhrey'in etrafında bir ışık belirdi ve arkasında alevden bir kuyruk bırakarak Raithe'e doğru uçtu. Dureyalı bir kez daha kalkanını doğrulttu.

"*Hayır,*" dedi Arion. Sesinde herhangi bir zorlama, bir çaba yoktu ama ateşten top Raithe'e yaklaşmadan söndü.

Mawyndulē bir kez daha zikredip ellerini salladı ama hiçbir şey olmadı. Genç Fhrey küplere bindi. Tekrar tekrar denedi ve Arion her seferinde gerçek bir emek harcamadan onu engelledi.

Telegram kanalı

Prens yeniden büyü yapmaya başladı. Arion bu sefer avucunu uzatıp bir sözcük söyledi. Prens yere düştü.

Arion granit gibi bir bakışla aslan miğferli askerlerin karşısına geçti. "*Prensi derhal buradan götürün.*"

"*Onu dinlemeyin!*" diye yattığı yerden tiz bir sesle emretti Mawyndulē. "*Herkesi öldürün!*"

Aslan miğferli Fhreyler tereddüt ettiler.

"*Yapamazlar,*" dedi Nyphron. "*Sadece baban başka bir Fhrey'in ölümüne müsaade edebilir ve o şevkalade armağanı Gryndal'dan başka hiç kimseye vermediğini tahmin ediyorum.*"

Mawyndulē öfkeden kuduracak gibiydi. Ayağa kalkıp bağırdı. "*Öyleyse tüm Rhunları öldürün!*"

Aslan miğferliler Galantialardan uzaklaştılar ve Dahl Rhen ahalisinin üstüne yürüdüler.

Raithe, Malcolm ve köylülerin geri kalanı onları karşılamaya hazırlandılar.

"*Durun!*" diye emretti Arion ve aslan miğferli askerler donakaldılar. "*Siz Talwara Muhafızları'sınız. Tek bir vazifeniz var: Prensi korumak. O burada olduğu sürece tehlikede. Onu güvende olacağı yere, babasının yanına götürün. Tek sorumluluğunuz bu.*"

"*Fhrey Fhrey'i öldüremez! Tehlikede falan değilim. Ve o adam Gryndal'ın canını aldı. Ölmesi lazım!*"

"*Önce Gryndal beni öldürecekti!*" diye bağırarak karşılık verdi Arion. "*Başarmasına da ramak kaldı.*"

"*Bu hiçbir şeyi değiş–*"

Bir mızrak uçarak meydanı katetti ve konağın tahta duvarına, prensin suratının bir karıştan daha yakınına saplandı. Çığlık atan Mawyndulē geri geri yalpaladı ve tekrar yere düştü. Malcolm meydanda mızraksız bir şekilde dikildi. "*Fhrey Fhrey'i öldüremez!*" diye bağırdı eski köle. "*Ama burada kalırsan biz seni öldürürüz.*"

Prens korku dolu gözlerle ayağa kalktı.

"*Eve dön, Mawyndulē,*" dedi Arion.

"*Kanuna – kanuna karşı geliyorsun. Ben senin prensinim ve bana itaat etmeye mecbursun.*"

"*Umurumda değil! Evine dön. Hepiniz çekip gidin.*"

Mawyndulē önünde toplanmış kalabalığı korkuyla süzdü.

Telegram Kanalı

Sundurmadan geçip basamaklardan indi. O inerken aslanlı askerler koşup prensin etrafında bir duvar oluşturdular ve grup hâlinde atlara doğru yürüdüler. "*Ona nasıl başkaldırdığını babama anlatacağım. Gryndal'ın katilini nasıl koruduğunu da. Savaş ilan edecek. Bir ordu gönderecek. Bir Miralyit ordusu!*"

"*Git!*" diye bağırdı Arion.

Prens bir ata bindi. Sonra tüm gözler onun ve muhafızlarının tek sıra hâlinde dahldan çıkmalarını seyretti.

Onlar gittiklerinde Arion elini salladı ve kapının her iki kanadı da çarparak kapandı. Kadın konağa doğru döndü ve tökezleyip bir kez daha dizleri üstüne düştü.

"Onu konağa geri götürün," dedi Nyphron.

"*Biraz yardım etseniz?*" diye köpüğün içinden seslendi Grygor. "*Nefes almak zorlaşıyor.*"

"*Ah, pardon.*" Arion mahcup görünüyordu ve köpük patladı.

Moya ile Brin onun basamaklardan çıkmasına yardım ederlerken Arion durup Nyphron'a baktı. "*Artık dost muyuz?*"

"*Miralyitlilerden nefret ederim,*" cevabını verdi Nyphron. "*Bugün bunun sebebini açıkça sergiledin. Ama... eh... kıştan, çamurdan, sinek sokmalarından da nefret ederim ama onlarla beraber yaşamayı öğrendim.*"

"Minna'yı kurtardığın için sağ ol," dedi Suri, Raithe'e. Kızın bir kolu kurdun boynundaydı.

Raithe hâlâ meydanın ortasındaydı. Kılıcını kınına sokmuştu ama kalkanını bırakmamıştı. Suri'nin sesiyle bakışlarını Gryndal'ın cesedinden ayırıp kıza ve kurda gülümsedi. Uzanıp Minna'nın başını okşadı. "Dünyanın en akıllı kurdunun zarar görmesine izin veremeyiz, değil mi?"

Suri gözlerinde yaşlarla onu bir anlığına süzdü. Sonra birdenbire kollarını Raithe'e dolayıp sıkıca sarıldı.

telegram kaktüsün

BÖLÜM 28

Reislik Koltuğu

Persephone'nin o basamaklarda durup karşımıza geçtiğini ve her şeyin yoluna gireceğini söylediğini hâlâ hatırlarım. Ona inandım. Sanırım herkes inandı. Persephone bir sihirbaz veya mistik değildi ama o gün yaptığı sihirdi. Bize ümit verdi.

–Brin'in Kitabı

Maeve her ikisi de yıldırım çarparak ölen kazıcı Jason ile inşaatçı Neft'in arasına gömüldü. Ekmekçi Lyn de onlarla beraber defnedildi; kadın Killian ailesinin yanan evinin bir yarısının altında kalmıştı. Stryker, Medak ve Gryndal'ın naaşlarıyla Galantialar ilgilendiler. Özellikle Gryndal'ın cesedi, Fhreylerin öldürülemeyecekleri inancını ebediyen yok etmişti. Onlar da diğer fâniler gibi kan kaybedip can veriyorlardı. Öte yandan kapışırlarken Arion ile Gryndal'ın sergiledikleri gösteri, bazı Fhreylerin sahiden de tanrısal güçlere sahip olduğunu ispatlamıştı.

Bunca kişinin öldüğü ve dünyanın bir uçuruma doğru daha da kaymış gibi gözüktüğü böyle bir güne uygun olarak Dahl Rhen'deki herkes sakin bir metanetle hareket etti. Köylüler çatışmada can verenlere ek olarak reislerinin ve Hegner gibi geceleyin ortadan kaybolanların da yasını tuttular.

Tressa'nın kocasının nereye gittiğine dair hiçbir fikrinin bulunmadığını şaşırarak öğrenen Persephone ona Konniger'ın ölümünü haber verdi. Tressa bu haberi ağlayarak ama başını dik tutarak karşıladı. Persephone ona Maeve ve Suri'nin Boz Grin'le ilgili bir göreve gittikleri anlaşıldığında Konniger ile diğerlerinin bir kurtarma ekibi kurduklarını söyledi. Maalesef ayı onu ve diğerlerini öldürmüştü. Persephone reis ile Boz'un ne gibi şartlar altın-

telegram kalkışun

da karşılaştıklarını tüm ayrıntılarıyla açıklama gereği duymadı. Tressa ne kadar huysuz biri olsa da Persephone taze dulun kocası hakkındaki anılarını kirletmek istemiyordu. Kendisinin Reglan konusunda tecrübe ettiklerini başka hiç kimse yaşamamalıydı.

Suri gitmekte acele etmeyerek Persephone'yi şaşırttı. Persephone yaşanan onca şeyden sonra mistiğin dahildan hemen ayrılacağını sanmıştı. Onun yerine kızı Minna'yla beraber güney duvarında otururken buldu.

"Başımızdan geçenler son olmasa gerek, değil mi? Hani bana ilk başta getirdiğin uyarının sonunu kastediyorum."

Suri başını iki yana salladı. "Bu olay yeterince büyük değildi. Yaprakların renk değiştirmesi gibi, bu daha başlangıç. Kış halen yolda."

Persephone kaşlarını çatarak başını salladı. "Herhalde artık bizi bırakıp ormana dönersin?"

Suri uykudan uyandırılmışçasına başını kaldırdı.

"Biliyorsun, burası senin de evin *olabilir*," dedi Persephone.

Suri içi hâlâ fokurdayan balçıkla dolu koca çukura, sonra da batı duvarındaki kırık gediğe kuşkuyla baktı. Gözleri çimlerdeki ve evlerin çatılarındaki düzinelerce yanık izini taradı.

"Evet, Rhen daha iyi günler de gördü," diyen Persephone omuz silkti.

"Ne zaman?"

Persephone gülümsedi. "Öyleyse belki *ben* senin yanına taşınmalıyım." Mistiğin yanına oturdu ve sırtını duvara yasladı. "Arion'un sargılarına yaptığın bayağı akıllıcaydı."

"Dherg mağarasındaki işaretler ruhları engeller. Orada ne ateş yakabildim ne de fal bakabildim. O sembollerle çevriliyken ruh dünyasıyla ilgili hiçbir şey çalışmaz."

"Sen çok zeki bir kızsın. Bunu biliyor musun?"

Suri omuz silkti. Bakışları duvardaki deliğin ötesinde yer alan bir noktaya odaklanmıştı. "Maeve – o kimdi?"

"Maeve mi? Rhen'in Örf Bekçisi'ydi. Geçmişteki tüm öykülerimizi hatırlayan kişi. Neyse ki bildiklerini başkalarına da öğretti. Mesela Brin'e. Brin öykülere bayılır ve hafızası çok kuvvetlidir."

"Nasıl biriydi? Kiminle evliydi?"

"Maeve hiç evlenmedi ki."

telegram kaktüsün

"Ama bir kızı vardı."

Persephone kafa salladı. "Çocuğunun babasıyla evli değildi."

"Babanın kim olduğunu biliyor musun?"

Persephone dizlerini yukarı çekti ve kirli eteğini düzeltti. Giysileri mahvolmuş, kan lekeleriyle kaplanmıştı. Tressa'nın kocasının ölümüyle ilgili açıklamayı sorgulamamasının bir sebebi de muhtemelen o lekelerdi. Tabii bir de gerçeği zaten biliyor olabileceği. "Sanırım artık önemi yok. O konu kapandı. Her şey mazide kaldı."

"Her şey değil," dedi Suri.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sanırım kızı kurtuldu."

"Maeve'in kızı mı? Hayır, o Konniger'ın uydurduğu bir masaldı. Maeve'in kızı on dört yıl önce terk edildiği ormanda can verdi..." Kafasında bir şimşek çakan Persephone durup Suri'ye baktı. "On dört... Daha fazla da olabilir..."

"Daha az da," diye cümleyi tamamladı Suri. "Baba hâlâ yaşıyor mu?" diye, Persephone'ye doğru dönmeden sordu. Bakışları hâlâ duvardaki deliğe çevriliydi.

"Hayır. Bir ay önce öldü. Konniger onu öldürdü ve suçu Boz'a attı."

Suri işte o zaman dönüp baktı. Gözlerinin etrafındaki dövmeler derin düşüncelerle büzüştü.

"Yirmi yıl önce Reglan'la evlendim," diye açıkladı Persephone. "Yıllar içinde kocama üç oğul verdim. Biri doğduktan kısa zaman sonra öldü. Duncan ancak üç yaşına kadar yaşadı. Mahn büyüyüp güzel bir delikanlı oldu ama Boz onu benden aldı. Hiç kızım olmadı ama hep bir tane isterdim. Kocama bir kız çocuk bahşedildi ama onunla tanışma fırsatını hiç bulamadı. Reglan, Konniger ve Maeve hariç hiç kimsenin kızdan haberi yoktu."

Suri'nin gözleri doldu ve Persephone'nin yanaklarından da yaşlar akıyordu.

Minna başını kaldırdı ve ikiliye akıllarını kaçırmışlar gibi uzun uzun baktı.

• ● •

telegram kaktüsün

Raithe dahl merkezinin yakınındaki hiç zarar görmemiş az sayıda alaçuktan biri olan Roan'ın evinin önünde oturuyordu. Elinde babasının kılıcının kırık kabzasını tutuyordu. Silah Shegon'un kılıcıyla karşılaştırılınca bir çocuk tarafından üretilmişe benziyordu.

"İşte buradasın." Malcolm ona doğru yürüdü. Eski köle ağır kalkanını bırakmıştı ama mızrağını değnek gibi kullanmayı sürdürerek savaşçılara hiç de yakışmayan bir tarzda yürüyordu. Raithe'in yanına oturdu, bacaklarını uzattı ve sandaletli ayaklarını üst üste koydu. Birlikte dahlı ve onun halkını enine boyuna incelediler. Katledilmekten ve sihirli bir faciadan kıl payı kurtulmuş olan insanlar daha şimdiden işlerinin başına dönmüşlerdi. Kâh duvardaki deliği onarıyorlar, kâh bahçelerle, koyunlarla ve çömleklerle ilgileniyorlardı.

Sıradan bir gün daha.

"Onunla ne yapacaksın?" diye sordu Malcolm, kırık kılıcı işaret ederek.

"Bilmiyorum. Yanımda taşımak aptalca geliyor." Raithe her şeyi başlatan kırık yalımı yanındaki toprağa sapladı. Elini kabzadan çektiğinde kılıç hafifçe titredi. "Herhalde babamın yanında bırakmalıydım. Nasılsa çalınmazdı. Böyle bir şeyi kim ister ki?"

Malcolm dayanışma içinde kafa salladı ve Raithe onun en çok bu yönünden hoşlandığını fark etti. Malcolm karşısındaki anlamaya veya en azından onunla anlaşmaya hevesliydi. Belki yıllarca kölelik yapmaktan kalmış bir diğer huydu ama Raithe yine de onu bir erdem olarak görüyordu.

Dahlın karşı tarafında, duvarın yakınında Suri ile Persephone sohbet ediyorlar, Minna da yanlarına uzanmış yatıyordu.

Herkesin bu kadar sadık bir dostu olmalı.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu Malcolm.

"Onu da bilmiyorum."

"Seni böyle kararlı görmek güzel."

"Her şey değişti, anlarsın ya." Delikanlı toprağa saplı kılıca baktı. "Babamın gölgesinde büyüdüm. Sağ kalmak, değerimi ona ispatlamak için dövüştüm durdum. Kendimi hep o kıstasla ölçtüm. Babam ne kadar sefil bir adam olsa da ondan başka kimsem yoktu."

Telegram Kanalı

Malcolm yine kafa salladı. "Desene ikimiz de dümensiz birer tekneyiz."

Raithe de kafasını salladı ve o gün Bern Nehri'nin kıyısında Malcolm'la beraber kendisinin de özgür kaldığını ilk kez o zaman fark etti. Ve tıpkı Malcolm gibi kendisinin de o özgürlükle ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Raithe hayatında ilk kez tamamen kendi başınaydı. Çok uzaklardaki bir yermiş, gerçekte var olmayan uydurma bir diyarmış gibi böyle bir özgürlüğün hayalini kurmuştu. Fakat kazara Dahl Rhen'i bularak yolunu kaybetmişti. Gidebileceği yüz potansiyel istikamet, yapabileceği sayısız seçim vardı ve seçeneklerin çokluğu onu âdeta felç ediyordu. Özgürlüğün aileden veya klandan daha büyük bir hapishane olduğunu daha yeni keşfediyordu.

Raithe hayallerinde tahtadan yapılma sıcak bir ev, bütün bir kış yetecek kadar buğdayla dolu bir ambar, konuşabileceği sadık bir kadın, suyunda metal tadı olmayan bir kuyu ve bir değil tam iki kalın battaniye gibi ahım şahım fanteziler kurmuştu. Bunlar elbette çılgınca fikirlerdi ama zaten düşler hep öyle olurdu. Artık onu tutan hiç kimse yoktu ve bir plan yaparsa kim bilir neler başarırdı. Lakin yaşanan bu son olayları ve hayatının nasıl değiştiğini reddedemezdi. Belki ortada bir plan vardı ama o kendi planı değildi.

"Gidersen ben de seninle geleceğim," dedi Malcolm. "Kalırsan ben de kalacağım."

Raithe doğruldu ve ona doğru eğildi. "Neden?"

"Bana kalırsa şu an birbirimizden başka kimsemiz yok. Ne senin ne de benim bir klanımız veya ailemiz var. İkimiz bir bakıma kendi kendimizin klanıyız. Hem bana iyi davrandın. Sonuçta hâlâ yaşıyorum ve artık bu harika mızrağa sahibim." Silahın kıçını yere vurdu. "Sence bende kalmasına izin verirler mi?"

"O atıştan sonra mı? Mecburlar. Bu arada yaptığın epey etkileyiciydi. Onu neredeyse öldürecektin."

Malcolm mahcup bir tebessümle karşılık verdi. "Aslında onu vurmaya çalışmıyordum."

"Ciddi misin?" dedi Raithe, daha da etkilenerek. "Yani amacın aynen o şekilde ıskalamak mıydı?"

"Evet ama beş adım sağına nişan almıştım."

telegram kaktüsüm

"Mızrak birkaç santim farkla soluna isabet etti."

Malcolm gülümseyerek tekrar başını salladı. "Hâlâ seni etkiliyor muyum?"

"Hem de her zamankinden daha çok." Raithe sırıttı. "Biliyor musun, bir adam savaşta bir silah kullanıp sağ kalırsa o silah ona bağlanır ve ebediyen onun olur."

Malcolm yanlarında dikilen mızrağa bakıp gülümsedi. "Öyleyse belki buna bir isim takmalıyım. İnsanlar öyle yaparlar, değil mi?"

"Bazıları."

"Peki, mızrağıma Narsirabad diyeceğim."

"Harika bir ad. Kulağa çok haşin geliyor. Bir Fhrey sözcüğü mü?"

Malcolm başını evet der gibi salladı.

"Anlamı ne?"

Malcolm yine tebessüm etti. "Sivri."

Raithe kahkahalarla güldü ve Malcolm da ona katıldı. Gülmek iyi geliyordu. Sabah havasını solumak, güneşin sıcaklığını yüzünde hissetmek de. En ufak bir dertleri tasaları yokmuşçasına Malcolm'la yan yana oturmak da. Hem belki yoktu. Yarını dert etmek anlamsızdı. Yarının neler getireceğini kimse bilemezdi – belki hiçbir şey getirmezdi.

"Sence şimdi ne yapmalıyım, kandaşım Malcolm? Herhalde Fhreylerin söylediği her şeyi anlamışsındır, değil mi? Ben yer yer birkaç kelimeden fazlasını anlamadım ama bana bu konu kapanmış gibi gelmedi."

"Hayır, kapanmadı," dedi Malcolm. "Sanırım daha yeni başlıyor." Başını Raithe'e doğru eğip ağzını büzerek soruya tüm dikkatini ve ilgisini verirmiş gibi gözüktü. Göğe baktı, dizlerini göğsüne çekti ve çenesini sıvazladı. "Kesin ölümle karşı karşıya kalındığında kaçmak mantıklıdır. Ama bence insan bunu kötü bir huya dönüştürebilir. Kaçmak kendince önem kazanıp normal bir yaşamdan uzak durmak için bahane hâline gelebilir."

"*Normal* bir yaşam dediğin ne ki?"

"Ben köleydim, ne bileyim? Öyle bir yaşam için çabalamaktan vazgeçmemek gerektiğini düşünüyorum, hepsi bu."

Raithe yeniden Persephone'ye göz attı. Kadın ağlıyor, avuç-

Teleseam Kaktüsüm

larıyla yanaklarını siliyordu. Göz göze geldiklerinde Persephone utangaç bir tebessüm etti.

"Kalıyoruz, Malcolm."

Malcolm onun bakışlarını izledi. "Zaten içimden bir ses öyle diyordu. Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"O farklı biri."

"Herkes farklıdır."

"Öyleyse onun ne şekilde farklı olduğundan hoşlanıyorum diyelim gitsin. Bilge bir adam bir keresinde bana hiç kimsenin ölümden koşarak kaçamayacağını, karakterimizi belirleyen asıl şeyin *nasıl* koştuğumuz olduğunu söylemişti. Ve eğer koşmak zorundaysam sanırım Persephone'yle aynı yere gitmek istiyorum."

• ● •

Olay ikindinin ilerleyen saatlerinde başladı.

Ölüler gömülmüş, enkazın büyük bölümü kaldırılmıştı. Bunlar yapılırken insanlar kafalarını yeniden toplamışlardı ve akşamın başlarında güneş Hilal Orman'a doğru alçalırken dünyanın sona ermediğini anlaşılmıştı. Konniger'ın ölüm haberi yayılırken anlaşılan bir diğer şey de lidersiz ve tehlikede olduklarıydı. Kısa zamanda düşünceler fısıltılara, fısıltılar da sorulara dönüştü.

Sarah, Brin, Delwin ve Moya dahlın ortasındaki balçıklı kraterin başında durup onunla ilgili ne yapılabileceğini kara kara düşünen Persephone'ye yaklaştılar. Meydanı yeniden kullanmak için onu doldurmaları lazımdı ama toprağı nereden getireceklerdi ve doldurmak en iyi seçenek miydi? Belki çukuru ilave bir depo olarak kullanabilirlerdi.

"Bu çukur başımıza iş açacak," dedi Persephone gruba.

Grubun başındaki Sarah hiç konuşmadı ve gelip ona sarılmakla yetindi. Arkasındaki Roan belirli bir mesafeden onları seyretti.

"Seph, şimdi ne yapacağız?" diye kulağına fısıldadı Sarah. "Bir reisimiz, Kalkan'ımız ve Örf Bekçimiz yok."

Delwin kafa salladı. "Senin bir fikrin olabilir diye düşünüyorduk. Demek istiyorum ki böyle bir şey daha önce hiç yaşanmadı, değil mi? Reglan kırk yıl reislik yaptı ve babası ondan önce nere-

telegram kaktüsüm

deyse bir o kadar hukûm sürdü. Biz hep, yani, genellikle babadan oğula geçeriz ama Reglan öldü ve Konniger'ın hıç–"

"Delwin!" diye çıkıştı Sarah. "Koca Ana aşkına! Biraz şefkat göstersen eksilir misin?"

"Affedersin, ben–"

"Sorun değil," dedi Persephone, bağışlayıcı bir tebessüm ederek.

"Ben sadece..." Delwin bir sır verecekmişçesine sesini alçalttı. "Bir'in bir oğul veya Kalkan gibi belirli bir halefin olmadığı durumlarda Örf Bekçisi'nin reislik koltuğu için yapılacak düelloları yöneteceğini ve denetleyeceğini söylüyor. Ama Maeve öldü."

"Şimdi neler olabileceğinden korkuyoruz," dedi Sarah. "Gençlerden bazıları daha şimdiden birbirine yan bakıyor."

"Evet." Delwin başını sallayarak karısını doğruladı. "Bir Bekçimiz olmadan Tope'un ve Wedon'un oğulları gibiler taraf seçecekler. Bir şeyler yapılmazsa klan içinde savaş çıkabilir."

"Yeterince kan döküldü," dedi Sarah, sesiyle ve bakışlarıyla yalvararak. "Daha fazlasını dökmeye ihtiyacımız yok."

"Ve ben kesinlikle Tressa'nın başa geçmesini istemiyorum," diye ekledi Moya.

"Tressa nerede?" diye sordu Persephone.

"Bergin'in yanında," dedi Moya. "Korkütük sarhoş."

Persephone kafasını salladı.

"Şimdi ne yapmamız gerektiğini biliyor musun?" diye sordu Delwin.

Persephone yine başını salladı. "Elbette biliyorum."

Sözleri ve soğukkanlı tavrı herkesi hazırlıksız yakalayarak huzurlu tebessümleri erteledi.

"Gelin de göstereyim," dedi Persephone. Sarah'yı elinden tutup Math'ın mızrağını aldı ve onları konağın basamaklarına götürdü. Orada dostunun elini bırakıp sundurmaya çıktı ve dahla doğru döndü.

"Dün gece neler olduğu hakkında bir sürü dedikodu dinlediniz ve bugün yaşananları kendi gözlerinizle gördünüz." Yüksek, berrak bir sesle konuşuyordu.

İnsanların onu fark etmeleri uzun sürmedi. Konak basamakları hep reisin mihrabı, dahla hitap ettiği kürsüsü olagelmişti. O

Telegram kanalı

siyah mızrağı elinde tutarak resmî bir dilde konuştuğu duyulunca, zaten orada olmayanlar da koşarak geldiler.

"Konniger öldü," dedi Persephone. "Maeve de. İkisi de, bu dahla dehşet saçan büyük boz ayı tarafından dün gece öldürüldü. Onlarla beraber pek çok kişi daha can verdi. Vefatlarının yasını tutuyoruz ama ayının da nihayet ölmüş olması bizi sevindirmeli."

Sessizlik arttıkça sözleri daha uzağa ulaşıyor, duvarların dışındaki ve evlerinin içindeki insanlar geldikçe basamakların önündeki kalabalık büyüyordu.

"Bazıları, *bize kim liderlik edecek* diye soruyorlar. Cevap basit. Ben."

Yüzüne kocaman bir tebessüm yayılan Moya ellerini çırpmaya başladı. Başka hiç kimse ona katılmadı.

"Bir kadın nasıl reis olabilir?" diye sordu Cobb.

"Nasıl mı? Cobb, neredeyse yirmi yıldır reislik görevini ben yürütüyordum. Reglan'ın emretmeden önce benimle konuşmadığı hiçbir önemli kararı olmadı. Hem Tanrı Katili'ni buraya getiren ve geldiklerinde Fhreyleri karşılayan kimdi? Arion'u –birkaç saat önce hepimizin hayatını kurtaran Fhrey'i– yaşatacak önlemleri kim aldı? Ve bu sabah herkesi dövüşe çağıran kimdi?" Persephone onlara hatırlatmak için siyah mızrağı havaya kaldırdı.

"Peki Örf ne olacak?" diye sordu Gelston.

"Brin, Maeve'in sana öğrettiği Veraset Örfü bir kadının reislik koltuğuna oturmasını yasaklıyor mu?"

Brin öne çıktı. Konuşmadan önce ebeveynlerine kısaca göz attı. "Hayır, hanımım."

Persephone bu ani saygı unvanı karşısında gülümsedi.

"Ama bize bir savaşçının önderlik etmesi lazım," dedi Engleton. "Bir kadının değil."

"Beni liderleri olarak istemeyen birileri varsa meydan okuma hakları var. Bu da Örf'te geçiyor, değil mi, Brin?"

Kız başını salladı ve annesinin dürtmesiyle, "Evet, evet geçiyor," dedi.

"Tabii Örf'e göre benim de bir şampiyon seçme hakkım var. Öyle değil mi, Brin?"

"Evet, hanımım."

"Raithe?" Persephone, Malcolm'la beraber Roan'ın evinin

Telegram Kanalı

önünde duran delikanlıya baktı. "Şampiyonum olmayı kabul eder misin?"

"Kesinlikle," diye yanıtladı Raithe. "Ama açıkçası bir şampiyona ihtiyacın yok." Raithe sesini herkese duyurmak için döndü. "Persephone dün geceki olaylar hakkında önemli bir ayrıntıyı atladı. Bu dahla dehşet saçan ve son iki reis de dahil pek çok erkeğinizi öldüren o ayı var ya..." Başıyla kadını işaret etti. "Onu Persephone öldürdü."

İnançsızlık ve şaşkınlık taşıyan bakışlar ikisinin arasında gidip geldi.

"Doğru söylüyorum," diye üsteledi Raithe. "O koskoca boz canavarı tek başına öldürdü. Hem de hiç yardım almadan. Bir mızrağa veya kılıca bile ihtiyaç duymadı."

"Öyleyse nasıl?" diye hayretle sordu Moya.

Raithe bir saniye bekledi. "Hayvanı bir kalkanın kenarıyla döve döve gebertti."

Dahl Rhen mırıldanmalarla doldu.

"Bir kalkanla mı?" diye sordu Engleton.

"Boz'u bir kalkanla mı öldürdü?" diye sordu Gelston.

Her kafadan bir soru yükseldi. Cevaplar kuşku sözcükleriyle, güvensizlik ifadeleriyle verildi. Persephone yapılan her yorumda çehrelerin kendisine farklı biriymiş gibi baktığını gördü.

Vaktinin önemli bir bölümünü kapının üstünden bağırarak geçiren Cobb'un sesi ötekileri bastırdı. "Bu doğru mu?"

Kalabalık suspus oldu.

"Doğru," dedi Malcolm.

Fhreyler teker teker Raithe'in sözlerini tasdik ettiler. Hiç kimse onların dürüstlüğünü veya görme yetisini sorgulamaya kalkışmadı.

"Pekâlâ." Persephone kalabalığı gözden geçirdi. "Reis olmama karşı çıkmak isteyen varsa işte size fırsat."

Bekledi.

Yüzler sağa sola dönerek beklentiyle birbirine baktı.

"Tope'un oğlanlar? Wedon'unkiler?" diye sordu kadın. "Yok mu?"

Dahl o kadar sessizdi ki çayırda öten cırcırböceklerini duyabiliyorlardı.

Telegram Kanalı

"Tamam öyleyse. Şu andan itibaren Dahl Rhen'in reisi *benim*."

Kalabalık yeniden kendi arasında konuşmaya başladı. Persephone ellerini kaldırdı.

"Susun!" diye bağırdı Moya. "Reisiniz sözünü bitirmedi."

"Sağ ol, Moya," dedi Persephone. "Reisiniz olarak söyleyecek birkaç sözüm var. Evvela bu sabah konuşulanları yeterince anladıysam, aramızdaki Fhreylerin sürgünde huzurla yaşamalarına izin verilmeyecek. Bizi savunmak için canlarını ortaya koymaları sebebiyle Dahl Rhen'i onlara sadece bir barınak değil, yeni evleri olarak sunuyorum. Kaderimiz ve onlarınki artık öyle ya da böyle birbirine bağlı. Aynı şey Arion için de geçerli. Uyandığında bunu ona söylemeyi planlıyorum. Dün gece pek çok iyi adam kaybettik. Bu sabah iki kişi daha öldü. İkisi de birbirinden çalışkandı. Bizimle yaşadıkları sürece Fhreylerin dahla katkıda bulunmaları ve sofralarımıza et koymaya yardımcı olmaları gerektiğinde ısrar ediyorum."

Nyphron'un evet der gibi kafasını salladığını görünce Persephone ona bir tebessümle karşılık verdi. Bunu diğer herkes de fark etti ve mırıldanmalar kesildi.

"Herkesin bildiği gibi Maeve öldü. Dahl Rhen Örf Bekçisi'ni yitirdi. Bundan dolayı Delwin ile Sarah'nın kızları Brin'i halkımızın yeni tarihçisi olarak atıyorum."

Moya yeniden alkış tuttu ve bu sefer birkaç kişi ona katıldı. En çok gürültüyü Padera ile Roan çıkardılar.

Persephone dönüp Raithe'e baktı ve derin bir nefes aldı. "Ayrıca hayatımı birden fazla kez kurtaran ve kesin ölüm karşısında hiç çekinmeden yanımda duran Dureyalı Raithe'i Kalkan'ım ilan ediyorum, zira ondan daha üstün veya sadık bir savaşçı düşünemiyorum." Böyle bir duyuru yapmadan önce delikanlıya danışsaydı daha mı iyi olurdu merak etti fakat Raithe hemen oracıkta hayır demeyince çabucak konuyu değiştirdi. "Yine çatışmada benimle omuz omza duran ve sağ kalmam için ölümü göze alan Malcolm'a," elini ona doğru uzattı, "Dahl Rhen vatandaşlığı bağışlıyorum. Zaten genel olarak erkek sıkıntısı çekiyoruz ama çekmeseydik bile senin kadar erdemli birini seve seve aramıza alırdık."

Moya bir kez daha alkışları başlattı. Kalabalık bu fikre çabucak alıştı ve Persephone duyguların kuşkudan güvene doğru kay-

teleseran kaktüsün

dığını hissetti. Karşısındaki insanlar artık belirsiz bir gun batımı değil, olasılıklarla dolu bir şafak göruyorlardı.

Persephone topluluğun gerisini işaret etti. "Bılmeyenlerınız varsa kurduyla beraber duvarın önünde oturan genç kadının adı Suri. Siz yataklarınızda mışıl mışıl uyurken o canlarınızı kurtarmak için tehlikeli bir maceraya atıldı – Maeve'i bu dünyadan alan maceraya."

Kafalar o tarafa doğru döndü.

Suri yüzünü dizlerinin arasından kaldırıp bakışlara karşılık verdi. Minna da aynını yaptı.

"Suri'ye resmen ilk Rhen Mistiği unvanını veriyor ve ayrıca onu özel danışmanlığıma getiriyorum. Ona sıklıkla akıl danışacağımdan eminim. Özellikle de ağaçların dilini ve irfanını anlayabilen tek tanıdığım olduğu için."

Bu sözler yeniden mırıldanmalara yol açtı.

Persephone bir nefes daha aldı ve yüzüne düşen saçları çekti. "Korkarım bugün yaşadıklarımız son değildi. Sanırım bir fırtına geliyor. Fhreyler ile aramızda savaş çıkacak. Bu sabah tanık olduklarınız daha başlangıçtı. Suri alametleri bir ay önce gördü ve ona inanıyorum. Feci bir imtihandan geçeceğiz. Bir halk olarak uçurumun en kenarında duruyoruz. Hiçbir seçeneğimiz yok. Düşmanımız bir zamanlar tanrı gözüyle baktıklarımız olsa bile canımız pahasına savaşacak cesareti bulmak zorundayız. Bugün gördüklerinizi unutmayın. Aralarından en güçlülerin bile ölebildiği gerçeğinden cesaret alın. Bugün bunu kendi gözlerinizle gördünüz."

Meydanın ortasındaki taş heykeli işaret etti. "Biz Dahl Rhenliler, bizi yıkımdan kurtaran ve belli ki her Fhrey'den daha güçlü olan tanrıça Mari'ye taparız. Mari bize Raithe, Suri, Nyphron ve Arion hediyelerini bahşetti. Umuyorum ki gelecekte karşılaşacağımız her fırtınayı atlatmamıza ve her günü hayatımızın sonuymuş gibi yaşamamıza gerek kalmayacak bir geleceğe ulaşmamıza da yardım edecek. Bizi daha parlak bir yarın bekliyor zira kendi kaderimizi kendimiz belirleyebileceğimiz sahte tanrılardan yoksun yeni bir çağ başlıyor."

Kalabalık beğeniyle alkış tuttu ve Persephone o anı bir kez daha evi hâline gelen konağa girmekte kullandı.

Tüccarın Kahyasın

Ebedi ateş sönmüştü. Geriye kalan közlerden sadece birkaçı parlıyordu. Persephone yığından birkaç parça odun alıp küllerin arasına bıraktı, sonra da üfledi. Dumanlar yükseldi. Persephone tekrar üfleyince küçük bir ateş titreşerek yandı. Kadın bir odun daha alıp çukura attı. Ateşin sönmeyeceğinden emin olunca salonun merkezine kadar yürüdü ve Reis Koltuğu'na oturdu.

• ● •

"Mızrağın içler acısı görünüyor," dedi Nyphron, kapının yakınındaki duvarda duran Malcolm'a yaklaşırken.

Rhen Klanı'nın resmen üyesi hâline gelen Malcolm o gece nöbet tutmaya gönüllü olmuştu. Böyle yıpratıcı bir günün ardından diğer herkes uykudaydı ve ateşler çoktan sönmüştü. Bir tek gökteki dolunay ışık veriyor, duvarın üstündeki patikayı aydınlatıyordu.

"Adını Narsirabad koydum."

"Aman ne hoş," dedi Nyphron, sonra Fhreyce'ye geçti. "*Benden kaçınıyordun.*"

"Uzun bir gün oldu."

"*Ya daha önce? Bir haftadan uzun zamandır buradayım. Neden ilk defa şimdi konuşuyoruz? Ve neden ben senin ayağına geliyorum da aksi olmuyor?*"

Malcolm bu sefer Fhreyce yanıt verdi. "*Birlikte görülmemizin ikimize de yarar sağlamayacağını düşünüyorum.*"

"*Ben de Rhist dışında yaşamaktan biraz fazla hoşlanmaya başladığını düşünüyorum. Belki özgürlüğün tadı seni daha fazlasına özendirmiştir. Yoksa kaçmayı mı planlıyordun?*" diye sordu Nyphron. "*Kapıda nöbet tutmaya o yüzden mi gönüllü oldun?*"

Nyphron ona cevap verme şansı tanımadı. Surlarda yanından geçti ve gözünü kuzeybatıdaki karanlığa dikti. Tekrar Rhunca konuştu. "Gençliğimde orası oyun bahçemdi. Avrlyn anlı şanlı maceralara bir geçitti. Hentlyn'in karlı dağları vahşi Grenmoriaların eviydi. Adendal Durat'ın tırtıklı dişleri tepe goblinleriyle dolup taşardı. Çayırlar av hayvanlarından, Harwood karanlık sırlardan geçilmezdi. Altın sarısı gün batımlarında yıkandım, ayın altın-

telegram kanalı

da yol aldım ve her zorluğa neşeyle göğüs gerdim. Instaryalıların arasında bile bir efsane, bir kahramanım."

"Alon Rhist de bir kahramandı," diye hatırlattı Malcolm. "Tıpkı Atella gibi. Öyküler hep aynı şekilde biter."

Nyphron ona bir adım yaklaştı ve eski köleye doğru eğilip elini onun Narsirabad'ı tutan elinin üstüne koydu. Fhreyce fısıldadı. "*Sana Shegon'u öldürmeni söyledim sanıyordum.*"

Malcolm suçlu, huzursuz bir tebessümle karşılık verdi.

"*Seni tam da o amaçla yolladım. Unuttun mu? Tanrı Katili'nin kölem değil de Raithe olduğunu keşfettiğimde ne kadar şaşırdığımı var sen düşün.*"

"*Ben senin kölen değilim. Babana aittim.*"

"*Pardon ama haberin yok mu? Babam öldü. Bu da seni benim malım hâline getirir.*"

"*Ferrol'ın yasalarından birinin kölelik olduğundan emin değilim.*"

Nyphron hafifçe güldü ve dudaklarını yaladı. "*Kuralları pek takmadığımı herkesten iyi bilirsin.*"

"*Ama baban bile beni kölesi olarak görmezdi.*"

"*Babam o kadar akıllı değildi – ölümünün de ispatladığı gibi. Şimdi bana hafızandaki boşluğu açıklamak ister misin? Nasıl oldu da Shegon'u Raithe öldürdü? Neden sen öldürmedin?*"

"*İki sebepten,*" diye yanıtladı Malcolm. "*Öncelikle senin de belirttiğin gibi çoğu kimse beni senin malın olarak görür ve Shegon'un ölümünü seninle bağdaştırırdı. Böyle bir şey hiç işine gelmezdi.*"

"*Bu, göze aldığım bir riskti.*"

"*Ve ikincisi, Meryl ile ben geri gelip birbirimizi suçlamaya başladığımızda ikimizi birden idam ettireceğinden şüphelendim ve bu benim göze aldığım bir risk değildi.*"

Nyphron dudaklarını büzüp kafa salladı. "*Çok akıllısın. Haklısın da. Fakat bu konuda ne hissettiğimden emin değilim. Sanırım daha önce hiç kimse zekâma baskın gelmedi. Bu da beni tedirgin ediyor.*"

"*Ne planladığın düşünülürse bence tedirgin olman doğal, öyle değil mi?*"

telegram kanalı

Nyphron başını iki yana salladı. "*Hayır. Şimdiye dek yaptıklarım ve bundan sonra yapacaklarım tanrı tarafından yazıldı.*"

Malcolm bir kaşını şüpheyle kaldırdı. "*Sahi mi? Hangisi?*"

Nyphron muzip bir ifadeyle sırıttı. "*Daha karar vermedim.*"

SON

telegram kaktusun

TERİMLER VE İSİMLER SÖZLÜĞÜ

Airenthenon: Orman Tahtı veya Kapı kadar yaşlı olmasa da Estramnadon'daki en eski *bina*. Aquila'nın toplandığı kubbeli ve sütunlu yapı.

Alon Rhist: Fhreylerin Dherg Savaşı sırasında ölen dördüncü feyni. Yerine Fenelyus geçmiştir. Rhulyn ile Avrlyn arasındaki karakollardan biri onun adını taşır.

Alysin: Ahiretin üç âleminden biri. Cesur savaşçıların öldükten sonra gittikleri cennet.

Aquila: Tam karşılığıyla "seçim yeri." Aslen Gylindora Feyn'e bir asırdan uzun zamandır yardım eden Fhrey grubunun resmen tanınmasıyla ortaya çıkmıştır. Her kabilenin lideri danışman işlevi görerek tavsiyeler verir ve imparatorluğun genel yönetimine katkıda bulunur. Konsey üyelerini kendi kabileleri seçer. Feynin yetkisi Ferrol'ınki kadar mutlak olduğundan Aquila doğrudan bir güce sahip değildir. Lakin gücün verasetinde büyük bir nüfuza sahiptir. Kimin Gylindora'nın Borusu'na erişebileceğini Kayyım ve Vasi belirler.

Aquila Himayedarı: Vesayet sürecinin idaresinden sorumlu iki kişiden biri. Kayyım'la beraber kimin Gylindora'nın Borusu'na üfleme hakkı olduğunu belirler.

Aquila'nın Kayyım'ı: Feyn yaveri. Boynuzun bekçisi. Kıdemli konsey üyelerinin oylarıyla seçilen altı Aquila konsey üyesinden biri. Feynin yokluğunda Aquila toplantılarını idare eder. Kimin Gylindora'nın Borusu'nu öttürmeye hakkı olduğuna karar veren Meydan Okuma Konseyi'ni yönetir. Vasi ve Kayyım birlikte veraset sürecine karar verirler ve meydan okuma sürecine hükmederler.

telegram kanalı kitabım

Arion (Fhrey, Miralyit): Prens Mawyndulē'nin mürebbiyesi, Nyree ile Era'nın kızı, ona Cenzlyor lakabını takan Fenelyus'un eski öğrencisi.

Asendwayr: Mensupları avcılıkta uzmanlaşan Fhrey kabilesi. Birkaçı Instaryalılara et sağlamak için hudutta görev yapar.

Asika: Cüppeye benzer uzun bir Fhrey giysisi. Çok sayıda sargısı ve bağı, çeşitli şekillerde giyilmesine olanak sağlar.

Avempartha: Fenelyus tarafından Nidwalden Nehri'ndeki büyük bir şelalenin üstünde yaratılmış Fhrey kulesi. Akan suyun yardımıyla Sanat kullanımını güçlendirebilir.

Avrlyn: Namı diğer "Yeşil Diyar." Kuzeyde Hentlyn'e ve güneyde Belgreig'e komşu Fhrey hudut bölgesi. Avrlyn, Bern Nehri'nin güney ve doğu kollarıyla Rhulyn'den ayrılır.

Bahçe: Fhrey toplumundaki en kutsal yerlerden biri. Meditasyon ve tasavvur amacıyla kullanılan bu yer Estramnadon'un merkezi olup Kapı'yı çevrelemektedir.

Belgric Savaşı: Fhreyler ile Dhergler arasındaki bir savaş. Dherg Savaşı olarak da bilinir.

Bendigo: İnsanları ve hayvanları ele geçirebilen kötü ruh.

Bern: Kuzey–güney yönünde akan ve Rhulyn ile Avrlyn arasındaki sınırı belirleyen bir nehir. Rhunların nehrin batı yakasına geçmeleri yasaktır.

Boz: Hilal Orman'da yaşayan azılı bir ayı. Dahl Rhen'in pek çok sakininin ölümünden sorumludur. Suri ile Tura tarafından Grin yahut Boz Grin olarak bilinir.

Brin'in Kitabı: Rhun halkının tarihini kayıt altına alan ilk yazılı eser. Kökeni Rhunlar ile Fhreyler arasındaki ilk savaşın yaşandığı zamana dayanır.

Brekon moor: Leih moorun kadınlar için olan versiyonu. Çeşitli şekillerde sarılabilen çok yönlü bir giysi.

Brideeth: Fhrey küfrü. Aşırı hakaret içeren bir sözcük.

Brin (Rhun, Rhen): Sarah ile Delwin'in kızı. Maeve'in öğrencisi, meşhur *Brin'in Kitabı*'nın yazarı.

Caratacus (Fhrey): İlk feynin ünlü bilge danışmanı. Ferrol'ın borusunu Gylindora Feyn'e getiren efsanevi şahıs. Orman

Telegram Kanalı

Tahtı'nın yaratıcısı.

Carfreign Arenası: Müsabakaların ve gösterilerin düzenlendiği büyük bir açık hava meydanı. Spor ve eğlence amaçlı kullanılır

Cenzlyor: Fhrey dilinde "aklı tez" anlamına gelen sözcük. Feyn Fenelyus tarafından Arion'a bahşedilen ve onun Sanat'taki ustalığını gösteren bir sevgi unvanı.

Clempton: Dureya'daki küçük bir köy. Raithe'in evi.

Culina brideeth: Birinin kendi annesiyle uygunsuz bir ilişki yaşadığını ima eden Fhrey küfrü.

Dahl (tepe veya höyük): Bir klanın başkenti olan ve insan yapımı bir tepenin zirvesindeki konumuyla nitelendirilen Rhun yerleşkesi. Dahllar genellikle bir tür duvar veya istihkâmla çevrilidir. Her birinde reisin yaşadığı merkezî konağa ek olarak diğer köylülerin kaldıkları bir dizi alaçuk bulunur.

Dherg: Elan'ın beş insansı ırkından biri. Uzun yaşayan bu hünerli zanaatkârlar yer üstündeki çoğu yerden kovulmuşlardır. Fevkalade inşaatçılar ve silah yapımcılarıdırlar.

Didan (Rhun, Dureya): Raithe'in ağabeyi.

Dikilitaş: Bir monolit veya benzer taşlardan teşkil bir grubun parçası. Ebatları büyük farklılık gösterebilir ama şekilleri genellikle eşitsiz ve köşeli olup uca doğru sivrilir.

Drome: Dherglerin tanrısı.

Dureya: Rhulyn'in kuzeyindeki çorak ve dağlık arazi. Aynı adı taşıyan Rhun klanının vatanı.

Dureyalı: Rhunların savaşçı klanının bir üyesi.

Düğümler: Sanat'ın doğal akışını sekteye uğrattıkları, genellikle iletişimde zorluklar çıkararak fikir birliğinin gelişimine engel oldukları bilinir. Bir düğüm çözüldüğünde tartışmalar da çözülerek uzlaşmaya varılır.

Eilywin: Binaları tasarlayıp inşa eden Fhrey mimarları ve zanaatkârları.

Elan: Her Şeyin Koca Anası. Toprağın tanrısı.

Elan'ın Başlıca Beş Irkı: Rhunlar, Fhreyler, Dhergler, gazeller ve Grenmorialar.

telegram kanalı

Enarmeler: Bir kalkanın arkasına takılan kayışlar. Tutmakta veya kola geçirilerek kalkanı bir kişinin önkoluna sabitlemekte kullanılırlar.

Era (Fhrey, Umalyn): Arion'un babası, Nyree'nin kocası.

Eres (Fhrey, Instarya): Galantiaların, başlıca ustalığı mızraklar olan bir mensubu.

Erivan: Fhreylerin anayurdu.

Ervanon: Fhreylerin en kuzeydeki karakolu.

Estramnadon: Erivan ormanlarındaki Fhrey başkenti.

Eton: Gök tanrısı.

Feyn: Görev süresi ölümüyle veya tahta çıkışından üç bin yıl sonrasıyla (hangisi önce gerçekleşirse) sınırlı olan Fhrey hükümdarı.

Fenelyus (Fhrey, Miralyit): Fhreylerin beşinci feyni. Belgric Savaşı'nda Fhreyleri yok oluştan kurtaran Miralyitli ilk hükümdar.

Ferrol: Fhreylerin tanrısı.

Ferrol'ın Yasası: Fhreylerin diğer Fhreyleri öldürmelerinin önündeki çiğnenemez yasak. Olağanüstü durumlarda feyn (veya onun belirleyeceği bir şahıs) tarafından istisnalar yapılabilir. Ferrol'ın Yasası'nı çiğnemek suçluyu toplumdan dışlar ve ahiretten men eder. Hükmü Fhreylerin tanrısı verdiğinden, hiç kimse gizlice veya bir tanık olmadan cinayet işleyerek Ferrol'ın Yasası'nı aşamaz.

Fhrey: Elan'ın başlıca beş ırkından biri. Fhreyler uzun ömürlüdürler, teknolojik olarak ileridedirler ve mesleğe dayalı kabilelere ayrılmışlardır.

Florella Plazası: Estramnadon'daki Airenthenon'un önünde yer alan, teferruatlı bir süs havuzuna sahip, halka açık büyük meydan.

Galantialar: Nyphron'un liderlik ettiği, efsanevi mertlik ve cesaret serüvenleriyle ünlü Instarya devriyesi.

Gath (Rhun): Büyük Tufan sırasında tüm klanları birleştiren ilk karrel.

Gazel: Dherg dilinde "goblin."

telegram kanalı

Ghika (Fhrey): Dherg kralı Mideon'un İlk Ağaç'a erişmesine izin vermeyen ve böylelikle kendisinin de öldürüleceği Belgrie Savaşı'nı başlatan üçüncü Fhrey feynı.

Gifford (Rhun, Rhen): Dahl Rhen'in olağanüstü yeteneklı çömlekçisi. Annesi onu doğururken can vermiştir; geniş kapsamlı deformasyonları sebebiyle birkaç yıldan uzun yaşaması beklenmemiştir.

Goblin: Elan'daki herkesin korktuğu ve dışladığı çırkın bır ırk. Amansız savaşçılar olarak bilinen bu ırkın en tehlikelı turü, sihir yoluyla elementlerin gücünden yararlanabilen oberdazalardır.

Grandford: Bern Nehri'nin Dureya'yı Alon Rhist'ten ayıran boğazında kurulu taş köprü.

Grandford Muharebesi: Rhunlar ile Fhreyler arasındaki savaşın ilk muharebesi.

Grantheum Sanat Turnuvası: Sanat kullanımında en becerikli Miralyitlinin belirlenmesi için düzenlenen geleneksel bır etkinlik.

Grenmorialar: Elan'da yaşayan devler ırkı.

Grin: Suri ile Tura'nın Hilal Orman'daki azılı ayıya taktıkları isim.

Gryndal (Fhrey, Miralyit): Feyn Lothian'ın başbakanı. En yetenekli Sanat icracılarından biri olarak saygı görür.

Gula-Rhunlar: Güneydeki yedi Rhun klanıyla uzun süreli bir kan davası içinde olan üç kabilelik bir kuzey Rhun ittifakı. Tarihsel olarak Fhreyler bu iki tarafı birbirine düşürmüşler ve karşılıklı husumetlerini teşvik etmişlerdir.

Gwydry: Yedi Fhrey kabilesinden biri. Ekinleri ve besi hayvanlarını yetiştirmekten sorumlu çiftçiler kabilesi.

Gylindora Feyn (Fhrey): Fhreylerin ilk lideri. İsmi "hükümdar" ile eşanlamlı hâle gelmiştir.

Gylindora'nın Borusu: Aslen Caratacus tarafından Gylindora Feyn'e verilen, Aquila'nın kontrolündeki bir merasim borusu. Fhreylerin liderliği için meydan okumakta kullanılır. Yalnızca bir feynin ölümünün ardından veya her üç bin yılda bir Uli Vermar sırasında öttürülebilir. Bir feynin ölümünün ardından

telegram kanalı

öttürüldüğünde meydan okunan kişi feynin varisidir. Feynin bir varisi yoksa boru iki rakip için ayrı ayrı öttürülebilir.

Hentlyn (dağlar diyarı): Avrlyn'in kuzeyinde, genellikle Grenmoriaların yaşadıkları bölge.

Herkimer (Rhun, Dureya): Raithe'in babası, Shegon tarafından öldürülmüştür.

Hiemdal (Rhun, Dureya): Herkimer'in babası ve Raithe'in dedesi.

Hilal Orman: Dahl Rhen'in etrafında bir yarım daire oluşturan büyük orman.

Imaly (Fhrey, Nilyndd): Gylindora Feyn'in torunu, Nilynn kabilesinin lideri ve Aquila'nın Kayyım'ı.

Instarya: Yedi Fhrey kabilesinden biri. Savaşçılar sınıfı olan Instaryalılar Avrlyn sınırındaki karakollarda görev yaparlar.

Jerydd (Fhrey, Miralyit): Avempartha keli.

Kalkan: Namı diğer "reisin Kalkan'ı" veya "reis Kalkan'ı." Reisin yakın koruması ve genellikle dahldaki en iyi savaşçı.

Kapı: Estramnadon Bahçesi'nde efsanelere göre İlk Ağaç'ın yetiştiği yere açılan bir geçiş.

Kel: Prestijli bir kurumun yöneticisi veya müdürü.

Kleve: Fhreylerin Instarya kabilesinde revaçta olan basit ve pratik bir kısa kılıç.

Konniger (Rhun, Rhen): Dahl Rhen reisi Reglan'ın Kalkan'ı. Reglan'ın ölümünden sonra reis olmuştur, Tressa'yla evlidir.

Krimbal: Nog âleminde yaşayan bir peri. Krimballar ağaç gövdelerindeki kapılardan geçerek Elan dünyasına yolculuk ederler. Çocukları çalmalarıyla bilinirler.

Kuul: Genellikle aşağılık biri için kullanılan bir Rhun küfrü.

Leih moor: Büyük bir pelerin. Rhun erkekleri tarafından çeşitli şekillerde kuşanılabilen ve çoğunlukla kemerle sabitlenen çok yönlü bir giysi. Leih moor ayrıca eşya taşımak için bohça veya bir battaniye olarak da kullanılabilir. Genellikle belirli bir klanın desenleriyle örülürler. *Brekon moor* adıyla bilinen kadın versiyonu daha uzundur ve daha köşeli bir kesime sahiptir.

Leşi: Ormanda yaşayan çok sayıdaki hınzır orman cinlerinin bir

telegram kaktüsün

türü. Leşiler yolculara yollarını kaybettirmekten büyük zevk alırlar.

Lothian, Feyn (Fhrey, Miralyit): Fhreylerin baş hükümdarı. Mawyndulē'nin babası ve Fenelyus'un oğlu.

Maccus (Rhun, Rhen): Dahl reisi ve Reglan'ın dedesinin dedesi. Reglan'ın egemenliğinden yaklaşık yüz yıl önce dahla hükmetmiştir.

Maeve (Rhun, Rhen): Dahl Rhen'in Örf Bekçisi.

Magda: Hilal Orman'daki en yaşlı ağaç, kadim bir meşe.

Mahn (Rhun, Rhen): Persephone ile Reglan'ın oğulları. Boz adıyla bilinen azılı ayı tarafından öldürülmüştür.

Malcolm (Rhun, klansız): Alon Rhist'te yaşayan bir köle.

Malkin: Krimballar tarafından kaçırılan, daha sonra Nog'dan kaçıp Elan dünyasına dönen bir çocuk. Malkinler genellikle on dört yaşlarında ortaya çıkarlar ama çok daha uzun zaman önce ortadan kaybolmuş olabilirler zira Nog'da zaman Elan'dakiyle aynı hızda geçmez.

Mevsim sütunları: Bir konağın içinde reis ve reis yaveri koltuklarını çevreleyen, üçlü gruplara ayrılmış on iki sütun. Gruplar baharı (batı), yazı (güney), güzü (doğu) ve de kışı (kuzey) temsil eder.

Meynler: Ölülerin, yerin derinliklerinde yaşayan ve derin bir baca, mağara yahut yarık vasıtasıyla yüzeye çıkan ruhları. Meynler ailelerinin yaşayan fertlerini bulurlar ve hayattayken hedef oldukları (gerçek veya hayalî) kabahatlerden dolayı onlara eziyet çektirirler.

Math (Rhun, Rhen): Dahl Rhen'in kurucusu ve Gath'ın torunu.

Mawyndulē (Fhrey, Miralyit): Fhrey diyarının prensi. Feyn Lothian'ın oğlu ve Feyn Fenelyus'un torunu.

Medak (Fhrey, Instarya): Galantiaların bıçak atmakta becerikli bir mensubu.

Menahan: Yünüyle tanınan bir Rhun dahlı.

Mideon, Kral (Dherg): Dhergler ile Fhreyler arasındaki Belgric Savaşı'nın kilit oyuncularından biri.

Minna: Suri'yle beraber yolculuk eden kurt.

telegram.kaktüs

Miralyit: Fhreylerin "Sanatçı" kabilesi. Doğal kuvvetleri yönlendirmek için Sanat'ı kullanarak sihir yapan bir halk.

Morvin: İnsanları ve hayvanları ele geçirebilen kötü ruh. İnsanları ele geçirdiğinde insana yakın bir zekâyı koruyarak hayvana dönüşebilme yeteneğine sahiptir.

Mynogan: Harp, Onur ve Ölüm. Dureyalıların taptıkları üç savaş tanrısı.

Mistik: Doğal dünyanın özüne erişebilen ve hem tanrıların hem de ruhların arzularını anlayabilen kişiler.

Nadak: Rhulyn'in kuzeyinde, aynı isimdeki Rhun klanının yurdu olan bir bölge.

Nagon: Sebek'in iki kılıcından birinin adı. Fhreyce'de "şimşek" anlamına gelen sözcük.

Naraspur: Arion'u Alon Rhist'e götüren atın ismi.

Nidwalden: Fhreylerin anavatanını (Ervanon) Rhulyn'den ayıran koca nehir.

Nifrel: Alt Rel. Ahiretin üç bölgesinin en kasvetli ve nahoş olanı.

Nilyndd: Fhreylerin zanaatkâr kabilesi.

Nog: Krimbalların yurdu, burada zaman Elan'dan farklı bir hızda akar.

Nyphron (Fhrey, Instarya): Zephyron'un oğlu ve meşhur Galantiaların lideri.

Nyree (Fhrey, Umalyn): Arion'un oğlu ve Era'nın eski karısı.

Orman Tahtı: Başkent Estramnadon'daki Talwara'da yer alan feyn tahtı.

Örf Bekçisi: Bir toplumun âdetlerini ve geleneklerini öğrenen, bu konularda yetkili olan kişi. Bekçiler bildiklerini sözlü olarak nesilden nesle aktarırlar.

Padera (Rhun, Rhen): Bir çiftçi karısı ve Dahl Rhen sakinlerinin en yaşlısı.

Parthaloren Şelalesi: Bilinen dünyadaki en büyük şelale. Nidwalden Nehri'ni yüzlerce metre aşağı akıtır. Bu şelalenin tepesinde dev Fhrey kulesi Avempartha bulunur.

Persephone (Rhun, Rhen): Reglan'ın karısı ve Dahl Rhen'in reis yaveri.

telegram kaktüsün

Pontifex: Nyphron'un kılıcının ismi. Fhreyce'de "rüzgâr" anlamına gelen sözcüklerden biri.

Raithe (Rhun, Dureya): Herkimer'in oğlu. Namı diğer Tanrı Katili.

Raov: Avını suratından başlayarak yiyen korkutucu bir yırtıcı. Raovlar kemiklerden yaptıkları bir yatakta uyurlar ve uyumadan önce yatağa bir diğer kemik seti eklemelidirler. Tek bir raov bütün bir bölgeyi mahvedebilir.

Reglan (Rhun, Rhen): Dahl Rhen'in reisi ve Persephone'nin kocası.

Rel: Rhun ahiretindeki üç bölgeden biri.

Rhen: Rhulyn'in batısında, aynı isimli Rhun klanının yurdu olan ormanlık bir bölge.

Rhulyn: Doğusunda Fhreylerin anayurdu Erivan'a ve batısında Fhrey karakolu Avrlyn'e komşu "Rhunlar Diyarı."

Rhun: Elan'ın başlıca beş ırkından biri. İnsan ırkı. Sözcük Fhreyce'de "ilkel" anlamına gelir ve bazılarınca aşağılayıcıdır. Bu teknolojik açıdan geri, batıl inançlı ve çok tanrılı bir ırktır. Küçük köy kümelerinde yaşarlar ve her klan bir reis tarafından yönetilir. Rhunlar iki büyük gruba ayrılırlar: Kuzeydeki Gula-Rhunlar ve güneydeki Rhulyn-Rhunlar. Bu iki taraf asırlardır savaşmaktadır.

Rhunca: Rhulyn'de yaşayan insanların konuştukları dil.

Roan (Rhun, Rhen): Oymacı Iver'in eski kölesi.

Reis: Bir dahlı yöneten kişi.

Reis yaveri: Reisin karısına verilen saygı unvanı.

Sackett (Rhun, Rhen): Dahl Rhen'in yeni reisi Konniger'ın Kalkan'ı.

Salifan: Farklı kullanımları olan hoş kokulu bir yabani bitki.

Sanat: Kullanıcının doğadaki güçlerden yararlanmasına imkân tanıyan sihir. Fhrey toplumunda Miralyit kabilesinin mensuplarınca icra edilir. Bu gücü taşıyan goblinlere oberdaza denir.

Sanatçı: Sanat'ın bir icracısı.

Sebek (Fhrey, Instarya): Galantialarn en iyi savaşçısı.

telegram kütüsün

Shegon (Fhrey, Asendwayr): Alon Rhist'teki savaşçı kabileye et temin eden bir avcı. Raithe tarafından öldürülmüştür.

Suri (Rhun, klansız): Tura'nın büyüttüğü genç mistik. Daima Minna adlı beyaz bir kurtla beraberdir.

Tabor: İnsanları uçurumlardan aşağı iten veya nehirlerde yahut göllerde boğan bir orman ruhu.

Talwara: Feynin kaldığı ve hüküm sürdüğü Fhrey sarayının resmî adı.

Tarak veya taraklama: Yünü kırkmak ile eğirmek arasında gelen adım. Taraklar lifleri ayırmakta, temizlemekte ve birbirine karıştırmakta kullanılarak hizalanmış bir lif ağı oluşturulur.

Tet: Tetlin Cadısı'ndan gelen bir küfür sözcüğü. Yıllar içerisinde çarpıtılarak "dışkı" anlamına çekilmiştir. Mesela, "Hiçbir tet bilmiyorsun."

Tetlin Cadısı: Dünyadaki tüm hastalıkların, salgınların ve kötülüğün kaynağı olduğuna inanılan ölümsüz varlık.

Thym (Fhrey, Umalyn): Her yaz Instaryalılara hizmet veren Ferrol rahibi.

Tibor: Sebek'in iki kılıcından birinin adı. Fhreyce'de "yıldırım" anlamına gelen sözcük.

Tirre: Rhulyn'in güneyinde, aynı isimli Rhun klanının yurdu olan bölge.

Tork: Ucu açık, sert ve yuvarlak bir kolye.

Tressa (Rhun, Rhen): Dahl Rhen reisi Konniger'in karısı.

Trilos (Fhrey, kabilesi bilinmiyor): Bahçe'deki Kapı'ya takıntılı bir kişi.

Tura (Rhun, klansız): Dahl Rhen'in yakınında, Hilal Orman'da yaşamış kadim bir mistik; Suri'nin akıl hocası. Büyük Kıtlık'ın gelişini öngörmüştür.

Uli Vermar: Bir feynin taç giymesinden üç bin yıl sonra, diğer Fhreyler mevcut hükümdara meydan okuyabildiklerinde gerçekleşen bir olay. Bu ancak Aquila'ya başvurularak ve Gylindora'nın Borusu alınarak yapılabilir.

Umalyn: Fhreylerin ruhani meselelerle ve Ferrol'a ibadetle ilgilenen rahipler ve rahibeler kabilesi.

telegram kaktüsün

Urum Nehri: Bern'in batısında, kuzey-güney yönünde uzanan bir Avrlyn nehri.

Vahşi Doğa Rehberleri: Estramnadon'un dışındaki yabani topraklara seyahat eden Fhreyler.

Vellor: Fhreylerin icat ettikleri telli bir müzik enstrümanı.

Wogan: Ormanların koruyucusu olarak faaliyet gösteren baş orman ruhu.

Yakkus: İnsanlar da dahil herhangi bir hayvanın biçimini alabilen bir hastalık iblisi.

Yukarı Mızrak Vadisi: Üç Gula-Rhun klanının yurdu.

Zephyron (Fhrey, Instarya): Nyphron'un babası. Feyn Fenelyus'un ölümünün ardından liderlik düellosunda Lothian tarafından öldürülmüştür.

telegram kaktusun

Öykülerimi beğenen ve onları sevdikleriyle paylaşan tüm okuyucularıma. Başarımı büyük ölçüde sizin cömertçe desteğinize borçluyum ve hayallerimi gerçeğe dönüştürdüğünüz için teşekkür ederim.

TEŞEKKÜR

Derler ki, iki şeyin nasıl yapıldığını bilmek istemezsin: kanunlar ve sosis. Şahsen ben bir müsveddenin tamamlanmış bir kitap hâline nasıl geldiği hakkında tam tersini düşünürüm. Okuyucuların basım sürecini daha iyi anlamalarını isterim, zira böyle muazzam bir işin boyutları ancak öyle açıklık kazanabilir. Genellikle kapağı tek bir isim –yazarınki– süsler. Fakat benim katkılarım, tabiri caizse buzdağının sadece görünen kısmıdır ve bu kitabı mümkün kılan çalışkan insanların aynı şekilde tanınmamaları çok üzücüdür. İzninizle onlardan bazılarının adını anarak bu eksikliği gidermek istiyorum.

Öncelikle ve daima, hayatımın aşkı, en yakın dostum ve tanıdığım en hünerli kişi olan Robin'e teşekkür ederim. Son otuz altı yılı neden benimle geçirmeyi seçtiği bir gizem ama onun bu kitap ve diğer tüm romanlarım için harcadığı emeğe ebediyen minnettar kalacağım. Bilmeyenler için, Robin pek çok hayati görevi yürütür: alfa okuyucu, satır editörü, beta test uygulayıcısı, işletme yöneticisi, pazarlama uzmanı ve de menajerlerimin, editörlerimin, reklamcılarımın ve çeşitli satış ve pazarlama görevlilerimin idarecisi. Hayatım boyunca gördüğüm en iyi yapısal editördür – hem de bu roman türündeki en saygın profesyonellerden bazılarıyla beraber çalışmama rağmen. Del Rey'deki ve Orbit'teki satın alma editörleri romanlarımın ne kadar temiz olduğundan bahsetmişlerdir. Eğer bu doğruysa başkaları dağınıklığımı görmeden önce Robin arkamı temizlediği içindir.

Ardından beta okuyucularım gelir. Bu harika bir gruptur – veya bu kitap söz konusu olduğunda harika iki grup. Görüyorsunuz ya, Robin aslında *Destanlar Çağı* için iki ayrı beta okuması düzenledi. İlki onların harikulade geribildirimlerine dayalı olarak

telegram.kakuluu

geniş çaplı değişikliklerle sonuçlandı. Revize edilmiş taslak bunun ardından bir diğer grubun elinden geçti. Kitaplarımın beta okumasını yapmak kalbi zayıflara göre değildir zira Robin grupların canını çıkartır. Her bölüme (veya okuma seansına) çeşitli konularda bir ile beş arası bir not vermeleri gerekir: karakterler, kurgu, tempo ve genel izlenim. Beta okuyucuların ayrıca nelerden hoşlandıkları, nelerden hoşlanmadıkları, neleri anlamadıkları veya nelere şaşırdıkları hakkında sorular yanıtlamaları lazımdır. Ve en sonunda görmek isteyip de görmedikleri bir şey olup olmadığı sorulur. Robin sallandırılan bir yemi yutup yutmadıklarını belirlemek için bundan sonra neler olacağı hakkında tahminlerini bile alır. Gördüğünüz gibi, beta okuyucu olmak öyle hafife alınacak bir iş değildir ve bu kitap birkaç düzine insanın çabaları sayesinde çok daha iyi bir hâle gelmiştir. Son müsveddeyi ellerine aldıklarında katkılarını görebileceklerdir. Bunu daha güzel bir kitap yaptıkları için onlara çok şey borçluyum.

Elbette Del Rey'deki çalışanlara teşekkür etmek istiyorum. En başta da editörüm Tricia Narwani'ye. Tricia *Destanlar Çağı*'nın müsveddesini görmeden önce bile çalışmalarımın büyük bir hayranıydı ve Robin ile benim Del Rey'deki tüm bölümlerle bütünleşmemiz sürecini zahmetsiz kıldı. Birden fazla kez gerekenden fazlasını yaptı ve bizi başlıca ortak yazar seçimlerimizle eşleştirdi (ki az sonra onlara da değineceğim). Tricia bana hep çalışmalarıma değer verdiğini hissettirdi ve inancını haklı çıkarmayı kendime görev bildim. Biz yaratıcı tipler genellikle güvensiz olduğumuzdan çalışmalarınızı seven bir editöre sahip olmanın önemini ne kadar belirtsem azdır. Umarım üzerime düşeni yapmış ve onun da benim kadar gurur duyduğu bir kitap ortaya koymuşumdur.

Fakat o Del Rey'in tek bir üyesi ve diğer bazı fevkalade insanlara da şapka çıkarıp içten bir teşekkür etmek istiyorum. Del Rey'in üst düzey müdür yardımcısı Scott Shannon'a böyle yetenekli bireyleri bir araya toplamadaki başarısından dolayı takdirlerimi sunarım. Ayrıca Tricia gibi onun da çalışmalarıma duyduğu sevgiye –ve ikinci kitabı görme hevesine– minnettarım. Del Rey çalışanlarından teşekkür etmek istediğim diğer birkaç kişi de şunlar: Keith Clayton (ortak yayımcı), Joe Scalora (pazarla-

Telegram kaktüsüm

ma yöneticisi), David Moench (halkla ilişkiler yöneticisi) ve Tom Hoeler (asistan).

Teşekkür etmediğim daha başka pek çok kişi var – örneğin üretim, pazarlama ve satış alanlarındaki tüm o çalışkan insanlar. Fakat bunun tek sebebi, isimlerinizi bilmemem. Son beş yılda yayımcılığa dair bir sürü şey öğrendim ve çabalarınızın başarımda ne kadar önemli bir rol oynadığının farkındayım. Çalışmalarınızı ne kadar takdir ettiğimi bilmenizi isterim. Bir çocuk büyütmek için bütün bir köy gerekir mi bilemem ama bir kitabı başarıyla yayımlamak için çok sayıda insan gerekiyor ve umarım beraberce ürettiğimiz şeyden gurur duyuyorsunuzdur.

Söz, sadece birkaç kişi daha. Marc Simonetti'nin sanat eserlerine olan sevgim iyi bilinir ve müthiş çiziminin bir kez daha kitabımın kapağını süslemesinden büyük bir heyecan duyuyorum. Bir kapak ressamı seçme zamanı geldiğinde Tricia ve Del Rey'in sanat yönetmeni Dave Stevenson, en sevdiğim sanatçılardan bazılarını önermemi istediler ve elbette Marc listemin başındaydı. Dave yalnızca müstesna bir ressam seçmekle kalmadı; Tricia ve o, Robin ve benimle yakından çalışarak serinin markasını geliştirdiler. Dave, umarım başını çok ağrıtmamışızdır ve nihai sonuçtan çok memnunuz. Yeteneğin ve bizi de sürece dahil ettiğin için teşekkürler.

Marc'a yönelik hislerim gibi Tim Gerard Reynolds'a olan düşkünlüğüm de iyi bilinir ve kendisi olağanüstü anlatımını buna ve serinin diğer tüm kitaplarına yeniden ödünç verdi. Sesli kitaplarını daha önce dinlemediyseniz bir deneyin. Audible.com'da birkaç bedava örneği var ("Professional Integrity" ve "The Jester"); o yüzden para ödemeden deneyebilirsiniz. Tim bir süredir adından epey söz ettiriyor – bunda küçük bir rol oynadığım için gururluyum. Sağ ol, Tim; daima Riyria'nın ve İlk İmparatorluk Efsaneleri'nin sesi olacaksın. Umarım gelecekte senin seslendireceğin daha pek çok kitap yazarım.

Ayrıca birbirinden yetenekli üç redaktöre teşekkür etmek istiyorum: Eric Lowenkron, Linda Branam ve Laura Jorstad. Bu Eric'le ilk çalışmamdı ama Laura ve Linda'yla işbirliği yapma zevkini daha önce de tattım (ikisi de *The Death of Dulgath*'ın editörleriydi ve Laura *Hollow World*'ün editörlerinden biriydi). Kişisel

telegram kanalı

yayımcılık hakkındaki tavsiyelerimi görmüş herkes profesyonel editörlüğe verdiğim önemi bilir ve bu üç kişi en üst düzey becerinin örneğidir, katkıları asla abartılamaz. Bu üçünün yakaladığı hatalara şaşıp kaldığımı ve yaptıkları düzeltmelerden sevinç duyduğumu belirtmeliyim. Onlar işlerini çok iyi başardıkları için göze giriyorum. Okuyucularımı temin ederim ki onlar bu kitabın tanınmayan kahramanlarıdır ve de katkılarının tamamını sadece ben ve Tricia bilebiliriz. Yine de bana güvenin, o katkılar hiç de azımsanacak gibi değil. Bu nedenle hepinize teşekkürler.

Ve son olarak çalışmalarımıza duyduğunuz içten sevgiden ötürü tüm okuyucularıma teşekkür etmek istiyorum. Benim ve tüm bu olağanüstü yetenekli insanların maaşlarını ödeyen sizlersiniz. Desteğinize ebediyen minnettarız ve her birimizi en iyi çalışmalarımızı çıkarmaya iten şey sizi hoşnut etme arzumuz. Umarım kendimiz için belirlediğimiz çıtayı aştığımız sonucuna varırsınız.

Gitmeden önce sizden mektup almaktan ne kadar çok hoşlandığımı belirtmek isterim. O yüzden bu kitabı sevdiyseniz (hatta sevmediyseniz bile) michael.sullivan.dc@gmail.com adresine yazmaktan çekinmeyin. Aklınızdakileri duymaya hep ilgiliyim.

Eh, hepsi bu kadar, millet. Şimdilik hoşça kalın. Planım yazmaya devam etmek. Umarım siz de okumaya devam edersiniz.

telegram kaktüsün